Vampirul din Corsica

— roman foileton —

Volumul 1

Vampirul din Corsica

– roman foileton –

Volumul 1

Capitolele: 01–31

Roman foileton publicat de MARTON HERTZ
Editura Ignatz Hertz
în ziarul „Ora literară”, BUCUREŞTI, 1932–1933

Ediţie electronică RIF, 2023
ROMANIA INEDIT

Romanul foileton „Vampirul din Corsica”
a apărut în 197 de fascicule (2764 pagini)
în perioada octombrie 1932 – mai 1933
în ziarul „Ora literară”
(Ziar cotidian pentru literatură modernă)

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ŞT. FREAMĂT
BUCUREŞTI, Calea Victoriei, nr. 5

Digitalizare şi adaptare text: Proiect RIF, 2023
Ediţia electronică este structurată în 5 volume.

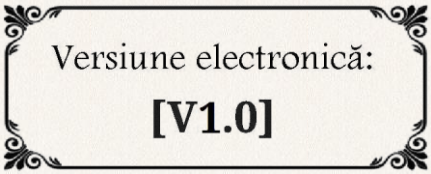

Corectură [V1.0]: februarie 2023

CUPRINS

Nota ediţiei electronice
Cap. 1 – Noaptea de groază din Saint-Étienne
Cap. 2 – Jurământul de răzbunare al lui Egizio Ettore
Cap. 3 – Evadarea
Cap. 4 – Moştenitoarea unei coroane princiare
Cap. 5 – Curioasele maici din Insula Călugărilor
Cap. 6 – Înapoi, în munţii Cagna
Cap. 7 – Trădătorul
Cap. 8 – Îngerul păzitor
Cap. 9 – Răsplata trădătorului
Cap. 10 – Cel dintâi tovarăş al lui Egizio Ettore
Cap. 11 – Cel dintâi atac la drumul mare
Cap. 12 – Visul lui Egizio Ettore
Cap. 13 – Fata cu capul de mort
Cap. 14 – Pescuitorul de corali
Cap. 15 – Taina cardinalului
Cap. 16 – Căinţa unul linguşitor
Cap. 17 – Paznicul turnului din Saint-Étienne
Cap. 18 – Foc!
Cap. 19 – În mijlocul flăcărilor mistuitoare
Cap. 20 – Înşelat de propriul său frate
Cap. 21 – În osteria lui Taica Benedetto
Cap. 22 – Letiţia cea falsă
Cap. 23 – Peste prăpastia Ponte Pietroso
Cap. 24 – O noul jertfă a Vampirului din Corsica
Cap. 25 – O despărţire grea
Cap. 26 – Trei vânători pe urmele lui Egizio Ettore
Cap. 27 – Cei trei fraţi siamezi din Paris
Cap. 28 – O rudă primejdioasă
Cap. 29 – Dreptul pumnului
Cap. 30 – Sfârşitul firmei Fernando Hernez
Cap. 30 bis – Un castel părăsit
Cap. 31 – O lovitură măiastră a lui Tric-Trac

Nota ediţiei electronice

Această ediţie electronică a fost realizată prin digitalizarea romanului foileton „Vampirul din Corsica”, publicat în perioada octombrie 1932 – mai 1933, în 197 de fascicule (2764 pagini), apărute ca suplimente ale ziarului „ORA LITERARĂ” (ziar cotidian pentru literatură modernă).

SCUZE ŞI MULŢUMIRI

Ne cerem iertare cititorului care va constata că au rămas o serie de greşeli necorectate în text sau că adaptarea textului nu a fost la înălţimea aşteptărilor sale, singura noastră scuză fiind că această versiune digitală nu este realizată de nişte profesionişti, ci de către nişte oameni obişnuiţi care au dorit ca în timpul lor liber să aducă la viaţă o carte veche şi să o ofere şi altor iubitori de carte.

Mulţumesc persoanei care a reuşit să descopere acest roman şi şi-a consumat timpul cu scanarea sa.

Mulţumesc creatorilor programului românesc gratuit „AutoCorect” şi în mod special prietenului Cosmin Ciupercă pentru dezvoltarea versiunii „AutoCorect OCR”, fără de care obţinerea unei versiuni electronice a acestui roman ar fi fost imposibilă sau ar mai fi necesitat încă 5-6 luni de muncă în plus.

ADAPTARE TEXT

Deşi s-a intenţionat păstrarea pe cât posibil a formei originale a textului, dat fiind că păstrarea intactă a limbajul interbelic din versiunea tipărită ar fi făcut lectura mai dificilă, textul a fost adaptat conform reglementărilor Academiei Române din 1993, făcându-se o serie de modificări, pe care le-am clasificat în trei categorii:

A. Modificări generale:

– înlocuirea apostrofului cu cratimă, acolo unde a fost necesar;

– eliminarea literei „u” din finalul unor cuvinte cu semivocala „i” la sfârşit (cheiu, convoiu, întâiu etc.) sau voiu (a auxiliarului „a voi” prezent, pers. I, sing.).

– conversia unor substantive cu terminaţia „~ţiune” precum:

atenţiune, afirmaţiune, concluziune, condiţiune etc., în forma lor contemporană: atenţie, afirmaţie, concluzie, condiţie.

– corectarea formelor de genitiv-dativ a unor substantive, precum: durerei, femeei, fricei, întregei, vechei etc., în forma cerută de normele gramaticale actuale: durerii, femeii, fricii, întregii, vechii etc.

– despărţirea unor cuvintelor precum: dece, deaceea, dealungul, dealtminteri, dupăce, pentrucă etc., în formele actuale: de ce, de aceea, de-a lungul, de altminteri, după ce, pentru că etc.

– unirea unor cuvintelor precum: aşa dar, de geaba, în de ajuns, nici de cum etc., în formele lor actuale: aşadar, degeaba, îndeajuns, nicidecum etc.

– înlocuirea literei „s” din cuvinte în care precede consoanele b, d, g, j şi v sau intervocalic precum: asvârli, desamăgi, desgheţa, desvolta, isvor, sbate, sbiera, sbura, sgomot etc., cu litera „z”: azvârli, dezamăgi, dezgheţa, dezvolta, izvor, zbate, zbiera, zbura, zgomot etc.

– alte modificări a diverselor cuvinte cu forme diferite în limbajul contemporan faţă de forma interbelică.

B. Modificări speciale:

– înlocuirea verbului „urmă” > „continuă” (perf. simplu, pers. III, sing.) în poziţiile în care avea sensul de a continua o discuţie în cazul unui dialog;

– înlocuirea unor cuvinte al căror sens din textul original este depăşit sau au alt sens în limbajul actual: „într-acestea” > „în timpul acesta”; „lagăr” > „tabără”, unde „lagăr” are sensul de loc de popas; „portieră” > „draperie”;

– scrierea în formă completă a unor formule de politeţe, care în textul original erau redate cu abrevieri;

– în cazuri foarte rare au fost introduse pronumele „îl” şi „o” pentru a clarifica în plus la cine se referă o acţiune.

C. Modificări ale structurii paragrafelor:

– au fost unite mai multe paragrafe în cazul dialogurilor, atunci când exprimarea unei singure persoane era tipărită în mai multe paragrafe;

– în cazul în care un personaj povesteşte o acţiune trecută, intervenţia personajelor din povestire este marcată cu ghilimele în

cadrul unui singur paragraf, dacă este vorba de puţine intervenţii şi acestea sunt scurte;

– au fost lăsate în forma originală dialogurile foarte lungi, de genul povestirii unor amintiri, care se întinde pe un capitol întreg.

Din motive exclusiv tehnice romanul a fost împărţit în 5 volume de mărime medie.

Echipa Proiect RIF
Februarie 2023

Bastia 15 Febbraio 1932

Oggett. CENSURA MINISTERUL AFACERILOR INTERNE N. 12 din 8/II 1932 CENTRUL CONTRAINFORMATIUNI

Casa Editrice Jg. Hertz

Bucoresti

Lo sottoscritto Egizio Ettore, chiuso attualmente nel orgastolo di Saint-Nazaire di Bastia, Corsica, dove mi sono reso di mia propria volonta, dichiaro per la presente che l'esclusivita delle mie memorie appartiene alla casa editrice Jg. Hertz, di Bucarest.

Nel caso che la detta casa pubblichera queste memorie sotto forma di romanzo, io sfido qualunque uomo di poter affermare che ho partecipato ai reati disonoranti e ~~sevizie~~ inumani.

Si, è vero che ho ucciso. La mia mano ha sparso del sangue, ma soltanto in due occasioni. 1) cioè, quando ero in legittima difesa. 2) quando si trattava di un mascalzone sul quale avevo il diritto di vendetta.

Tutte le leggi del mondo danno all'uo

il diritto di uccidere, quando si trova in legittima difesa della propria vita. La vendetta, legge della terra corsicana, non è che la legittima difesa dell'onore, della giustizia, dell'uomo leso nella sua dignità.

Ho piena fiducia nei giurati davanti i quali sarò, fra poco, tradotto, che anche loro troveranno che difendere l'onore vale almeno quanto difendere il suo corpo.

Ed è per questo che tengo di affermare, con questa occasione che uccidendo, io non ho sparso del sangue innocente.

La casa editrice Fg. Hertz si obbliga di inviarmi un esemplare tradotto in italiano o in francese di queste mie memorie stampate in rumeno, sotto qualsiasi forma questa pubblicazione sia fatta

Con profonda stima

Egisto Ettorez

Bastia, 15 Februarie 1932

Onor,

EDITURA IG. HERTZ, BUCUREŞTI,

Eu, subsemnatul Egizio Ettore, actualmente prizonier al închisorii Saint Nazaire din Bastia, Corsica, unde m-am predat de bunăvoie, declar prin prezenta că cedez exclusivitatea publicării memoriilor mele, Editurii Ig. Hertz, din Bucureşti, România.

În cazul când Editura Ig. Hertz ar publica aceste memorii în formă de roman, tăgăduiesc orice amestec al meu în vreo crimă josnică şi neomenoasă. Este adevărat că am ucis. Mâna mea însă n-a vărsat sânge decât în două cazuri: 1) atunci când eram în legitimă apărare; 2) atunci când era vorba de un ticălos, asupra căruia aveam dreptul de vendetă.

Toate legile de pe suprafaţa pământului dau omului dreptul de a ucide, atunci când este în legitimă apărare a trupului său. Vendeta, legea pământului corsican, este legitima apărare a cinstei, a dreptăţii, a celui jignit şi sunt încredinţat că juraţii care mă vor judeca în curând vor găsi că apărarea cinstei este o faptă cel puţin tot atât de nobilă, ca şi apărarea trupului.

De aceea ţin să subliniez şi cu acest prilej că, chiar dacă am ucis, mâna mea n-a vărsat niciodată sânge nevinovat.

Totodată rămâne bine stabilit ca Editura Ig. Hertz să-mi trimită câte un exemplar tradus (~~cuvânt cu cuvânt~~) în limba italiană sau franceză, a memoriilor mele publicate în româneşte, sub orice formă s-ar face publicarea lor.

Cu toată stima,
Ss Egizio Ettore

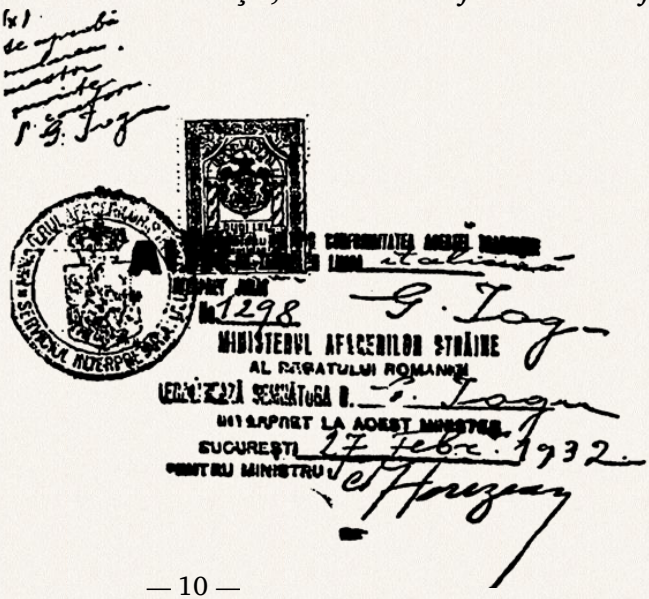

VAMPIRUL DIN CORSICA

Volumul 1

– Roman foileton –

Cap. 1 – Noaptea de groază din Saint-Étienne

Fulgerele luminau ca ziua căsuţa în care Egizio Ettore veghea la căpătâiul mamei sale muribunde.

— Rămâi cu bine copilul meu, singurul meu copil! îngână bătrâna, cu voce tremurândă. Binecuvântarea mamei tale muribunde să te însoţească în viaţă… Sfânta Fecioară să te apere… căci ai fost un copil bun, Egizio. Cerul să-ţi răsplătească ceea ce ai făcut pentru mine.

Tânărul şi chipeşul voinic, care era îmbrăcat în portul pitoresc al corsicanilor din sud se aplecă, plângând.

— Nu, mamă, nu trebuie să mori! strigă el, îmbrăţişând cu nespusă duioşie, trupul slăbit al bătrânei, nu mă poţi părăsi, deoarece nu mi-ai mărturisit încă numele nemernicului care l-a ucis pe tata, pe vremuri. Mamă, vendeta, legea sfântă a poporului nostru n-a fost încă împlinită. Tu ştii cine l-a ucis pe tata, acum trei ani, pe la spate, într-o noapte de groază, ca aceasta. De aceea, te implor, mamă spune-mi numele acestui blestemat.

Muribunda îşi adună cele din urmă puteri şi se aşează în capul oaselor, în patul ei sărăcăcios. Din ochii ei mari, înfiguraţi, privirile căutau, îngrozite, la fiul său.

— Da… îl cunosc pe ucigaş… gemu ea, şi-mi dau seama, Egizio că este datoria ta să împlineşti sfânta lege a vendetei… Omul, care l-a ucis pe tatăl tău… este acelaşi… care a ademenit-o şi pe Iolanda, sora ta…

— Pe sora mea? strigă Egizio, suspinând. Pe Iolanda, cea

dispărută?… Mamă, mamă, spune-mi numele…

Muribunda îşi deschise gura… buzele ei frământară în şoaptă un cuvânt, dar nu-l rostiră.

— Nu pot! gemu bătrâna. Mă leagă un jurământ… Am jurat pe Madona, să nu trădez numele acesta, cât timp voi fi în viaţă… Dar când nu voi mai fi în lumea aceasta… Egizio, copilul meu… când cea din urmă suflare va fi părăsit bietul meu trup… atunci ridică piatra aceea din cămin… a treia din stânga… Vei găsi acolo documente… care îţi vor apune totul. Dumnezeule! Ce este asta?

Lumina galbenă-roşiatică a unui fulger năpădi încăperea, apoi, toată casa se cutremură sub bubuitura unui trăsnet înfiorător. Timp de câteva secunde domni o linişte mormântală. Pe urmă, mama şi fiul auziră un ţipăt sălbatic, sfâşietor.

— Deschideţi… pentru numele lui Dumnezeu, deschideţi!… Eu sunt… Letiţia, contesa Letiţia!

— Madona din Saint-Étienne! strigă Egizio, cu o voce care trăda în acelaşi timp nesfârşita bucurie şi groază fără de margini, Sfânta Fecioară, dar ce să se fi întâmplat? Contesa Letiţia caută adăpost în casa lui Egizio Ettore.

Din câteva sărituri Ettore fu lângă uşă, trase zăvorul la o parte şi deschise uşa. Învăluită în lumina roşiatică a unui fulger, în pragul uşii se ivi o fată fermecătoare.

— Egizio Ettore, apără-mă! strigă Letiţia întinzându-şi imploratoare braţele înspre chipeşul voinic. Scapă-mă din ghearele urmăritorilor! Este în joc mai mult decât o viaţă. Îmi este în joc cinstea!

Atunci Ettore cuprinse cu amândouă mâinile trupul subţire al Letiţiei şi o trase înspre mijlocul încăperii.

— Madona, viaţa mea, pentru cinstea dumitale! strigă Egizio Ettore, în vreme ce privirile sale se cufundară pătimaşe în ochii frumoasei copile. Oricine ar fi acela care te urmăreşte, el nu va putea ajunge până la dumneata, decât numai trecând peste mine.

— Ştiam că nu mă vei lăsa! răspunse Letiţia. Doar mi-ai mai scăpat o dată viaţa, colo sus în munţi, când s-a năruit poteca sub picioarele mele şi când eu am rămas agăţată deasupra prăpastiei… Atunci ţi-ai primejduit viaţa pentru mine şi clipa aceea, n-o voi uita niciodată, Egizio, niciodată!

Cu o mişcare repede el se lăsă în genunchi în faţa frumoasei

contese şi sărută rochia ei albă, udată de picăturile de ploaie.

Atunci deodată se auziră voci şi nechezări de catâri, care veneau de undeva nu departe de căsuţa lui Ettore, aşezată la mărginea satului corsican, Saint-Étienne-en-Corse. Cei din casă mai auziră lămurit şi cuvinte, rostite de o voce bărbătească:

— Am văzut-o coborând pe cărăruia din stânga… ţineţi-vă numai de mine, conte de Paris… în câteva minute fugara va fi prinsă!

Ettore sări ca muşcat de şarpe.

— Vincenzo Rossati, tutorele dumitale… El te urmăreşte!… Ah nemernicul acesta cu păr cărunt… întotdeauna mi se strângea inima, când mă gândeam că el e tutorele dumitale.

— O soartă nemiloasă m-a făcut să ajung în casa lui Rossati! strigă Letiţia, suspinând. Într-o bună dimineaţă, pe când nu aveam decât patru ani, m-a găsit în faţa casei sale. Picioarele-mi goale sângerau, eram aproape moartă de toamne, rochiţa-mi de stofă fină, era numai zdrenţe. În unul din buzunarele rochiţei mele însă, era cusut un fişic cu bani de aur şi o scrisoare, în care se spunea că sunt contesă. Fusesem lăsată singură în mijlocul pădurii, deoarece stăteam în calea cuiva. Rossati m-a luat în casa sa şi m-a crescut, în nădejdea că, cu timpul voi fi căutată de adevăraţii mei părinţi, care îl vor răsplăti pentru grija pe care mi-a purtat-o. Îmi zicea „contesă”, dar mă punea la corvezile cele mai josnice, mă bătea chiar. Astăzi ruşinea îmi încleştează buzele…

— Deschide Egizio Ettore, strigă o voce stridentă, eu sunt, Vincenzo Rossati! Dă-mi pe Letiţia, căci este pupila mea şi trebuie să asculte de poruncile mele!

— Dacă deschizi uşa Egizio, îi şopti frumoasa fată lui Ettore, atunci mă voi ucide. Află că Rossati, nemernicul acesta, m-a vândut contelui Robert de Paris.

— Te-a vândut! scrâşni Ettore. Ah, ticălosul, asta i-o voi plăti cu vârf şi îndesat!

Egizio Ettore dădu la o parte pe Letiţia, se repezi înspre uşă, şi mâna lui atinse zăvorul, când deodată auzi glasul mamei sale.

— Fereşte-te, Egizio… fereşte te de contele Robert de Paris… acela, care se ridică împotriva lui, este pierdut, acela care vrea să lupte în contra lui, este învins mai dinainte… Ocoleşte căile pe care umblă el, căci groaznicul conte de Paris este atotputernic!

— În numele legii, deschide! se auzi atunci de afară, în vreme ce paturile de puşcă începură să lovească în uşă. Eu sunt aici, Luigi Carazoni, primarul, şi cer să se deschidă uşa. Rossati are dreptate Ettore. Eşti dator să i-o dai înapoi pe Letiţia.

— Blestemată să fie legea care stă de partea nedreptăţii! răspunse Egizio, cu voce hotărâtă. E adevărat că Letiţia este aici, dar casa mea ospitalieră o apără şi atât timp cât se va găsi înlăuntrul acestor patru pereţi, nu veţi pune mâna pe ea!

După acest răspuns domni o linişte desăvârşită, timp de câteva clipe. Pe urmă răsună o voce sonoră, care se vedea că era obişnuită numai să poruncească:

— Egizio Ettore, tu eşti un biet tăietor de lemne şi adeseori ţi-ai primejduit viaţa pentru câteva centime. Ei bine, eu îţi voi da cinci napoleoni de aur, dacă o înapoiezi pe frumoasa Letiţia, tutorelui său, Rossati!

— Dracu să te ia, conte de Paris, cu aurul tău blestemat cu tot! răspunse Egizio Ettore, revoltat. Este adevărat că de multe ori mi-am primejduit viaţa pentru câteva centime, dar niciodată n-am stat în slujba unei cauze necinstite. Află că, nici pentru o mie de napoleoni nu mi-aş vinde sufletul iadului şi pe Letiţia ţie!

— Spargeţi uşa! strigă atunci contele de Paris, cu voce poruncitoare. Asediaţi uşa, puneţi foc acestui cuib de şopârle! Noi suntem douăzeci la număr şi unul singur să-şi bată joc de noi?

De abia răsunară aceste cuvinte că deodată se născu o gălăgie de iad în jurul căsuţei de la marginea satului.

— Ai milă de noi, Sfântă Madona! se ruga muribunda.

— Aşa? strigă Egizio Ettore, sălbătăcit cu totul de mânie. Atunci ne vom vinde pielea cât se poate mai scump!

El smulse puşca de pe perete, puse mâna pe trăgaci, apoi zise:

— Mai întâi tu, conte Robert de Paris, pe urmă Letiţia şi apoi Egizio Ettore! Tu ai vrut astfel! Facă-se voia ta! Niciunul din noi să nu mai supravieţuiască acestei nopţi de groază!

Atunci două braţe moi, pline, îl cuprinse pe voinicul înfuriat şi-i luară puşca încărcată din mână.

— Nu ucide! îi şopti la ureche glasul cald, duios, al Letiţiei. Mâinile tale sunt curate, nu vreau ca din pricina mea să se acopere de păcate!

— Letiţia… contesă… Vrei să te arunci de bunăvoie în braţele

pieirii? Vrei să-l urmezi pe omul care râvneşte la frumuseţea, la nevinovăţia, la virtutea dumitale?

Atunci Letiţia se îndreptă deodată. Obrajii ei ca de marmură încercuiţi de păru-i de abanos, se făcură roşii ca purpura.

— Îl voi urma pe contele Robert de Paris, zise ea cu lacrimi în ochi, până la uşa alcovului. Acolo însă tot îmi va rămâne acul acesta de aur, pe care-l port în păr şi care este îndeajuns de ascuţit şi de lung, pentru a înlocui pumnalul! Pe tine însă Egizio Ettore, nu vreau să te arunc în ghearele pierii, pe tine, mai puţin decât pe oricare altul, căci…

În aceeaşi clipă izbi în uşă o groaznică lovitură de topor, o ţandără sări şi o despicătură se ivi în scândură. Câteva clipe încă şi Letiţia cădea în mâinile urmăritorilor săi.

— Egizio, copilul meu! se auzi atunci graiul muribundei, fugi cu Letiţia, scap-o!… Ridică piatra din fundul căminului… un coridor tainic duce de acolo până în inima munţilor… Du-o la bisericuţa din munţi… Bisericuţa Lacrimilor lui Isus!… În ruinele acelea, pe jumătate dărâmate n-o va căuta nimeni!…

— Şi pe tine, mamă?… răspunse Egizio, cu glasul tremurând de emoţie, pe tine să te las aici? Ce se va întâmpla cu tine, când nu voi mai fi aici, pentru a te apăra?

— Eu sunt o muribundă, copilul meu, răspunse bătrâna, fără putere, câteva clipe mai curând, sau mai târziu… nu mai pot avea nicio însemnătate… Îngenunchează Egizio, copilul meu, să te binecuvântez…

Egizio îngenunchease la picioarele patului mamei sale, care îşi aşezase mâinile pe capul lui împodobit de bucle negre. Deodată Letiţia îngenunche şi ea alături de Ettore.

— Binecuvântează-mă şi pe mine, mamă, strigă ea, printre suspine şi fii liniştită, căci Egizio nu va rămâne singur pe lume, nici chiar după ce Tatăl Ceresc te va fi chemat la sine. Comoara sfântă a iubirii, pe care i-o laşi ca moştenire, o voi păstra pentru fiul tău în sufletul meu, până la capătul zilelor mele.

Egizio Ettore scoase un strigăt de bucurie şi cuprinse în braţele sale vânjoase trupul minunat al Letiţiei, în vreme ce capul fetei se lipi de pieptul voinicului şi acesta sărută pentru întâia oară, în prada unei fericiri de nedescris, buzele Letiţiei. Bătrâna îngână, adânc mişcată.

— Egizio şi Letiţia… vă binecuvântez… dragostea să vă fie călăuză

în bucurie şi nevoi… aveţi încredere în ea… n-o părăsiţi…

— Dărâmaţi uşa… Trebuie să cadă, chiar dacă ar fi din oţel! se auzi strigând.

Dar Egizio se şi apropiase cu Letiţia de cămin. Cu puteri de uriaş el dezlipi lespezile de piatră care alcătuiau fundul vetrei şi în faţa sa se ivi o deschizătură întunecoasă, gura tunelului, de care îi vorbise maică-sa. Cu ochi nespus de trişti, cu priviri înmuiate de lacrimi, voinicul se mai uită o dată la muribunda, care îşi întinse mâinile înspre ei, binecuvântându-i, apoi dispăru în bezna coridorului tainic, împreună cu Letiţia.

Tunelul acesta întunecos ca noaptea, plin de miros de mucegai, părea că duce adânc sub pământ. Cu o mână Egizio ţinea mâna iubitei sale, cu cealaltă îi împreunase mijlocul şi aşa mergea înainte. Ea se lipise cu totul de el, ca o porumbiţă, tremurătoare de fericire şi cu tot întunericul ce-i înconjura, Egizio tot zări strălucirea plină de încredere a privirilor cu care se uita Letiţia.

— Letiţia, comoara mea, nu-ţi fie teamă, căci sunt lângă tine!

— Călăuzeşte-mi paşii Egizio şi voi merge după tine, până la capătul pământului, chiar dacă acolo m-ar aştepta mormântul. Sfântă Madona… ce mai este şi asta?… Egizio iubitule… Iubitule… priveşte acolo… O făptură învăluită în alb… O stafie a coridorului subpământean. Priveşte ni se aşază în cale… vai nouă… niciodată n-am mai văzut un chip mai înfiorător ca acesta!

Ettore rămase încremenit. Nu, Letiţia nu se înşelase. Nu era nicio născocire a închipuirii sale înfrigurate. La o depărtare de cinci paşi de fugari, stătea o apariţie, femeiască, nemişcată, ca o stană de piatră… o apariţie femeiască învăluită în zdrenţe decolorate de vremuri. Din mijlocul chipului ei ca de ceară, înconjurat de păr cărunt, ce-i stătea vulvoi pe cap, luceau doi ochi mari, negri, stranii, înfiorători.

Cuprins de groază, Egizio Ettore făcu un pas înapoi trăgând cu sine şi pe iubita sa. Dar unde să fugă? Nu încăpea nicio îndoială că, între timp urmăritorii pătrunseră în casă, aşa că acolo nu se mai putea înapoia. În faţa lui stătea nemişcată stafia care le închidea drumul ce duce înspre libertate.

— Pleacă din calea noastră! strigă tânărul, rugător. Dacă eşti o apariţie din altă lume, atunci fie-ţi milă de noi şi nu ne împiedica să fugim… Dacă însă eşti o făptură din carne şi oase, atunci lasă drumul

căci de nu, te voi sili cu plumbul puştii mele, care n-a dat greş niciodată.

Cu aceste cuvinte Ettore duse arma la umăr, dar mai înainte ca degetul său să fi apucat să atingă trăgaciul, o voce slabă, aproape numai ca o suflare, îi zise:

— Sunt trei ani de când Iolanda, nefericita copilă, zace în pământ! Vrei să ucizi morţii, fratele meu, Egizio?

Un urlet ca de fiară ieşi atunci din pieptul lui Ettore. Arma îi căzu din mână şi în clipa următoare luând-o în braţe pe Letiţia, se năpusti ca un nebun mai departe pe coridor, trecând pe lângă strigoi. După câţiva paşi însă se opri şi zise, cu buze tremurânde:

— Duh al nefericitei mele surioare, iartă-mă! Facă Domnul ca liniştea mormântului tău să nu mai fie tulburată!

Pe urmă trecu mai departe şi în curând lumina fulgerelor de afară începu să pătrundă până la el, dovadă că era aproape de ieşirea din tunelul misterios. Peste câteva clipe apoi, se văzu într-adevăr pe o potecuţă, care ducea printre stânci înalte, prăpăstioase. Egizio Ettore îşi ducea iubita în braţe, urcându-se tot mai sus, în munţi.

Letiţia îşi încolăcea tot mai strâns braţele sale moi şi pline, în jurul gâtului voinicului, obrajii săi se odihneau pe obrajii lui, părul său se amesteca cu buclele lui.

Aşa, aşa, scăpăraţi fulgere, bubuiţi trăsnete, cântaţi-vă cântecul înfiorător printre prăpăstiile munţilor, pândiţi, văgăuni lacome, pândiţi până în ziua de apoi, căci Egizio Ettore cunoaşte fiecare pietricică a acestor munţi şi nu se teme de prăpăstii, nu se teme de copacii doborâţi la pământ, de stânci prăbuşite, nu se teme de întortocherea cărărilor!

Egizio Ettore îşi ducea iubita pe o potecuţă atât de îngustă, încât de abia puteai să-ţi aşezi un picior în faţa celuilalt. Mergea încă iute, şi sprinten ca un cerb, căci de mii de ori trecuse prin locurile acelea.

În depărtare se şi zărise bisericuţa, refugiul salvator.

— Scăpată… scăpată numai mulţumită ţie, dragul meu Egizio!… şopti Letiţia şi în vreme ce voinicul urca acum cu ea, Egizio simţi două lacrimi care i se prelinseră pe faţă din ochii iubitei şi buzele ei aprinse, care i se apăsară pe gură.

Erau lacrimile recunoştinţei, sărutările iubirii sale.

*

* *

Câteva minute după fuga îndrăgostiţilor, peste dărâmăturile uşii doborâte de lovituri de topoare şi paturi de puşcă, intrară în odaie o sumedenie de oameni, a căror purtare sălbatică ar fi îngrozit chiar şi pe omul cel mai obişnuit cu grosolăniile zbirilor autorităţilor.

— A fugit!... scrâşni contele Robert de Paris şi lovi furios cu piciorul în podea.

— Zgripţuroaica aceea de pe pat trebuie să ne lămurească asupra dispariţiei, strigă căruntul şi pipernicitul Rossati răzând. Bătrâna este mama lui Ettore şi dacă vom întrebuinţa mijloace nimerite, o vom face să vorbească. Ascultă, babo, unde...

Vincenzo Rossati amuţi deodată, apoi strigă furios:

— Bătrâna e moartă...

— Ettore este liber, scrâşni contele de Paris, înfuriat peste măsură, şi mi-a luat-o şi pe Letiţia! Mii de draci, lucrurile se încurcă! Ticălosul acesta ne va denunţa! La naiba Rossati. Ce te zgâieşti aşa în vatră?

Rossati scoase un strigăt răguşit de izbândă.

— N-am pierdut cei trei mii de franci, pe care mi i-aţi făgăduit pentru Letiţia, conte de Paris, îi strigă bărbatul cu barba neagră din faţa sa. Acolo, în cămin se găseşte gura unui coridor subpământean, care fără îndoială duce în munţi. Pe acolo au dispărut Egizio şi Letiţia... După mine! Adeseori l-am auzit pe Ettore poreclindu-mă: „Vulpea de Rossati". Ei bine, astăzi voi fi vulpea care-i va smulge porumbiţa din gheare!

Cu aceste cuvinte Rossati smulse o făclie din mâna unuia din servitorii contelui şi luminându-şi calea cu ea, se avântă prin gura coridorului subpământean. Trupul îi dispăru pe jumătate în cămin când deodată se auzi o detunătură, urmată de un ţipăt răguşit.

Vincenzo Rossati se clătină, sângele îi ţâşnea din piept ca dintr-o fântână şi se prăbuşi la pământ, horcăind.

— Morţii îndeplinesc vendeta pentru cei ucişi! mugi el. Odată cu strigătul de groază al rănitului, încăperea fu străbătută şi de un hohot fioros de râs, care părea că vine din vatră.

Contele Robert de Paris rămase încremenit, cu privirea aţintită în vatră. În deschizătura căminului se ivise pentru o clipă, o făptură învăluită în alb, ai cărei ochi strălucitori, fioros de strălucitori, se

îndreptară cu priviri pline de o ură sălbatică, asupra contelui de Paris.

— Iolanda! strigă nobilul parizian, în vreme ce chipul său se făcu alb. Aşadar, trăieşte! Aceasta înseamnă că părinţii săi au îngropat de vie necinstea fiicei lor!

Năluca din gura vetrei dispăru. Contele de Paris se cutremură, ca trezit dintr-un vis urât. Apoi ce aplecă peste trupul sângerând al lui Rossati, pe care Luigi Carazoni îl ţinea în braţe, luminând cu o făclie chipul crispat de durere al rănitului.

— Aceasta este fapta lui Egizio Ettore! strigă contele de Paris arătând înspre cocoşatul din braţele primarului. Ascultă, Rossati, vrei să fii răzbunat? Ei bine, voi îngriji eu ca vendeta să se împlinească! Iute băieţi, duceţi-l pe Rossati acasă, la el! Unul din voi să pornească în goana calului până la Bonifacio şi să vestească poliţia că Egizio Ettore l-a rănit mortal pe baronul Vincenzo Rossati, ademenindu-l în casa sa. În ceea ce mă priveşte, eu voi şti să aduc martori, care să jure că în noaptea aceasta mă găseam la Bastia, sau chiar la Paris. Spuneţi-i poliţaiului să vină îndată cu zbirii săi la faţa locului, ca mâine dimineaţă, când va răsări soarele, ucigaşul Egizio Ettore să fie în lanţuri şi aruncat în închisoare.

Un sfert de ceas mai târziu, un călăreţ gonea în trap sălbatic pe drumul, care duce din Saint-Étienne-en-Corse, la Bonifacio, iar două ceasuri după aceea, pe acelaşi drum, veneau în goană douăzeci de jandarmi călări, înaintând înspre satul din munţi.

Jandarmii aceştia se duceau la Saint-Étienne pentru a-l aresta pe Egizio Ettore, ucigaşul. La jumătatea drumului ei întâlniră o trăsură închisă, foarte elegantă, ale cărei perdele de mătase erau lăsate.

Pe pernele moi ale acestei trăsuri şedea nepăsător contele Robert de Paris, fumându-şi în tihnă ţigara de foi. El dădu puţin la o parte una din perdele şi se uită cu un zâmbet ironic la jandarmii, care făcuseră loc trăsurii sale.

— Aşa, aşa! murmură el. Veţi ajunge încă la timp pentru a-l pune în lanţuri pe Egizio, cel din urmă din familia Ettore! Felicitările mele, conte de Paris! Ştiu că ţi-ai încheiat bine socotelile cu familia aceasta! Niciunul din ei nu va mai fi în stare să se ridice acum împotriva mea, pentru a-mi dovedi că, orbit de frumuseţea Iolandei, am făcut-o contesă de Paris, deoarece numai în chipul acesta s-a învoit îndărătnica să-şi jertfească virtutea. Mă cutremur, când mă gândesc

cât necaz mi-au mai pricinuit Ettorii aceştia, când m-am săturat de Iolanda şi am alungat-o! Câtă bătaie de cap până să scap de ei! Iolandei i-am dat eu însumi o otravă, care i-a întunecat minţile, pe bătrânul Ettore l-a împuşcat Rossati, în pădure pe când tăia lemne, astă noapte a murit mama Iolandei de inimă rea, iar mâine dimineaţă Egizio, cel din urmă dintre Ettori, va fi pus în lanţuri, sub învinuirea de a fi vrut să ucidă un om, pe care-l ademenise în casa sa. În chipul acesta, am scăpat şi de el. Acesta este sfârşitul unui roman de dragoste al contelui de Paris! Ha, ha, ha! să înceapă alt roman, acela care-mi va aduce în braţe pe Letiţia, Madona din Saint-Étienne!

*

* *

Soarele răsări strălucitor. Noaptea furtunoasă fu urmată de o zi însorită.

În faţa ruinelor bisericuţei din munţi, Egizio şi Letiţia stăteau mână în mână.

— La revedere, iubito!… zise Egizio, cu glasul înăbuşit de fericire. Îmi iau rămas bun de la tine, dar numai pentru câteva ceasuri. Trebuie să dau o raită până acasă, spre a vedea ce mai este cu sărmana mea mamă. Dacă totul este în bună rânduială, atunci mă înapoiez îndată şi pe cărări ştiute numai de mine, te voi duce la Bonifacio, unde preotul va binecuvânta legătura noastră. Mai înainte de a porni la drum însă, te rog Letiţia, mai spune-mi o dată ceea ce mi-ai şoptit de mii de ori în noaptea aceasta; mai spune-mi o dată: Este adevărat că mă iubeşti? Este adevărat că vrei să fii soţia unui biet tăietor de lemne?

— Te iubesc, Egizio şi vreau să fiu a ta, pentru vecie!

— A mea! Letiţia este a mea! strigă Egizio cu atâta putere, încât strigătul lui de bucurie fu redat înmiit de ecoul munţilor. Atunci eu sunt omul cel mai fericit de pe pământ!

Voinicul mai strânse o dată trupul ca tras prin inel al iubitei sale şi porni pe cărăruie.

— La revedere, Egizio! se auzi de sus, până jos la el. N-o lăsa pe Letiţia ta să aştepte prea mult în singurătate acestor stânci!

Egizio Ettore alerga acum, nu mai mergea înspre Saint-Étienne. Inima însă i se strângea cu cât ajungea mai aproape la căsuţa sa, în

care mama lui zăcea pe patul de moarte. Printr-o uşă lăturalnică Egizio intră în casă.

— Maică-măicuţă… eu sunt.. Egizio… Sfinte Dumnezeule, a murit… Am venit prea târziu!… În vreme ce eu sorbeam fericirea astă-noapte, de pe buzele Letiţiei, tu ţi-ai dat aici sfârşitul, măicuţă, fără o lumânare la căpătâi.

Cuprins de o durere fără margini, Egizio Ettore se aruncă peste trupul mamei sale, pe care-l acoperi cu lacrimi şi sărutări.

Deodată… se simţi apucat de ceafă, de o mână de fier, care îl smulse brutal de pe trupul neînsufleţit al mamei sale… Toate colţurile odăii se populară… jandarmii ieşiră ca din pământ… douăzeci de ţevi de puşcă se îndreptară ameninţătoare împotriva lui.

— Ce căutaţi aici?… tună Egizio Ettore, uitându-se înfuriat la zbiri. Cu ce drept aţi călcat voi pragul acestei case? Egizio Ettore este un om cinstit! Afară cu voi, nelegiuiţilor care veniţi să tulburaţi ultima rugăciune a fiului, la căpătâiul mamei sale moarte!

Atunci se ivi în faţa lui Ettore, făptura înaltă, uscăţivă a poliţaiului din Bonifacio. El îşi întinse mâna şi o aşeză pe umărul lui Egizio, în vreme ce în cealaltă ţinea un revolver încărcat.

— Egizio Ettore, în numele legii, eşti arestat! În noaptea aceasta ai vrut să-ţi împlineşti vendeta asupra lui Vincenzo Rossati şi l-ai rănit mortal!

— Minciună! Eu vendeta!… Dumnezeu îmi este martor că sunt nevinovat… Nevinovat!… strigă Egizio Ettore, cu toată puterea deznădejdii, deoarece cei douăzeci de jandarmi se şi repeziră asupra lui.

Urmă o încăierare scurtă, disperată, care însă se sfârşi iute, cu izbânda celor care luptaseră douăzeci împotriva unuia singur.

Legat de mâini şi de picioare, ca un turbat, Egizio Ettore fu dus la închisoare în dimineaţa aceea în mijlocul a douăzeci de jandarmi înarmaţi până în dinţi. Năucit pe jumătate, înnebunit aproape, Egizio Ettore nu se mai împotrivea. Buzele lui tremurânde mai şopteau doar mereu, neîncetat, numele iubitei, care-l aştepta în bisericuţa din munţi.

Dar când îl îmbrânciră cu lovituri de picioare în celula întunecoasă a închisorii, în care trebuia să trăiască până la sfârşitul procesului, el se îndreptă cu jumătate corpul, aşa legat cobză cum era, îşi ridică spre

cer mâinile încătuşate şi în prada mâniei neputincioase, strigă, în vreme ce lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji:

— Dreptate! Stăpâne Atotputernic, dreptate! Tu ştii că sunt nevinovat! Nu lăsa ca răutatea vicleană, neîndurarea omenească să mă nimicească! Trebuie să trăiesc, Doamne, trebuie să trăiesc, pentru Letiţia şi pentru cinstea mea, care mi-a fost călcată în picioare!

Cap. 2 – Jurământul de răzbunare al lui Egizio Ettore

— Minciuna şi încăpăţânarea ta nu mai an niciun rost, acuzatule! Paisprezece martori vrednici de toată încrederea, au jurat că l-au găsit pe Vincenzo Rossati, împuşcat în piept, în casa ta din Saint-Étienne. În decursul procesului s-a mai stabilit că, în repetate rânduri l-ai ameninţat pe Rossati cu vendeta. Nu mai tăgădui, nenorocitule, deoarece adevărul este clar, ca lumina zilei. În noaptea aceea l-ai ademenit pe Vincenzo Rossati în casa ta, şi l-ai împuşcat din cămin, unde te ascunseseşi. Mărturiseşte-ţi vina, acuzatule, căci numai, o mărturisire plină de pocăinţă îţi poate atrage îndurarea judecătorilor! Mărturiseşte-ţi păcatul, căci numai astfel Dumnezeu şi oamenii vor mai putea avea milă de tine!

— Milă! Nu milă este ceea ce aştept să mi se dea, domnule preşedinte, ci dreptate! Sunt nevinovat, jur pe unul Dumnezeu din Cer! Sunt nevinovat!

Aceste cuvinte le strigă Egizio Ettore în sala cea mare a Tribunalului din Bonifacio, unde se judeca procesul său.

Sala cea mare, în care judeca Curtea cu Juri, era arhiplină. Oamenii veniseră din toate părţile Corsicii, pentru a fi de faţă la dezbaterile acestui proces puţin obişnuit. Şi procesul era puţin obişnuit nu pentru că era vorba de o învinuire adusă unui corsican, ci fiindcă acuzatul aducea o groaznică învinuire altcuiva şi acesta era nici mai mult, nici mai puţin, decât contele Robert de Paris.

În mijlocul a patru jandarmi cu baionetele la armă, Egizio Ettore stătea în faţa judecătorilor săi, palid la faţă, cu părul căzut pe frunte, cu privirea sălbatică de ură. Cu toate cele şapte luni petrecute în închisoare însă, voinicul corsican tot mai era o adevărată întruchipare a frumuseţii bărbăteşti. Privirile lui înfrigurate rătăceau necontenit

înspre băncile publicului, dar aceea pe care nădăjduia s-o găsească acolo nu era.

Nu departe de banca, pe care şedeau juraţii, pe un fotoliu de purpură roşie, adus anume pentru el, şedea contele Robert de Paris. De câte ori privirea lui cădea asupra acuzatului, în jurul buzelor acestui bărbat frumos, dar ofilit înainte de vreme, din pricina destrăbălării în care trăia, se ivea câte un zâmbet de ironie.

— Acuzatul strigă sus şi tare că este nevinovat! zise preşedintele, cu voce tunătoare. El îndrăzneşte chiar, să mintă într-un chip destul de neîndemânatec, căutând să amestece în ticăloşia sa şi numele unui înalt personaj, acela al contelui Robert de Paris, cu toate că avem aici trei mărturii depuse de trei persoane în afară de orice bănuială, care au jurat că în noaptea cu pricina, contele de Paris nu se găsea la Saint-Étienne-en-Corse, ci la Bastia, tocmai în celălalt capăt al insulei. Aceasta ne-a fost jurat solemn de prinţesa Francesca di Montenero, de bancherul Fernando Herner şi de servitorul domnului conte, Pierre Leblanc.

— Toţi aceşti trei martori sunt nişte sperjuri! strigă Egizio Ettore cu glasul răguşit de mânie. Ei au jurat strâmb, pentru a mă nimici prin mărturia lor, întocmai ca şi Luigi Carazoni, primarul din Saint-Étienne şi ceilalţi şapte locuitori din satul meu.

— Taci, neruşinatule! strigă procurorul, de pe fotoliul său. Să nu îndrăzneşti să mai jigneşti încă o dată pe martori, prin obrăzniciile tale.

— Au fost cumpăraţi cu aurul contelui de Paris, strigă cu toate acestea Ettore, tremurând din tot trupul. Aurul acesta blestemat! Să fie oare adevărat că noi săracii n-avem niciun fel de armă împotriva acestui monstru, care ne atacă şi ne sfâşie cu dinţii lui nesăţioşi? Blestemat să fie aurul, izvorul celor mai multe păcate în lumea aceasta! El omoară dreptatea şi spiritul binelui din om şi dacă astăzi eu voi fi osândit, atunci nu voi fi nici cel dintâi şi nici cel din urmă sărac, pe care aurul celor bogaţi îl trimite la ocnă.

Un murmur de aprobare şi de compătimire se auzi atunci din mijlocul mulţimii, care fusese martoră la strigătul de durere al unui om martirizat de aur.

— Bine! strigă atunci tânărul procuror, care ţinea morţiş ca acuzatul să fie osândit. Îl voi aşeza pe ucigaş în faţa victimei sale. Să

fie adus în faţa onoratei Curţi cu Juraţi, nenorocitul, care a fost lovit de gloanţele lui Egizio Ettore!

Atunci fu deschisă o mică uşă lăturalnică. În mijlocul unei tăceri solemne adânc emoţionante, patru aprozi aduseră în sala de şedinţe un scaun, pe care şedea un om, care părea ieşit din mormânt.

— Vincenzo Rossati, strigă Ettore, întinzându-şi amândouă mâinile înspre cel ce fusese adus în sala. Numele Domnului binecuvântat fie că te-a lăsat să rămâi în viaţa. Obrajii tăi căzuţi înăuntru, ochii tăi duşi în fundul capului, chipu-ţi ca de ceară trădează îndeajuns, ce ai îndurat pe patul tău de suferinţă. Un om care a stat odată atât de aproape de mormânt, cum ai stat tu, nu poate minţi. Gândeşte-te, Vincenzo Rossati că va veni o zi, când va trebui să dai socoteală, Judecătorului nostru al tuturor, despre faptele tale de pe acest pământ şi spune adevărul. Mărturiseşte. Este adevărat că în noaptea aceea, ai pătruns în casa mea, alături de contele Robert de Paris, sau eu te-am ademenit acolo şi tot eu, Egizio Ettore, pe care-l vezi în faţa ta, am fost acela, care a ridicat arma asupra ta şi ţi-a trimis în piept plumbul ucigător?

— Da, mărturiseşte, Vincenzo Rossati! strigă contele de Paris, povesteşte-ne cum ai ajuns în casa lui Ettore. Jură pe numele Celui de Sus, n-a fost omul acesta, de aici, acela care te-a împuşcat?

Trecu un minut, în decursul căruia înfrigurarea tuturor fu împinsă la culme, un minut îngrozitor pentru acuzatul a cărui viaţă atârnă de cuvintele pe care avea să le rostească buzele lui Vincenzo Rossati.

— Omul acesta, zise apoi cocoşatul, din care nu mai rămăsese decât o umbră şi care îşi întinse mâna dreaptă înspre Egizio Ettore, omul acesta m-a ademenit în casa sa. Ca un lup, care-şi pândeşte prada, aşa m-a pândit din dosul vetrei şi, de abia deschisei uşa că gloanţele lui mi se înfipseră în piept. Jur pe Sfânta Cruce şi pe numele lui Dumnezeu că tot ceea ce am spus este adevărat!

Un urlet, care nu mai avea în el nimic omenesc, ieşi atunci din pieptul lui Egizio Ettore, care vru să se arunce asupra lui Rossati, cu o săritură de panteră rănită. Jandarmii de lângă el îi săriră însă înainte şi-l împiedicară.

— Un nou sperjur! O nouă minciună! gemu Ettore, doborât cu desăvârşire. Vai, oamenilor, oamenilor ce v-am făcut eu oare, de v-aţi unit aşa, cu foţii, ca să mă nimiciţi?

— Priviţi-l cât este de doborât! strigă procurorul, triumfător. În

sfârşit, adevărul a ieşit la lumină şi în faţa lui ucigaşul nu-şi mai poate ţine fruntea sus, cum a făcut-o până acum! În urma mărturiei nefericitei jertfe nu mai am nimic de adăugat Priviţi la omul acesta, care nu mai este decât o umbră din ceea ce a fost. Onorată Curte cu juri omul acesta care, bizuindu-se pe ospitalitatea atât de cunoscută mai ales în satele din inima munţilor, a intrat în casa unui consătean al său, pentru a fi atacat, în chipul cel mai josnic, când nici nu se putea gândi să se apere. Pentru justiţie vendeta nu există. Crima rămâne crimă şi de aceea cer pedeapsa cu moartea pentru acuzat!

Un ceas întreg rămase Egizio Ettore cu capul între mâini, nemişcat, ca o stană de piatră, aşteptându-şi verdictul. Din când în când se cutremura doar, din tot trupul, apoi îşi ridica încet capul, îşi rotea năuc privirile în jurul său şi murmura:

— Unde eşti, Letiţia! De ce nu eşti lângă mine, în clipa aceasta a deznădejdii?… Nu mi-ai jurat oare credinţă, până la moarte?… Letiţia, Letiţia, moartea se apropie, mormântul se va deschide în curând pentru mine!… Vrea să mă înghită! Şi tu să fii oare necredincioasă?… Nu, de o mie de ori, nu! Tu eşti curată, Letiţia mea… Tu eşti…

Juraţii se înapoiară din camera de chibzuire. Ei îşi reluară locurile, cu obişnuita solemnitate în mişcări. Egizio Ettore se ridică în picioare. Privirile-i căutară să citească pe chipurile juraţilor verdictul, pe care-l aduseseră aceştia asupra vieţii sale.

Tăcere!

Primul jurat se sculă în picioare şi începu să citească:

— *La prima întrebare: „Este Egizio Ettore vinovat de încercare de omor cu premeditare, săvârşită asupra lui Vincenzo Rossati?”, Curtea cu juri răspunde… „DA!” La a doua întrebare: „I se poate aplica acuzatului Egizio Ettore, pedeapsa cu moartea?” Curtea cu juri răspunde… „NU!”*

Preşedintele Tribunalului adăugă îndată, cu glas tunător.

— *Deoarece victima a rămas viaţă şi nu i se poate aplica acuzatului pedeapsa cu moartea, Egizio Ettore, GĂSIT VINOVAT DE ÎNCERCARE DE OMOR CU PREMEDITARE, ESTE CONDAMNAT LA DOUĂZECI DE ANI DE CARCERĂ GREA, ÎN TEMNIŢA DIN CAPUL PERTUSAFO!*

Un hohot de râs sfâşietor, înfiorător, urmă acestor cuvinte…

Hohotul acesta de râs ieşise din gura lui Egizio Ettore.

— Condamnat! strigă el, ca un nebun, de se cutremură mulţimea.

Aşadar, condamnat! M-aţi condamnat pe mine, nevinovatul, care n-am vărsat niciodată sânge de om, care n-am săvârşit nicio fărădelege, niciun păcat? Mie vreţi să-mi răpiţi viaţa, osândindu-mă la douăzeci de ani de carceră grea, în cea mai îngrozitoare închisoare din toată Europa? Şi Dumnezeu îngăduie să se săvârşească o asemenea nedreptate!… Ha, ha, ha, nu eu sunt ucigaş, ci voi, înţelepţi judecători… tu, procurorule, care eşti mulţumit de izbândă… şi tu, criminalule, care porţi numele răsunător de conte de Paris, şi toţi lingăii plătiţi de tine… Mărturia strâmbă este cuţitul cu care ucid lingăii tăi, defăimarea este otrava de care se slujesc ei… Eu în temniţa din Capul Pertusato?… Sfântă Madona, îndură-te de mine! Fă ca adevărul să iasă la lumină, adevărul… Trimite-mi un martor, care să nu fie sperjur… Trimite-mi un martor, care să spună adevărul!

— Martorul este aici, Egizio Ettore! strigă o voce, de pe treptele sălii, tocmai în clipa cea mai înfrigurată a acestui neobişnuit proces. Martorul este aici… Dumnezeu i-a îngăduit să-şi părăsească patul de suferinţei încă la timp… Loc… faceţi-mi loc… Sunt Letiţia, Madona din Saint-Étienne. Pun viaţa mea chezăşie pentru nevinovăţia lui Egizio Ettore. Toţi martorii de până acum au jurat strâmb… toţi… Lăsaţi-l… redaţi-i libertatea.

Mulţimea, care umplea sala de şedinţe, făcu loc cu înfrigurare apariţiei de o frumuseţe îngerească, care îşi croia drum cu forţa, până la masa judecătorilor. Ea urcă iute treptele, care duceau la estrada judecătorilor, apoi se întoarse şi întinzându-şi amândouă braţele înspre Egizio Ettore, strigă:

— Am sosit iubitule… Este adevărat că Letiţia ta a venit cam târziu, dar tot a venit… Ea îţi aduce inima sa plină de dragoste şi libertatea!

— E nebună! strigă contele de Paris, galben ca ceara. Nu-i daţi ascultare, Onorată Curte! De altfel, dezbaterile sunt închise şi sentinţa a fost dată. Ea soseşte prea târziu pentru a mai depune mărturie în acest proces.

— Prea târziu! repetă şi procurorul, cu voce tunătoare. Prea târziu, doamnă, Egizio Ettore a şi fost osândit la douăzeci de ani de carceră grea.

— Netrebnicilor! Aţi osândit un nevinovat! strigă frumoasa femeie, cuprinsă de o sfântă revoltă.

În clipa următoare Letiţia se clătină. Lumea o văzu ducându-şi

amândouă mâinile la inimă, apoi se prăbuşi, trupul ei rostogolindu-se pe treptele estradei judecătorilor.

Atunci jandarmii care îl păzeau pe Egizio Ettore se văzură îmbrânciţi cât colo, de o putere căreia nu i se mai puteau împotrivi şi peste o clipă, osânditul îngenunchea lângă iubita sa. Mâinile lui tremurânde căutară să simtă bătăile inimii Letiţiei, privirile lui, care trădau o teamă îngrozitoare se aţintiră întrebător pe chipul ca de mort al Madonei din Saint-Étienne. Dar inima iubitei nu mai bătea, nici chiar atingerea lui nu mai era în stare s-o facă să mai bată.

Egizio Ettore se ridică din genunchi şi pe faţa lui era întipărită o durere sălbatică, sfâşietoare.

— Vai, soartă nemiloasă, de ce mi-ai răpit şi singurul bun ce-mi mai rămăsese în lumea aceasta? strigă el cu glas înfiorător. În decurs de un ceas, de un singur ceas, vrei să mă nimiceşti cu totul! Oamenii mi-au răpit cinstea, libertatea, acum tu vii să mi-o răpeşti şi pe Letiţia, iubita inimii mele! Letiţia moartă… Atunci nici lumea nu mai are niciun rost de a fi… Atunci totul… totul este pierdut!

Strigătul acesta de durere al osânditului era atât de sfâşietor, încât nici chiar asprii judecători nu se încumetară să se amestece, spre a-l întrerupe. Între timp, un bătrân cu barba albă se aplecase şi el deasupra Letiţiei. Era medicul legist. Dar o cercetare foarte scurtă îi fu îndeajuns pentru a-l încredinţa că nenorocirea se întâmplase.

— A murit, zise el, cu glasul vădit mişcat. Să fie dusă la morgă.

Aprozii se apropiară de trupul nemişcat al Letiţiei şi îşi întinseră mâinile, spre a o ridica de pe podea. Atunci însă, Egizio Ettore se îndreptă ca o stâncă în faţa lor şi cu o mişcare poruncitoare a mâinii sale, îi opri.

— Staţi!… încă o clipă… Lăsaţi-mă să-mi iau rămas bun de la moartă!… A fost a mea… numai a mea… Cine îndrăzneşte să se aşeze între Egizio şi Letiţia?… Înapoi! N-auziţi?… Să se facă tăcere, să nu vorbească nimeni, deoarece Egizio Ettore vrea să-şi ia rămas bun de la singura fericire, pe care a avut-o în lumea aceasta!

Ce privelişte impresionantă! Mii de oameni, care stăteau nemişcaţi, împietriţi, fără a scoate un singur cuvânt, fără a îndrăzni să respire măcar mai tare. Chiar nici împărţitorii dreptăţii, asprii judecători învestmântaţi în toga lor neagră, sumbră, nu îndrăzniră să se împotrivească celei din urmă dorinţe a osânditului. Şi ei stăteau

nemişcaţi, ca şi când scena din faţa lor i-ar fi făcut stane de piatră.

În timpul acesta Egizio Ettore cuprinse în braţe trupul ca de statuie al iubitei sale, mâna dreaptă însă şi-o ridică în semn de jurământ şi strigă:

— Să-mi iau rămas bun de la tine şi pentru totdeauna, Letiţia, dragostea, fericirea mea?… Ei bine, ascultă atunci jurământul, pe care-l face Egizio Ettore, aici, lângă trupul tău neînsufleţit: Oamenii aceştia, neîndurători, ţi-au sfâşiat inima, frumoasa mea Madonă… ei mi-au călcat cinstea în picioare, mi-au nimicit toată viaţa, mi-au luat tot, tot, până şi nădejdea, dreptul de a mai spera! Ei, bine, dacă acesta este darul pe care omenirea a ţinut sa mi-l facă, atunci declar război acestei întregi omeniri şi jur să mă răzbun, jur ca vendeta mea să-i ajungă pe toţi ticăloşii, pe toţi nemernicii, care şi-au dat mâna spre a mă nimici. Ţineţi bine minte, ceea ce am jurat, judecători nemiloşi… martori falşi, sperjuri… Voi toţi, bărbaţi şi femei, care staţi aici, încremeniţi în jurul meu. Nu uitaţi niciodată ceea ce aţi auzit… jurământul de răzbunare al unui nevinovat, să vă răsune în urechi. Egizio Ettore a fost un om cinstit, muncitor, credincios legilor şi aşezămintelor acestei ţări, mâinile lui nu erau pătate de sânge, conştiinţa lui nu era încărcată de păcate. Cu toate acestea, voi l-aţi făcut tâlhar, ucigaş, criminal de rând. Ei bine, pentru fiecare picătură de sânge, care se scurge acum din inima lui chinuită, vor curge pe pământul Corsicii torente, puhoaie de sânge, iar pentru flacăra mâniei neputincioase, care arde acum în ochii lui, mări de flăcări vor mistui satele şi oraşele acestui colţ de pământ. Numele lui Egizio Ettore va fi blestemul Corsicii… va fi biciul acestei insule! Vouă, mai ales, laşi şi mârşavi sperjuri, ţie, conte Robert de Paris, ţie procuror Amedeo Feruccio, vouă tuturor jur că vă voi răsplăti cu vârf şi îndesat toată josnicia, toată cruzimea voastră. Voi toţi veţi plăti cu propria voastră viaţă, viaţa Letiţiei şi chinurile pe care le-aţi pricinuit lui Egizio Ettore. Vă uitaţi batjocoritor la mine, omul care este în lanţuri, omul în faţa căruia se deschide temniţa şi care totuşi vă ameninţă cu vendeta? Ei bine, Curtea cu Juri m-a osândit la douăzeci de ani de temniţă grea… *Când voi scăpa din închisoare voi avea patruzeci de ani şi atunci, fiţi siguri, că chiar dacă v-aţi găsi în celălalt capăt al pământului, eu tot voi da peste voi, pentru a mă răzbuna, iar dacă voi veţi fi murit, atunci mă voi răfui cu copiii voştri!*

O liniște mormântală urmă acestor cuvinte ale lui Egizio Ettore. Numai după câteva minute se auzi glasul poruncitor al procurorului Amedeo Feruccio, care strigă:

— Duceți-l de aici… În închisoare cu el… Vom îngriji noi ca porțile închisorii din Capul Pertusato să se închidă atât de bine în urma ta, încât să nu se mai deschidă niciodată… niciodată…

Atunci Egizio Ettore se mai aruncă o dată peste frumosul trup al Letiției, trup atât de rece, atât de nemișcat acum și în prada unei dureri nemărginite, își apăsă buzele pe gura rece a iubitei.

Dar… ce însemna asta?… Dumnezeule, ce se întâmplase?… I se părea numai, sau buzele reci ale iubitei răspunseră într-adevăr la sărutările lui?… Răsuflase ea oare într-adevăr, sau era numai o închipuire a minții sale prea înfrigurate?

Ca un fulger trecu prin mintea lui Egizio Ettore gândul:

— Letiția nu este moartă… Letiția este…

Jandarmii îl înșfăcară ne nenorocitul care se cramponase de Letiția cu puterea deznădejdii. În zadar erau toate rugăminţile sale, de a-l mai lăsa lângă iubită măcar câteva minute, măcar câteva clipe. Unul din zbiri își trase sabia și lovi cu tăișul ei peste mâna osânditului. Sângele țâșni din degetele lui Ettore și picură pe veșmintele Letiției. Animat de dureri și de teama ca sabia zbirului nu cumva să atingă și trupul iubitei, Ettore se dădu la o parte. Jandarmii îl trântiră la pământ, îl loviră cu picioarele… un ultim geamăt surd, un ultim blestem pentru chinuitorii săi, un ultim rămas bun pentru Letiția, apoi totul se sfârși.

Egizio Ettore fu legat cobză și scos din sala de ședințe, în vreme ce în jurul contelui Robert de Paris se adunară câțiva lingăi care îl felicitară pentru izbânda dobândită.

Izbândă?… Tremurați, nenorociților, căci blestemul lui Egizio Ettore apasă asupra voastră și îngerul răzbunării a și început să-și fâlfâie aripile lui negre, deasupra capetelor voastre păcătoase.

*

* *

Trei zile mai târziu, poarta temniței din Capul Pertusato se închise în urma lui Egizio Ettore. *Casa Iadului!* Sub acest nume este cunoscută în Corsica, cea mai cumplită închisoare a insulei. Acolo urmă că-și

petreacă Egizio Ettore douăzeci de ani din tânăra sa viaţă.

Dar numai *urma!*… Căci soarta hotărâse altfel.

Cap. 3 – Evadarea

De multă vreme nu mai fusese Carnavalul din Ajaccio, capitala Corsicii, atât de strălucitor, ca în anul acela. În ajun de lăsata secului mai ales, defilarea măştilor ajunsese la punctul culminant.

În palatul prinţesei Francesca di Montenero luceau mii şi mii de lumini, sunetele melodioase ale orchestrelor umpleau toată casa şi veselia oaspeţilor se auzea până departe în stradă. În palatul acesta ca din basme se adunase tot ce Corsica avea mai ales ca nobilime, deoarece în seara aceea prinţesa Francesca di Montenero, care din pricina părului său auriu, ce-i ajungea până la călcâie, fusese poreclită „Zâna cu plete de aur”, dădea unul din cunoscutele şi mult admiratele sale baluri.

Prinţesa di Montenero chiar îşi merita însă această poreclă. Niciuna din fermecătoarele chipeşele, aprinsele corsicane nu se putea lua la întrecere, în frumuseţe, cu stăpâna casei. Francesca le întrecea pe toate invitatele sale în frumuseţe şi drăgălăşenie.

Ea trecea prin sălile feeric împodobite, la braţul contelui Robert de Paria şi privirile pizmuitoare ale tuturor nobililor de faţă urmăreau înciudate frumoasa pereche. Lumea ştia demult că mândrul conte de Paris era singurul bărbat, care izbutise să atragă asupra sa privirile Zânei cu plete de aur. Îndepărtată pentru oricare alt bărbat, ea fusese captivată cu desăvârşire de contele Robert de Paris, bărbatul cu faţa palidă, cu barba scurtă, neagră, cu ochii cenuşii, plini de mister şi prinţesa nici nu-şi dădea osteneala măcar să ascundă de ochii lumii patima ce-i mistuia sufletul.

Chiar şi în seara aceea frumoasa prinţesă căută să scape de complimentele pe care i le făceau oaspeţii săi. La braţul contelui de Paris, ea străbătu minunata seră împodobită cu cele mai scumpe plante din sud şi se îndreptară înspre o încăpere mică, ascunsă privirilor, care se găsea în capătul scării.

— Mi-ai şoptit, Robert, că ai vrea să-mi spui ceva între patru ochi, zise Francesca, încrucişându-şi braţele ca de marmură peste minunatul său piept. Aici nu ne vede nimeni, aşa că putem sta de vorbă

nestânjeniţi.

Contele Robert de Paris se uită neîncrezător în jurul său, apoi clătină din cap şi răspunse:

— În casa aceasta nu este decât o singură încăpere, în care sunt sigur că nu ne aude nimeni. Încăperea aceasta este budoarul frumoasei prinţese de Montenero. Înainte deci, fermecătoare signora, condu-mă în alcovul tău.

Francesca tresări Sângele îi năvăli în obraji, cuvintele contelui de Paris fusese parcă nişte lovituri de bici pentru frumoasa femeie.

— Te implor, Robert, şopti ea cu glasul nesigur, nu-mi cere să te duc acum în budoarul meu, acum când toată casa este plină de musafiri. Dacă vrei să te adapi la sărutările mele, vino mai târziu, după ce va fi plecat lumea. Atunci vei găsi la balcon scara de mătase, pe care ai mai venit de atâtea ori. Acum însă…

— Ţi-e teamă de reputaţia ta? strigă contele, ironic. Ha, ha, ha! Femeia pe care am smuls-o de lângă masa de joc de la Monte Carlo, aventuriera pe care am împiedecat-o să se arunce în mare de deznădejde, când a fost descoperită că este o hoaţă şi era urmărită de poliţie, femeia care a reînceput cu banii mei comedia vieţii largi, este atât de geloasă de buna ei reputaţie? Dar eu ştiu că, nu întotdeauna, şi-a păzit cu atâta străşnicie uşa budoarului său!

La fiecare din aceste cuvinte aspre, cumplite, pe care le rosti contele Robert de Paris, capul frumoasei Zâne cu plete de aur, cădea mai îngrozit peste piept. Contele de Paris o apucă atunci de mână, o strânse ca într-un cleşte de fier şi-i şopti la ureche:

— Francesca di Montenero, nu uita că-mi datorezi ascultare oarbă. Eşti păpuşa, eşti unealta, eşti creatura mea şi te voi nimici, ca pe un guzgan dacă vei îndrăzni să te împotriveşti dorinţelor mele. Condu-mă în budoarul tău!

Fermecătoarea Zână cu plete de aur nu mai îndrăzni să se împotrivească. Ea se strecură înainte doborâtă cu desăvârşire, distrusă, căzută cu totul în prada puterii acestui om diabolic. Ea deschise o uşă de cristal, întră într-un coridor, la capătul căruia apoi deschise o uşă, ce ducea în alcovul său.

Încăperea aceasta mobilată cu un lux uluitor, era luminată de becuri, care răspândeau o lumină trandafirie. Deasupra patului acoperit cu dantele scumpe al frumoasei, dar falsei prinţese, atârna

tabloul unui chip de Madonă.

— Aşa! Aici suntem singuri şi într-adevăr nestingheriţi de nimeni, zise contele Robert de Paris. Află însă, frumoasă Francesca, cum că nu te-am chemat aici pentru a-mi îmbăta simţurile cu sărutările tale. Nu, este vorba despre o însărcinare, pe care aveam să ţi-o dau. Însărcinarea aceasta te va sili să părăseşti Ajaccio încă în noaptea aceasta.

— Încă în noaptea aceasta?… strigă Francesca, adânc mirată. Şi mă rog, unde-mi porunceşti să mă duc?

— La Capul Pertusato, în Casa Iadului!

Un fior de gheaţă străbătu trupul frumoasei femei.

— Tremuri chiar şi numai când auzi vorbindu-se de Casa Iadului? zise atunci contele de Paris, batjocoritor. Ehei, dacă pe vremea aceea nu te-aş fi ascuns din faţa poliţiei care te căuta, fără îndoială că ai zăcea demult în una din celulele Casei Iadului, în care va trebui să pătrunzi în noaptea aceasta ca prizonieră… dar, nu te speria, ca pentru aparenţă, ca prizonieră!

— Ca prizonieră? Sfinte Dumnezeule, dar ce însărcinare poţi tu să-mi dai pentru temniţa din Capul Pertusato?

— Să înlături un om din calea mea! răspunse contele de Paris cu voce răguşită. Un om, care mi-ar deveni foarte primejdios, dacă ar izbuti vreodată să scape din închisoare.

— Şi numele acestui om?… întrebă Francesca, cu voce tremurândă.

— Nu bănuieşti? Egizio Ettore!

Fermecătoarea femeie se prăbuşi pe un scaun, ca lovită de trăsnet. Mâinile ei încă apăsau, cu toată puterea pe inima-i, care părea că vrea să-i sară din piept.

— Dar de ce eşti atât de impresionată frumoasa mea Francesca?… continuă contele de Paris aplecându-se peste prinţesa, care-şi pierduse aproape cunoştinţa. Este vorba de acelaşi Egizio Ettore, pe care cu trei luni în urmă, l-ai nimicit fără şovăire, prin mărturia ta strâmbă. Acest Egizio Ettore trebuie să moară!

— Să moară!… repeta Francesca, tremurând din tot trupul. Dar oare, nu l-ai nimicit îndeajuns, făcându-l nevătămător şi aruncându-l în închisoare, pentru douăzeci de ani?

— Nu! Nu pot uita groaznicul jurământ de răzbunare, pe care l-a făcut acest Ettore. Oriunde m-aş găsi, oriunde m-aş duce, mi se pare

mereu că aud cumplitul blestem al lui Egizio Ettore, blestem care a fost aruncat pe capetele noastre ale tuturor. Eu care n-am cunoscut frica niciodată, mă zvârcolesc ca un nebun noaptea în pat şi este îndeajuns, să-mi aduc aminte de numele lui, ca somnul să nu se mai lipească de ochii mei. Vreau să scap de urmărirea acestui jurământ de vendetă şi, de aceea, Egizio Ettore trebuie să moară!

— Şi cum… cum să-l ucid? întrebă Francesca, ridicându-se de pe scaun, galbenă ca ceara.

— Ia scrisoarea aceasta, zise contele de Paris, scoţând din buzunarul fracului un plic plin cu sigilii. O vei preda directorului închisorii din Capul Pertusato. El te va lua drept spionul, care are însărcinarea să-l tragă de limbă pe Ettore, prefăcându-se prietenul lui. Fireşte că va trebui să-ţi schimbi puţin îmbrăcămintea. În celula lui Egizio Ettore va trebui să intri îmbrăcată în zdrenţe, ca un derbedeu. Timp de trei zile vei rămâne în aceeaşi celulă cu Egizio Ettore şi vei căuta să te foloseşti de cel dintâi prilej prielnic, pentru a-l turna în mâncare cuprinsul acestei sticluţe. Otrava mea are un efect foarte rapid, poţi avea încredere în ea.

— Am toată încrederea în ea! răspunse fermecătoarea femeie cu păr auriu-bronzat, cu o privire ciudată.

Ea lua sticluţa cu otravă şi o ascunse în sân.

— Jur, conte Robert de Paris, continuă ea, că peste trei zile Egizio Ettore nu se va mai găsi în viaţă, printre prizonierii temniţei din Capul Pertusato!

— Foarte bine! Eşti un adevărat giuvaier, Francesca. Ai nemărginita mea recunoştinţă! Şi acum, la lucru! Lasă-ţi oaspeţii să dănţuiască şi să petreacă. Ia trăsura mea, care te aşteaptă în faţa porţii. Încă înainte de revărsatul zorilor va trebui să fii la Capul Pertusato. Eu îţi doresc mult noroc, Zână cu plete de aur! Zău că eşti uluitor de frumoasă, Francesca! Şi totuşi, în noaptea aceasta vei fi îngerul morţii lui Egizio Ettore!

Contele de Paris o cuprinse în braţe pe frumoasa aventurieră şi o sărută pe gură şi pe ochi. El nu văzu însă privirile pline de ură ale acestor ochi şi nici zâmbetul dispreţuitor al fermecătoarelor buze.

Dar de-abia se închise în urma contelui uşa budoarului, de-abia se îndepărtă zgomotul paşilor lui pe coridor, că Francesca di Montenero se îndreptă din tot trupul şi ridică ameninţător pumnii încleştaţi.

— Mi-ai spus că voi fi îngerul morţii pentru Egizio Ettore, conte de Paris! strigă ea cu o voce, în care se amestecau ura şi dispreţul. De data aceasta însă, te înşeli, diavol cu coroană de conte pe cap! Nu îngerul morţii, ci îngerul păzitor al lui Egizio Ettore vreau să fiu!

În clipa în care buzele sale rostise numele nenorocitului, o roşeaţă trădătoare se ivi în obrajii săi.

Dintr-o săritură uşoară, ca de căprioară, Francesca ajunse în faţa patului! O apăsare pe un buton ascuns şi tabloul cu chipul Madonei dispăru. În locul lui se ivi tabloul unui bărbat tânăr, cu plete ca pana corbului, un bărbat, care purta portul pitoresc al Corsicanilor din sudul insulei.

Era tabloul lui Egizio Ettore!

Francesca di Montenero se aruncă în genunchi în faţa tabloului şi din pieptul său ieşi un strigăt de admiraţie. Un strigăt cum nu poate ieşi decât din pieptul unei femei îndrăgostite.

— Pe tine să te omor eu? Pe tine să te ucid mişeleşte? murmurară buzele ei, pătimaş. Pe tine, care eşti sufletul vieţii mele, care eşti steaua înspre care se îndreaptă toate simţirile mele? Ce ciudate sunt căile destinului! În aceeaşi clipă, în care te aruncam în ghearele pierii prin mărturia mea strâmbă, în aceeaşi clipă inima mea începu să bată pentru tine, în aceeaşi clipă dragostea îmi încălzi sufletul. De-atunci inima mea îndură chinuri diabolice, de câte ori mă gândesc la tine, biet om osândit pe nedrept… căci nu, tu nu eşti un răufăcător… eşti un martir, Egizio Ettore… Un zeu, pe care oamenii l-au aruncat în lanţuri. Fii Dumnezeul meu, Egizio Ettore şi fă-mă fericită!… În sfârşit… în sfârşit mă voi putea apropia de tine… uşa celulei tale se va deschide în faţa mea… Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc din tot sufletul conte Robert de Paris, că mi-ai dat putinţa de a-i duce lui Egizio Ettore libertatea, nădejdea şi toată dragostea mea fierbinte!… La drum… la drum înspre Capul Pertusato!… Deschide-te înaintea mea, Casă a Iadului, încă în noaptea aceasta… Mâine, când va răsări soarele, vei fi liber, scumpul meu iubit!… Francesca di Montenero… îngerul tău păzitor, se apropie!

*

* *

Trei luni pline de nemărginită groază a petrecut Egizio Ettore în

temniţă, trei luni, care lui îi părură trei ani.

Celula lui se găsea în turnul „Casei Iadului” şi era poreclită „celula de plumb”. În această celulă de plumb erau aruncaţi numai criminalii cei mai sângeroşi şi numai aceia care nu-şi mărturisiseră crima. Dar chiar nici aceştia nu erau ţinuţi în celula de plumb, decât şase luni, deoarece mai mult nu putea îndura nici chiar omul cel mai vânjos şi mai voinic din lume. Chilia aceasta era o adevărată cameră de tortură a secolului douăzeci. Da, celula în care fusese aruncat Egizio Ettore era o cameră de tortură în înţelesul cel mai strict şi mai îngrozitor al cuvântului. Când soarele înfierbânta acoperişul de tablă de plumb al turnului, în celulă se făcea o căldură care înăbuşea, care ucidea. Atunci tot ce se găsea în chilie se înfierbânta. Piatra de pe jos, zidurile acoperite cu ciment, zăbrelele ferestrei, prin care altădată nefericitul prizonier se mai putea uita la marea care biciuia zidurile închisorii. Marea aceasta, care ziua se evapora din pricina căldurii copleşitoare, noaptea părea o imensitate neagră, întunecoasă, care ameninţa să înghită toată insula, nu numai semeţul turn al temniţei.

În decursul primelor săptămâni, Egizio Ettore alerga prin celulă, ca un animal turbat. De nenumărate ori încercase să facă o gaură cu unghiile în pereţii de ciment ai celulei, de nenumărate ori se trudise să rupă drugii de fier de la fereastră. Din zorii zilei şi până în miez de noapte nu înceta o clipă de a munci la acest lucru nebunesc şi nu se astâmpăra, decât numai atunci, când sângele îi ţâşnea de sub unghii şi când istovirea îl trântea la pământ.

Încercările lui de evadare fură observate şi cu toate că toată lumea îşi dădea seama că fuga era cu neputinţă, totuşi direcţia închisorii îl pedepsi într-un chip barbar.

— Să i se taie apa! sună îngrozitoarea pedeapsă.

Timp de trei zile Egizio Ettore nu bău nicio picătură de apă, cu care să-şi mai fi udat gatul uscat şi limba umflată, pe care de abia o mai putea mişca. De abia a patra zi fu scăpat de chinurile teribilei pedepse. Paznicul clătină din cap, deoarece Egizio Ettore nu zăcea după cum se aşteptase el, nemişcat şi mistuit de friguri, ci se rezemase doar, palid la faţă şi furios, de unul din pereţii celulei. Cerberul acesta însă, care de obicei observa tot ce se petrecea în celula unui condamnat, nu observă rana adâncă din braţul stâng al osânditului.

Nenorocitul, nemaiputând îndura chinurile setei îşi spintecase

braţul cu dinţii şi gustase câteva picături din propriul său sânge.

Egizio Ettore făcuse aceasta, de teamă să nu-şi piardă minţile. Nebunia îl pândise necontenit în decursul ultimelor trei luni de zile, ca o pasăre neagră, groaznică, de pradă, care nu aştepta decât momentul prielnic, pentru a-şi înfige ghearele în creierul său.

Nu, Egizio Ettore nu voia să înnebunească şi nici nu voia să moară.

Voia să trăiască, spre a ajunge liber, deoarece răzbunarea este a celor vii.

Şi el trebuia să se răzbune împotriva tuturor acelora, care îl necinstiseră, îl aduseseră în temniţă, îi nimiciseră fericirea, despărţindu-l de Letiţia, de scumpa şi mult iubita lui Letiţia. Trebuia să se răzbune pe aceia care erau puşi pe lista lui neagră, pe lista neagră a lui Egizio Ettore.

El nu scrisese niciunde lista aceasta. La ce bun s-o scrie? O purta în cap, în inimă, ea alcătuia fiecare gând, îl însoţea în fiecare acţiune a sa. Murmurul valurilor mării îi aducea numele acestea blestemate, norii care se iveau în zare, i se părea că alcătuiesc litere uriaşe, din care apoi se întocmeau numele duşmanilor săi. Nu trecea zi să nu repete de zeci, de sute de ori cuprinsul acestei liste negre şi de fiecare dată ochii săi aruncau fulgere, glasul său trăda ură nemărginită, inima sa răsfrângea o duşmănie neţărmurită.

Contele Robert de Paris, Francesca di Montenero, Fernand Herner, Vincenzo Rossati, Leblanc, camerierul, Luigi Carazoni, primarul, Amedeo Feruccio, procurorul, toţi, toţi aceştia, ei sau copiii lor, dacă părinţii nu mai erau în viaţă, toţi trebuiau să fie ajunşi de răzbunarea lui, o răzbunare cum nu se mai văzuse pe pământ… vendeta celui împins la deznădejde.

Tăcere… Uşa celulei se deschide… Vine cineva… Oare care este noua tortură pe care au născocit-o, pentru a-l chinui pe Egizio Ettore?

Razele unui felinar căzură tremurânde pe pardoseala de piatră a celulei de plumb. Îndată după aceea se auzi şi glasul răguşit al paznicului: de data aceasta însă cuvintele lui nu se adresau lui Egizio Ettore, ci altcuiva.

— Aici, aici, tinere candidat la spânzurătoare… să faci şi tu cunoştinţă cu celula de plumb. Domnul director mi-a poruncit să te arunc şi pe tine în salonul lui Egizio Ettore… Căutaţi să vă mângâiaţi unul pe altul… bestiilor!

— Milă!… îndurare… nu în celula de plumb… sunt…

Uşa de fier scârţâi şi se închise în faţa mâinilor imploratoare ale noului prizonier al temniţei din Capul Pertusato. Pe patul mizerabil al lui Ettore căzu apoi un trup omenesc. Luna îşi trimitea razele sale palide, prin fereastra îngustă şi zăbrelită. La razele acestei slabe lumini, Egizio Ettore zări alături de sine chipul tânăr, aproape copilăresc al unui om, înveşmântat în zdrenţe.

— Nenorocitule! Atât de tânăr şi ai şi ajuns în Casa Iadului! Dar care este crima fără seamăn, pe care ai săvârşit-o, de te-au aruncat în celula de plumb?

Atunci Egizio Ettore simţi deodată că două braţe se încolăcesc în jurul genunchilor săi, că un chip nespus de frumos îşi îndreaptă privirile asupra sa şi o voce mângâietoare îi şopteşte:

— Am venit, Egizio Ettore, să te scap de chinul pe care-l înduri aici! Nu mă întreba cine sunt, nu cerceta ce m-a împins să pătrund în iadul din Capul Pertusato, nu-ţi pierde timpul cu întrebări zadarnice, ci caută să fugi cât mai iute de aici, caută să evadezi, pentru a-ţi redobândi libertatea.

— Libertatea… evadarea! Eşti un înger trimis de Dumnezeu sau Letiţia mea, de-mi vorbeşti în felul acesta?… Ce prost sunt! Eşti un biet nenorocit, căruia vitregia sorţii i-a luat clara judecată a minţii, căci altfel ţi-ai da seama că din iadul acesta nimeni nu poate scăpa.

— Şi totuşi se poate! strigă noul prizonier. Ţine sticluţa aceasta! Ea conţine o apă tare cu care dacă vei unge zăbrelele de fier, le vei putea rupe, ca pe nişte bucăţi de sticlă. Mai departe ţine şi această scară de mătase, pe care mi-am legat-o în jurul trupului. Ea ne va ajuta să ajungem până jos, la picioarele turnului.

— Toate bune, însă jos ne aşteaptă şase soldaţi cu puştile încărcate şi nu vom putea trece neobservaţi pe lângă ei, pentru a ajunge până la drum. Pe celelalte părţi nu există scăpare, căci de jur-împrejur se întinde marea.

— Soldaţii dorm, căci un necunoscut le-a dat vin, pe sub mână, un vin care-i va fi obosit îndeajuns, pentru a nu mai deschide ochii, până mâine dimineaţă. La lucru Egizio Ettore, căci dacă nu scapi de aici astăzi, nu vei mai scăpa niciodată!

— Astăzi sau niciodată! Ai dreptate, prietene fără nume! Sunt hotărât.

Marea urla vijelioasă, nori negri se adunau la orizont, nicio stea nu strălucea pe cer. Era o noapte furtunoasă. Dar vijelia de afară era o binefacere pentru prizonieri, deoarece în chipul acesta paznicul nu putea prinde de veste despre pregătirile de evadare ale osândiţilor.

Egizio Ettore unse zăbrelele cu conţinutul sticluţei ce-i fusese înmânată de noul venit şi într-adevăr fierul se frânse cu uşurinţă, de parcă ar fi fost lemn.

Peste câteva minute scara de mătase fu şi ea legată de fereastră, celălalt capăt atârnând în jos, de-a lungul zidului, până la picioarele turnului. Ochii lui Egizio Ettore începură să lucească neobişnuit, văzând că drumul libertăţii se deschisese în faţa sa. Cuprins de înfrigurare, el începu să murmure ca în delir, numele înscrise în lista neagră:

— Contele Robert de Paris, Francesca di Montenero…

— Cum?… Ce-ai spus, Egizio Ettore?… M-ai strigat?

— Să te strig? exclama Ettore, ca trezit din vis. Cum vrei să te strig, când nu-ţi cunosc nici măcar numele? Nu băga în seamă ceea ce am spus eu… Înainte, să fugim şi… Dumnezeul răzbunării să ne apere!

Ettore încălecă fereastra şi puse piciorul pe cea dintâi treaptă a scării de mătase, apoi coborî, pentru a-i face loc şi tânărului său însoţitor. Scara tremura sub picioarele lor. Mai apoi, vântul se înfipse în ea şi o izbi de zid.

— Sfântă Fecioară, nu mă lăsa… cad… Ettore ţine-mă, căci ameţesc.

— Vino în braţele mele, băiete… Te voi duce eu până jos… Încolăceşte-ţi braţele în jurul gâtului meu… aşa… Te simţi bine aşa?

— Mă simt dumnezeieşte la pieptul tău, Egizio… Spune-mi că ai vrea să mă porţi aşa toată viaţa şi nu numai că-ţi voi reda libertatea, dar te voi face chiar şi fericit.

Egizio Ettore se opri în mijlocul scării cu povara sa, pe care o ţinea cu o mână, în vreme ce cu cealaltă se ţinea de scară. Privirile lui se înfipseră pe chipul frumos al necunoscutului şi cu voce tremurândă de enervare, strigă:

— Eşti femeie… simt asta după braţele tale moi… Femeie, spune cine eşti şi ce te face să mă scapi din Casa Iadului!

— Nu mă întreba, ci hai să fugim, până nu este prea târziu… gândeşte-te că plutim între cer şi pământ… Mai târziu.

— Nu, acum… Cine eşti? Mie mi se pare că am mai auzit odată glasul tău…

— L-ai mai auzit, dar atunci l-am ridicat împotriva ta, depunând o mărturie falsă, cu gândul de a te nimici. Astăzi însă, îţi jur Egizio Ettore că te iubesc mai mult decât îmi iubesc propria mea viaţă. Vreau şi pot să te fac cel mai fericit din toţi muritorii de pe acest pământ, deoarece sunt… *prinţesa Francesca di Montenero*…

Un urlet ca de fiară urmă acestor cuvinte… Două trupuri strâns îmbrăţişate străbătură aerul… Un hohot de râs întrecu prin puterea lui urletul valurilor înfuriate. Scara de mătase se bălăbănea, purtată de vânt… Era goală.

Cap. 4 – Moştenitoarea unei coroane princiare

În adevăr, Letiţia nu-şi dădu sufletul în sala Tribunalului din Bonifacio, ci îşi pierduse doar cunoştinţa. Dându-şi seama că venise prea târziu, pentru a împiedica osândirea iubitului său, sângele îi îngheţă în vine, inima-i se zbătea atât de încet, încât nici chiar mâna obişnuită a doctorului nu-i mai simţi bătăile; o înţepenire a muşchilor puse stăpânire pe drăgălaşa fată, o înţepenire cum nu se poate observa, decât numai la morţi şi de aceea fu luată drept moartă. Medicul legist poruncise ca trupul ei să fie transportat la morgă. După ce Egizio Ettore fu pus în lanţuri şi îndepărtat din sala de şedinţe, aprozii aduseră o targă neagră, pe care o aşezară pe sărmana Letiţia. Doctorul mai spuse o dată:

— Să fie dusă la morgă.

În vreme ce aprozii duceau targa cu trupul înţepenit al frumoasei copile, mulţimea adunată în sala de şedinţe izbucni într-un murmur de compătimire, iar femeile şi fetele îşi ştergeau ochii înlăcrămaţi. Apoi, ca la o poruncă, atât fetele, cât şi femeile îşi desprinseră florile de la brâu, sau de la urechi şi o adevărată ploaie de flori căzu asupra târgii în care se găsea frumosul trup al Madonei din Saint-Étienne.

Peste câteva minute apoi, în faţa aprozilor, care duceau targa, se deschise o poartă neagră lugubră. O boare rece, cu miros de mucegai izbi în faţă pe purtătorii târgii şi chiar şi slujitorii fără suflet ai justiţiei se cutremurară, când coborâră treptele încăperii de la subsolul Tribunalului, încăpere în care dădea poarta mică, neagră.

Acolo era camera mortuară a Institutului Medico-Legal din Bonifacio, lăcaşul acela sinistru, unde erau depuşi nenorociţii răpuşi de moarte nefirească, sau aceia, a căror moarte dădea de gândit poliţiei, care ordona să se facă autopsia cadavrelor. Chiar şi acum erau aşezate de-a lungul pereţilor mai multe târgi negre, pe care zăceau trupuri omeneşti.

Era acolo cadavrul unui bătrân, cu părul alb, care fusele găsit cu o zi mai înainte, spânzurat, în podul casei sale; pe urmă cadavrul unei tinere femei, pe care valurile mării îl aruncaseră la ţărm. Trupul acesteia stătuse mult în apă şi intrase în putrefacţie. Chiar şi acum se mai auzea zgomotul regulat al picăturilor de apă, care se scurgeau de pe targă pe lespezile de piatră ale camerei mortuare.

Aprozii aşezară targa pe care zăcea Letiţia în mijlocul încăperii, pe urmă fugiră, în adevăratul înţeles al cuvântului din lăcaşul groazei. Când văzură uşa încuiată în urma lor, îşi făcură semnul crucii şi îngânară o scurtă rugăciune pentru odihna sufletească a acelora care zăceau acolo, în anticamera mormântului.

Adânc impresionată de cele întâmplate, mulţimea părăsi sala de şedinţe, revărsându-se în valuri pe stradă. Printre cei din urmă, care coborâră treptele de piatră ale Tribunalului, fu contele de Paris. Alături de el mergea medicul legist, un om bătrân, cu chipul blând, care în clipa aceea nici nu bănuia măcar, ce grozăvie săvârşise, trimiţând o făptură vie printre morţi.

— Aşadar, fata a murit într-adevăr? îl întrebă pe bătrânul doctor contele Robert de Paris, care se trudea să-şi ascundă înfrigurarea sub un ton nepăsător. E păcat, domnule doctor, căci, chiar dacă a fost iubita lui Egizio Ettore, totuşi nu merita o soartă atât de cumplită.

— Fără îndoială că nu! răspunse doctorul. În orice caz în privinţa morţii sale nu ne mai putem îndoi. Este adevărat că acolo, în sala de şedinţe n-am putut-o cerceta decât în fugă, dar sunt anumite semne, care pe noi, doctorii, nu ne pot înşela. Ochii îşi pierduseră lucirea, pulsul i se oprise, inima nu-i mai bătea.

— Şi ce se va întâmpla acum cu cadavrul nenorocitei? continuă contele cu întrebările sale. Va fi îngropat încă în decursul zilei de astăzi?

— Nu, domnule conte, răspunse doctorul, mândru că un nobil ca Robert de Paris, vorbea atât de prieteneşte cu el. Ar fi o dovadă de cea

mai desăvârşită lipsă de precauţie din partea noastră, dacă am îngădui ca oameni, morţi subit, să fie îngropaţi aşa, fără niciun fel de cercetare. În cazuri asemănătoare, legea prescrie autopsia cadavrului, iar doctorul cercetează trupul decedatului cu toată luarea-aminte, spre a putea stabili adevărata pricină a morţii.

— Asta este foarte interesant, exclamă contele Robert de Paris. Şi cum eu n-am mai văzut niciodată o asemenea autopsie, v-aş fi foarte îndatorat, domnule doctor, dacă mi-aţi îngădui să fiu şi eu de faţă la autopsia Letiţiei. S-ar putea?

— Dacă-mi faceţi cinstea de a trece astă-seară pe la mine, domnule conte, răspunse doctorul, atunci puteţi lua parte la acest ultim şi trist act din viaţa unui om. Luaţi, vă rog, carta mea de vizită, veţi găsi pe ea adresa mea. Astă-seară, la ceasurile zece, cadavrul Letiţiei se va găsi în odaia mea de studii şi acolo vă voi aştepta, domnule conte!

— Voi fi punctual! zise contele de Paris şi ochii săi începură să lucească ciudat. Până atunci vă rog să primiţi mulţumirile mele, stimate domnule doctor. Nădăjduiesc că în seara aceasta îmi voi îmbogăţi cunoştinţele.

Robert de Paris strânse mâna bătrânului doctor, pe urmă coborî iute scările tribunalului din Bonifacio şi se urcă în trăsura, care-l aştepta în stradă.

— Trebuie să mă încredinţez că a murit, murmură el, rezemându-se de pernele trăsurii sale. Diavolul şi el s-a înşelat, dar hodorogul acesta de doctor!… Dacă Letiţia nu a murit?… Ea ar fi singura fiinţă de pe pământ, care mi-ar putea deveni primejdioasă. Dacă Letiţia trăieşte, atunci ea poate dovedi că am fost nişte sperjuri, atât eu, cât şi toţi aceia, care au depus împotriva lui Egizio Ettore. Minunată idee a mai avut şi doctorul acesta, de a hotărî să facă autopsia cadavrului! Căci chiar dacă Letiţia nu şi-ar fi dat încă sfârşitul, ea şi-l va da sub bisturiul doctorului, sub cuţitul acestui bătrân, care luptă pentru ştiinţă. În orice caz, eu trebuie să ştiu care este adevărul cu moartea Letiţiei.

Trăsura opri în faţa celui mai bun hotel din Bonifacio, hotel ridicat nu demult şi care era amenajat cu tot confortul modern. O adevărată armată de chelneri se aşezară pe două rânduri, când îl zăriră sosind pe distinsul oaspete, iar proprietarul casei veni el însuşi, spre a-l conduce pe contele de Paris în sala de mâncare, ai cărei pereţi erau acoperiţi

cu picturi de mare preţ.

— Timpul mesei a trecut, domnule conte, se scuză hotelierul, dar pentru domnul conte se va găsi oricând ceva, numai că va trece puţin timp până când se va pregăti mâncarea. Sau… poate că domnul conte ar fi dispus să-i servim şi dumisale acelaşi „meniu” pe care l-am pregătit pentru un alt oaspete de seamă, care a sosit acum câteva minute? Priviţi, domnul acela, de colo… Doriţi să luaţi masa împreună?

Contele de Paris îşi ridică plin de mândrie capul.

— Nădăjduiesc că omul cu care vrei să mă aşezi la masă este de acelaşi rang social cu mine, zise el, căci altfel n-aş putea sta alături de el! Cum se numeşte oaspele dumitale?

Dar mai înainte ca hotelierul să fi putut răspunde, bărbatul cu barba căruntă de la masa cu pricina îşi întoarse capul şi…

— Raymond, fratele meu!… strigă Robert de Paris. Pe Dumnezeul meu el este… prinţul Raymond de Paris, şeful familiei noastre!

— Robert! strigă şi domnul în haine negre, de la masă şi ridicându-se, se îndreptă spre contele de Paris. Întâmplarea a făcut să te întâlnesc mai curând decât m-aş fi aşteptat! Domnule hotelier, te rog ia măsurile necesare ca deocamdată să nu mi se servească masa, deoarece am ceva de vorbit cu fratele meu.

Tot felul de a se purta al prinţului, felul lui de a vorbi, de a se uita, trăda ceva princiar. Chipul lui puţin cam palid, trăda bunătate şi înţelegere a sufletului omenesc, ochii lui mari, albaştri-cenuşii împrăştiau raze blânde, aproape duioase. Cu inima deschisă, cu adevărată sinceritate, prinţul Raymond – ca şef al familiei, el avea dreptul să poarte titlul de prinţ pe când Robert era numai conte – întinse amândouă mâinile spre fratele său, care le strânse, în aparenţă cu toată dragostea şi tot respectul, pe care-l datora fratelui său mai mare.

— Sunt aproape douăzeci de ani, de când nu ne-am mai văzut, zise Raymond, cu toate astea te-am recunoscut şi eu, îndată. Chipul tău este leit chipul mamei noastre.

— Dacă nu ne-am văzut vreme atât de îndelungată, zise contele de Paris, aşezându-se alături de fratele său pe un divan, de vină eşti numai tu. Din nefericire tu ai început să fugi de oameni prea de timpuriu şi cu toate că stăpâneşti averea nemărginită a familiei

noastre, cu toate acestea, după cum am aflat din izvoare vrednice de toată încrederea, ai dus o viaţă plină de primejdii, ca vânător, prin pădurile virgine ale Americii.

— Este adevărat, dar numai în parte, răspunse prinţul Raymond. În orice caz, este pentru prima oară, în decurs de douăzeci de ani, că pun piciorul pe pământul Franţei. Tot timpul acesta de aproape un sfert de veac, l-am petrecut în călătorii şi am cutreierat, aş putea spune, toată suprafaţa locuită a pământului. Dar vai, acum ea mi-a fost răpită, ea, care m-a însoţit ca un prieten credincios şi iubitor, în tot timpul acestor călătorii! Frate, ştiu că inima ta bună mă va înţelege şi mă va compătimi, când vei afla că scumpa mea soţie, draga mea Carmencitta, a murit.

— A murit? exclamă Robert de Paris, ascunzându-şi cu multă greutate bucuria, pe care o simţi la auzul acestei ştiri. Carmencitta, frumoasa spaniolă, a murit?

— Da! Am înmormântat-o la Madeira, într-o grădină de o frumuseţe paradisiacă! strigă Raymond, ştergându-şi două lacrimi din ochi. Acolo se odihneşte, sub o statuie de marmură, care este menită să arate şi celor ce vor veni după noi, cât de frumoasă a fost Carmencitta. De acolo am venit de-a dreptul aici, în Corsica. Frate dragă, sunt douăzeci de ani, de când am părăsit pământul Franţei şi douăzeci de ani, de când o taină îmi apasă pieptul cu greutatea unei stânci. Acum însă am venit să îndrept un păcat, pe care l-am săvârşit cu un sfert de veac în urmă.

— Dar ce păcat poţi tu avea, frate Raymond? întrebă contele de Paris linguşitor, apropiindu-se de fratele său şi luându-l de braţ cu bine jucată prefăcătorie. Spovedeşte-te mie, Raymond, căci în cine ai putea avea încredere, dacă nu în fratele tău? Fraţii n-au voie să aibă taine, unul fată de altul, chiar dacă nu s-au mai văzut timp de douăzeci de ani. De altfel, cine ştie, dacă că ţi-aş putea fi de folos şi eu, pentru ca să scapi de grija, de păcatul, cum spui tu, care văd că te nelinişteşte.

— Da, Robert… ţie, numai ţie vreau să-ţi încredinţez această taină, zise prinţul Raymond, după ce mai aruncă o privire cercetătoare înspre uşă. Află deci că… *îmi caut fiica!*

— Fiica ta?

Cuvintele prinţului îl loviră pe Robert ca un trăsnet. Până atunci

nici nu bănuise măcar că, fratele său, după a cărui avere jinduia de multă vreme, avea un copil, care, după lege urma să fie şi moştenitorul său.

— Da, fiica mea, continuă prinţul Raymond, adânc mişcat, şi singurul copil, pe care mi l-a născut iubita mea Carmencitta şi de care a trebuit să ne despărţim, dintr-o pricină, care pe vremea aceea atârna ca o sabie a lui Damocles deasupra capului nostru. Nu, nu căuta să ghiceşti ce a putut fi pricina aceasta şi mulţumeşte-te să ştii numai atât că, din cauza acestei despărţiri, atât eu, cât şi scumpa mea Carmencitta, am suferit chinuri îngrozitoare, chinuri cu nu-şi poate închipui nicio minte omenească. Dar nu puteam face altfel. Am fost siliţi să ne lepădăm de scumpa şi dulcea noastră Letiţia, cu toate că ni se rupea inima de durere.

Contele Robert de Paris sări de pe divan, ca muşcat de o năpârcă. Trăsăturile feţei i se contractară, privirile lui se înşurubară în ochii fratelui său.

— Letiţia, îngână el, Letiţia se chema copila ta?… Şi unde… unde aţi lăsat-o!

— În munţi, răspunse prinţul Raymond, cu capul plecat, în munţii care împrejmuiesc cătunul Saint-Étienne-en-Corse. Eu însumi am părăsit-o acolo pe sărmana copilă. În hăinuţă însă i-am cusut o sumă frumoasă de bani, precum şi un bileţel, în care arătam că fetiţa este contesa Letiţia.

— Ea este! scrâşni contele de Paris, dar atât de încet, încât fratele său Raymond nu-l auzi. Letiţia, copila găsită din Saint-Étienne. Ar fi devenit contesă de Paris, dacă soarta nu hotăra să moară mai înainte… tocmai la vreme!

Prinţul Raymond se repezi la fratele său şi se aruncă în braţele acestuia.

— Frate, scumpe frate! strigă el. Ajută-mă să-mi regăsesc copila, căci inima îmi şopteşte că Letiţia mea mai este încă în viaţă. La căpătâiul scumpei mele moarte, la mormântul Carmencittei mele am jurat să nu mă odihnesc, până când nu voi fi dat de urmele copilei mele, spre a-i face dreptate, spre a-i face parte de tot ceea ce i-am refuzat atunci, de numele şi averea principilor de Paris. Căci tot, tot ce am, se cuvine numai sărmanei mele Letiţia! Numai de mi-ar îngădui Cerul s-o mai pot strânge în braţe!

Contele de Paris prinse mâna întinsă a fratelui său şi în vreme ce un zâmbet diabolic se juca în jurul buzelor sale, răspunse:

— Îţi făgăduiesc, din fundul inimii mele de frate, că te voi ajuta să ţi-o regăseşti pe scumpa ta Letiţia şi fii încredinţat că va veni o zi, când ţi-o voi găsi chiar eu şi ţi-o voi aduce-o, spre a o strânge în braţe.

Adânc înduioşat de atâta dragoste frăţească şi spirit de jertfă, prinţul Raymond strânse la pieptul său pe diavolul, care se numea contele Robert de Paris.

După aceea se aşezară la masă. Dar prinţul Raymond de abia se atingea de mâncăruri, deoarece mereu îl frământa gândul, cum şi ce să facă, pentru a da de urma scumpei sale dispărute.

— Mâine ne vom aşeza pe lucru, cu puteri unite, zise contele Robert de Paris când se ridicară de la masă, spre seară. Acum însă, scumpe frate, vino, trebuie să te odihneşti… Eşti palid şi obosit. Somnul te va întări.

— Îţi voi urma sfatul, răspunse prinţul Raymond. Ai dreptate, sănătatea mea cam şubredă îmi impune să mă cruţ puţin şi tocmai de aceea sunt atât de mulţumit de a fi găsit în tine un tovarăş de suflet şi credincios. Acum, noapte bună, scumpul meu Robert. Mâine pornim în căutarea Letiţiei.

— Da, mâine de dimineaţă vom începe cercetările, răspunse contele de Paris şi ochii lui falşi luciră viclean. De altfel, noaptea aceasta nu poate aduce niciun fel de schimbare. Ce să se întâmple într-o singură noapte cu Letiţia, dacă timp de peste optsprezece ani a fost apărată de Sfânta Fecioară? Noapte bună, scumpe frate şi visuri plăcute… despre Letiţia ta regăsită!

Prinţul Raymond se retrase, pentru a se duce să se odihnească în apartamentele sale, pe care le locuia în hotelul din Bonifacio. Dar dacă s-ar mai fi întors o dată din capul scărilor, şi ar fi privit la chipul contelui de Paris, şi-ar fi dat seama ce diavol cu chip de om era fratele lui, căruia i se spovedise. În mijlocul odăii Robert de Paris se oprise, cu pumnul ridicat ameninţător şi îngână, de îndată ce uşa se deschise în urma fratelui său:

— Ai venit prea târziu, scumpul meu frate, spre a-ţi regăsi fiica şi moştenitoarea, căci ea zace pe targa morţilor, iar eu… eu voi fi de faţă încă în noaptea aceasta, când doctorul îi va smulge inima din piept, spre a i-o cerceta. Ha, ha, ha! inima aceea care, fără îndoială că a

bătut de multe ori pentru părinţii săi, pe care nu şi-i cunoştea.

Robert de Paris îşi strânse mantia în jurul trupului. Ceasurile erau nouă şi jumătate când părăsi hotelul, spre a se îndrepta spre casa doctorului Coriolan Fraticci. Medicul legist al oraşului Bonifacio din Corsica era un român ardelean, născut pe Valea Someşului şi se numea Frăticiu. Italienii însă, spre a-i putea pronunţa numele mai uşor îi ziceau Fraticci. Coriolan Frăticiu învăţase la Blaj teologia şi fiind un student foarte silitor, mitropolia greco-catolică din Blaj îl trimisese la Roma, spre a-ţi face ucenicia în slujba bisericii, chiar la Sfântul Scaun. La Roma însă, Coriolan Frăticiu se îndrăgosti de medicină şi de ştiinţele pozitive şi urmă Universitatea, ieşind doctor în medicină, iar mai apoi se înscrise şi la ştiinţe. O mică aventură de dragoste îl azvârli însă în Corsica şi aici, în curând ajunse medicul legist al oraşului Bonifacio.

Acum, doctorul Frăticiu, sau Fraticci, cum îi ziceau italienii din Corsica, locuia într-o căsuţă curată şi îngrijită de la marginea oraşului.

Deoarece mai avea o jumătate de ceas până la ora stabilită pentru întâlnire, contele Robert de Paris făcu drumul pe jos până acolo.

Când apăsă pe butonul soneriei, doctorul Fraticci veni singur să-i deschidă.

Doctorul era un om ciudat, care trăia foarte retras şi nici măcar servitori nu ţinea. Lumea spunea că trăieşte numai pentru ştiinţă şi pentru a nu fi stânjenit în lucrările sale, ţinea pe curioşi cât mai departe de casa lui.

— Dumneavoastră sunteţi, domnule conte! strigă doctorul, când îl zări pe Robert de Paris. Vă rog să mă urmaţi. Putem începe chiar îndată.

Cu aceste cuvinte el îl conduse pe conte într-o încăpere cu trei ferestre, ai cărei pereţi erau acoperiţi în întregime cu cărţi şi instrumente chirurgicale. Alături de odaia aceasta, se găsea o încăpere, prin a cărei uşă deschisă, contele de Paris observă o adevărată uzină de unelte şi aparate ştiinţifice de fizică. Doctorul însă, închise iute uşa aceasta, ca şi când nu i-ar fi fost pe plac că vizitatorul său aruncase o privire în acest al doilea laborator.

În mijlocul primei odăi, se găsea o masă de autopsie, care era acoperita cu un cearceaf subţire, de sub care ieşeau la iveală liniile desăvârşite ale Letiţiei.

— Cadavrul a fost adus aici de câteva ceasuri, zise doctorul. Eu însă am fost ocupat cu o chestiune ştiinţifică, aşa că, până acum nu m-am putut interesa de el. Dar, după cum puteţi vedea, totul este pregătit, cuţitele sunt aici la îndemână şi în curând vom şti, din ce pricină a murit Letiţia aşa de timpuriu.

Contele Robert de Paris îşi aruncă mantia de pe umeri şi se apropie de masa de operaţii. Privirile lui căutară să pătrundă prin desimea linţoliului, sub care zăcea aceea, care printr-o moarte nemiloasă, fusese deposedată de o viaţă plină de fericire şi strălucire, şi era moştenitoarea prinţilor de Paris.

Doctorul îndepărtă încet linţoliul de pe trupul moartei. Un uşor ţipăt de admiraţie, de încântare ieşi de pe buzele contelui de Paris. Letiţia zăcea acolo, în faţa lui, dar nu ca o moartă, nu, ci ca o zână, furată de somn. În camera mortuară ea fusese pregătită pentru autopsie. În jurul corpului său se găsea o bucată de muşama, care acoperea cea mai mare parte a trupului. Umerii rotunzi, pieptul minunat format, păreau de marmură, pe fondul închis al mesei de operaţie. Părul strălucitor, albastru de negru ce era, aluneca mătăsos pe umeri, iar chipul Letiţiei, sub razele becului electric atârnat în tavan, părea trandafiriu.

— Doamne! zise doctorul Fraticci clătinând trist din cap, ai zice că doarme, legănată de visuri de fericire şi totuşi, ochiul obişnuit al doctorului nu poate fi înşelat, deoarece el ştie prea bine că somnul şi moartea sunt fraţi gemeni şi că adeseori, înainte de a intra în putrefacţie, cadavrele nu poartă niciun semn al morţii.

Contele Robert de Paris nu răspunse niciun cuvânt. Era scuturat de friguri. Dacă Letiţia nu murise? Dacă era cuprinsă numai de o înţepenire a muşchilor? Atunci… atunci, Raymond îşi va regăsi fiica şi… şi aceasta ar însemna că fata găsită, Madona din Saint-Étienne, Letiţia, iubita lui Egizio Ettore, ar intra în stăpânirea unei averi uriaşe, după care îi lăsa şi lui gura apă, deoarece numai în chipul acesta putea scăpa de ruină.

— Atunci, să trecem la lucru, zise doctorul Fraticci, cu oarecare solemnitate, luând în mână un cuţitaş mic, dar nespus de ascuţit. Voi începe autopsia. Farfuria aceea de metal este menită să primească inima moartei, inimă, pe care eu apoi o voi cerceta până în cele mai mici cute ale sale.

După aceea doctorul se aplecă peste trupul fetei şi aşeză cuţitul pe piept, în dreptul inimii. Contele de Paris îşi strângea pumnii şi trebui să-şi adune toată puterea de stăpânire de sine, pentru a nu izbi cu pumnul în cuţit, spre a-l face să pătrundă mai iute în inima Letiţiei.

Dar cuţitul şi spintecase pielea, doctorul se şi aplecase mai tare, spre a urma cu autopsia, câteva picături de sânge se şi prelinseră pe lângă sân, când, deodată…

— Sfinte Dumnezeule, ce este asta? strigă doctorul Fraticci, ridicând cuţitul cu o mişcare fulgerătoare. Aţi auzit, domnule conte?… Sunetul… suspinul acela? Nu, nu… nu se poate să mă fi înşelat! Letiţia, Madona din Saint-Étienne nu este moartă!… Dumnezeule Atotputernic, îţi mulţumesc că mi-ai deschis ochii la timp… Încă o clipă numai şi aş fi devenit ucigaşul acestei fermecătoare făpturi!

Contele de Paris făcuse îngrozit un pas înapoi. Acum stătea încremenit, deoarece îşi vedea toate planurile năruindu-i-se, nădejdea la titlul de prinţ şi la bogăţiile principilor de Paris, spulberată.

Între timp, doctorul se repezi, cât putu de iute, la un dulăpior din perete, luă de acolo o sticluţă şi vărsă cuprinsul ei peste faţa Letiţiei. Atunci pieptul Letiţiei începu să se ridice şi să se lase, respiraţia devenea din ce în ce mai adâncă şi mai puternică. Pe urmă, Letiţia îşi ridică puţin capul, îşi deschise ochii şi pe buzele ei se înfiripă cel dintâi cuvânt, cu care saluta ea viaţa: Egizio Ettore!

Atunci, contele Robert de Paris se repezi ca un nebun la doctorul Fraticci, îl prinse cu amândouă mâinile şi-l privi cu ochi, care băgară groază în bătrânul om de ştiinţă.

— Doctore, şuieră contele în şoaptă, la urechea doctorului, fata aceasta nu trebuie să trăiască. Îţi dau douăzeci de mii de franci, dacă o ucizi. Nimeni nu va şti că autopsia a fost făcută asupra unei fiinţe vii!

— Domnule conte! strigă doctorul Fraticci, tremurând din tot trupul. Domnule conte, v-aţi pierdut minţile! Sunt doctor şi am în urma mea un întreg trecut de trudă, spre a alina suferinţele semenilor mei… Cum vrei dumneata, Robert de Paris, ca astăzi să-mi ucid pe unul din aceşti semeni? Pentru toate comorile lumii n-aş face una ca asta!

— Doctore, te rog, te implor, te conjur, sfârşeşte autopsia

începută… Nimeni, afară de dumneata şi de mine nu va afla vreodată, ce s-a petrecut în noaptea aceasta în casa dumitale! Numai noi doi vom cunoaşte această taină, iar noi doi vom tăcea!

— Ai uitat că va mai şti şi conştiinţa noastră, domnule conte! zise doctorul Fraticci, smulgându-se din strânsoarea de fier a mâinilor contelui. Iar eu vreau să-mi păstrez conştiinţa curată, domnule conte! Nu vreau ca atunci, când va trebui să apar în faţa lui Dumnezeu, să trebuiască să tremur pentru o mârşăvie săvârşită pe pământ!

— Aşadar, te împotriveşti de a te supune poruncii mele! strigă contele Robert de Paris.

— O poruncă, pe care o dispreţuiesc, domnule conte!… Şi acum, afară!… Părăseşte casa aceasta, căci nu vreau să mai am de-a face cu dumneata!

— Aşa? Ei, bine, atunci să te ia dracul şi pe tine! şuieră contele de Paris. Tu singur ai vrut astfel, bătrân nebun. Dacă nu ţi-a plăcut să-mi fii complice, atunci fii jertfa mea.

Cuprins de o furie fără margini, contele de Paris se repezi asupra bătrânului şi încercă să-i smulgă cuţitul din mână.

— Ajutor… Ajutor! strigă Fraticci, cât îl ţinea gura. Doamne, de ce nu mi-ai deschis ochii mai devreme, spre a-mi da seama ce ticălos este omul acesta!

Cu o mişcare neaşteptată, contele de Paris îl trânti pe doctor la pământ şi îngenunche peste pieptul lui. Peste câteva clipe ticăloşia fu dusă la capăt. Doctorul Fraticci zăcea înţepenit, cu ochii ieşiţi din orbite, pe podeaua propriei sale camere de autopsie. Îngrozit de fapta sa, contele Robert de Paris rămase cu privirile aţintite asupra victimei sale. Deodată apoi, auzi în spatele său un suspin uşor. Acesta îi aduse aminte că Letiţia mai trăia încă. Cu un strigăt sălbatic, contele se întoarse. Cuţitul strălucea în mâna lui ridicată spre a lovi. Viaţa tinerei şi fermecătoarei făpturi atârna de un fir de păr. Dar când Robert zări chipul ca de marmură a celei de a doua victimă a sa, când privirea-i căzu asupra frumuseţii nemărginite a Letiţiei, cuţitul îi alunecă din mână.

— Nu, zise el, repezindu-se la Letiţia, luând-o în braţe şi ridicând-o de pe masa de autopsie, nu, nu trebuie să mori… nu poţi să mori, căci te iubesc! În schimb te voi îngropa în cea mai desăvârşită singurătate, te voi ascunde acolo, unde nici privirile dragostei şi nici ale urii să nu

te poată ajunge, până când va suna ceasul, când va trebui să fii a mea! Te voi duce cu braţele mele din casa aceasta şi voi părăsi împreună cu tine Bonifacio încă în noaptea asta şi te voi duce la Mănăstirea Maicilor din Insula Călugărilor. Acolo vei fi în siguranţă.

Contele de Paris o învălui pe Letiţia, care tot mai era cuprinsă de un fel de amorţeală, în linţoliul negru, cu care fusese acoperită pe targă şi ridicând-o de pe masa de autopsie părăsi cu ea casa doctorului Fraticci. În odaia de studii zăcea trupul neînsufleţit al doctorului, care până cu o jumătate de ceas mai înainte, lucrase pentru binele semenilor săi. Trăsăturile mortului erau schimonosite şi ochii lui ieşiţi din orbite priveau ţintă înspre tavan, ca şi când ar fi căutat să străpungă şi să pătrundă până la cer, pentru a implora pedepsirea ticălosului, a nemernicului ucigaş şi răpitor, pedepsirea contelui Robert de Paris.

Cap. 5 – Curioasele maici din Insula Călugărilor

Cuprins parcă de nebunie, Egizio Ettore o strânse cu toată puterea în braţele sale pe duşmana-i neîmpăcată şi o smuci cu el în prăpastie, în valurile furioase ale mării, care peste câteva clipe se împreunară deasupra capetelor lor. Dar chiar în apă, în dansul sălbatic al valurilor nu-i dădu drumul, deoarece nu voia să-i scape atât de uşor, voia să se încredinţeze cu propriii săi ochi de moartea ei. Oare Francesca di Montenero nu era una dintre aceia, care batjocoriseră numele lui Dumnezeu, pentru a depune mărturie împotriva lui? Nu era oare şi ea una din creaturile cumpărate de contele Robert de Paris? Oare nu avea şi ea partea ei de vină că Curtea cu Juri îl găsise vinovat, îl osândise, îl aruncase în temniţă? Ba da şi atunci trebuia să se răzbune şi pe ea şi lucrul acesta voia să-l facă încă chiar atunci, în valurile mării.

După câteva clipe înfiorătoare, amândouă trupurile veniseră din nou la suprafaţa apei. Şi atunci începu o luptă îngrozitoare, cu atât mai fioroasă, cu cât tânăra femeie se crampona de viaţă cu toată puterea deznădejdii. Ea se ţinea cu amândouă mâinile agăţată de Ettore, aşa încât nu putea să facă nicio mişcare pentru a înota. Curentul apei îi luă însă pe amândoi şi când Ettore, când Francesca ajungea la suprafaţă.

— Ce vrei să faci, nebunule? gemu Francesca. Vrei să mă ucizi pe mine, care ţi-am dat libertatea?

— Libertatea care vine de la tine, sperjure, nu poate fi decât un blestem pentru mine! strigă Egizio Ettore. Trebuie să mori!

Şi în vreme ce valurile îi purta mai departe, mâinile lui se ridicară deasupra apei şi se încleştară în jurul gâtului său alb. Atunci Francesca strigă, cu voce rugătoare:

— Bine, omoară-mă, căci de la tine primesc cu dragă inimă, chiar şi moartea. Află însă, neîndurătorule, că te iubesc mai mult chiar decât îmi iubesc propria viaţă şi că dacă te-am scos din Casa Iadului, am făcut-o numai pentru a repara răul pe care ţi l-am pricinuit.

— Nu minţi, până chiar în pragul morţii? se răsti Egizio Ettore. O lume întreagă strigă că eşti ibovnica contelui de Paris, aşa că lui Egizio Ettore nu-i poţi aduce nici fericire şi nici libertate!

În clipa aceea un val uriaş trecu peste cei doi înotători, care erau încă tot în apropierea Capului Pertusato. Trupurile lor se scufundară din nou, dar peste câteva clipe se iviră iarăşi la suprafaţă.

— Nenorocitule! strigă Francesca di Montenero, după ce reuşi să respire, află că eu îl urăsc pe contele de Paris, tot atât cât îl urăşti şi tu, că îl dispreţuiesc ca şi tine, că aş vrea să-l nimicesc, întocmai cum vrei tu! Este adevărat că am fost amanta lui, dar am fost fiindcă m-a silit să fiu. Ce crezi tu oare, Egizio Ettore, că o femeie căreia i s-a răpit cinstea, nu poate să urască cu aceeaşi îndârjire ca şi bărbatul, care a fost călcat în picioare? Pune-mă la încercare, Egizio Ettore! Porunceşte-mi să-l nimicesc pe contele de Paris şi jur pe Dumnezeul, în mâinile căruia sunt vieţile noastre în clipa aceasta, că îl voi nimici fără crâcnire pe mândrul şi înfumuratul conte de Paris.

— Ah, femeie, dacă vorbele tale ar fi mai mult decât o josnică viclenie femeiască, dacă ai vorbi adevărul, dacă şi tu l-ai urî pe contele de Paris şi ai dori într-adevăr să-l nimiceşti, atunci… atunci ţi-aş dărui viaţa, pentru a face din tine unealta mea.

— Ascultă-mă, se rugă frumoasa femeie, cu părul bronzat, dă-mi opt zile, o săptămână, nu mai mult şi jur că Robert de Paris nu va mai fi printre cei vii. Aici, în sân, am o sticluţă cu otravă, pe care el mi-a dat-o pentru tine, să ţi-o torn în mâncare. – Egizio Ettore văzu ochii frumoasei femei arzând de ură nemărginită. – Acum însă, îi voi da chiar lui otrava aceasta şi tu, tu Egizio Ettore să te încredinţezi cu

propriii tăi ochi de aceasta! Crede-mă, Egizio, crede că Francesca di Montenero nu vrea nimic altceva, decât să fie unealta ta.

Timp de câteva secunde Egizio Ettore îşi adânci privirile în ochii strălucitori de dragoste şi de ură ai frumoasei femei şi tonul cu care-i vorbise ea îl încredinţă de adevărul spuselor sale. De aceea răspunse cu hotărâre:

— Bine, de data aceasta îţi dau crezare, Francesca di Montenero. Nu cred ca în pragul morţii cineva să îndrăznească a se face sperjur pentru a doua oară. Iute, aruncă-te pe spatele meu. Voi înota eu şi pentru tine. Trebuie să încerc să trec până dincolo, în Sardinia, căci în Corsica nu pot pune piciorul pe pământ, în noaptea aceasta.

Francesca îşi făcu vânt şi se agăţă cu amândouă mâinile de gâtul lui Egizio Ettore, apoi, încă o smucitură şi era pe spatele voinicului.

— Vai, Egizio, mi-e teamă că sunt prea grea pentru tine şi nu vei putea înota în spate cu povara trupului meu… Fugi singur, Egizio Ettore şi lasă-mă să mă prăpădesc aici, căci viaţa ta este mai preţioasă decât a mea!

— Aproape că nici nu te simt, numai că dă-mi drumul braţului, aşa… acum pot înota. Uite că chiar şi valurile ne duc într-acolo!

Dar ceea ce Egizio Ettore crezuse că este curentul apei, în realitate era numai un singur val, care venea răsfrânt de la mal. Curentul îi era tocmai potrivnic şi-l împingea mereu înapoi, înspre Capul Pertusato. Jur-împrejur domnea un întuneric beznă. Aşa că Egizio Ettore nu putea nici măcar să-şi dea seama dacă se îndepărtează de primejdiosul loc sau nu.

Deodată o dâră de lumină ţâşni în urma lor şi o bubuitură îngrozitoare spintecă tăcerea nopţii, întrecând urletul furtunii. Un glonte trecu la câţiva metri deasupra capului lui Egizio Ettore.

— Ai milă de noi, Sfântă Madonă! strigă Francesca di Montenero îngrozită. Evadarea noastră a fost descoperită… Uite, colo, pe stânci, umbre care aleargă de colo până colo… Sunt soldaţii din Capul Pertusato!... Suntem pierduţi!… Egizio, suntem pierduţi!

Cuvintele ei fură urmate de o adevărată ploaie de gloanţe.

Dar în clipa în care Egizio Ettore auzise ţăcănitul armelor, se şi cufundă sub apă, împreună cu frumoasa sa povară, aşa încât niciunul din gloanţe nu-l nimeri pe el şi nici pe însoţitoarea sa. Dar când ieşi din nou la suprafaţă, voinicul văzu în jurul său marea luminată ca în

miez de zi. Erau puternicele raze ale proiectoarelor electrice ale închisorii, care alergau de colo până colo pe suprafaţa mării, spre nesfârşita groază a fugarilor, care acum nu mai aveau complice nici măcar întunericul, care să-i ascundă de privirile iscoditoare ele celor de pe uscat. Acum soldaţii puteau ochi cu uşurinţă şi trebuia să se petreacă o adevărată minune ca gloanţele lor să nu-l nimerească pe Ettore, sau pe însoţitoarea sa.

— Pentru noi nu mai poate fi decât o singură scăpare, îi strigă Francesca lui Egizio Ettore, care se lupta cu valurile. Acolo, la stânga, se şi vede, din pricina farurilor uriaşe ale închisorii, se găsesc cele două insule ale Călugărilor. În cea dintâi, cea mai mare, se află Mănăstirea Maicilor, pe care poporul le-a botezat Îngerii Călugărului. Dacă izbutim să ajungem până acolo, suntem salvaţi, deoarece mănăstirea se bucură de drepturile oraşelor libere şi când un răufăcător pune piciorul pe pământul insulei Călugărilor, chiar dacă el ar fi cel mai sângeros criminal din lume, el nu poate fi predat autorităţilor.

— Atunci să înotăm înspre insula Călugărilor! strigă Egizio Ettore.

Şi Zâna cu părul auriu simţi că această nădejde avusese darul de a mări, de a înzeci puterile lui Egizio Ettore. Chipeşul voinic spinteca apa ca un peşte, cu toată povara pe care o ducea pe umeri. Din când în când se ridica cu jumătatea de sus a corpului din apă, spre a respira aer mai curat, decât cel sărat de la suprafaţa apei, pe urmă se scufunda din nou şi înota cu capul sub apă. Acum, după ce schimbase direcţia, curentul apei îi era prielnic şi-l ajutau şi valurile să înainteze. Se părea că şi mării îi plăcea curajul voinicului şi căuta să-l îndepărteze cât mai iute de locul primejdios.

Deodată însă, începură să bubuie tunurile de alarmă ale închisorii. Bubuiturile îngrozitoare, care scăpau din gurile acestor tunuri de alarmă, se izbeau de stâncile pleşuve ale Capului Pertusato şi se răspândeau însutite pe suprafaţa mării, ca şi cum ar fi vrut să imobilizeze toate forţele vrăjmaşe împotriva lui Egizio Ettore, fugarul. Şi zgomotul lor putea să aibă urmări fatale pentru nenorociţii evadaţi. Fiecare pescar sau locuitor de pe coastă, până dincolo de Bonifacio, auzea bubuiturile tunurilor de alarmă şi fiecare ştia că acum i se oferea prilejul de a câştiga cinci mii de franci, deoarece atâta plătea direcţiunea închisorii din Capul Pertusato, pentru fiecare evadat, care

era adus înapoi.

— Francesca di Montenero, cât crezi tu că mai este până la insulele Călugărilor? întrebă voinicul, întorcându-şi capul înspre aceea care şedea pe umerii săi.

— Răspunsul pe care va trebui să ţi-l dau la această întrebare, te va îngrozi, Egizio Ettore… Va trebui să mai înotăm cel puţin un ceas pentru a ajunge la limanul salvării noastre.

— Cu toate acestea vom ajunge! Ai încredere în mine! Egizio Ettore vrea aceasta şi sunt pe deplin încredinţat că dumnezeul vendetei…

— Sfântă Madonă! strigă Francesca în clipa aceea. Întoarce capul Ettore şi priveşte! Vezi tu raza aceea luminoasă ridicându-se deasupra valurilor?… Vezi tu norii aceia de fum, care ies parcă din mare?… Este vaporaşul pe care direcţiunea închisorii îl trimite pe urmele fugarilor. Acum soarta noastră este pecetluită, deoarece cu un vapor nu te poţi lua la întrecere în înot.

Egizio Ettore nu răspunse niciun cuvânt. În schimb îşi îndoi, îşi înzeci puterile şi încă tot mai putea nădăjdui că va scăpa, deoarece de la el şi până la vaporaş era o depărtare destul de mare. Vaporaşul însă, venea cu iuţeala vântului.

Înfiorătoarea cursă de întrecere începu. Voinicul înainta cu o viteză aproape asemănătoare aceleia a vaporaşului. Francisca rămase înmărmurită la vederea puterii de rezistenţă a acestui copil al munţilor şi uită chiar de propria sa primejdie şi nu se mai gândi decât la acest voinic, care o ducea ca pe o jucărie, prin mijlocul valurilor înfuriate.

În timpul acesta vaporaşul aluneca pe apă cu toată presiunea şi nu trecu niciun sfert de ceas, un sfert de ceas înfiorător de lung, când Francesca scoase deodată un ţipăt de groază.

— Sunt în spatele nostru!… Auzi geamătul maşinilor?… N-auzi tu, Egizio Ettore, zgomotul făcut de elice?… Peste câteva minute vom cădea în mâinile lor!

— Eu nu voi cădea viu în mâinile lor! gemu corsicanul, care acum începu să-şi simtă puterile scăzându-i. Jură-mi, Francisca di Montenero că chiar după ce valurile mă vor fi înghiţi, tu tot te vei ţine de jurământul pe care l-ai făcut mai adineauri… Jură-mi că mă vei răzbuna pe Robert de Paris!

— Îţi jur, Egizio Ettore! strigă frumoasa femeie solemn.

— Dacă însă voi rămâne în viaţă, atunci să mi-l dai viu în mână! continuă Ettore. Ai auzit, Francesca di Montenero? Vreau să mă răzbun eu însumi pe acest Vampir al Corsicii!

— Predaţi-vă! se auzi atunci o voce tunătoare ce venea printr-un megafon de pe bordul vaporaşului. Predaţi-vă de bună voie, căci de nu, vă vom ciurui cu gloanţele soldaţilor de pe bord.

— Să ne predăm?… Egizio Ettore nu se predă decât numai morţii! răspunse curajosul corsican, cu voce sonoră.

Şi cu aceste cuvinte îşi mai adună o dată toate puterile pentru a încerca pentru ultima oară să se îndepărteze de vaporul urmăritor. Braţele lui obosite loveau apa cu îndârjire, picioarele lui o împingeau şi mişcarea se repeta cu o iuţeală deznădăjduită.

Deodată însă vâjâi ceva în urma fugarilor, de ai fi crezu că trece prin aer o armată întreagă de iele şi în aceeaşi clipă Francesca di Montenero scoase un ţipăt disperat:

— Rămâi cu bine, Egizio Ettore, zise ea. A sosit clipa când trebuie să ne luăm rămas bun unul de la altul. Urmăritorii au întins un năvod, în care vor să ne prindă, ca pe nişte peşti.

Ettore îşi făcu vânt şi se ridică cu jumătatea trupului din apă. O singură clipă însă îi fu îndeajuns spre a se încredinţa că clipele libertăţii sale erau numărate. Direcţiunea închisorii din Capul Pertusato se folosea de un mijloc drăcesc, spre a pune mâna pe fugarii, care se aruncau în mare.

Ea avea o plasă uriaşă, pe care o întindea deschisă în faţa vaporaşului de urmărire. Cu plasa aceasta ea prindea pe fugari, într-adevăr cum se prind peştii cu năvodul.

Egizio Ettore mai făcu câteva salturi sălbatice, mai încercă o dată să scape de plasa care se apropia ameninţătoare de el. Deodată însă simţi că împletitura se strânge tot mai mult în jurul său. Era întocmai ca şi când mii de braţe de polipi s-ar fi strâns în jurul său, paralizându-i mişcările din ce în ce mai mult. Peste câteva clipe plasa începu să se ridice.

Francesca di Montenero fu aruncată de pe umerii bărbatului iubit. Ea se încurcase în împletitura plasei, făcea încercări deznădăjduite să-şi redobândească putinţa de a se mişca, dar în zadar.

— Cuţitul, gemu ea. Am un cuţit în sân… dacă aş putea pune mâna pe el, am tăia plasa. Egizio, încearcă tu… iute, iute… Cuţitul!

Cu o mişcare fulgerătoare, Egizio Ettore se repezi la frumoasa sa salvatoare, îi vârî mâna în sân şi scoase cuţitul, pe care Francesca îl purta acolo, într-o teacă de piele. În clipa următoare lama ascuţită a cuţitului spintecă plasa şi într-adevăr, în curând se făcu în împletitură o gaură mare.

— Mai iute, băieţi! tună glasul căpitanului vaporaşului de pe puntea de comandă. Trageţi plasa mai repede, să nu cumva să ne scape minunata pradă. Cinci mii de franci, gândiţi-vă, cinci mii de franci, pe care îi veţi împărţi între voi!

— Nu merge, domnule căpitan, răspunse unul din marinari. S-a încurcat ceva la macara. Fiţi fără grijă însă, căci din plasă peştele nu mai poate scăpa, aşa că nici ticălosul nu va putea să mai fugă din mâinile noastre.

Cu toate acestea, peştele ajunse iarăşi în mare. Peştele omenesc, pe care voiau să-l prindă ticăloşii de pe vaporaş, îşi trecea trupul prin deschizătura făcută în plasă de cuţit încă o mişcare, încă o săritură şi trupul lui Egizio Ettore căzu înapoi în apă.

— Urmează-mă, Francesca di Montenero! îi strigă atunci Ettore tovarăşei sale de nenorocire. Acolo… uite acolo este gaura… Strecoară-te prin ea!

— Vin! fu răspunsul înăbuşit al fermecătoarei femei. Vai, mi s-a încurcat piciorul în împletitura plasei! Egizio, Egizio scoate-mă de aici, trage, chiar dacă ar trebui să-mi rămână piciorul aici! Nu-ţi fie milă, căci mai bine vreau să fiu schiloadă, dar în braţele tale, decât întreagă, în ghearele urmăritorilor!

Cuprins de o înfrigurare ca de nebun, Egizio Ettore îşi făcu vânt, valurile îl ajutară şi ele să se ridice cât mai sus, îşi întinse mâinile. Degetele lui atinseră mâinile Zânei cu plete de aur, când deodată… pe bordul vaporaşului răsună un strigăt de izbândă, apoi plasa începu să se ridice cu o iuţeală vertiginoasa. Egizio Ettore mai auzi o dată ţipătul sfâşietor al tovarăşei sale de nenorocire, apoi, pentru Francesca di Montenero se sfârşi totul. Ea fusese ridicată cu plasa pe bordul vaporaşului.

Egizio Ettore nu mai putea face nimic pentru tovarăşa sa. Să mai rămână acolo ar fi însemnat să fie şi el însuşi prins de cei de pe vapor. De aceea se gândi să scape măcar el, dacă în ajutorul Franciscăi nu mai putea veni.

Se scufundă sub apă şi înotă multă vreme, pe sub valuri. Numai din când în când îşi scotea capul, pentru a respira. Apoi dispărea din nou sub valurile mării. Numai astfel izbuti el să se îndepărteze neobservat din apropierea vaporaşului atât de primejdios pentru el.

Nu peste mult timp apoi, Egizio Ettore văzu în faţa sa uscatul. Era una din Insulele Călugărilor, insula Lavezzi, aceea pe care se găsea Mănăstirea Maicilor.

— Acolo se întinde limanul mântuirii! îşi zise Egizio Ettore. Acolo nu mă mai poate prinde nimeni. Înainte!

Într-adevăr, în curând picioarele îi atinseră pământul şi apa nu-i mai ajungea decât până la piept. Se strecură apoi printre stâncile care ieşeau din mare şi ajunse la ţărm.

Istovit de moarte se prăbuşi la pământ.

O dulce toropeală puse stăpânire pe întreaga sa făptură şi în cântecul valurilor care se izbeau de ţărm, Egizio Ettore adormi.

Când se trezi, urechile îi fură izbite de un cântec ciudat. Visa oare, sau tot ceea ce vedea se petrecea în realitate?

Prin noaptea luminată de lună, trecea un convoi fantomatic, la vederea căruia pe Egizio Ettore îl trecură fiori de gheaţa. Nu putea să-şi dea seama, dacă făpturile acelea, care treceau nu departe de el, în veşminte lungi, albe, erau strigoi, sau oameni în carne şi oase.

Ah, erau cuvioasele maici din insula Lavezzi, care fără îndoială că se îndreptau înspre bisericuţa, care se ridica chiar pe malul mării. Ettore nu mai avu decât tocmai atâta timp, ca să se ascundă printre buruienile din apropierea locului unde se găsea, spre a nu fi văzut de călugăriţe. Fără să vrea, Egizio Ettore asista la o procesiune solemnă, care avea loc în noaptea aceea pe insula Lavezzi.

În noaptea aceea urma ca o tânără făptură să ia vălul călugăriei, o nouă logodnică a lui Isus care intra în rândul cuvioaselor maici de pe Insula Călugărilor. O fată, poate că tânără, frumoasă, plină de dorul de a trăi, urma să fie sfinţită, spre a purta tot restul vieţii sale, crucea martiriului resemnării, a singurătăţii, a privaţiunilor. Gândurile acestea umplură de adâncă tristeţe sufletul lui Egizio Ettore.

Într-un târziu, Ettore îşi ridică încet capul lăsat peste piept. O voce lăuntrică îi poruncise parcă, să-şi ridice în clipa aceea capul.

În mijlocul convoiului călugăriţelor se ivise tocmai un baldachin alb, sub care mergea nespus de tristă şi de abătută o fată tânără, de o

frumuseţe uluitoare. Pe buclele-i negre ca pana corbului frumoasa novice purta o cunună de flori de lămâiţă. Era împodobită încă, întocmai ca miresele. În curând însă, acolo, în bisericuţă, cununa de lămâiţă urma să-i fie schimbată cu coroniţa de trandafiri albi, simbol al nevinovăţiei şi al resemnării, coroniţă, care nu poate împodobi decât o călugăriţă.

Egizio Ettore sări în picioare, ca muşcat de o năpârcă. Privirile lui se aţintiră îngrozite de moarte, asupra făpturii de sub baldachin.

— Letiţia! murmurară buzele sale tremurânde, căci într-adevăr, fiinţa de sub baldachinul alb era Letiţia, pe care Ettore o văzuse pentru cea din urmă oară la picioarele sale, în sala tribunalului din Bonifacio. Atunci însă, Letiţia era moartă!

Ah, nălucire a iadului, gânduri nebune… Îşi bătea joc de el oare închipuirea? Nu, nu se putea! Aceasta era Letiţia, Letiţia lui, iubita lui scumpă, care-i jurase dragoste până la capătul vieţii! Acum o revedea aici, pe stâncile insulei Lavezzi şi nu el era acela care o conducea la altar, ci maicile acelea cuvioase, în mijlocul cărora voia să-şi îngroape tot restul vieţii.

Egizio Ettore vru să se repeadă înspre convoiul maicilor. Primul lui gând fu să se arunce la picioarele Letiţiei, s-o roage, s-o implore, să renunţe, cât mai era timp, la pasul acesta groaznic, asupra căruia nu se mai putea reveni niciodată. Dar mai înainte de a se fi putut hotărî, mai înainte de a se fi dezmeticit din uluială, convoiul călugăriţelor trecu prin faţa sa şi întră în bisericuţă, prin porţile larg deschise ale acesteia. Clopotele începură să sune, iar dinlăuntrul bisericuţei se auziră sunete monotone de orgă. Melodia religioasă se împrăştie în toată insula şi Letiţia intră în biserică, urmată de celelalte maici.

— Letiţia! strigă atunci Egizio Ettore. Iubita sufletului meu, ascultă mă!

Din câteva sărituri el şi ajunse la poarta bisericii. În aceeaşi clipă însă, cele două canaturi ale porţii se închiseră, mişcate, parcă de mâini nevăzute şi Egizio Ettore rămase singur în faţa Casei lui Dumnezeu. Deznădejdea ameninţa să-i întunece minţile. Fără să-şi mai dea seama de ceea ce face, se izbi cu toată puterea în poartă, apoi încercă să spargi broasca, numai în mâinile goale. Dar mai curând ar fi izbutit să mişte din loc stâncile de pe insulă şi să le arunce în mare, decât să clatine măcar poarta grea de stejar prins în fier, a bisericuţei.

Vizând că orice încercare i-ar fi fost zadarnici, se rezemă de uşă, îşi lipi urechea de scândurile înnegrite de vremuri şi pândi.

Dinăuntru se auzeau cântece de orgă. În curând însă, orga tăcu şi Ettore auzi un glas rece şi poruncitor, fără îndoială al stareţei, care se adresă novicei. Nu se rosti niciun nume. Stareţa o sfătuia însă pe aceea care urma să se călugărească, să-şi ia rămas bun de la lume, o dată pentru totdeauna, să renunţe la toate plăcerile lumeşti şi să nu-l mai iubească de astăzi înainte decât pe Isus, cu care va fi logodită peste câteva clipe.

Urmă o scurtă tăcere. Apoi se auzi un plâns înăbuşit, un murmur de neînţeles, o voce sugrumată de lacrimi. Egizio Ettore se cutremură până-n măduva oaselor, deoarece i se păruse că auzise glasul iubitei sale.

— Jură! o auzi el apoi pe stareţă zicând. Repetă jurământul, pe care îl voi spune eu şi care te va lega de noi pentru totdeauna.

Atunci răsună un ţipăt înfiorător şi lui Ettore i se păru că se porneşte o vânătoare sălbatică împotriva cuiva, care se refugia înspre uşă.

El îşi dădea seama ce însemna aceasta. Letiţia refuzase să depună jurământul şi acum călugăriţele voiau s-o silească să se lepede pentru vecie de toate legăturile sale lumeşti, iar ea fugea dinaintea maicilor care o urmăreau.

— Letiţia! strigă frumosul corsican, începând să lovească cu amândoi pumnii în uşă. Letiţia, iubita mea, eu sunt Egizio al tău şi te voi scăpa din mâinile lor. Uşă blestemată, deschide-te prăbuşeşte-te sub loviturile pumnilor mei. Vai mie, pentru prima oară în viaţa mea puterile nu mă ajută!… Mai sunt eu oare vechiul Egizio Ettore?… Oare nu mai există nicio putinţă de a veni în ajutorul nenorocitei?

— Egizio, Egizio! răsună atunci un ţipăt sfâşietor, în dosul uşii. Egizio, ajută-mă… vor că mă…

Atunci deodată se făcu linişte, o linişte înfiorătoare. Lui Egizio Ettore, care stătea ghemuit, ca un biet animal învins şi care nu se mai poate împotrivi sorţii, care-i fusese scrisă, i se păru că aude zgomotul caracteristic făcut de un trup, care este târât pe lespezile de piatră ale bisericii. Voinicul căzu în genunchi, doborât de durere.

În bisericuţă orga începu să cânte din nou. Zeci de voci femeieşti întovărăşiră sunetele de orgă, într-un cântec de slavă. În timpul

acesta, voinicul corsican stătea în faţa bisericuţei, cu cuţitul în mână, gata să înlăture din calea sa pe oricine, în momentul, când s-ar deschide uşa.

Orga tăcuse demult şi zorile se iviră tulburi deasupra mării.

Era cea dintâi zi de libertate, de care trebuia să se bucure Egizio Ettore. Dar ziua aceasta începea pentru el cu durere şi groază, cu tristeţe şi deznădejde.

Deodată se auzi zgomotul unor paşi, care se apropiau de uşă. Canaturile acesteia se deschiseseră încet, dar scârţâind cu o gălăgie aproape tot atât de mare, ca şi vuietul mării.

Razele unei lumânări, pe care o ţinea în mână o călugăriţă căzură asupra chipului palid şi îndurerat al voinicului.

— Ce cauţi aici străine? îl întrebă ea, cu vocea sonoră. Şi de ce ridici cuţitul asupra mea?

— Ce caut?! strigă Egizio Ettore. Pe Letiţia o caut, pe care aţi silit-o să se călugărească! Pe Letiţia, care este iubita inimii mele şi pentru care mă voi măsura chiar şi cu toţi sfinţii din cer, pentru a o elibera din mâinile voastre!

— Aşadar, tu eşti Egizio Ettore! exclamă călugăriţa.

— Eu sunt, dacă tocmai vrei să ştii şi mai află că vin aici din Capul Pertusato, de unde am fugit din celula de plumb a Casei Iadului. Acum îţi dai seama că ai de-a face cu un deznădăjduit, care nu se dă înapoi de la nimic.

— Aşadar, dumneata eşti Egizio Ettore!… Sărmana, ne-a vorbit adeseori de dumneata!

— V-a vorbit de mine? exclamă Ettore, în prada unei bucurii neţărmurite. Vai, maică, maică, dacă ai o inimă, dacă ai o inimă de om în pieptul dumitale, du-mă la ea… Lasă-mă să ajung până la ea şi-ţi voi fi veşnic recunoscător!

— Să te duc la Letiţia! repetă călugăriţa. Bine, vino cu mine! Aruncă însă în mare cuţitul acela, căci nimeni n-are voie că treacă înarmat pragul acestui sfânt lăcaş.

În clipa următoare, cuţitul lui Egizio Ettore descrise un semicerc prin aer şi căzu în valurile mării. După aceea intră în bisericuţă. Picioarele însă de abia îl mai ţineau, o înfrigurare de nedescris pusese stăpânire pe el. Călugăriţa înveşmântată în negru, care-l conducea, felul ciudat, nespus de trist, cu care-i vorbise de Letiţia, împrejurarea

că femeia aceasta se arătase gata fără nicio şovăire, să-l ducă la iubita sa, îi insuflă corsicanului un simţământ de nelinişte, de teamă.

Cap. 6 – Înapoi, în munţii Cagna

Când ajunse în faţa altarului, călugăriţa se opri şi îşi luă vălul negru de pe ochi. Egizio Ettore zări un chip rece, liniştit, sever, de femeie, un chip înconjurat de păr cărunt.

— Eu sunt portăreasa Mănăstirii Maicilor de pe insula Lavezzi, murmurară buzele ei subţiri, şi vreau să-ţi răspund la întrebarea pe care mi-ai pus-o, în privinţa Letiţiei. Priveşte, la marginea altarului se găseşte o placă de marmură. Placa aceasta acoperă mormântul acelora care mor în mănăstire.

— Care mor în mănăstire?… repetă Egizio Ettore, îngrozit. Nu ştiu dacă te-am înţeles bine! Este adevărat că vrei să mă faci să cred că Letiţia nu mai este printre cei vii? Atunci truda îţi este zadarnică deoarece am văzut-o cu propriii mei ochi, mergând în mijlocul convoiului sub baldachin şi am auzit cum aţi vrut s-o suiţi pe sărmana fată, lipsită de apărare, să depună cumplitul jurământ, care ar fi legat-o pentru vecie de mănăstirea aceasta. Tot atât de bine ştim că Letiţia a refuzat să facă acest jurământ şi dacă în clipa aceasta se mai găseşte aici, înseamnă că ea nu stă de bunăvoie, ci că este ţinută cu sila de voi.

— Te înşeli, Egizio Ettore, răspunse portăreasa, cu voce tristă, dar prietenoasă. Ceea ce ai văzut dumneata în noaptea aceasta, a fost convoiul mortuar al Letiţiei, al novicei pocăite.

Ettore îşi duse ambele mâini la inimă. Un pumnal i-o sfâşiase, parcă. În clipa următoare însă, se îndreptă cu hotărâre, privirile lui fulgerătoare o măsurară pe portăreasă din creştet până-n tălpi şi cu voce tunătoare strigă:

— Letiţia n-a murit! Am văzut-o şi ochii unui îndrăgostit nu se înşală niciodată. Tot ceea ce mi-ai spus până acum, nu sunt decât minciuni. Află însă că, cu toată încăpăţânarea dumitale de a mă păcăli, eu tot voi da peste ea, chiar dacă pentru aceasta ar trebui să dau foc întregii mănăstiri. Eu nu mă tem, chiar dacă ar fi apărate de o sută de paznici şi, sau o voi elibera pe Letiţia din ghearele voastre, sau veţi pieri cu ea cu tot, aici, pe stâncile insulei Lavezzi!

Dar nici chiar cuvintele acestea, pline de ameninţări şi mânie n-o făcură pe portăreasă să-şi piardă cumpătul.

— Nenorocitule, strigă ea, crezi că vreau să te păcălesc? Ei bine, urmează-mă şi-ţi voi arăta trupul neînsufleţit al Letiţiei tale.

Portăreasa făcu un semn şi Egizio Ettore porni în urma ei, clătinându-se pe picioare, ca un om beat. O groază neţărmurită îi chinuia sufletul. În faţa plăcii de marmură portăreasa se opri şi ridică lumânarea pe care o avea în mână, astfel ca razele sale să cadă asupra ei. Pe placă erau săpate cu litere de aur, următoarele cuvinte:

„Aici se odihneşte contesa Letiţia.”

— Ştiu, zise portăreasa, mai înainte ca Egizio Ettore să fi apucat să rostească vreun cuvânt, că nu vei da crezare acestor litere neînsufleţite. De aceea te voi duce să-ţi arăt chiar trupul fără viaţă al Letiţiei tale. Mai înainte însă, este de datoria mea să te întreb, Egizio Ettore, dacă ai curajul să cobori cu mine în lăcaşul unde se păstrează rămăşiţele pământeşti ale călugăriţelor!

— Dacă pentru a o vedea pe Letiţia, ar trebui să cobor în fundul iadului, n-aş şovăi o clipă s-o fac! răspunse curajosul flăcău. De aceea, lasă-mă să-mi văd iubita, măcar moartă, dacă altfel nu se mai poate.

Călugăriţa apăsă pe un buton ascuns şi placa de marmură se mişcă îndată de la locul ei.

În faţa lui Egizio Ettore se ivi un coridor îngust. Fără să şovăie, voinicul intră. După câţiva paşi însă, îşi zise că e mai prudent s-o lase pe maică să meargă înainte, deoarece în chipul acesta nu putea avea nicio surpriză neplăcută. El se hotărî chiar să urmărească fiecare mişcare a portăresei, ca nu cumva aceasta să-l atragă într-o cursă. La capătul coridorului ajunseră în faţa unei uşi de fier. În aceeaşi clipă însă, un curent de aer stinse lumânarea, aşa că Egizio Ettore se văzu înconjurat de un întuneric beznă.

— Ce înseamnă asta? strigă voinicul, bănuitor. De ce ai stins lumânarea? Maică, nu încerca să te joci cu deznădejdea unui om!

— Vântul a stins lumânarea, nu eu, răspunse portăreasa. Mi se pare însă că Egizio Ettore nu este tocmai atât de curajos, după cum vrea să pară, căci altfel nu s-ar teme de întuneric. Dacă vrei însă, ne putem înapoia.

— Nu, să mergem înainte!

— Atunci calcă fără teamă înainte! Vei păşi pe o scară, care duce în

cavoul, în care o vei găsi pe Letiţia dumitale.

— Şi dumneata nu vii cu mine?

— Dar eu mă găsesc pe scara de care ţi-am vorbit! răspunse portăreasa şi într-adevăr vocea ei suna astfel, ca şi când ar fi venit din adâncime. Curaj, Egizio Ettore, în curând te vei putea ruga lângă trupul neînsufleţit al iubitei tale, Letiţia!

Atunci Egizio Ettore păşi cu hotărâre înainte şi într-adevăr piciorul lui întâlni o treaptă. El coborî trei trepte, apoi… scoase un urlet înfiorător. Treapta îi fugise deodată de sub picioare şi nenorocitul se prăbuşi în adâncime.

Egizio Ettore îşi îndreptă gândurile înspre Dumnezeu, deoarece era încredinţat că trupul i se va zdrobi de fundul prăpastiei în care căzuse.

Dar după trei secunde de groază, valurile mării se împreunară deasupra capului său şi curentul apei îl luă cu sine.

Când corsicanul reveni la suprafaţa apei, se văzu deasupra valurilor, în revărsatul zorilor, la o oarecare depărtare de insula Lavezzi.

Aşadar, portăreasa n-avusese de gând să-l ucidă. Ea se descotorosise însă, într-un chip foarte comod, de vizitatorul nepoftit, prin capcana din coridorul ce pornea din bisericuţă şi care fără îndoială că ducea până pe una din stâncile care împrejmuiau insula.

Acum lui Egizio Ettore nu-i mai rămânea altceva de făcut, decât să încerce încă o dată să se salveze prin înot. Să se înapoieze pe insula Lavezzi nici nu se mai putea gândi. Curentul apei i-ar fi fost potrivnic şi cu membrele-i obosite, nici prin gând nu-i putea trece să mai lupte împotriva valurilor, care îl îndepărtau tot mai mult de insulă. Trebuia să se lase purtat de valuri, oriunde ar fi dus acestea.

De data aceasta însă, soarta nu mai fu tocmai atât de vitregă cu el.

După un ceas de luptă deznădăjduită eu valurile mării, zări la orizont o mică barcă de pescari. Ettore se ridică din apă cu jumătatea trupului, începu să facă semne, să strige şi într-adevăr, barca îşi schimbă drumul şi se apropie tot mai mult de el.

Fugarul îşi mai adună o dată toate puterile, o ultimă, dar hotărâtoare luptă cu valurile, apoi ajunse lângă barcă. Patru mâini salvatoare se întinseră înspre el şi peste câteva minute evadatul din Casa Iadului era în siguranţă, în barca de pescari.

Alături de el îngenuncheau un pescar tânăr şi o femeie, care îl

îngrijeau, cu adâncă compătimire.

Ei îi dădură să bea vin întăritor şi frumoasa pescăriţă îşi luă basmaua de pe cap, pentru a acoperi cu ea pieptul gol al celui salvat.

De abia peste vreun sfert de ceas fu Egizio Ettore în stare să vorbească şi cea dintâi întrebare pe care o puse salvatorilor săi, fu:

— Unde aveţi de gând să mă duceţi?.

— Noi suntem pescari din Porto Vecchio, îi răspunse bărbatul, care părea ca de vreo douăzeci şi cinci de ani. Eu mă numesc Paolo Santese şi aceasta este Santuza, soţia mea!…

— Aşadar, drumul vostru duce înspre Porto Vecchio! zise Ettore, dând din cap. Acolo eu n-am ce căuta. Spune-mi însă, Paolo Santese, n-ai vrea să mă duci până pe coasta de la Roccapina dacă te-aş răsplăti bine pentru acest ocol, pe care l-ai face?

— Iartă-mă, străine, răspunse pescarul râzând, dar nu prea ai înfăţişarea unui om, care are asupra sa comori nestemate!

— Ai dreptate, sunt tot atât de sărac, ca şi un şoarece de biserică. Cu toate acestea, priveşte în ochii mei, Paolo şi dacă vei găsi acolo ceva, ce să-ţi inspire încredere în mine, atunci îţi dau cuvântul meu că, nu vor trece patru săptămâni şi voi veni la coliba voastră de pescari din Porto Vecchio, spre a vă aduce trei mii de lire, drept răsplată pentru a-mi fi îndeplinit rugămintea de a mă lăsa pe coasta de la Roccapina.

— Te cred, străine! răspunse pescarul, după o scurtă şovăire. Numai că, peste patru săptămâni nu mă vei mai găsi în Porto Vecchio, deoarece acolo treburile merg prost şi ne mutăm la Ajaccio, la nişte rude ale nevestei mele. Dar asta n-are a face! Înainte, Santuza! Îl vom duce pe omul acesta acolo unde doreşte şi nu atâta pentru banii făgăduiţi, ci mai mult pentru a îndeplini o faptă omenească.

Cu câtă uşurinţă sări atunci Santuza şi întoarse pânza! Muşchii braţelor sale arse de soare se încordară şi lucrul, pe care mulţi bărbaţi n-ar fi fost în stare să-l îndeplinească, ea îl desăvârşi, jucându-se.

— Fii fără teamă! îi strigă ea lui Egizio Ettore, dacă vântul ne este prielnic, vom ajunge pe coasta de la Roccapina încă înainte de apusul soarelui.

Vântul le fu prielnic, marea deveni liniştită şi barca de pescari înainta ca o săgeată deasupra valurilor. Când cele dintâi stele apărură pe cer şi luna lumina cu razele ei argintii luciul apei, stâncile coastei

Roccapina se iviră înaintea ochilor lui Egizio Ettore.

Acolo, în zare, se ridicau munţii locului său de baştină, stâncile copilăriei sale şi pădurile negricioase de verzi ce erau şi care de astăzi înainte urmau să-i slujească drept adăpost. Acolo avea el să-şi înceapă o viaţă nouă, pentru care Zeul Vendetei îl scăpase din atâtea primejdii. Da, acolo, în văgăunile şi peşterile munţilor Cagna, acolo în prăpăstiile fără fund, acolo avea să se desfăşoare viitorul lui Egizio Ettore, a temutului, dar mult încercatului corsican, despre care ziarele din luna ianuarie a anului acesta, 1932, au adus vestea că, s-a predat de bună voie autorităţilor franceze, deoarece el se socoteşte nevinovat, cum de altfel îi socoteşte şi marea majoritate a populaţiei din Corsica.

Barca ajunse la ţărm. Paolo Santese, pescarul, îşi aşează mâna pe umărul voinicului şi-i zise:

— Iată-te, unde ai dorit! Nu, nu-mi mulţumi! Dumnezeu să-ţi călăuzească paşii.

— Da, Dumnezeu mi-i va călăuzi, îi răspunse Ettore pescarului, în vreme ce o lumină ciudată se aprinse în ochii săi. Dar nu Dumnezeul căruia vă rugaţi voi, Paolo Santese, deoarece El este un Dumnezeu bun şi milostiv şi-l rog să vă binecuvânteze, ci Dumnezeul Răzbunării, Dumnezeul Vendetei, care mă va întovărăşi la fiecare pas, în fiecare clipă. Căci dacă astăzi sunt încă un necunoscut, un străin fără nume, în curând lumea va vorbi despre Egizio Ettore mai mult decât ar dori oamenii să se vorbească.

— Noi ştim cine eşti şi pentru noi nu eşti un necunoscut! răspunse Paolo Santese, luând mâna Santuzei sale şi strângând-o într-a sa. De la început, de când te-am zărit luptându-te cu valurile mării i-am spus soţiei mele: Nenorocitul acela nu poate fi decât Egizio Ettore, fugarul din Casa Iadului de la Capul Pertusato, care este căutat de poliţie pe toată coasta.

Egizio Ettore făcu un pas înapoi, chipul îi deveni galben ca ceara şi glasul îi tremură de emoţie, când zise:

— Şi cu toate acestea m-aţi scăpat, Paolo Santese? N-aţi fost ispitiţi de răsplata Iudei, de premiul, care a fost pus pe capul fugarului din Capul Pertusato? Atunci nu vă voi răsplăti cu trei mii de franci, deoarece o asemenea răsplata ar fi prea mică, pentru fapta voastră. Din clipa aceasta însă, Egizio Ettore este prietenul vostru. Şi aceasta

înseamnă că, din coliba sărăcăcioasă de pescari, pe care o locuiţi astăzi la Porto Vecchio, sau o veţi locui mâine la Ajaccio, veţi ajunge într-un palat, asemenea căruia numai puţini oameni au în Corsica.

Santuza îşi făcu semnul crucii, iar Paolo îşi trase soţia mai aproape de sine. Amândoi credeau că au de-a face cu un nebun.

— Nu vă speriaţi, căci nu vă vorbeşte un nebun! Îmi dau seama prea bine de ceea ce v-am făgăduit în clipa aceasta şi veţi vedea că, Egizio Ettore nu este omul care făgăduieşte şi nu se ţine de cuvânt. Fiţi fără teamă, căci nu veţi rămâne fără răsplata promisă. Tot ceea ce vedeţi aici şi ceea ce nu vedeţi, Corsica şi Franţa toată îmi aparţin mie, cu toate operele sale de artă, cu toate comorile sale, cu toţi zeii şi toţi banii săi. Îmi voi umple mâinile cu aur, voi veni în coliba voastră şi vă voi spune: *Luaţi, cât vreţi, căci fapta voastră a fost mult mai nobilă, decât faptele acelora, care au adunat aurul acesta!*[1] Acum rămâneţi cu bine, Paolo şi Santuza! Egizio Ettore se va ţine de cuvânt şi pe deasupra, va rămâne pentru vecie, prietenul vostru.

Şi mai înainte ca Paolo şi Santuza să-i mai poată adresa vreun cuvânt, Egizio Ettore sări din barcă şi se căţără cu o iscusinţă şi o iuţeală de nedescris, pe o stânca dreaptă, care se ridica din mare.

Paolo se întoarse atunci înspre soţia sa şi-i zise:

— Omul acesta se va ţine de cuvânt, Santuza! Vai de Corsica, fiindcă de astăzi înainte va fi lovită cu un bici, cum n-a mai cunoscut de veacuri.

Santuza nu răspunse la cuvintele soţului său. Din ochii ei mari şi negri însă, i se scurseseră încet pe faţă, doua lacrimi.

Lacrimile acestea erau vărsate pentru frumosul fugar din Casa Iadului, pentru nefericitul Egizio Ettore.

Cap. 7 – Trădătorul

Egizio Ettore intrase în inima pădurilor, croindu-şi drum prin desişurile neumblate de oameni decât foarte rar şi sărind ca un cerb, peste prăpăstii ameţitoare.

Aici era acasă la el, aici cunoştea fiecare cărăruie, fiecare tufă, aici puteau să-l urmărească zbirii, căci nu-i era teamă că va fi prins.

[1] Cuvintele acestea ale lui Egizio Ettore sunt cunoscute în toată Corsica.

Trecuseră mai bine de douăzeci şi patru de ceasuri, de când nu mâncase şi nu băuse nimic. Dar aproape că nici nu simţea nevoia mâncării şi a băuturii, atât de mult îl absorbeau gândurile la aceia, pe care trebuia să se răzbune. Chiar dacă duşmanii săi nu se găseau toţi aici, în pădure, doi din ei totuşi erau la îndemâna şi mânia sa, vendeta sa trebuia să-i ajungă cât mai neîntârziat.

În vreme ce se trânti puţin să se odihnească, la rădăcina unei zade, care se ridica chiar pe coasta unei stânci prăpăstioase, voinicul corsican murmură două nume, pe care le ura tot atât de mult, cum ura păcatul: Vincenzo Rossati şi Luigi Carazoni.

Apoi se lăsă pe pântece şi se aplecă cu un sfert din corp peste prăpastia de sub el.

Acolo, în vale, zăcea Saint-Étienne, vârât între stânci şi păduri, un simbol de pace şi linişte. Locuitorii se înapoiaseră demult de la îndeletnicirile lor şi acum se odihneau în paturi moi şi călduroase.

— În curând, murmură Egizio Ettore, în ochi cu o ură sălbatică, din toate casele acelea nu va mai rămâne decât o grămadă de dărâmături; deoarece toţi, toţi locuitorii lor au păcătuit împotriva mea. În mijlocul atâtor zeci şi sute de oameni nu s-a găsit nici măcar unul singur care să fi fost de partea mea. Nu, niciunul n-a făcut aceasta şi de aceea fii blestemat, cuib păcătos. Chiar dacă eşti satul meu de baştină, eu te urăsc, te dispreţuiesc şi nu mă voi linişti, până când nu te voi vedea pierind în flăcări!

După aceea se rezemă din nou de trunchiul zadei şi îşi dădu seama că nu va fi în stare să mai reziste multă vreme foamei, care-l chinuia.

Dar unde să se ducă, spre a cere o bucată de pâine, sau mămăligă?

În Saint-Étienne nu se putea arăta, deoarece acolo erau prea mulţi aceia, care ar fi fost bucuroşi să-l denunţe, pentru a pune mâna pe premiul de cinci mii de franci.

Dar stai.. N-avea el oare un prieten, un om, căruia îi putea da numele acesta, cu drept cuvânt?

Ba da, pe Pietro, cărbunarul, de care-l lega cea mai strânsă prietenie, încă din copilărie. Pietro, cărbunarul, locuia într-o colibă sărăcăcioasă pe drumul ce ducea la piscul Fontanella şi fără îndoială că vechiul prieten nu-i va refuza ospitalitatea.

Egizio Ettore se ridică încet şi cu paşi obosiţi, tărăgănaţi, se îndreptă înspre coliba cărbunarului. Şi în vreme ce mergea aşa, de

abia mai putându-se târî, gândurile i se întoarseră din nou la Letiţia, la iubita inimii sale.

Pentru Ettore era în afară de orice îndoială că Letiţia era în viaţă, că portăreasa mănăstirii de pe insula Lavezzi îl atrăsese doar într-o capcană şi că treapta din misteriosul coridor al bisericuţei nu dispăruse numai din întâmplare de sub picioarele sale.

— Mă voi întoarce, Letiţia, strigă Ettore, stăpânindu-şi lacrimile numai cu multă greutate. Da, iubita sufletului meu, mă voi întoarce, spre a te smulge din ghearele acelora, care te ţin cu de-a sila în mănăstire. Tu trebuie să devii soţia mea, Letiţia, fireşte, dacă banditul Egizio Ettore îţi este tot atât de drag, ca şi acel Egizio Ettore, a cărui inimă era tot atât de curată, ca şi sufletul tău.

În depărtare se ivi o colibă sărăcăcioasă de cărbunar. Ea era aşezată într-o vale înconjurată de stânci abrupte.

Deasupra acestor stânci pluteau nori de fum, care ieşeau din groapa în care se ardeau cărbunii.

Egizio Ettore se opri şi cârâi de trei ori, ca o pasăre de pradă.

Peste câteva clipe, Pietro, cărbunarul ieşi din colibă şi repetă şi el acelaşi semnal.

— Pietro, prietene, eşti singur!

— Sfântă Madona, strigă Pietro uimit, el este Egizio Ettore! Tu eşti, într-adevăr tu! Pentru numele lui Dumnezeu, omule, dar oare tu nu ştii că eşti urmărit? Luigi Carazoni, primarul, a umblat ieri cu toba prin tot ţinutul şi a vestit poporului că, acela, care te va preda poliţiei, va primi un premiu de cinci mii de franci!

— Eu cred însă, răspunse Egizio Ettore, strângând mâna prietenului său, că în coliba ta sunt în siguranţă, chiar dacă pe capul meu ar fi un premiu de cincizeci de mii de franci.

— Fireşte, fireşte Egizio! exclamă Pietro, îmbrăţişându-şi prietenul. Sărman prieten, ce palid eşti la faţa şi ce îngândurată îţi este fruntea! Intră în casă, Egizio, mănâncă şi bea! Cerul fie binecuvântat că ţi-a îndreptat paşii înspre coliba unui adevărat prieten.

Ettore îi prinse amândouă mâinile şi se uită cu ochii înlăcrămaţi la Pietro.

— Aşadar, nu m-am înşelat! Tot mai am un prieten credincios în lumea asta! zise el, cu glasul înăbuşit de lacrimi. Nu este adevărat că toţi oamenii sunt răi şi josnici. Pietro cărbunarul nu mă va lăsa să pier

de foame şi de sete. Lui îi este drag Egizio Ettore, osânditul, fugarul din Casa Iadului.

Cei doi bărbaţi intrară în coliba, care era mobilată mai mult decât sărăcăcios. O masă alcătuită din crăci de copac, două scaune la fel. Un pat mai vechi decât amândoi prietenii laolaltă, aceasta era toată averea lui Pietro cărbunarul.

Egizio Ettore se aşeză pe unul din scaune, scoţând un oftat de uşurare, în vreme ce Pietro trase zăvorul de lemn la uşă. După aceea cărbunarul dispăru într-un fel de firidă mai mare, de unde se întoarse cu pâine, brânză de capră şi o sticlă cu vin negru.

— Mănâncă şi bea, îi zise el lui Ettore, îţi dau tot ce am! Ştii prea bine, Egizio, că noi doi am împărţit întotdeauna frăţeşte, mult-puţinul cât am avut.

— Da, întotdeauna! răspunse Ettore, turnându-şi un pahar de vin. Şi întotdeauna vom face la fel, nu-i aşa, Pietro!

— Jur pe numele Sfântului de la Roma, al cărui nume îl port, că voi rămâne întotdeauna prietenul tău, chiar dacă toată lumea s-ar întoarce împotriva ta.

După aceea Egizio Ettore se aşeză să mănânce şi în timpul mesei îi povesti prietenului său, tot ceea ce pătimise.

Deodată Egizio Ettore sări de pe scaun şi se uită speriat înspre uşa, în care cineva bătuse de trei ori.

— Cine este acolo? strigă Pietro, pălind. Cine cere să intre, la o oră atât de târzie!

— Eu sunt Gilda, Pietro, răsună de afară. Deschide-mi, căci deznădejdea îmi sfâşie pieptul!

— Gilda!? murmură Egizio Ettore. Nu-mi aduc aminte să te fi auzit vreodată vorbindu-mi de vreo Gildă! Sau este poate logodnica ta?

— Logodnica mea, răspunse cărbunarul, trist. Aproape că nu îndrăznesc s-o numesc astfel. În orice caz, este fata care mi-e dragă. O cunoşti doar şi tu, este Gilda, fata primarului, a lui Luigi Carazoni.

Egizio Ettore îşi întoarse capul iute, pentru ca prietenul său să nu bage de seamă cumplita mânie, care i s-ar fi putut citi în ochi.

După aceea se aruncă în pat şi-i şopti lui Pietro:

— Las-o să intre! Mă voi ascunde sub pături. Bagă de seamă însă, să nu se apropie prea tare de pat.

În clipa următoare Ettore dispăru sub păturile găurite de pe patul

sărăcăcios. Pietro se îndreptă înspre uşă, trase zăvorul şi deschise uşa. În pragul ei se ivi chipul blond al unei fete foarte drăgălaşe, chipul Gildei Carazoni.

— Pietro, iubitule… scapă-mă… ajută-mă… altfel sunt pierdută! strigă fata, aruncându-se în braţele tânărului cărbunar şi plângând la pieptul lui.

— Aşadar, tatăl tău este neînduplecat? întrebă Pietro, cu voce tremurândă. Oare lacrimile tale au rămas tot atât de zadarnice, ca şi rugăminţile mele? Tot se mai încăpăţânează să te dea de soţie lui Vincenzo Rossati?

— Tata este pe deplin înţeles cu Vincenzo Rossati, suspină fata, plângând. Astă-seară au încheiat târgul ticăloşii, la un pahar cu vin. Mâine, în zori, călugărul cerşetor, Crispinus, ne va uni în bisericuţa Lacrimilor lui Isus şi atunci, va trebui să-l urmez pe Rossati în casa sa şi… şi…

Cu un ţipăt de cumplită groază, Gilda se smulse din braţele iubitului, îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să plângă în hohote, aşezându-se pe marginea patului, în care se ascunsese Egizio Ettore. Numai o mişcare fulgerătoare a trupului acestuia îl feri de a fi descoperit.

Pietro uitase cu totul de prietenul său; propria sa durere îl copleşise prea mult pentru a-i da răgaz să se gândească la tovarăşul din copilărie.

Se aşeză şi el pe marginea patului, alături de Gilda, pe care o cuprinse din nou în braţe.

— Suntem oamenii cei mai nefericiţi, de pe toată suprafaţa pământului, zise el deznădăjduit, căci acum nu mai putem face nimic, chiar nimic, pentru a înlătura nenorocirea!

— Nimic, nimic! şopti Gilda. De altfel am venit numai spre a-mi lua rămas bun de la tine, cel din urmă rămas bun. Voiam să te mai văd o dată, să-ţi mai simt o dată buzele, căci pe urmă drumurile noastre nu se vor mai întâlni.

— Şi pentru cât te-a vândut tatăl tău, nemernicului acela de Vincenzo Rossati? întrebă cărbunarul.

— Pentru un preţ, răspunse frumoasa Gilda, asupra căruia s-a înţeles după nesfârşite târguieli. Mâine, după cununie, Vincenzo Rossati îi va plăti tatii patru mii de franci.

— Patru mii de franci? strigă Pietro, smulgându-şi iubita de pe pat ca şi când s-ar fi ascuns vreun şarpe acolo.

Cărbunarul o conduse apoi încet, până la uşă şi când păşiră pragul, Egizio Ettore îl auzi lămurit pe Pietro, spunându-i Gildei:

— Te voi însoţi până în sat, Gilda mea, pentru a mai trece o dată pe lângă locurile acelea, unde am fost fericit! Vino, comoara mea, este cea din urmă noapte, în care ne mai e îngăduit că ne întâlnim. Să ne folosim de cele câteva ceasuri pe care le mai avem de petrecut împreună. Ia-o încet înainte, te voi ajunge îndată… Vreau că mai văd doar puţin de foc!

Dar în loc să se ducă la groapa cu cărbuni, Pietro se furişă înapoi, în colibă şi, apropiindu-se de pat, şopti:

— Egizio, las coliba în grija ta, în noaptea aceasta. Ai auzit că Gilda va fi mâine soţia altuia… Nu-mi mai rămâne decât noaptea aceasta, spre a-mi lua rămas bun de la iubită.

— Du-te, răspunse Egizio Ettore, privind ţintă în ochii prietenului său. Îţi voi păzi coliba în noaptea aceasta şi fii încredinţat că, bunul tău n-a fost niciodată pe mâini mai bune, ca în ale lui Egizio Ettore, puşcăriaşul!

Cu aceste cuvinte Ettore se îndreptă în pat şi îşi întinse amândouă mâinile spre cărbunar. Dar când Pietro prinse mâinile voinicului, Ettore simţi că mâinile acestea erau reci şi înăduşite şi tremurau în chip neînţeles.

— Sărmanul de tine, exclamă Egizio Ettore, aşadar şi tu vei fi nefericit! Du-te Pietro şi ai încredere în Dumnezeu, căci Gilda nu este încă soţia lui Rossati.

— Nu, nu este încă!… răspunse Pietro, dar în vreme ce rosti cuvintele acestea, cu voce tremurândă, îşi întoarse privirile dinaintea lui Egizio Ettore, care se uita pătrunzător, cu ochii lui mari, negri.

După aceea cărbunarul părăsi coliba şi luându-şi iubita de braţ, porni cu ea la vale, înspre Saint-Étienne.

Deodată, cam după vreun sfert de ceas de când porniseră de la colibă, Pietro se opri. Ochii îi luceau neobişnuit, iar glasul îi tremura, când zise:

— Aşadar, tatăl tău te-a vândut lui Vincenzo Rossati, pentru patru mii de franci?

— Da, ţi-am mai spus doar o dată… Sfântă Fecioară, cum îţi

strălucesc ochii, ce galben eşti la faţă şi ce schimonosit îţi este chipul! Pietro, scumpul meu Pietro… eşti scuturat de friguri… eşti bolnav?...

— Da, mă scutură frigurile, strigă cărbunarul lipind deodată de pieptul său, trupul frumoasei fete. Frigurile de a te şti a mea!… Cum, să te ştiu a altuia, să trăiesc frământat, chinuit de gândul că ticălosul acela de Vincenzo Rossati, monstrul acela va avea drepturi asupra ta în vreme ce cu omul pe care tu îl iubeşti, nu te voi mai putea vedea niciodată în coliba mea? Gilda, Gilda, gândul acesta mă înnebuneşte!… Dar slava Domnului că mi-a luminat mintea şi am găsit mijlocul prin care voi putea pune capăt acestei nenorociri!

— Sărmanul meu Pietro, un asemenea mijloc nu poate exista. Da, dacă ai putea să-i plăteşti şi tu tatii, patru mii de franci, cum va face ticălosul acela, atunci… atunci poate ca ar mai fi cu putinţă să se învoiască la căsătoria noastră.

— Fii liniştită, Gilda, căci voi mulţumi pofta nesăturată de bani a tatălui tău… Mi-ai spus că, mâine în zori, Vincenzo Rossati îi va plăti tatălui tău patru mii de franci şi pe urmă te va duce de la biserica Lacrimilor lui Isus, ca pe soţia sa… Voi deveni un ticălos şi-i voi plăti tatălui tău cinci mii de franci, pentru a te putea numi soţia mea! Dumnezeu să fie îndurător cu sufletul meu!

Gilda se smuci din braţele iubitului şi multă vreme rămase nemişcată, fără a fi în stare să rostească vreun cuvânt.

— Pietro, murmurară buzele ei într-un târziu, vrei să-i plăteşti tatii cinci mii de franci pentru mine? Omule, cum ai ajuns tu în stăpânirea unei sume atât de mari?

— Încă n-o am! răspunse cărbunarul, însă voi pune mâna pe ea, încă în noaptea aceasta!

— Pietro, asta nu se poate întâmpla în mod cinstit! Oricât te-aş iubi, nu pot îngădui să-ţi vinzi sufletul pentru mine, nici să-ţi încarci cugetul cu vreo faptă nevrednică!

Dar era prea târziu. Diavolul îşi pusese stăpânire pe sufletul tânărului cărbunar, care până atunci fusese un om cinstit, nepătat. Gândul de a-şi pierde iubita, de a o vedea în braţele altuia, îi zăpăciseră mintea. Prilejul prielnic, de a câştiga cinci mii de franci, ivindu-i-se pe neaşteptate, ispitise sufletul său care acum era înclinat să primească drept bună, orice nimicnicie.

— Să mergem, Gilda! zise cărbunarul după ce se mai uită o dată

cercetător, în jurul său. Trebuie să ne înapoiem cât mai iute la tatăl tău, dacă vreau să te mai pot smulge din ghearele lui Vincenzo Rossati.

Frumoasa copilă nu îndrăzni să-i mai adreseze niciun cuvânt cărbunarului, care era cuprins parcă de nebunie. Ea se lăsă dusă, fără voinţă, fără împotrivire.

*

* *

Cam în acelaşi timp, când Pietro şi Gilda străbăteau pădurea spre a coborî în sat, în una din odăile casei primarului, Luigi Carazoni stătea faţa în faţă, la masă, cu viitorul său ginere, Vincenzo Rossati. Pe masă se găseau mai multe sticle de vin, pahare şi fructe dulci.

Capetele celor doi oameni erau învăluite în fumul albăstriu ce ieşea din ţigaretele lor.

— Hai să mai ciocnim o dată, tată socrule! zise Vincenzo Rossati, cocoşatul, ridicându-şi paharul. Să bem în sănătatea frumoasei mele logodnice, care mâine va fi soţia mea. Târgul este încheiat. Îţi voi plăti patru mii de franci, în bani buni, mâine dimineaţă, încă înainte de a părăsi bisericuţa, de îndată ce Gilda şi cu mine vom fi soţ şi soţie.

— Dracul să mă ia, ginere Vincenzo, strigă primarul, cu glasul răguşit de băutură, ai făcut un târg cum nu se poate mai bun; căci de când a dispărut din Saint-Étienne, contesa Letiţia, în tot ţinutul acesta nu este fată mai frumoasă ca Gilda Carazoni. Şi la drept vorbind, acum după ce târgul este gata, pot să-ţi spun că aveam cu totul alte planuri cu fata decât de a ţi-o dau de soţie, ţie, care, fie vorba între noi, ai putea să-i fii tată!

— Aş fi tare curios să ştiu şi eu, cam ce planuri vei fi avut cu fata, Luigi Carazoni! spuse Rossati, scuturându-şi scrumul ţigaretei pe faţa de masă. Sau poate că voiai să i-o dai de nevasta lui Pietro, cărbunarul, cerşetorului acela! Ha, ha, ha! Frumos ginere ţi-ai mai fi ales în el. Toată ziulica n-ar fi făcut altceva, decât să-ţi ceară parale şi cu timpul te-ar fi adus la sapă de lemn.

— Tocmai de aceea m-am şi ferit de a i-o da pe Gilda de nevastă, răspunse primarul, iute. Dar fii fără teamă, Vincenzo Rossati, cuvântul meu e sfânt şi fata va fi a ta! Mâine, în revărsatul zorilor, te voi aştepta cu ea, în faţa bisericuţei „Lacrimile lui Isus”. Tu să îngrijeşti

numai ca, părintele Crispinus să fie la faţa locului, spre a nu fi nevoiţi să amânăm cununia.

— Mâine, în zorii zilei, voi fi la locul hotărât, împreună cu călugărul. Nu voi uita să iau cu mine nici cele patru mii de franci. Ha, ha, tată socrule, cum îţi mai strălucesc ochii, când auzi vorbindu-se de bani! Recunosc însă că este o sumă destul de frumuşică!

— Pe care însă, ai câştigat-o şi tu, îndeajuns de uşor, Vincenzo Rossati! răspunse primarul, râzând năuc, aşa cum numai oamenii beţi ştiu să râdă. Contele Robert de Paris ţi-a umplut buzunarele cu aur, nu tăgădui, căci e în zadar. Condamnarea lui Egizio Ettore ţi-a adus o avere, ticălos bătrân ce eşti!

Rossati se repezi ca un turbat la viitorul său socru.

— Dar tu, zise el, ironic, tu ai ieşit poate mai pârlit decât mine, din afacerea aceasta. Oare tu n-ai stat cu buzunarele deschise, pentru a prinde ploaia de aur? Cred că ar fi mai bine să nu mai vorbim despre chestiunea aceasta, fiindcă chiar şi pereţii casei tale ar putea avea urechi şi dacă vreodată se află că am pus mâna pe cruce pentru a jura strâmb, atunci suntem pierduţi amândoi, singura mângâiere care ne-ar mai putea rămâne fiind aceea de a locui împreună, în aceeaşi celulă de închisoare.

— Tocmai atât de departe n-am ajuns încă! zise primarul cu voce răguşită. În orice caz, nu e bine să vorbim de funie în casa spânzuratului şi ai dreptate Vincenzo Rossati. E mai bine să nu mai dezgropăm povestea aceasta, cu atât mai mult – zicând acestea, Carazoni coborî glasul până la şoaptă –, cu cât Egizio Ettore nu se mai găseşte în temniţa din Capul Pertusato, deci nu mai este în lanţuri.

Cocoşatul Rossati se clătină.

— Ai înnebunit, omule? strigă el, îngrozit de moarte. Ce tot îmi îndrugi aici? De unde ai mai scos-o şi pe asta, că Egizio Ettore n-ar mai fi în Casa Iadului? Nu cunoşti oare zicătoarea corsicană, care spune că „Morţii pot învia, dar nu aceia care au intrat în Capul Pertusato”?

— Atunci Egizio Ettore a dezminţit zicătoarea corsicană, continuă Luigi Carazoni. Îndreptându-se spre o masă de scris veche şi luând de pe ea o foaie de hârtie i-o întinse prietenului său. Aici… aici stă scris negru pe alb că osânditul Egizio Ettore e evadat din Capul Pertusato, este liber şi acela care va pune mâna pe el, va câştiga un premiu de

cinci mii de franci.

— Asta… asta este o veste rea, amice Carazoni, îngână Rossati, şi-ţi mărturisesc sincer că aş fi preferat să n-o aflu niciodată. Dracul să-l ia! Ettore acesta mi-a pricinuit şi aşa destule nopţi de groasă şi adeseori, îl vedeam în vis, venind înspre mine, cu… Vai, ce prost mai sunt şi eu! Să se sfârşească odată cu acest Egizio Ettore! Nu vreau să-i mai aud numele! Mâine facem nunta şi când frumoasa şi mititica Gilda va fi soţia mea, va îngriji ea să nu mai am visuri de acestea urâte!

Vincenzo Rossati se ridică iarăşi de pe scaun, îşi apăsă pălăria pe ochi, îşi strânse pelerina în jurul trupului, şi câteva minute mai târziu, părăsi casa primarului.

În mână cu foaia de hârtie, care vestea fuga lui Egizio Ettore din Casa Iadului, Luigi Carazoni se întoarse gânditor la masa de scris.

— Rossati are dreptate! îşi zise el. Ettore acesta ne poate băga la răcoare pe toţi! Fulgere, trăsnete şi mii de draci! Şi de vină nu sunt decât dobitocii aceia din Capul Pertusato, care l-au lăsat să fugă… Dar să-l ferească Dumnezeu să pună piciorul prin ţinutul acesta, căci dacă-l prind în bătaia puştii, îl culc la pământ.

Dar… ce Dumnezeu mai era şi asta?… I se păruse numai, sau într-adevăr cineva deschise uşa de jos?… Nu, nu i se păruse! Cineva urca scările… Trebuie să fie Gilda… se pare însă că nu este singură!

— Cine este acolo? Pe cine îmi aduci, Gilda?

— Eu sunt, Luigi Carazoni!

— Pietro, cărbunarul, strigă primarul, ridicând ameninţător mâna asupra tânărului care se ivise în pragul uşii, alături de fiica sa. Ce caută cerşetorul acesta în casa mea? continuă Carazoni, înfuriat. Afară, cărbunarule! Ştii prea bine că între tine şi Gilda s-a sfârşit totul! Mâine fata mea va fi soţia bogatului Vincenzo Rossati!

— Mâine în revărsatul zorilor, răspunse cărbunarul Pietro, cu voce seacă, Gilda, fiica dumitale, va fi soţia mea!

— Gilda, soţia ta! exclamă primarul, batjocoritor. Mai curând se vor cobori până aici culmile muntelui Cagna, decât să fie Gilda soţia ta!

— Culmile nu se vor mişca din loc, dar Gilda va fi soţia mea! Iubito, lasă-mă puţin cu tatăl tău, vreau să vorbesc ceva cu el, între patru ochi. Fii încredinţată însă că peste un sfert de ceas, când te voi striga din odaia ta, Luigi Carazoni îţi va aşeza el însuşi mâna, în mâna

mea!

— Mă duc! răspunse Gilda. Totuşi, mai înainte de a te lăsa singur cu el, adăugă ea, în şoaptă, pentru a nu fi auzită decât de iubitul său, te conjur, Pietro, nu face nimic, de ceea ce ai putea să te căieşti pe urmă! Dragostea este lucrul cel mai sfânt din lume şi tocmai de aceea, dragostea fără gânduri cinstite, nu este dragoste. Ţine minte, Pietro: E vai de acela, care-şi jertfeşte cinstea pentru dragoste, căci templul dragostei lui se va nărui şi-l va ucide sub dărâmăturile sale.

În clipa următoare Gilda dispăru din odaie.

Dar ea nu coborî treptele, ci îşi lipi urechea de uşă şi pândi.

O presimţire ciudată o împiedica să se îndepărteze de odaia, în care iubitul său voia să vorbească cu primarul, o presimţire, care îi poruncea să tragă cu urechea, la ceea ce urma să se discute.

— Ce mai înseamnă şi caraghioslâcul acesta? îl auzi ea spunând pe tatăl său. Mă întreb ce vei mai fi vrând să-mi îndrugi? Că o iubeşti pe Gilda mai mult decât orice în lumea aceasta? Am auzit-o de sute de ori! Şi îţi repet, ceea ce ţi-am mai spus: Dragostea e bună numai pentru aceia care o pot plimba pe drumuri presărate cu aur! Tu eşti un biet cărbunar, Pietro, pe când Vincenzo Rossati e bogat, are casa lui, vie, pădure, măslini; cum dracul să ţi-o dau deci fie pe Gilda?

— Răspunde-mi, Luigi Carazoni, îl întrerupse cărbunarul cu voce tremurândă, pe primar, este adevărat că Vincenzo Rossati îţi plăteşte patru mii de franci pentru Gilda?

Carazoni tresări. Dar încurcătura lui nu ţinu decât o secundă. Era îndeajuns de îmbătrânit în rele, pentru a nu se fâstâci în faţa unui biet cărbunar, chiar când acesta îi amintea de lucruri, pe care ar fi preferat ca lumea să nu le cunoască.

— Fiindcă văd că fata nu şi-a putut ţine gura, la ce bun să mai tăgăduiesc? răspunse el rece, dispreţuitor, ca şi când ar fi vorbit despre un scaun, o masă, o mobilă oarecare. Am o fată frumoasă, de ce n-aş căuta să trag şi eu un folos de pe urma ei? Oare eu n-am cheltuit parale cu ea, crescând-o şi dându-i de mâncare până acum? Patru mii de franci poate că nu m-a costat fata!l Dar camătă paralelor, timp de optsprezece ani? Asta nu trebui socotită?

Pietro se apropie de josnicul, zgârcitul, denaturatul părinte al Gildei şi-i zise, dispreţuitor:

— Atât de dragă îţi este fata aceasta, sânge din sângele dumitale,

încât nu şovăi s-o vinzi unui schilod, unui om care i-ar putea fi tată, pentru un pumn de aur? Dacă ştiam că fata îţi este de vânzare, eu îţi dădeam cinci mi de franci şi pe deasupra te mai făceam şi poliţai, în Bonifacio.

— Dragostea ţi-a luat minţile, Pietro. Du-te acasă, băiete şi pune-ţi o prişniţă rece la cap! Tu şi cinci mii de franci?!... Ha, ha, ha! Ia spune Pietro, ai avea tu, dacă ar fi vorba, bani pentru cinci mii de boabe de porumb?

— Eu am vorbit de cinci mii de franci şi nu de boabe de porumb! strigă cărbunarul, care nu se mai putea stăpâni. Jur pe Sfânta Madonă că sunt în stare să-ţi dau cinci mii de franci, încă în noaptea aceasta, peste un ceas dacă vrei şi pe deasupra şi decretul de numire ca poliţai la Bonifacio!

Apoi, se apropie şi mai mult de primarul din Saint-Étienne, îi apucă amândouă mâinile şi cu vocea răguşită de emoţie, îi şopti:

— Egizio Ettore a fugit din Casa Iadului! Acela care-l predă autorităţilor, primeşte un premiu de cinci mii de franci. Eu... eu pot să-l predau deoarece eu ştiu unde se ascunde Egizio Ettore!

Cuvintele acestea fură urmate de o scurtă tăcere. Dar cu toate că Gilda îşi lipise urechea de uşă şi îşi reţinea chiar şi răsuflarea, totuşi nu putu prinde niciun crâmpei de vorbă din ele.

După o scurtă pauză însă, îl auzi pe tatăl său, spunând:

— Dacă mă faci să pun mâna pe Egizio Ettore, atunci eşti ginerele meu, Pietro, iar mâine, în zorii zilei, călugărul cerşetor, Crispinus ţi-o va da pe Gilda ţie de nevastă, şi nu bătrânului Rossati!

— S-a făcut! răspunse cărbunarul, cocoşatului, îngâmfatului tremurând de emoţie. Dă-mi mâna, Luigi Carazoni, ca să încheiem târgul! Eu ţi-l dau pe Ettore, iar tu mi-o dai pe Gilda, fata ta!

Cei doi îşi strânseră mâna, pecetluind mârşavul lor târg.

În timpul acesta Gilda se clătină în dosul uşii şi cu lacrimi în ochi, căzu pe treapta cea mai de sus a scării.

— Ticălosule, nemernicule! îngână fata. Vrei să-ţi vinzi cel mai bun prieten? Să-l vinzi pe omul, care te-a scăpat de două ori de la moarte? Dumnezeule, cum am putut iubi, chiar şi numai o clipă, un atare ticălos! Cine ştie dacă nu m-ar fi vândut la fel şi pe mine dacă ajungeam soţia lui? Dar Dumnezeu mi-a arătat la timp sufletul lui negru, aşa că mai am vreme să mă feresc din calea nenorocirii! Nu,

trădătorule, Gilda nu va fi nicicând soţia ta, căci ea n-ar putea împărtăşi dragostea unui trădător!

Cu aceste cuvinte se ridică, îşi aruncă cu o mişcare hotărâtă pe spate o buclă blondă, ce-i căzuse pe frunte, apoi cobori în odaia ei şi încuie uşa, pe dinăuntru.

Trecuse ca o jumătate de ceas şi cei doi oameni tot nu se despărţiseră încă. Fireşte că nu se puteau despărţi când aveau de pus la cale o chestiune atât de însemnată ca aceea a vânzării unui om, a vânzării pentru cinci mii de franci a libertăţii, a vieţii unui semen al lor.

În sfârşit, într-un târziu, Gilda auzi paşii lui Pietro şi ai tatălui său, coborând treptele.

— Vin! zise Gilda şi ridicându-se de pe scaun, se duse de descuie uşa, încet. Sfântă Prefăcătorie, de care nu m-am folosit până acum niciodată, vino-mi în ajutor, căci este vorba să scap de la pieire un nevinovat, să împiedic trădarea unui prieten nerecunoscător.

— Gilda! zise Pietro ivindu-se în pragul uşii. Gilda, îţi aduc o veste bună. Tatăl tău s-a învoit şi mâine, în revărsatul zorilor, călugărul cerşetor Crispinus ne va uni în bisericuţa Lacrimilor lui Isus. I-am propus tatălui tău ceva, ce-i este mai preţios decât cei patru mii de franci ai lui Vincenzo Rossati. Vei fi a mea, Gilda! Sărută-mă, puicuţă, sărută-mă, căci mâine vom fi soţ şi soţie!

Gilda se aruncă în braţele iubitului, se lăsă să fie sărutată de acesta şi Pietro găsi că era foarte firesc, ca de prea multă fericire fata să nu fie în stare să îngâne niciun cuvânt şi să-i răspundă numai cu lacrimi.

Carazoni venise şi el cu cărbunarul şi acum murmură ceva, ce voia parcă să fie o binecuvântare părintească.

— Aşadar, mâine facem nunta! exclamă Gilda, în cele din urmă. Atunci, iubitule dă-mi pălăria să ţi-o împodobesc după obiceiul corsicanilor, cu flori şi pene, ca toţi aceia care te vor întâlni pe drum, să ştie că eşti mire şi că mâine va avea loc cununia ta!

— Cine să mă întâlnească pe drumul spre munţi? zise Pietro, râzând.

Cu toate acestea, cunoscând obiceiul, îşi întinse pălăria Gildei, care se retrase cu ea, într-un colţ ai odăii.

Când peste câteva minute îi înapoie lui Pietro pălăria, aceasta era împodobită cu flori de lămâiţă fi cu două pene mari, roşii.

Gilda aşează ea însăşi pălăria împodobită, pe capul îndrăgostitului.

După aceea se duse la un mic scrin, scoase de acolo o batistă de mătase, împăturită cu îngrijire şi se înapoie la cărbunar, zicându-i:

— Să-ţi legi mâine la gât batista aceasta! Am cusut-o cu mâinile mele şi va aduce noroc.

Dar cui îi va aduce noroc, Gilda nu spusese.

Cărbunarul ştia că şi dăruirea unei batiste de mătase, care să ţină loc de cravată, era tot un obicei corsican şi o luă, încântat de darul viitoarei sale soţii.

— Acum, rămâi cu bine Gilda, zise Pietro, grăbit. În noaptea aceasta mai am mult de lucru! Nu-i aşa, tată Carazoni? Dumneata ştii ce multe mai am eu de făcut, în noaptea aceasta? Mâine, în zorii zilei, tatăl tău te va conduce până la bisericuţă unde eu vă voi aştepta, cu inima tremurând de fericire.

Cărbunarul mai strânse o dată la pieptul său, capul auriu al fetei, care se mai lăsă o dată, fără împotrivire, prada sărutărilor lui sălbatice, pe urmă Pietro, părăsi casa primarului.

Carazoni îşi însoţi viitorul ginere, până la uşă. Deschizându-i-o îi şopti la ureche:

— Nu uita ce am hotărât, ginerică! Îl vei ademeni la bisericuţă, cerându-i să-ţi fie martor la cununia cu Gilda. Între timp eu voi împresura ruina cu jandarmi şi cred că de data aceasta blestematul de Egizio Ettore nu ne va mai scăpa.

Cei doi nemernici îşi strânseră mâna şi Pietro dispăru în noapte.

El îşi vânduse prietenul, singurul prieten din copilărie, pentru un pumn de aur.

Cap. 8 – Îngerul păzitor

— Egizio, scumpul meu prieten, sunt fericit, nespus de fericit!

Cu aceste cuvinte intră Pietro, cărbunarul, în sărăcăcioasa lui colibă, în care-l aştepta Egizio Ettore, care nu închisese ochii tot timpul lipsei prietenului său de acasă. Nici amintirile şi nici grija pentru lucrul prietenului său nu-l lăsară să aţipească măcar.

Când auzi însă exclamarea de fericire a lui Pietro, sări de pe scaun şi se uită nedumerit la prietenul său.

— Da, minunează-te, Egizio, continuă cărbunarul, făcându-şi de

lucru printr-un colţ al colibei, spre a nu fi silit să privească în ochii prietenului său. În noaptea aceasta soarta mi-a hărăzit o bucurie mare, neaşteptată. Gilda s-a învoit să se cunune cu mine, cu un ceas mai înainte de sosirea lui Vincenzo Rossati la Bisericuţa Lacrimilor lui Isus. Părintele Crispinus a primit să ne cunune, pentru a încurca puţin socotelile ticălosului de Rossati.

Doamne, aproape că nici nu mai pot vorbi de bucurie!… Mâine, înainte de răsăritul soarelui, Gilda va fi a mea, va fi soţia mea!

Ettore luă mâinile lui Pietro într-ale sale şi se uită emoţionat, în ochii prietenului său, care însă nu avea aerul unui om, care se găsea în aşteptarea unei bucurii atât de mari.

— Îţi urez din toată inima, mult, mult noroc, Pietro! zise el, cu vocea înăbuşită de lacrimi. Pe tine Dumnezeu te-a ajutat să-ţi vezi visul împlinit! Eu n-am avut norocul acesta. Du-ţi acasă iubita, mâine dimineaţă, Pietro şi cerul să binecuvânteze unirea voastră, aceasta este urarea pe care v-o face Egizio Ettore, nenorocitul.

Ettore îşi întoarse capul, deodată, deoarece nu-şi mai putuse stăpâni emoţia şi lacrimile îi curgeau pâraie pe obraz. O durere nemărginită îi sfâşia sufletul, la gândul că răutatea oamenilor îl împiedicase de a putea fi şi el fericit, de a-şi putea duce acasă, ca soţie, pe scumpa lui Letiţia.

Un dangăt de clopot îndepărtat fu adus de vânt, până la fereastra sărăcăcioasei colibe de cărbunar.

— Sunt clopotele din Saint-Étienne! zise Pietro. Sună miezul nopţii! Mai avem deci cinci ceasuri până la cununie… Egizio, prietenul, bunul şi vechiul meu prieten, aş avea o mare rugăminte…

— Vorbeşte şi fii încredinţat că ţi-o voi îndeplini!

— Nimeni, afară de tine, nu trebuie să ştie că Gilda va deveni soţia mea încă în noaptea aceasta. De aceea, te rog, Egizio, fii-ne tu martor la însemnata ceremonie, care ne va uni pentru vecie pe mine şi pe Gilda. De călugărul Crispinus nu trebuie să te temi, deoarece el nu te cunoaşte şi chiar dacă te-ar cunoaşte, el, care trăieşte în creierul munţilor, n-are de unde să ştie că Egizio este căutat de zbiri. De altfel, Crispinus este un biet moşneag, deci n-avem de ce să ne temem de el, iar satul cel mai apropiat e cale de o poştă de bisericuţa lui.

— La ce bun atâta vorbărie? îl întrerupse Egizio Ettore pe cărbunar. Voi fi martorul vostru Ia cununie. Fireşte însă, dragă Pietro că, în ceea

ce priveşte darul de nuntă, pe care ar trebui să-l fac frumoasei tale mirese, vei fi nevoit să mai aştepţi câteva săptămâni, căci în clipa de faţă buzunarele mele sunt atât de goale, încât oricât le-aş scutura, n-ar cădea din ele nici măcar o para chioară.

— Dar nu mai vorbi despre asemenea lucruri! strigăt Pietro. Nu trebuie să gândeşti la niciun dar pentru noi! dimpotrivă, noi vom fi aceia, care vom îngriji de tine!

— Asta nu se va întâmpla!… răspunse Ettore, cu o hotărâre în vorbă, care nu mai îngăduia nicio împotrivire. După cununia ta cu Gilda voi dispărea în munţi, deoarece nu vreau să-ţi stau pe cap mai mult. Gândeşte-te, ce puţin plăcut ar fi pentru tânăra voastră căsnicie, ca Egizio Ettore să fie găsit la voi! Şi acum, te las pentru două ceasuri. Până în revărsatul zorilor însă, mă voi înapoia.

Pietro tresări.

— Dar unde vrei să te duci, Egizio? întrebă el, cu voce tremurândă. Nu, nu, nu se poate să pleci de la mine! Gândeşte-te ce s-ar întâmpla, dacă te-ar vedea cineva!

— Nu mă va vedea nimeni, răspunse Ettore, liniştit, deoarece acolo unde mă duc eu acum, oamenii nu obişnuiesc să umble noaptea. Mă duc la cimitir, la mormântul sărmanei mele mame. Vreau să mă rog şi să plâng la mormântul ei, poate că biata-mi inimă zbuciumată, va găsi acolo puţină linişte şi pace!

— Dar te înapoiezi neapărat la coliba mea? întrebă Pietro şi dacă în clipa aceea Ettore n-ar fi fost copleşit cu desăvârşire de durerea şi tristeţea sa, fără îndoială că s-ar fi mirat de ciudata strălucire a ochilor prietenului său şi ar fi băgat de seamă şi teama care pusese stăpânire pe Pietro, din clipa în care îi vorbise despre drumul pe care voia să-l mai facă încă în noaptea aceea.

Totuşi, chiar dacă Ettore ar fi băgat de seamă toate aceste ciudăţenii, el tot nu ar fi bănuit nimic, deoarece Pietro era singurul său prieten şi de prietenia cărbunarului n-avea dreptul să se îndoiască.

Nu-l scăpase oare de două ori de la o moarte sigură? O dată, pe când erau copii încă, se scăldau în apa repede a unui râu de munte. Pietro nu se ţinuse îndeajuns de bine de o ieşitură de stâncă şi curentul îl luă cu sine, izbindu-l de bolovani şi stânci. Egizio însă, ieşi din apă, alergă ceva mai la vale şi cu preţul vieţii sale, îşi prinse prietenul din ghearele curentului apelor furioase. A doua oară, un

şarpe îl muşcase pe Pietro şi Ettore nu şovăi o clipă să-i sugă otrava din picior. O zgârietură neînsemnată în cerul gurii, ar fi fost îndeajuns să pricinuiască moartea lui Egizio. Deci, când ai scăpat viaţa cuiva de două ori, te mai poţi gândi că acesta ar putea fi în stare să te vândă?

— La revedere Pietro, zise Egizio Ettore. Voi fi înapoi, mai înainte de răsăritul soarelui. Aş avea însă şi eu o rugăminte. Împrumută-mi pelerina şi pălăria ta. În chipul acesta voi fi ameninţat şi mai puţin să fiu recunoscut de cineva. De altfel cred că fi semănăm puţin. Aşa!… Ce bine e, pe o noapte răcoroasă ca aceasta, să-ţi ştii trupul învăluit într-o pelerină uscată!… Adio, Pietro, mâine te voi însoţi pe drumul ce duce la fericirea ta!

Ettore părăsi coliba, iar Pietro se duse la fereastră şi se uită după prietenul său, care dispăru printre copacii pădurii.

— Se va înapoia, şuieră cărbunarul, căci nu bănuieşte nimic. Da, mă va însoţi până la bisericuţa, unde-l aşteaptă Carazoni şi jandarmii… iar apoi… apoi Gilda va fi a mea şi în braţele ei voi uita că am avut odată un prieten, care se numea Egizio Ettore…

*
* *

Micul cimitir din Saint-Étienne era învăluit în rasele argintii ale lunii. Crucile de pe morminte străluceau sinistru, iar micii nouraşi, care străbăteau cerul, în lumina aceasta fantomatică păreau nişte îngeri cu aripile întinse, care priveau trist la lăcaşurile morţilor.

Egizio Ettore sări cu uşurinţă zidul ce împrejmuia cimitirul. Dar ajuns de partea cealaltă a lui, rămase nehotărât deoarece nu ştia unde era mormântul scumpei lui mame. De aceea, începu să ia cărările pe rând şi la lumina lunii citi toate numele, care erau scrise pe cruci.

Numele mamei sale însă, nu era nicăieri.

Totuşi, nu încăpea nicio îndoială că trebuia să fie undeva acolo, în cimitirul din Saint-Étienne. Dar unde? Unde îi rânduiseră bietei bătrâne ultimul lăcaş?

Deodată mintea lui Egizio Ettore fu străbătută de un gând care-l făcu să se cutremure.

Să fi îndrăznit oare ticăloşii s-o înmormânteze pe mama lui în colţul acela, de acolo, unde de obicei nu se îngroapă decât sinucigaşii, în pământ nesfinţit?

Nu, nu, răutatea oamenilor nu putea merge atât de departe, încât să se răzbune, până chiar şi pe un mort!

Totuşi, aproape fără să vrea, se îndreptă înspre colţul acela, care aproape că nici nu mai făcea parte din cimitir şi pe lângă care trecea cu groază, chiar şi mai înainte de a fi căzut năpasta pe capul lui.

Acolo erau numai vreo câteva morminte, care nu erau însemnate nici măcar cu o cruce.

La capătul acestor morminte erau aşezate doar pietre vechi, pe care ce scriau în grabă, cu litere de abia vizibile, numele acelora, care fuseseră îngropaţi acolo.

Deodată din pieptul lui Egizio Ettore ieşi un strigăt, un strigăt sălbatic de mânie.

În clipa următoare căzu în genunchi, lângă o moviliţă făcută aproape una cu cărarea de trecătorii care o călcaseră în picioare, o moviliţă, la capătul căreia stătea, răsturnată pe jumătate o lespede de piatră, cu următoarea inscripţie:

„Aici zace Margareta Ettore, care a adus pe lume un răufăcător.”

— Mamă, scumpă mamă, suspină Egizio Ettore, îmbrăţişând cu amândouă mâinile piatra sărăcăcioasă, pe tine te-au pedepsit pentru mine, pe tine te-au înmormântat lângă sinucigaşi şi răufăcători, pe tine, care ai fost atât de bună, atât de curată, pe tine al cărei suflet era tot atât de neprihănit, ca şi cerul însuşi! Mamă, mamă, iartă-mă!… Dumnezeu îmi este martor că nu sunt vinovat!

În clipa următoare însă continuă, furios, în vreme ce trăsăturile chipului său frumos, se schimonosiră, apărând şi mai grozave în lumina fantastică a lunii.

— Blestem şi moarte pe capul ticăloşilor, care pedepsesc pe mama, pentru faptele fiului… dar, am păcătuit eu oare, m-am făcut eu vinovat de vreo fărădelege? Nu, de o mie de ori, nu! Tu ştii doar, mamă, că fiul tău a fost întotdeauna un om cinstit, sârguincios, un om care n-a făcut rău nimănui, niciodată! Ei… ei însă m-au împins pe povârnişul fărădelegilor, ei m-au pecetluit cu pecetea de răufăcător şi de aceea, răzbunarea să fie marea ţintă a vieţii mele, numele lui Egizio Ettore să fie groaza tuturor… a tuturor! Dar nu, nu a tuturor, adăugă îndată Ettore, cu glas mai potolit. Mamă, tu care eşti acum un

duh scăpat de cătuşe pământeşti, învălui-o pe Letiţia cu aripile tale ocrotitoare, oriunde s-ar găsi, roagă-te lui Dumnezeu, la picioarele căruia stai, pentru ca s-o ferească de nenorociri şi mai roagă-te şi pentru Pietro, prietenul meu, singurul care s-a îndurat de mine şi m-a primit în casa sa.

Suspinele zguduiră trupul chipeşului şi voinicului bărbat. Egizio Ettore plângea ca un copil la mormântul mamei sale, în vreme ce vântul susura frunzele sălciilor plângătoare, care se ridicau în cimitirul din Saint-Étienne-en-Corse.

— Şi acum încă o ultimă rugăminte, scumpa mea măicuţă, zise Ettore, ridicându-se din genunchi. Întoarce-te spre mine, duh neprihănit al mamei mele şi când mă ameninţă vreo primejdie, vreo înşelăciune, vreo trădare, dă veste, prin vreun semn oarecare, ca să recunosc trădarea ce se ascunde sub zâmbetul mişelesc al vânzătorului, căci de duşmanul făţiş mă pot apăra, maică dragă, dar în faţa trădării sunt neputincios!

Pe unul din copacii din apropiere o privighetoare începu să cânte.

Era oare răspunsul, pe care mama i-l dădea fiului?

— Şi acum, rămâi cu bine, măicuţă, continuă Egizio Ettore, după ce ascultase câteva minute, cu adâncă evlavie, cântecul privighetoarei, rămâi cu bine şi îţi jur că va veni o zi, când rămăşiţele tale pământeşti se vor odihni într-un mormânt preţios şi vrednic de curăţenia sufletului tău.

Între timp se făcuse şi mai frig. Ettore îşi strânse mai bine în jurul trupului pelerina pe care i-o împrumutase Pietro şi-şi adânci pălăria pe frunte.

Dar cu tot frigul, nu-i venea să se despartă de mormântul mamei sale. Cât ar fi vrut el să depună măcar o floare pe acest mormânt! Dar n-avea de unde. Mai târziu, însă, da, mai târziu va aduce cununi întregi.

— Primeşte, măicuţă draga sărutarea aceasta în loc de flori! zise voinicul şi se lăsă iarăşi în genunchi.

Dar în clipa în care îşi aplecă încet capul peste piatră, vântul îi luă pălăria de pe cap.

— O minune! murmură Ettore, care ca toţi corsicanii era foarte superstiţios. Tocmai mi-am dorit o floare pentru a împodobi tristul mormânt al mamei mele bune şi iată că floarea nu-mi lipseşte, căci

pălăria lui Pietro poartă cea mai curată din toate florile, floarea de lămâiţă. O, Pietro, bunul meu prieten nu se va supăra, dacă voi lua numai o ramură din lămâiţa, cu care fără îndoială că Gilda i-a împodobit pălăria de mire.

Cu mâini tremurânde Egizio desprinse cununa de lămâiţă, dar în clipa când o luă de pe pălărie, de sub panglica acesteia îl căzu în mână o fiţuică.

— Fără îndoială un cuvânt de dragoste, pe care Gilda vrea să i-l mai şoptească lui Pietro, înainte de nuntă… La drept vorbind, poate că n-ar trebui să-l citesc… Dar, cuvintele de dragoste nu pot fi decât o mângâiere pentru inima-mi amărâtă… Să vedem, deci, ce spune Gilda… Dumnezeule… am înnebunit oare?… Cuvintele de pe bileţel… nu-i sunt adresate lui Pietro… nu, nu… ci mie… mie… şi…

Ettore se uită cu ochi mari deschişi la hârtiuţa pe care cu litere nesigure era scris:

„Ettore, fereşte-te de Pietro! Vrea să te vândă!”

Chipeşul voinic avu simţământul unei stânci uriaşe care-i cade peste cap.

Totuşi, Ettore nu se putea îndoi de adevărul acestei înştiinţări, căci ea venea de la aceea, care era mai în măsură decât oricine altul, să cunoască gândurile lui Pietro, venea de la iubita acestuia, de la Gilda.

— Vrea să mă vândă? murmură Egizio Ettore, cu buzele tremurânde de emoţie. Să mă trădeze? Dar nu, nu se poate… nu pot da crezare… Şi totuşi, cum să mă îndoiesc de adevărul celor cuprinse în bileţel?… Vai, maică dragă, tocmai te-am rugat să mă înştiinţezi, când vreun trădător ar vrea să mă vândă şi iată că duhul tău neprihănit mi-a şi venit în ajutor! Acum înţeleg totul! Tu ai fost aceea, care ai dus mâna Gildei să-mi scrie cuvintele salvatoare.

Lacrimi şi broboane de năduşeală se prelinseră, amestecându-se, pe obrajii lui Egizio Ettore. El îşi vârî mâna în buzunar, spre a căuta acolo o batistă, cu care să-şi şteargă faţa şi iată că într-adevăr găsi o batistă, dar o batistă scumpă de mătase.

El o desfăcu, spre a se şterge cu ea, dar când s-o aproprie de obraz văzu că într-un colţ, albul neprihănit al batistei era pătat de mai multe cuvinte, brodate acolo cu arnici roşu.

Cuvintele acestea de pe batistă sunau astfel:

„Mâine Pietro îţi va întinde o cursă! Fereşte-te, Ettore, de trădător!”

— Îţi mulţumesc, frumoasă Gilda! exclamă Egizio Ettore, cu glasul înăbuşit de lacrimi. Îţi mulţumesc pentru că ai preţuit mai mult onoarea, decât dragostea! Îţi mulţumesc pentru această prevenire, care mă scapă de la o soartă cumplită. Aşadar, vrei să mă trădezi, Pietro? urmă Ettore, cu glas tunător. Vrei să mă vinzi pe mine, fratele tău de cruce, căruia i-ai jurat credinţă până la groapă? Ah, ticălosul! Atunci să fii tu cea dintâi jertfă a mea, pentru ca toată lumea să vadă, cum pedepseşte Egizio Ettore!

Voinicul se ridică, cu o mişcare hotărâtă, mai aruncă o ultimă privire asupra mormântului mamei sale, pe urmă părăsi cimitirul, alergând nebuneşte ca un vânat încolţit.

Cap. 9 – Răsplata trădătorului

Pornise în goană din cimitir şi totuşi, pentru a ajunge până la coliba lui Pietro, cale de vreo jumătate de ceas, Ettore făcu acum două ceasuri împlinite.

Nenorocitul se oprea aproape la fiecare copac, spre a se rezema, atât de cumplit îl lovise ştirea trimisă de Gilda şi atât de mult îl frământa dorul de răzbunare.

Zorile începuseră să se ivească de după crestele munţilor, când Ettore se înapoie la coliba cărbunarului.

Pietro, care era îmbrăcat în portul de sărbătoare al corsicanilor din sudul insulei, scoase un strigăt de bucurie, când îl văzu pe Egizio.

— Te-ai înapoiat? Slavă Domnului că ai venit!

— Te-ai temut, întrebă Ettore, lăsându-şi ochii în jos, ca Pietro să nu bage de seamă furia privirilor sale, că s-ar putea întâmpla să nu mă mai înapoiez?

— M-am temut… fireşte… pentru tine!

— Ah! Ţi-era teamă să nu cad în mâinile urmăritorilor?

— Da… Mă cutremuram la gândul acesta!

— Fiindcă atunci ai fi fost mai sărac cu cinci mii de franci, ticălosule! se gândi Ettore, aruncând o privire scurtă spre cuţitul de pâine, de pe masă.

— Acum dă-mi pălăria, se rugă Pietro, şi… n-ai găsit cumva în buzunarul pelerinei o batistă albă, de mătase, pe care mi-a dat-o

Gilda, ca să mă gătesc cu ea, de ziua cununiei noastre?

— N-am găsit nicio batistă! răspunse Egizio, care ascunsese încă din cimitir batista în sân.

— Atunci pesemne că am pierdut-o! zise cărbunarul, dând din cap, amărât. Asta nu e semn bun, când mirele pierde darul pe care l-a primit de la mireasă pentru ziua nunţii!

— Eşti superstiţios, Pietro? Crezi în semne? La urma urmelor tu ai tot dreptul să fii fericit, de ce să te temi? Ai fost întotdeauna un om cumsecade, bun la suflet, cinstit, prieten credincios, mie de pildă, mi-ai fost ca şi un frate, nu-i aşa Pietro?

— Da, da… întotdeauna!… murmură cărbunarul întorcându-şi privirile de la acela pe care se pregătea să-l dea pe mâna zbirilor.

Teama ascunsă a lui Pietro însă, care era atât de puternică, încât îi schimonosise chipul, nu-i scăpă lui Ettore, care acum nu se mai îndoia de temeinicia prevestirii Gildei.

— Eu cred că e timpul să plecăm, Pietro! zise Egizio Ettore. Clopotele din Saint-Étienne au sunat tocmai ceasurile patru. Or, până la bisericuţa Lacrimilor lui Isus avem de făcut mai bine de un ceas, peste stânci şi drumuri prăpăstioase. La ce ceas ne aşteaptă călugărul?

— La cinci! Mi-a făgăduit că va fi acolo neapărat.

— Cu atât mai bine. Un preot poate fi trebuincios oricând! Să mergem!

Pietro se îndreptă înspre uşă. În timpul acesta, fără să vadă cărbunarul, care era întors cu faţa înspre ieşire, Ettore, trecând pe lângă masă, luă cuţitul şi-l vârî iute în buzunar.

Cei doi bărbaţi porniră pe cărarea care-i ducea în sus, tot mai în sus în munţi. Amândoi erau obişnuiţi cu urcuşurile şi acolo unde nimeni n-ar mai fi găsit o cărare, ochiul lor obişnuit tot mai descoperea o potecuţă, pe care puteau înainta.

Deodată Egizio Ettore rămase locului şi arătând înspre un copac bătrân, în vreme ce trăgea cu coada ochiului la tovarăşul său de drum, zise:

— Aici a fost, Pietro!

— Ce vrei să spui? întrebă cărbunarul, cu voce nesigură.

— Sub copacul acesta şedeam amândoi, când deodată o năpârcă ieşi din scorbura lui, se repezi la piciorul tău, se încolăci în jurul lui şi te muşcă. Muşcătura aceasta însemna pentru tine moartea, în decurs

de zece minute, dacă otrava nu era suptă îndată din rană. Îţi mai aduci aminte, Pietro, cum m-am trântit atunci în iarbă, cum mi-am lipit buzele de piciorul tău şi cum am supt otrava aducătoare de moarte? Ţi-am scăpat viaţa atunci, Pietro, nu-i aşa?

— Da… Îmi aduc aminte… Mi-ai salvat viaţa! îngână cărbunarul. Dar vino, vino să mergem mai iute, căci ne aşteaptă călugărul!

— Te grăbeşti atât de mult? întrebă Ettore, cu ironie de abia reţinută. Fii pe pace, căci vei ajunge la ţintă la timp!

Când peste un sfert de ceas trecură pe lângă o apă repede de munte, Ettore apucă mâna prietenului său şi strângând-o cu putere, zise:

— Şi din puhoiul acesta te-am scăpat. Îţi mai aduci aminte, Pietro?

— Mi-aduc aminte… Dar vino… vino!

Peste o jumătate de ceas apoi, ei ajunseră la partea cea mai primejdioasă din munţi.

Aici chiar nici vânătorii şi nici păstorii de capre nu se abăteau decât foarte rar, deoarece mulţi din ei se prăbuşiseră în fioroasa prăpastie ce se deschidea între două stânci uriaşe.

De la o stâncă la cealaltă ducea o punte foarte îngustă, alcătuită, aşa cum se obişnuieşte în vârfuri de munţi, numai din două trunchiuri de copaci aşezaţi unul lângă altul. Puntea aceasta avea numai o rezemătoare, destul de slabă însă, pentru a te ţine cu mâna de ea, pe una din părţi, aşa că peste ea nu putea îndrăzni să treacă, decât numai aceia care nu ştiu ce-i groaza şi ameţeala.

Puntea aceasta fusese botezată de popor: „Spinarea Dracului”.

De partea cealaltă a Spinării Dracului, printre copaci şi stânci înalte, se putea zări vechea ruină a bisericuţei Lacrimilor lui Isus, unde urma să aibă loc, peste o jumătate de ceas, cununia lui Pietro, cărbunarul, cu Gilda, fata primarului din Saint-Étienne-en-Corse.

Fără ca Pietro să bage de seamă, din pricina emoţiei care-l stăpânea, Egizio Ettore se uita cu luare-aminte la fiecare copac scorburos, pe lângă care trecea. El nu ştia, dacă trădarea nu-l pândea încă dincoace de Spinarea Dracului.

— Am ajuns la Spinarea Dracului, Egizio! zise Pietro. Ia-o tu înainte, căci dintre noi doi, întotdeauna tu ai fost cel mai îndrăzneţ!

— Poate şi cel mai credincios! răspunse Ettore, dar îşi însoţi cuvintele cu un râs, care-l făcu pe însoţitorul său să creadă că

răspunsul acesta fusese numai o glumă. Ai dreptate, continuă Egizio Ettore. Voi păşi eu întâi pe Spinarea Dracului. Totuşi, te rog să vii îndată după mine, căci uite, ploaia din urmă a făcut lemnul alunecos şi dacă s-ar întâmpla să-mi scape piciorul, să fii lângă mine, ca să mă poţi prinde la timp. Cred că dacă ar fi să cad, m-ai ţine, nu-i aşa, Pietro? Mi-ai fost doar întotdeauna un adevărat prieten, care a tremurat de multe ori şi poate că mai tremură şi acum, pentru viaţa preţioasă a fratelui său de cruce.

Cu aceste cuvinte Egizio Ettore păşi pe puntea îngustă.

Fără a se ţine de rezemătoare, el merse cu paşi siguri înainte, cam până la jumătatea punţii, unde se opri, ca şi când ar fi vrut să-şi aştepte prietenul, care venea după el.

Voinicul aruncă o privire fugară înspre prăpastia care se căsca la picioarele sale, cu fioroasa ei adâncime de şase sute de metri. Acolo, jos, în fundul el, se ridicau stânci ascuţite, colţuroase.

Cu dinţii ei ascuţiţi ca uriaşe vârfuri de săbii, cu lighioanele-i fioroase, prevestitoare sau aducătoare de moarte, cu adâncimea-i fără fund, prăpastia de sub Spinarea Dracului părea într-adevăr un iad, care aştepta să primească pe cei mai răi, pe cei mai decăzuţi, pe cei mai păcătoşi fii ai omului.

În viaţa sa, Pietro trecuse peste Spinarea Dracului cel puţin de cincizeci de ori, dar niciodată nu-l apucase ameţeala, niciodată genunchii nu-i tremuraseră.

Dar astăzi, ce se întâmplase astăzi cu el care? De ce-şi strângea dinţii unii de alţii, cu atâta putere? De ce?

— De ce te-ai oprit, Egizio? întrebă el, când îşi văzu prietenul stând în mijlocul primejdioasei punţi, cu mâinile încrucişate peste piept, cu capul uşor aplecat, Egizio, e o nebunie să te opreşti în mijlocul punţii! Ia-o înainte, să scăpăm odată de ea!

— Eu nu mă grăbesc deloc! răspunse Ettore, întinzându-şi încet mâna şi lăsând-o să cadă pe umărul cărbunarului. Eu am conştiinţa împăcată, Pietro şi de aceea aş putea trece Spinarea Dracului chiar şi cu ochii închişi şi sunt încredinţat că nu mi s-ar întâmpla nimic.

— Crezi, zise Pietro, cu un zâmbet silit, crezi că ceea ce spun oamenii despre puntea aceasta poate să fie adevărat?

— Nu încape nicio îndoială în privinţa aceasta! strigă Egizio Ettore cu o anumită solemnitate în voce. Tu ştii prea bine că legenda spune

că puntea aceasta a fost aruncată peste prăpastie, cu multe sute de ani înainte, chiar de Dracul, deoarece a făcut rămăşag cu un înger ca acolo, jos, în Saint-Étienne, n-ar fi niciun om care să nu fi minţit măcar o dată în viaţa lui.

— Astea sunt poveşti! zise Pietro, încercând să râdă. Dar să mergem mai departe, Egizio, căci nu e nimerit să discutăm aici, pe puntea aceasta, poveştile închipuirii păstorilor.

— De ce nu? Eu mă simt foarte bine pe puntea aceasta. Atunci Dracul a ridicat puntea aceasta şi a strigat, cu toată puterea lui drăcească, înspre Saint-Étienne: „Cine n-a minţit şi nu s-a făcut vinovat niciodată de trădare, acela va putea trece puntea, fără să i se întâmple ceva; acela însă, care a fost necredincios, trădător, mincinos, linguşitor şi lacom, acela va fi cuprins de ameţeală şi va…”

— Dumnezeule, sfârşeşte odată cu poveştile tale fioroase! strigă Pietro. Nu vezi că genunchii au început să-mi tremure, picioarele nu mă mai ţin, ameţeala mă cuprinde… vai, Egizio, fratele meu, ţine-mă… nu mă lăsa… cad…

Pietro se apucă cu amândouă mâinile de rezemător, faţa i se făcu alba ca varul, capul îi căzu greoi, într-o parte.

— Ce slab eşti, Pietro, râse Egizio în urechea prietenului său, dar cu un râs îngrozitor, prevestitor de nenorociri, şi doar tu faci parte din aceia, care pot trece puntea cu capul sus, cu fruntea ridicată, căci nu-i aşa, scumpul meu prieten, că orice minciună şi linguşire stă departe de tine şi pentru nicio comoară din lume nu m-ai trăda, de pildă pe mine, prietenul tău, Egizio Ettore?

Pietro răspunse numai ca un sunet nearticulat. Atunci, deodată, mâinile lui Egizio îl apucară de piept şi-l ţinură în aşa chip, încât vrând-nevrând, cărbunarul trebuia să se uite în ochii prietenului său. Pietro făcu o slabă încercare să se ţină şi pe mai departe de rezemător, dar nu se putu împotrivi puterii voinicului său prieten şi fu silit să se întoarcă cu faţa spre el.

— Egizio, ce faci?

— Priveşte în ochii mei! tună evadatul din Capul Pertusato. Stai! Priveşte în ochii mei, când îţi spun şi răspunde la întrebările mele!

Lui Pietro genunchii începură să-i tremure şi mai tare, privirile lui deveniră nesigure şi de trei ori încercă să se uite în ochii prietenului său, dar de trei ori încercarea-i fu zadarnică.

— Nu pot… nu pot să mă uit în ochii tăi. Egizio… nu pot aici… pe puntea aceasta… gemu el. Dincolo… lângă bisericuţă… acolo…

— Lângă bisericuţă, strigă Egizio Ettore, cu un glas care stârni un ecou înăbuşit în munţi, numai lângă bisericuţă vrei să-mi răspunzi? Ei bine, trădătorule, mizerabile, ticălosule, îţi voi arăta că acolo, lângă bisericuţă m-ar aştepta pieirea, dacă m-aş duce!

Cu o mână Egizio Ettore îl îngenunche pe cărbunar, pe cele două trunchiuri de copac, care erau aruncate peste prăpastie, iar cu cealaltă începu să-l strângă de gât, ca şi când ar fi vrut să-l sugrume.

— Acum să faci ceea ce-ţi voi spune eu, îi porunci voinicul lui Pietro, care nici măcar nu încercă să se apere. Ştiu că m-ai trădat şi bănuiesc chiar cui m-ai vândut. Lui Luigi Carazoni, tatăl Gildei, nu-i aşa?

— Îndurare, Egizio, îndurare, cu toate că-mi dau seama că nu sunt vrednic de ea. Da, este Luigi Carazoni! Gândeşte-te că gândul pierderii Gildei m-a făcut să-mi pierd minţile.

— Ei bine, Pietro, îţi voi lăsa viaţa, dacă acum vei face tot ceea ce-ţi voi spune eu! Vei rămâne aici, în mijlocul punţii şi vei striga, tare: „Luigi Carazoni, vino până aici!”

— Vai mie, pricep acum! Vrei să-l atragi în cursă pe Carazoni, prin mijlocirea mea.

— Da, vei fi unealta răzbunării mele. Vrei să mă ajuţi, Pietro?

— Te voi ajuta, Egizio, numai să-mi dăruieşti viaţa! strigă trădătorul, tremurând din tot trupul.

O privire plină de dispreţ căzu din ochii lui Egizio Ettore asupra trădătorului, apoi continuă:

— Nu tu eşti acela care îmi vei pune mie condiţii, ci te vei supune orbeşte poruncilor mele. Să nu mai pierdem vremea! Strigă-l pe Carazoni.

Zicând aceste cuvinte, Ettore se aruncă deodată pe punte, în lungul ei, acoperind-o cu trupul, aproape în întregime. Cu mâna stângă însă, el cuprinse piciorul drept al cărbunarului şi-l ţinea strâns aşa ca acesta să nu-i poată scăpa.

— Acum ademeneşte-l aici pe Carazoni! porunci el încă o dată.

Atunci cărbunarul îşi ridică glasul şi strigătul lui răsună în munţi:

— Luigi Carazoni, vino până aici!

În dosul unui tufiş, aşezat la o depărtare cam de o bătaie de puşcă,

ceva începu să se mişte, apoi, de printre frunze se ivi un chip roşu, de beţiv.

— Tu eşti, Pietro? strigă la rândul lui, cu vocea-i răguşită, primarul din Saint-Étienne. Ai pus mâna pe el?

— Totul este în bună regulă, acum însă vino până aici, căci trebuie să-ţi spun ceva de mare însemnătate!

— Dar nu-i nicio primejdie? Ettore nu e încă prin apropierea Spinării Dracului?

Pietro nu voia să răspundă la întrebarea aceasta. Dar Egizio îşi înfipse unghiile în piciorul cărbunarului şi mângâierea aceasta dureroasă nu întârzie să dea roade.

— Ettore va veni aici, de abia peste vreun sfert de ceas, îi răspunse el primarului, care începu să se apropie încet.

— Dar ce naiba te-a apucat să mă chemi pe puntea aceasta primejdioasă? întrebă primarul mânios, aşezându-şi puşca pe umăr.

— Fiindcă aici e mai sigur decât oriunde că nu va auzi nimeni, ce vom vorbi, răspunse Pietro.

Între timp Carazoni ajunse la câţiva paşi de Spinarea Dracului. Din pricina ceţii dimineţii, care învăluia încă Spinarea Dracului, primarul nu putea vedea trupul lui Egizio Ettore întins pe punte, cu atât mai mult, cu cât veştmintele prizonierilor din Capul Pertusato de abia se deosebeau în culoare de trunchiurile de copac care alcătuiau puntea.

Afară de aceasta, Ettore stătea nemişcat, de parcă ar fi fost de lemn, sau din piatra stâncilor din apropiere.

În asemenea împrejurări, Luigi Carazoni nu-l zări pe voinic nici chiar atunci când păşi pe punte.

— La naiba, ginere, zise primarul, după ce făcu câţiva paşi, dar ciudat loc ţi-ai mai ales, pentru a sta de vorbă cu mine. Haide, spune iute, despre ce e vorba, căci Gilda şi călugărul ne aşteaptă în biserică, iar în dosul stâncilor, – aici primarul vorbi aproape în şoaptă –, jandarmii n-aşteaptă decât un semn al meu, pentru a se năpusti asupra lui Ettore.

— De ce nu te năpusteşti tu, asupra lui Ettore, ticălosule? strigă atunci Egizio, care dintr-o mişcare sări în picioare.

Luigi Carazoni scoase un strigăt de groază. El vru să sară înapoi de pe punte, acolo, pe stâncile sigure, dar era prea târziu.

Cu o mişcare iute ca fulgerul, Egizio Ettore îl şi apucase de picior şi

cu puterea-i cunoscută îl trânti pe primar într-o clipă, lângă celălalt trădător.

Luigi Carazoni se prăbuşi cu un urlet de groază pe puntea îngustă şi înspăimântat de moarte, se prinse cu amândouă mâinile de rezemător. Era năucit cu desăvârşire şi nu-i lipsea mult să-şi piardă cunoştinţa. Dar teama care-l stăpânea era mai puternică, gândul că ar putea cădea în prăpastia fioroasă de sub punte îi făcu sângele să-i îngheţe în vine, îi făcu părul măciucă în cap, îl înnebuni de groază, aproape, dar îl împiedică să leşine.

Şi soarta ar fi fost mai îndurătoare cu el, dacă îi lua cunoştinţa, căci aşa nu şi-ar fi putut da seama măcar de cruzimea destinului ce-i fusese pregătit.

Ca un tigru asupra prăzii sale, aşa se repezi nefericitul fugar din Capul Pertusato asupra omului, care dăduse şi el o mână de ajutor acelora care voiau să-l împingă la pieire.

El nu se mai gândi la Pietro, ci sări cu amândoi genunchii pe pieptul primarului şi se aplecă asupra lui, întocmai cum se apleacă pasărea de pradă asupra puiului răpit, pe care se pregăteşte să-l sfâşie în bucăţi.

— Mă recunoşti, Luigi Carazoni? tună Egizio Ettore, în vreme ce ochii lui luceau ameninţător, cumplit de ameninţător.

— Ettore… Egizio Ettore! gemu primarul din Saint-Étienne, care începuse să bănuie că-i sunase ceasul cel de pe urmă.

— Sperjurule! tună fugarul din Casa Iadului. Tu eşti acela care ai jurat strâmb împotriva mea, tu eşti acela care ţi-ai pus zbirii să mă prindă şi să mă maltrateze… Simt încă şi acum laşa-ţi lovitură de picior pe care mi-ai dat-o, pe când zăceam la pământ, legat cobză… Nemernicule, de ce n-ai cerut să fii decorat, pentru că ai lovit un om care nu se putea apăra? Dar eu te voi învăţa acum ceva mai artistic, decât o simplă lovitură de picior, te voi învăţa o săritură de câteva sute de metri, o săritură asemenea căreia nu prea sunt mulţi muritorii, care să mai fi făcut.

Carazoni nu era în stare să îngâne nici un singur cuvânt. Stătea acolo încremenit, cu gura căscată, cu limba mişcându-i-se în gură, fără însă de a putea articula vreo vorbă.

— Şi nu-i aşa, Luigi Carazoni, continuă Egizio Ettore, ridicând pumnul ameninţător deasupra capului primarului, care-l privea

îngrozit de moarte. Nu-i aşa că astăzi aveai de gând să mai câştigi un pumn de aur cu mine? Cinci mii de franci primeşte acela, care-l aduce înapoi pe evadatul din Casa Iadului! Ei bine, nemernicule, află că pentru o asemenea ispravă trebuie un om viu, or, tu eşti ca şi mort, tu te poţi socoti de acum, cu un picior în groapa mult mai adâncă şi mai fioroasă decât aceea pe care mi-ai săpat-o mie!

Dacă primarul din Saint-Étienne nu era în stare să lege nicio vorbă, ochii lui în schimb vorbeau mai mult, decât ar fi putut spune cu viu grai.

Ochii lui priveau ţintă peste umerii lui Egizio Ettore, la Pietro, cărbunarul, care gata să leşine de spaimă şi emoţie, stătea agăţat cu amândouă mâinile de rezemătoarea punţii.

Ochii aceştia îi cereau lui Pietro să pună mâna pe puşca lui, a lui Carazoni, care-i alunecase de pe umăr în cădere, dar a cărei curea, se agăţase într-un nod al punţii.

De ce nu punea mâna pe puşcă, laşul acesta, spre a trage un glonte în capul lui Egizio Ettore?

Dacă nu era cu putinţă să-l predea pe fugar de viu autorităţilor, nu face nimic; direcţia închisorii ar fi plătit cu dragă inimă cinci mii de franci pentru Egizio Ettore, chiar dacă-l primea mort.

Dar Pietro era într-adevăr un laş. El tremura la gândul că ar putea pierde graţierea, pe care i-o dăruise Ettore şi de aceea, chiar dacă pricepuse vorba ochilor lui Carazoni, îi lipsea curajul să treacă la fapte.

Deodată urechile cărbunarului prinseră un horcăit slab, pe care însă vântul îl purtase totuşi până la Pietro.

— Gilda! gemuse Luigi Carazoni.

În clipa aceea în faţa ochilor lui Pietro se ivi iubita, cu toate farmecele ei. Îşi închipui că mâine, Gilda în loc să fie a lui, va deveni soţia bătrânului şi cocoşatului Vincenzo Rossati şi atunci se scutură, ca şi când ar fi căutat să-şi facă curaj, se aplecă şi puse mâna pe arma care-i căzuse lui Carazoni.

— Roagă-te, ticălosule! îi strigă Ettore primarului. Peste un minut nu vei mai fi printre cei vii!

Deodată, în spatele lui Egizio Ettore trosni un cocoş de puşcă. Pietro ridicase cocoşul armei lui Carazoni. Când Ettore îşi întoarse iute capul, îl văzu pe cărbunar, pe prietenul său, căruia îi iertase

trădarea şi-i dăruise viaţa, cu arma în mâini ţinând-o îndreptată asupra lui.

O singură mişcare şi Ettore fu picioare.

În mai puţin de o clipă, puşca trecu din mâinile lui Pietro în acelea ale lui Egizio, apoi căzu cu putere pe capul cărbunarului, care se prăbuşi.

Falsul, nemernicul, nerecunoscătorul prieten căzu ca un sac şi dacă nu se mai apuca la timp cu mâinile de rezemătorul punţii, s-ar fi prăbuşit în prăpastie.

Dar Egizio ştia că Pietro nu-şi va reveni prea iute după cumplita lovitură, şi de aceea, mai iute decât cum se aştern pe hârtie cuvintele acestea, el se înapoie la primarul din Saint-Étienne, care între timp încercase să se ridice.

Voinicul îl apucă cu amândouă mâinile pe omul care se zbătea acum în prada unei spaime de nedescris; cu puterea-i nebănuită ridică deasupra capului trupul umflat şi greu al lui Luigi Carazoni, o clipă îl ţinu aşa, apoi…

Un urlet ca de nebun străbătu liniştea desăvârşită a munţilor, un trup omenesc spintecă văzduhul, căutând în zadar cu mâinile şi picioarele un sprijin în el, apoi căzu, căzu vertiginos înspre dinţii ascuţiţi ai fundului prăpastiei, dinţi care rânjeau parcă voioşi că vor mai putea sfâşia întâi o pradă.

Unul din sperjuri, unul din ajutoarele ticălosului conte Robert de Paris, unul din aceia care îl smulseseră de lângă scumpa lui Letiţia, îşi primise pedeapsa cuvenită, mai iute decât ar fi putut nădăjdui chiar şi cel lovit de nemernicia lui.

Toate acestea se petrecuseră însă atât de iute, răzbunarea voinicului se împlini cu atâta repeziciune, încât într-adevăr cărbunarul nici n-apucase încă să-şi vină în fire, spre a putea fugi de pe blestemata Spinare a Dracului.

Egizio Ettore se uită numai o singură clipă după jertfa sa, care acum zăcea tras în teapă, pe un vârf de stâncă, din fundul prăpastiei, apoi se întoarse la Pietro. Cuprins de o îndreptăţită mânie pe prietenul, care chiar după ce-i dăruise viaţa, tot mai încercase să-l ucidă mişeleşte, Egizio Ettore îl luă de piept, îl ridică deasupra capului, ca şi pe Carazoni, dar se opri deodată şi nu-l aruncă în prăpastie, ci-l izbi doar ca toată puterea de rezemătoarea punţii, peste

care trupul său rămase îndoit, atârnând pe jumătate înspre abisul fioros.

— Prieten necredincios! strigă Egizio Ettore. Nu ţi-a fost îndeajuns prima trădare şi când ai văzut că voi scăpa, te-ai folosit de cel dintâi prilej, pentru a încerca să mă trimiţi din nou din lumea aceasta, unde dacă mai eşti astăzi, îmi poţi mulţumi numai mie. Înrâurit încă de vechea-mi prietenie pentru tine, îţi iertasem nemernicia, îţi făgăduisem îndurare. Sufletul tău negru însă, te-a împins să-ţi baţi joc de bunătatea mea şi ai vrut să mă pierzi pentru a doua oară, pe semne, fiindcă eu te-am scăpat de două ori de la moarte. Dar eu ţi-am dat viaţa, eu ţi-o voi lua! Te-ai arătat mai mult decât nevrednic de mila mea, deci te voi socoti ca pe oricare trădător şi te voi pedepsi la fel. Vechea-mi prietenie te va scăpa însă de chinurile cumplite ale morţii tovarăşului tău de nemernicie. Nu te voi arunca de viu în fundul prăpastiei, ci mort. Un glonte este singura îndurare pe care o mai pot avea pentru tine.

Cu aceste cuvinte, Egizio Ettore ridică arma, se încredinţă că e încărcată, o duse la ochi şi… glontele porni.

Pietro scoase un strigăt înfiorător, care te pătrundea până în măduva oaselor, cel din urmă strigăt al trădătorului în viaţa aceasta.

Dar urletul de durere al cărbunarului fu atât de puternic, încât el ajunse chiar şi până la jandarmii, care erau ascunşi prin tufişurile din jurul bisericuţei, aşezate la vreo două mii de paşi depărtare de Spinarea Dracului.

Egizio Ettore îi zări pe zbiri ivindu-se unul după altul din aceste tufişuri, îi văzu fugind în pas alergător spre locul de unde venise strigătul acela înfiorător, zări lucirea armelor lor în razele soarelui şi-şi dădu seama că era timpul să se îndepărteze de locul trădării, dacă nu voia să cadă în mâinile urmăritorilor.

Pumnii lui se ridicară ameninţători înspre jandarmi şi un râs plin de batjocură îi ieşi din piept. Apoi se întoarse, dispreţuitor.

În aceeaşi clipă zbirii traseră o salvă în urma lui, dar cea mai mare parte a gloanţelor fură oprite de stâncile înalte, care alcătuiau un scut minunat pentru fugar.

După această salvă, rămasă fără rezultat, Egizio Ettore făcu o săritură, despre care se mai vorbeşte încă şi astăzi în Corsica. Saltul acesta, peste o parte a prăpastiei, îl aduse pe voinic în faţa unui perete

înalt şi drept de stâncă, pe care însă trebuia să-l treacă, dacă voia să scape de gloanţele jandarmilor.

Dar dacă o asemenea ispravă ar fi fost cu neputinţă pentru marea parte a muritorilor de rând, pentru Ettore ea era o jucărie de copil.

Ca mic copil şi mai târziu ca tânăr adolescent, el fusese de zeci şi sute de ori pe aici, se căţărase pe pereţii cei mai drepţi, sărise peste prăpăstiile cele mai primejdioase şi se obişnuise să se folosească de cel mai neînsemnat colţ, de cea mai mică ieşitură de stâncă, pentru a sta pe ea cu siguranţa omului care calcă pe podeaua unei odăi. De aceea, ceea ce făcuse pe vremuri în joacă, pentru a-şi uimi tovarăşii de năzdrăvănii copilăreşti, îi prindea acum nespus de bine, în situaţia grozavă în care se găsea.

În vreme ce zbirii alergau din răsputeri, pentru a-l prinde pe fugar în bătaia puştii, Egizio Ettore se căţărase ca o pisică pe perete în sus, iar când jandarmii ieşiră de după stânci şi puseră puştile la ochi, voinicul ajunse pe vârful cel mai înalt al muncilor Cagna, pe piscul Fontanella, unde treceau ani şi zeci de ani, până când se rătăcea vreun muritor şi unde nu trăiau decât vulturii.

Acolo sus, unde nu mai creştea nimic, unde natura părea că murise de sute de veacuri, acolo stătea acum Egizio Ettore, cu trupul ca un brad înfipt în vârful Fontanella şi strigă, cu voce tunătoare, înzecită de ecou, înspre slujitorii dreptăţii omeneşti:

— Zbiri din Saint-Étienne! Aţi văzut cum şi-au dat sfârşitul doi oameni, pe Spinarea Dracului. Duceţi-vă acasă şi spuneţi-le acelora care vă vor întreba, că Egizio Ettore a fost acela, care i-a nimicit pe aceşti doi oameni. Răzbunarea i-a ajuns. S-au prăbuşit în prăpastie, unul fiindcă a jurat strâmb, celălalt fiindcă a trădat, cu toate că era prieten şi-l lega o adâncă recunoştinţă de cel pe care încercase să-l vândă. Duceţi-vă acasă şi vestiţi tuturor că Egizio Ettore s-a înapoiat în munţii Cagna şi că nu va avea odihnă şi nu va avea linişte, până când nu-i va pedepsi pe toţi duşmanii săi, în frunte cu blestematul conte Robert de Paris, tot atât de cumplit şi tot atât de sigur, după cum i-a pedepsit pe aceştia doi. Căci să ştiţi că soarele se poate stinge de pe bolta cerului, pământul se poate sfărâma, izbindu-se de cine ştie ce planetă, tot şi toate pot dispărea sau muri, numai un singur lucru nu va pieri nicicând, câtă vreme va mai curge o picătură de sânge în vinele mele: dorul de vendetă, această sfântă lege a Corsicii, din

pieptul lui Egizio Ettore. Să tremure deci nemernicii, care m-au făcut să apuc calea codrului, căci răzbunarea mea, vendeta mea îi va ajunge şi va fi cumplită!

Zbirii stăteau încremeniţi, cuprinşi de o furie neputincioasă şi nu încercară nici măcar să trimită un glonte după fugar, deoarece acesta se ascunsese după un colţ de stâncă, unde nu putea fi ajuns.

Dar niciunul din jandarmi n-avu curajul de a încerca să ajungă până pe piscul Fontanella, unde într-adevăr, numai un Egizio Ettore se putea căţăra.

O rază de soare luci orbitor, răsfrântă cine ştie de ce corp lucios de stâncă şi piscul Fontanella dispăru din ochii zbirilor, împreună cu Egizio Ettore.

Cap. 10 – Cel dintâi tovarăş al lui Egizio Ettore

Noaptea se lăsase. Luna trecea liniştită pe cer, învăluind în lumina-i argintie piscul Fontanella, ca şi când ar fi vrut să-l împodobească, semeţul vârf fiind o mireasă, pe care luna voia să-l unească cu cerul întunecat, încă în noaptea aceea.

Din dosul unui străvechi măslin, singurul care putea fi văzut în regiunea aceea, se furişa cu grabă o umbră întunecoasă.

Umbra aceasta cobora acum necontenit, cu paşi repezi, dar prevăzători, înspre ruinele bisericuţei Lacrimilor lui Isus.

Era Egizio Ettore.

Toată ziua rătăcise prin munţi, hrănindu-se cu zmeură şi afine şi potolindu-şi setea cu apa rece a izvoarelor de munte.

Acum însă, după coborârea nopţii, chiar şi el, urgisitul, simţea nevoia unui loc mai apărat, unde să se poată odihni.

Adăpostul acesta, greu-încercatul voinic credea că-l va găsi în bisericuţă unde foarte rar se rătăceau oamenii, poate doar din când în când câte un evlavios, care venea să se roage pentru ai săi, sau pentru a fi vindecat de vreo boală fără leac pământesc, deoarece bisericuţa trecea drept făcătoare de minuni.

Acela care venea aici, la altarul Mântuitorului, aducând cu sine o ofrandă, pleca măcar cu cugetul împăcat că şi-a făcut datoria şi către Cel de Sus şi adesea chiar şi numai gândul acesta avea darul de a lecui, prin acea, „autosugestie”, pe care medicina din zilele noastre o

socoteşte ca unul din factorii principali de vindecare.

Egizio Ettore nu venise acolo cu asemenea gânduri, el nu venise să ceară ajutorul Cerului, fiindcă oamenii îl părăsiseră, lui i se părea chiar că nici nu mai are dreptul să se apropie de altarul Domnului.

„Sunt eu oare într-adevăr alungat, chiar şi de cei din Cer?” se întrebă el, după ce intră în bisericuţă şi căzu în genunchi pe treptele altarului. „Nu, nu! Oamenii mă pot alunga şi osândi, dar Tu, mare şi bunule Dumnezeu, Tu îmi cunoşti sufletul, Tu ştii de ce am devenit un răufăcător, Tu ştii că păcătuind, n-am făcut decât să îndeplinesc un jurământ, pe care l-am luat într-o clipă solemnă.”

„Poate, continuă Egizio Ettore, că simţământul acesta fierbinte, arzător de răzbunare, s-ar fi răcit în sufletul meu, dacă oamenii mi-ar fi lăsat singura fiinţă omenească, pe care am iubito. Dar răutatea lor a fost atât de mare, încât mi-au luat-o şi pe ea, m-au smuls şi de lângă scumpa mea Letiţia. Nu, de o mie de ori nu! Nu pot, nu trebuie să fiu îndurător faţă de nemernicii aceştia!”

Şi Ettore repetă iarăşi, cu buze tremurânde, numele duşmanilor săi:

— Contele Robert de Paris, Fernando Hernez, bogatul, mizerabilul bancher Vincenzo Rossati, Amedeo Feruccio, procurorul; Luigi Carazoni pătimise, pe el îl şi ajunsese răzbunarea lui Ettore.

Dar Francisca di Montenero? O iertase oare Ettore într-adevăr? Scăpase ea oare de vendeta lui?

— Hotărâsem ca şi Francisca di Montenero să-şi primească pedeapsa, murmură voinicul, dar dacă se va ţine de cuvânt şi-l va face nevătămător pe contele de Paris, în decurs de patru săptămâni, atunci acesta va fi preţul, cu care-şi va răscumpăra viaţa. Dar dacă nu, atunci răzbunarea mea o va ajunge şi pe ea, cu toate jurămintele ei de dragoste.

Dar Egizio Ettore era un om cu judecată şi îşi dădea seama că, deocamdată nu trebuia să se mai gândească la împlinirea dorului său de vendetă, căci mai înainte de toate îi lipsea tot, dar chiar totul pentru a-şi putea vedea scopul ajuns.

El n-avea nici măcar un adăpost sigur, unde să se ascundă de zbirii care îl urmăreau în toată partea de miazăzi a Corsicii.

Rătăcind toată ziua prin munţi, el cercetase mai multe peşteri, prin care se ascunde vânatul din faţa vânătorilor; dar niciuna din aceste peşteri nu era îndeajuns de încăpătoare şi sigură, pentru a-i oferi lui

Ettore un adăpost bun.

Tocmai de aceea se şi gândise să se refugieze pentru noaptea aceea în bisericuţă. De altfel, un bătrân păstor de capre îi povestise în mai multe rânduri că sub altarul bisericuţei s-ar găsi un cavou ascuns, o catacombă tainică.

Păstorul mai spunea că acest cavou ar fi foarte mare, că ar avea toţi pereţii de marmură, dar că nimeni de atunci n-a mai fost în stare să dea peste tainica lui intrare.

Acum, când Egizio se găsea într-o situaţie atât de nenorocită, când era silit să-şi caute un adăpost, fie el chiar şi sub pământ, se hotărî să caute să se încredinţeze singur, dacă nu cumva tot era ceva adevărat din povestea demult răposatului cioban.

Printr-o deschizătură din zidul bisericuţei, unde pe vremuri era o fereastră în culori de toată frumuseţea, razele lunii pătrundeau în sfântul lăcaş.

El căută cu luare-aminte fiecare colţ, fiecare firidă, fiecare lespede, dar niciunde nu dădu peste vreo uşă secretă, niciunde peste vreo urmă măcar, care să dovedească, cum că vreuna din pietre se putea mişca din loc.

După vreun ceas de căutări zadarnice, voinicul trebui să-şi dea seama că nici aici nu găsise ceea ce căuta, un adăpost, un zid, unde să se simtă în afară de primejdie.

Aşa că se vedea silit să înnopteze în capelă, care n-ar fi fost un adăpost tocmai de dispreţuit, dacă n-ar fi fost la mijloc teama că zbirii îl vor căuta şi acolo.

Şi în cazul unui atac, el n-avea nici măcar o armă, cu care să încerce să se apere, deoarece chiar şi cuţitul de pâine luat din coliba lui Pietre, îi căzuse din buzunar, în timpul încăierării de pe Spinarea Dracului.

Pe de altă parte, Egizio îşi dădea seama că mâncarea cu care se mulţumise în ziua aceea, zmeură, afine, câteva rădăcini dulci, nu putea să alcătuiască hrana lui pentru vreme mai îndelungată.

— Mâine voi porni în căutare, îşi zise el. A mea este doar toată Corsica. Voi intra în cea dintâi casă de oameni bogaţi şi voi cere să mi se dea tot ceea ce am nevoie. Astăzi însă, vreau să dorm. Nu mai sunt în stare să mă împotrivesc oboselii. Şi chiar dacă aş şti că vin zbirii, pentru a pune mâna pe mine, tot m-aş întinde aici, pe treptele

altarului, pentru a închide puţin ochii.

Da, firea îşi cerea dreptul ei.

Egizio Ettore se lungi pe treapta cea mai de jos a altarului, îşi aşeză capul pe piatra tare şi rece, şi nici n-apucă bine să se gândească la Letiţia, pentru a o visa pe ea, că şi adormi.

Dar deodată voinicul tresări. Minunatul lui auz îl ajută să prindă chiar şi în somn un zgomot, care veni dinspre intrarea în bisericuţă.

El se trezi îndată, dar rămase şi mai departe culcat pe treapta altarului, deoarece nu voia să se trădeze, prin vreun zgomot, sau prin umbra trupului său ridicat în picioare.

Erau oare urmăritorii săi, era poliţaiul din Bonifacio, care fără îndoială că între timp aflase şi el despre moartea lui Pietro şi a lui Luigi Carazoni şi venea acum într-o „razie” pentru a-l căuta chiar şi în bisericuţă?

Nu, nu puteau să fie urmăritorii săi. La intrarea în bisericuţă nu se găsea decât o singură persoană.

— Egizio Ettore! răsună deodată, o voce clară, tremurândă.

Dar acesta era glasul unei femei! Şi nu era oare aceeaşi voce, pe care a auzise cu o seară mai înainte, în coliba cărbunarului?

Presimţirea nu-l înşelase. Aceea care se ivise în uşa bisericii era Gilda Carazoni, fata care-l prevenise, care-l scăpase de la moarte.

Voinicul sări acum în picioare şi strigă, cu voce tunătoare:

— Tu eşti Gilda? Ai venit să-l răzbuni pe tatăl tău? Dacă acesta ţi-e gândul care te aduce, atunci te rog, te implor, fugi din apropierea mea! Dacă însă într-adevăr tu eşti aceea, care m-ai prevestit despre trădarea pe care o punea la cale cel mai bun şi singurul meu prieten, atunci vino mai aproape, căci aceea care m-a scăpat de la pieire este vrednică de veşnica mea recunoştinţă şi gânduri rele n-o pot împinge să pornească în urmărirea mea.

Gilda nu răspunse niciun cuvânt, ci păşi încet spre altar. Egizio tresări când văzu că frumoasa copilă purta veşminte cernite.

— Porţi doliu, Gilda! exclamă voinicul. Mi se pare, copilă, că acum îţi pare rău de ceea ce ai făcut! Fără îndoială că te aşteptai să fug, în urma prevenirii tale, nu credeai însă că-ţi voi ucide iubitul şi părintele!

— Nu, Egizio Ettore, răspunse fata, îndreptându-şi privirile umede asupra chipeşului voinic, te înşeli. Ştiam că-l vei ucide pe Pietro,

bănuiam că te vei răzbuna pe tatăl meu şi totuşi i-am trădat pe amândoi! Şi acum… acum dispreţuieşte-mă, Egizio, căci mi-e nu-mi pare rău de ceea ce am făcut, ba mai mult chiar decât atât, aş fi în stare s-o fac şi a doua oară, dacă aş şti că viaţa îţi este în primejdie.

— Şi ai venit aici numai pentru a-mi spune asta? întrebă Egizio Ettore după o pauză îndelungată. Dar mai înainte de toate, de unde ştiai tu că eu sunt aici în bisericuţă?

— Am bănuit că vei petrece noaptea aici! Oare unde ai fi putut să găseşti linişte pentru sufletul tău zbuciumat, dacă nu în casa Domnului?

— Ciudat… Tu spui ceea ce eu bănuiam numai!

— Dar eu n-am venit aici numai pentru a-ţi spune acestea, n-am venit cu mâna goală. Dacă am venit până aproape de piscul Fontanella, am făcut-o pentru a-ţi aduce tot ceea ce ai nevoie.

Cu aceste cuvinte Gilda ieşi din bisericuţă, dar peste câteva minute se înapoie.

Ea trăgea după sine un sac, care părea să fie greu. Ettore alergă îndată spre a-i da o mână de ajutor.

— Ce ai în sacul acesta? întrebă el. L-ai adus singură aici? Gilda, asta este o povară, pe care tu niciodată n-ai fi fost în stare s-o aduci peste stâncile prăpăstioase ale Fontanellei.

— Nu l-am adus eu, ci un măgăruş, cu care am venit până acolo în munţi, până unde se poate veni cu un animal. Peste stâncile din urmă însă am fost nevoită să duc sacul eu însămi. Este adevărat că povara lui mă trăgea aproape la pământ, dar am făcut-o pentru tine… Egizio!

În vreme ce rostea aceste cuvinte Gilda desfăcuse sacul şi în faţa cuprinsului lui, Egizio se dădu înapoi, uimit.

Cel dintâi lucru ce ieşi din sac fu o puşcă cu două ţevi. Ea fusese pe vremuri proprietatea lui Luigi Carazoni, care era foarte mândru de ea.

— Ia-o, Egizio! Să dea Dumnezeu ca în mâinile tale să aibă o întrebuinţare mai bună, decât aceea pe care i-a dat-o tatăl meu. Aici mai ai şi vreo cinci sute de cartuşe. Toate pe care le-am găsit prin casă.

Voinicul luase puşca în mână şi se uita la ea nedumerit, nevenindu-i parcă să creadă că ceea ce trăieşte este aievea. O armă, asta era ceea ce-şi dorise el atât de mult. Fără armă nici nu se putea gândi să se răzbune asupra duşmanilor săi şi să-şi ţină jurământul. Egizio Ettore

duse patul puştii la buze şi-l sărută cu ardoare.

Dar sacul Gildei mai conţinea şi alte comori pentru el.

Biata fată se gândise la tot ceea ce putea să-i facă trebuinţă în singurătatea lui.

Era acolo o sabie, călită din cel mai bun oţel de Toledo, două pistoale cu gloanţele necesare, o pătură de lână, pentru nopţile friguroase din munţi, un amnar pentru a putea face foc şi lumină, un topor, cleşte, ciocan, sfredel, cuie, cârlige şi chiar şi o pârghie.

Cu toate aceste unelte şi lucruri aduse de fata primarului din Saint-Étienne, Egizio Ettore ar fi putut, în cel mai rău caz, să-şi ridice şi singur în pădure o colibă, în care să poată locui chiar şi iarna.

Dar îi mai adusese şi de-ale mâncării, ba chiar şi câteva cratiţe şi oale, pentru a avea în ce să-şi pregătească cele trebuincioase hranei. La urmă apoi îi întinse o cruciuliţă de argint, zicându-i:

— Asta s-o porţi întotdeauna la piept. Aduce noroc şi te va feri de primejdii.

— Gilda, strigă atunci Ettore, luând mâinile fetei şi sărutându-le, tu eşti îngerul păzitor al lui Egizio Ettore! Chiar dacă Dumnezeu ţi-ar fi poruncit să îngrijeşti de mine şi n-ai fi putut să te gândeşti mai bine la tot ceea ce-mi putea face trebuinţă.

— Dar ştii tu, Egizio, pentru ce am făcut eu toate acestea pentru tine? întrebă Gilda, privindu-l pe voinic zâmbind. Nu, n-ai de unde să ştii, căci nu-ţi mai poţi aduce aminte. Eu însă n-am uitat mica şi neînsemnata poveste a unei întâmplări petrecută acum vreo zece ani! Într-o frumoasă zi de duminică ne jucam mai mulţi copii în faţa bisericii din Saint-Étienne. Am spus, ne jucam, dar nu acesta e cuvântul. Vă jucaţi, voi, ceilalţi, căci pe mine nimeni nu mă putea suferi, din pricina răutăţii tatălui meu, a primarului, faţă de copiii din sat. Eu stăteam tristă şi plângând rezemată de zidul bisericii. Doamne, cum aş fi vrut să sar, să cânt şi eu ca voi în jurul flaşnetarului, care venise în piaţă! Dar de mine nu voia să ştie niciun băiat şi când vreunul ajungea prin apropierea mea, cu mica lui dansatoare, îmi striga batjocoritor: „Ia vezi şi şterge-o de aici, tu, fată de spion! Când vei ajunge mare nu vei fi nici tu altceva, decât ceea ce este tatăl tău acum, o trădătoare.” Plânsul meu se transformă în hohot şi tocmai mă pregăteam să plec, pentru a-mi plânge necazul în odaia cea mai întunecoasă a casei noastre, când ai venit tu lângă mine, m-ai luat

duios de braţ şi mi-ai zis: „Nu plânge, Gilda, căci eu voi juca cu tine!” Iar când ceilalţi băieţi au început să râdă de tine că dănţuieşti cu fata unui spion, te-ai înfuriat, l-ai trântit la pământ pe cel care râdea mai tare şi ceilalţi au amuţit îndată, căci se temeau de tine, deoarece tu erai mai tare, decât ei toţi laolaltă. După aceea m-ai însoţit până acasă, în poartă m-ai sărutat şi mi-ai spus chiar: „Nu mai plânge, mica mea Gilda, eu ştiu că tu nu eşti spioană!” Vezi tu, Egizio, de aceea mi-ai fost drag o viaţă întreagă şi Dumnezeu îmi este martor, de câte ori nu m-am rugat Madonei să întoarcă şi inima ta înspre mine. Dar Madona nu mi-a ascultat rugăciunea! încheie Gilda cu un oftat adânc. Nu tu ai fost acela, care mi-a dat târcoale zi şi noapte, ci prietenul tău, Pietro, cărbunarul. Şi pentru ca să-ţi mărturisesc totul, află că nu l-am iubit pe Pietro, decât numai fiindcă era prietenul tău. Dar în clipa în care am aflat că toată prietenia lui pentru tine nu ţinuse decât până la cel dintâi prilej ce i se oferi pentru a te vinde, atunci s-a sfârşit şi cu dragostea mea pentru el şi inima-mi nu mai avea altă dorinţă, decât să te previn, decât să te scap de trădarea josnică ce se punea la cale.

Egizio Ettore rămăsese năucit cu desăvârşire. În ochii fetei el zărise strălucirea unei flăcări, care-i trăda o taină a inimii, pe care el nici măcar n-o bănuise vreodată.

Gilda îl iubea… dar el… vai, el nu-i putea răspunde la această dragoste, căci tot ceea ce cunoscuse inima sa ca duioşie şi iubire aparţinea numai Letiţiei.

— Ştiu, zise Gilda, luptându-se să-şi stăpânească lacrimile, că te-am pierdut pentru veşnicie, fără ca la drept vorbind să fi fost al meu vreodată… În vis însă, da, în vis te-am avut în braţele mele, te-am strâns la pieptul meu, buzele mele te-au sărutat, răsuflarea mea s-a unit cu răsuflarea ta… Aievea însă, tu n-ai fost al meu niciodată.

— Niciodată, zise Egizio Ettore, care socotea că este o datorie de onoare a lui, de a nu lăsa pe fată să nutrească speranţa zadarnice, nu, Gilda şi nici nu vei putea fi a mea vreodată! Îţi voi fi însă un prieten, un bun prieten, pe care te vei putea bizui oricând, de la care vei putea cere orice jertfă, afară de aceea a dragostei. Nu, Gilda, dragostea mea tu n-o poţi avea, căci ea este toată a Letiţiei, a Madonei din Saint-Étienne!

Gilda făcu un pas înapoi, foarte mirată.

După cât se părea, ea se aştepta la orice, numai la numele acesta,

nu! Sprâncenele i se încruntară o clipă, în jurul buzelor sale se înfiripă un zâmbet ciudat, pieptul i se ridică de câteva ori, ca sub puterea unei furtuni, care ameninţa să izbucnească, apoi zbuciumul se linişti, chipul ei îşi reluă înfăţişarea de tristeţe şi cu privirile în pământ, zise:

— Aşadar, Letiţia a fost aceea, care a ştiut să câştige inima lui Egizio Ettore!… Dar Letiţia e moartă… Unei moarte îi dăruieşti un gând pios, o amintire frumoasă, dar dragostea ţi-o dai celor vii!

Atunci Egizio Ettore făcu o mare nesocotinţă.

— Letiţia nu e moartă! strigă el, luând mâna fetei şi trăgând-o aproape de tot de el. Află deci Gilda, ceea ce afară de mine nu mai ştie nici un alt muritor: Letiţia trăieşte şi în clipa de faţă se găseşte undeva… de unde eu o voi scăpa în curând! Atunci va fi soţia mea şi eu ştiu, simt că tu te vei bucura de fericirea noastră!

Buzele blondei corsicane – corsicane blonde se întâlnesc foarte rar şi de obicei numai acolo unde sângele italian al corsicanilor s-a unit cu sângele francezilor, care stăpânesc astăzi Corsica – buzele ei nu rostiră niciun răspuns.

Într-un târziu însă, Gilda îşi ridică brusc capul şi zise:

— Ascultă-mă, Egizio! Ceea ce am făcut până acum, nu tălmăceşte decât o mică, foarte mică parte din ceea ce simt eu pentru tine. Vreau să-ţi fiu de folos şi de acum înainte şi-ţi voi fi o prietenă credincioasă. Spune-mi ce să fac pentru tine? Să fiu spioana ta, să îngrijesc de ceea ce ai nevoie şi de-acum înainte, să te urmez în haine bărbăteşti şi să lupt alături de tine, când vei fi în primejdie? Hotărăşte tu şi eu mă voi supune orbeşte poruncilor tale!

Egizio Ettore rămase câteva clipe pe gânduri. Da, Gilda avea dreptate! Lui îi trebuia o prietenă credincioasă şi cu toate că nu prea avea experienţă în asemenea chestiuni, totuşi, simţi instinctiv că o femeie credincioasă îi putea fi de mare folos.

— Gilda, strigă el. Vrei să mă slujeşti într-adevăr?… Vrei într-adevăr să te supui poruncilor mele?… Vrei să fii cel dintâi tovarăş al lui Egizio Ettore?

Atunci frumoasa fată cu păr bălai îngenunche în faţa altarului, ridicând mâna dreaptă în chip solemn şi cu voce tremurândă de emoţie, zise:

— Jur pe mântuirea sufletului meu că vreau să fiu cel dintâi tovarăş al lui Egizio Ettore. Cu toate că nu sunt decât o femeie slabă,

totuşi, mă voi dedica lui, cu trup şi suflet, voi lupta pentru el, voi suferi, voi trăi şi voi muri pentru el! Eşti mulţumit acum, căpitane, vrei să mă iei în ceata ta?

— Sunt mulţumit! răspunse Egizio.

Apoi, după o scurtă pauză, continuă:

— Ascultă care este cea dintâi poruncă a mea: Du-te la Ajaccio şi caută să intri în slujba contelui Robert de Paris. Eşti frumoasă şi contelui de Paris îi place să fie înconjurat de fete frumoase. Tocmai de aceea nici nu mă îndoiesc că vei izbuti să pătrunzi în casa contelui. De altfel te poţi folosi şi de împrejurarea că tatăl tău a fost sluga plecată a lui Robert de Paris. O mână spală pe cealaltă! El n-o va părăsi pe fata celui ucis, mai ales dacă te vei preface că-i porţi o ură de moarte lui Egizio Ettore.

— Mă voi preface că-l urăsc pe Ettore, răspunse fata, dar va fi o minciună.

— Bine! Pleacă deci chiar mâine din Saint-Étienne. Nu uita însă să-mi mai dai ştiri din când în când, despre ceea ce plănuieşte contele Robert de Paris.

— Dar în ce chip să-ţi trimit scrisorile? întrebă fata. Până acolo unde vei locui tu, nu se va rătăci niciun poştaş!

— Ai dreptate, Gilda, zise voinicul. Trebuie să primesc ştirile tale şi totuşi îmi dau seama că asta nu prea este cu putinţă.

— Ei bine, îţi voi da cea dintâi dovadă că femeile nu sunt tocmai atât de proaste, cum crede lumea! strigă Gilda. Am acasă doi porumbei, pe care i-am învăţat demult să facă pe poştaşii. Când am fost la Ajaccio, la neamurile mele, i-am trimis de acolo, cu mici scrisorele, la Pietro. Coliba cărbunarului e goală acum şi în curând nici nu se va găsi nimeni, cine să se mute în ea, deoarece cunoşti şi tu îndeajuns superstiţia muntenilor. Aşa că, vino în fiecare întâi şi cincisprezece ale lunii la coliba lui Pietro şi vei găsi acolo porumbelul, care-ţi va aduce ştirile mele.

— Într-adevăr, Gilda, agerimea minţii tale este vrednică de toată lauda. Porumbeii sunt curierii cei mai siguri, deoarece nimeni nu va bănui că chiar şi ei sunt tovarăşii lui Egizio Ettore. Îţi mulţumesc, Gilda. Acum însă coboară iarăşi în sat şi fă după cum te-am învăţat. Te voi însoţi şi eu o bucată de drum.

Ettore ieşi cu fata din bisericuţă, în faţa uşii căreia crescuse o

adevărată perdea de iederă şi o luă apoi înspre partea, unde-i arătă Gilda că o aşteaptă măgăruşul.

Egizio era mulţumit. El hotărâse să o trimită pe Gilda la Ajaccio, nu numai pentru a avea un spion în jurul contelui de Paris, dar şi fiindcă se gândea că, fiind departe de el şi mereu printre străini, fata putea uita mai iute dragostea pe care i-o purta lui. Pe când dacă stătea acolo, lângă el, sau chiar şi numai în apropiere, la Saint-Étienne, îl putea vedea în fiecare zi şi în loc ca simţămintele ei să slăbească, ar fi sporit tot mai mult; or, el nu voia s-o chinuie, să-i pricinuiască dureri tocmai aceleia care-l scăpase de la moarte.

De aceea Egizio Ettore era mulţumit că-i venise ideea de a o trimite pe Gilda la Ajaccio.

Voinicul o însoţi pe fată, până la locul unde-şi lăsase ea măgăruşul. Acolo, după ce o aşeză în şa, îi mai întinse o dată mâna şi-i zise:

— Pietro, iubitul tău, m-a trădat; tatăl tău, Luigi Carazoni, m-a nenorocit prin jurământul lui strâmb; tu însă, Gilda, tu nu mă vei trăda, tu-mi vei fi prietenă credincioasă. Adu-ţi aminte că mi-ai jurat aceasta şi când măgăruşul te va trece peste Spinarea Dracului, priveşte în prăpastia fără fund şi gândeşte-te că Egizio Ettore îi pedepseşte fără îndurare pe toţi aceia care îl trădează!

Mai înainte ca Gilda să fi apucat să mai răspundă ceva, voinicul dispăru în dosul unei ieşituri de stâncă. Blonda corsicană îşi îndemnă, la drum măgăruşul, care o ducea prin noaptea înstelată şi liniştită.

Dar în vreme ce măgăruşul păşea sigur şi nepăsător pe cărăruia îngustă, Gilda nu se gândi la ceea ce-i spusese Egizio Ettore, la pedeapsa neîndurătoare care-i lovea pe trădători.

— Da, îţi voi fi supusă şi credincioasă, Egizio Ettore, murmura ea, chiar dacă nu vei putea fi al meu. Dar… vai ţie, de trei ori vai ţie, dacă vei strânge vreodată în braţe o altă femeie!… Dragostea iartă totul, atâta vreme cât nu are ce invidia.

Gilda Carazoni nu mai continuă. Ochii ei însă, care priveau în noaptea liniştită, aveau o lucire, care l-ar fi speriat pe acela ce i-ar fi zărit atunci.

Cap. 11 – Cel dintâi atac la drumul mare

Egizio Ettore nu mai avea astâmpăr în vechile ruine ale bisericuţei,

sub acoperişul căreia îşi căpătase adăpost pentru o noapte. Acum, că avea o puşcă nu mai putea sta locului, dorul de aventuri îl împingea să plece, să-şi încerce puşca.

Înfrigurarea firească începutului vieţii lui de bandit îl cuprinsese şi i se părea că acest început trebuia să aibă loc în noaptea aceea, prima noapte în care ţinea în mâini o armă, care de atunci avea să trimită moartea în oamenii, care îl făcuseră să fugă din societatea lor, care îl pecetluiseră ca răufăcător, ca ucigaş.

Nici el însuşi nu putea să-şi dea seama ce-l trăgea cu o putere de neînvins afară din bisericuţă, acolo jos, la poalele munţilor şi la drept vorbind, nici nu ar fi fost în stare să spună, cum ajunsese acolo, la marginea drumului, care duce de la Saint-Étienne spre Bonifacio.

Clopotele din Saint-Étienne sunaseră ceasurile două din noapte şi Egizio ştia că la trei trecea pe acolo poşta, care ducea scrisorile şi coletele de la Ajaccio la Bonifacio, căci din capitala Corsicii nici atunci şi nici acum nu este cale ferată, care să ducă până la Bonifacio.

Egizio ştia însă că poştalionul acesta ducea nu numai scrisori, dar chiar şi bani, adeseori mulţi.

— Am nevoie de bani, îşi zise Ettore, nu pentru mine, căci ce aş putea face eu cu banii, în creierul munţilor? Îmi trebuie însă bani, pentru oamenii de care voi avea nevoie de astăzi înainte şi care toţi se închină idolului auriu.

Zicând acestea, mâna lui strânse cu şi mai multă putere patul armei, iar ochii lui scrutară şi mai înfriguraţi, drumul ce ducea înspre Saint-Étienne.

Şoseaua era pustie. La o asemenea oră nimeni nu călătorea, căci Corsica a fost şi va rămâne – cu toată expediţia cumplită pornită în anul 1931 de autorităţile franceze împotriva bandiţilor corsicani – taxa bandiţilor şi a aventurii. Ceea ce în zilele noastre pare cu neputinţă, într-o ţară civilizată, în Corsica este la ordinea zilei. De altfel nici nu este de mirat, căci corsicanul, cu toate legile civilizate, pe care caută francezii să le introducă în insulă, socoteşte că tot vendeta, legea strămoşească, este cea bună şi firea lui îi porunceşte să verse sânge, pentru sângele vărsat.

Mulţi din aceia care îşi împlinesc vendeta, nici nu se ascund din faţa autorităţilor, fiind încredinţaţi că n-au săvârşit niciun rău. Mulţi însă, de teamă că totuşi, vor fi osândiţi, iau drumul întunecos al

codrului, înmulţind numărul acelora, care stau de pândă la drumul mare, nu pentru a aduna averi, ci pentru a avea ce mânca şi ce trimite acasă familiei rămase fără sprijin.

Din această cauză, noaptea drumurile Corsicii sunt neumblate şi de aceea nu era nici acum nimeni pe şoseaua dintre Bonifacio şi Saint-Étienne.

Egizio Ettore stătea cam de vreo jumătate de ceas la pândă, cea dintâi pândă a sa, în calitate de bandit, când deodată auzi un uşor zornăit de clopoţei.

— Poştalionul! murmură Egizio. Ha, ha, ha, ce mutră vor face cei din Bonifacio mâine dimineaţă, când poştalionul va sosi fără scrisori şi fără bani! Sună, sună tu din trompetă, sărman poştaş, căci peste o jumătate de ceas nu vei mai sufla atât de vesel în trâmbiţa ta.

Poştaşul suna din trâmbiţă câteva acorduri dintr-un vechi cântec de dragoste, pe care-l cântase adeseori şi Egizio. Pentru un moment voinicului i se strânse inima. Imaginea liniştitei sale copilării îi reveni înaintea ochilor şi un simţământ de duioşie îi cotropi sufletul. Dar totul nu ţinu decât o clipă şi trecu.

Din întunericul nopţii se desprinseseră umbrele poştalionului.

Egizio Ettore se aruncă în şanţul care mărginea şoseaua.

Poştalionul venea aproape, tot mai aproape.

Voinicul avea un simţământ ciudat. Era cea dintâi fărădelege a lui. Moartea lui Pietro şi a lui Luigi Carazoni nu însemnau decât pedeapsa bine meritată a celor doi nemernici. Acum însă voia să pună mâna pe un bun străin.

— Ha, ha, râse el, deodată, sunt banii statului, care prin funcţionarii săi m-a osândit pe nedrept, la douăzeci de ani de carceră grea…

Poştalionul nu mai era decât la douăzeci de paşi de Ettore. Poştaşul ridică trâmbiţa şi o aşează din nou la gură.

Atunci însă, din şanţul de pe marginea drumului se ivi deodată un bărbat voinic, care se aşează în mijlocul şoselei, cu arma în mână.

— Stai! Sunt Egizio Ettore! Încă un pas şi eşti un copil al morţii!

— Ha, ha! făcu poştaşul şi cât ai clipi din ochi, îşi trase revolverul, pe care-l avea pregătit, lângă cizma dreaptă. Îţi mulţumesc că mi-ai dat prilejul să câştig cinci mii de franci!

Zicând acestea, apăsă pe trăgaci şi tocmai se pregătea să apese şi a

doua oară, când răsună o altă detunătură şi poştaşul se rostogoli de pe capră.

Neobişnuit să se folosească de revolver, mai ales noaptea, când ţinta nu era destul de desluşită, poştaşul trase la întâmplare, nădăjduind că unul din cele şase gloanţe, pe care le avea în armă tot îl va nimeri pe agresor. Dar cum glontele dintâi nu nimerise, el n-apucă să-l mai tragă şi pe al doilea, căci Egizio Ettore, cu mâna-i şi ochiul lui sigure, îl şi rostogoli de pe capră, cu glontele său aducător de moarte.

Din câteva sărituri Ettore fu lângă poştaş şi dintr-o privire iute se încredinţă că murise.

Pe urmă se apropie de trăsură şi băgă de seamă că în aceasta se găsea un călător. El deschise uşa, şi cu revolverul în mână zise:

— Coborâţi, domnul meu!

Un călător înalt, subţire, cu părul cărunt, îmbrăcat într-un elegant pardesiu de drum coborî din trăsură. Străinul nu purta barbă, nici mustaţă; fruntea lui mare, ochii lui căprui, pătrunzători, trădau multă inteligenţă.

Totuşi, în clipa în care coborî din trăsură, el făcu o mişcare care dădea de bănuit. El îşi vârâse mâna sub pardesiu, în dreptul pieptului.

Care nu fu însă mirarea voinicului, când în loc de revolver, străinul scoase de sub pardesiu o cruce de aur, pe care i-o întinse înaintea ochilor.

— Priveşte la semnul acesta, fiule şi căieşte-te de fapta nesocotită, pe care ai săvârşit-o adineauri, zise el, cu demnitate. Nu ucide şi nu fura, spun două din cele zece porunci. Nu te temi de pedeapsa Judecătorului de Apoi, chiar dacă judecătorii tăi pământeşti te vor ierta?

— Domnule, răspunse Egizio, felul dumneavoastră de a-mi vorbi mi se pare foarte ciudat! În orice caz, ar fi mai nimerit, în cazul de faţă, să vă gândiţi la propria dumneavoastră conştiinţă, deoarece nu se ştie cât veţi mai avea de trăit, până veţi ajunge înşivă, în faţa Judecătorului de Apoi, deoarece se pare că n-aţi auzit că vă găsiţi înaintea lui Egizio Ettore…

Dar străinul rămase foarte liniştit.

— Am auzit numele acesta încă la Saint-Étienne, răspunse el. Mi s-a povestit că acest Egizio Ettore, după ce a izbutit să fugă din Capul Pertusato, a ucis doi locuitori din sat.

— A ucis?!… Spuneţi a pedepsit, fiindcă ticăloşii erau doi trădători. Dar domnule, dumneavoastră nu mă cunoaşteţi încă. Priviţi în ochii mei şi veţi vedea pentru prima oară poate, întruchiparea deznădejdii.

— Dacă eşti un deznădăjduit, răspunse necunoscutul, cu aceeaşi netulburată linişte, atunci te compătimesc şi mai mult. Trebuie să ştii însă că sunt locuri, unde deznădejdea poate fi schimbată în speranţă şi locurile acestea sunt lăcaşurile Domnului.

— Cine sunteţi, dumneavoastră, domnule? întrebă Ettore, de chiar şi în faţa morţii vă mai gândiţi la mântuirea sufletelor altora?

Sub haina de voiaj a necunoscutului se ivise veştmântul de catifea roşie a unui cardinal.

— Vrei să mă ucizi şi acum? întrebă cardinalul, când ştii că sunt un slujitor al bisericii?

— Asta nu m-ar împiedica, răspunse banditul. Nici biserica nu m-a ajutat, când am fost pus în lanţuri. Când i-am spus preotului, care mi-a fost trimis să mă spovedească, cum că sunt nevinovat şi l-am rugat, să facă ceva, pentru a-mi putea dovedi nevinovăţia, el a ridicat din umeri, nepăsător şi mi-a spus că asta nu e misiunea lui, şi să mă rog. Ah, să te rogi, când simţi iadul în piept, să te rogi, când chiar şi slujitorul Domnului trece pe lângă tine, nepăsător! Domnule, am crezut şi eu pe vremuri şi m-am rugat zile şi nopţi întregi, însă, după cum vezi, nici chiar credinţa nu m-a ajutat.

Cu aceste cuvinte Egizio ridică din nou revolverul şi-l îndreptă asupra cardinalului.

— Dar să nu mai pierdem timpul de pomană! continuă el, pe un ton poruncitor. Răspundeţi-mi la câteva întrebări, pe care vi le voi pune şi în urmă voi şti ce am de făcut! Cum se face că v-am găsit în acest poştalion, care, după cât ştiu eu, nu obişnuieşte să ia călători?

— Un cardinal întrebuinţează orice mijloc de transport, pentru a ajunge cât mai iute la ţintă, răspunse cel întrebat. Şi cu toate că eu, cardinalul Tosselli, aş fi putut cere să mi se pună la dispoziţie o trăsură specială, totuşi am preferat să călătoresc cu poştalionul, crezând că aşa va fi mai sigur. Văd însă că m-am cam înşelat în privinţa aceasta.

— Dumneavoastră sunteţi cardinalul Tosselli, omul de încredere al Sfântului Părinte de la Roma? Vă cunosc numele şi ştiu că dumneavoastră faceţi parte din acei slujitori ai bisericii, care sunt

binecuvântaţi de popor. Aşadar, călătoriţi la Bonifacio?

— Nu, ţinta călătoriei mele este dincolo de Bonifacio. La alte întrebări însă nu voi mai răspunde.

— A nu-mi răspunde, ar însemna moartea dumneavoastră. Acela care-i rămâne dator cu un răspuns lui Egizio Ettore, trebuie să moară.

— Atunci voi muri! răspunse cardinalul cu demnitate. Îngăduie-mi numai să-mi fac ultima rugăciune şi să cer iertare Tatălui Ceresc, pentru toată păcatele pe care le voi fi săvârşit în lumea acesta.

— Domnule cardinal, zise atunci Ettore, din nou, sunt gata să vă las viaţa, dacă-mi mai răspundeţi numai la o singură întrebare!

— Bine, zise cardinalul Tosselli, cred că viaţa mea mai are şi alt rost pe pământ, în slujba bisericii, decât aceea de a se sfârşi în mijlocul Munţilor Cagna şi de aceea îţi voi mai răspunde la întrebare.

— Unde vă duceţi de la Bonifacio?

— Pe insula Lavezzi! răspunse cardinalul.

— Pe insula Lavezzi! exclamă Ettore, uimit. Acum înţeleg! Pe insula Lavezzi nu este decât o singură casă, unde v-aţi putea duce: Mănăstirea Maicilor.

— Acolo şi vreau să mă duc!

— Şi în ce scop vă duceţi acolo? întrebă voinicul, de abia putându-şi stăpâni înfrigurarea. Dar să-mi spuneţi adevărul, cardinal Tosselli, căci altfel îmi voi aduce iarăşi aminte că mă numesc Egizio Ettore!

— Eu nu mint niciodată, răspunse cardinalul, mândru, îmi vine doar greu să dezvălui o însărcinare ce mi s-a dat de Sanctitatea Sa. Totuşi, îţi voi satisface curiozitatea. Află deci că Sfântul Părinte a primit mai multe plângeri împotriva conducerii acestei mănăstiri. Se pare că acolo lucrurile nu merg tocmai după prescripţiile bisericii. De aceea Sanctitatea Sa m-a însărcinat să fac o anchetă foarte aspră la Lavezzi, să cercetez pe stareţă şi pe maici şi să fac chiar şi o perchiziţie în schit.

De abia rostise înalta faţă bisericească cuvintele acestea, că Egizio Ettore îşi şi azvârli revolverul din mână şi se repezi la cardinal cu o sălbăticiune, care-l făcu pe acesta să se dea îngrozit un pas înapoi, crezând că banditul înnebunise deodată.

— Domnule cardinal! se auzi acum glasul lui Ettore, mai blând, mai rugător, decât fusese înainte, dumneavoastră vă duceţi pe insula Lavezzi, vă duceţi să-i cereţi socoteală stareţei, să faceţi o perchiziţie

în mănăstire… să faceţi să triumfe iarăşi dreptatea… Vai, ce am făcut eu, de ce v-am împiedicat să vă urmaţi drumul, chiar şi numai o singură clipă? Cardinal Tosselli, acum îmi pare rău de fapta mea, şi mi-aş da bucuros zece ani din viaţă, dacă prin aceasta l-aş putea reînvia pe poştaş! Da, duceţi-vă la Lavezzi, duceţi-vă cât mai iute, căci eu, Egizio Ettore, vă spun că în schitul cuvioaselor maici, o făptură omenească este ţinută în captivitate, fără niciun drept, fără nicio pricină îndreptăţită. Domnule cardinal, vă dăruiesc viaţa şi nu mă voi atinge nici de un capăt de aţă ce este al dumneavoastră, dacă-mi făgăduiţi să faceţi ceea ce vă voi ruga acum. Juraţi-mi că veţi pune în libertate, chiar în ziua în care veţi călca pe insula Lavezzi, pe fata pe care o veţi găsi prizonieră în schit şi care se numeşte Letiţia. Dacă veţi face aceasta, vă veţi îndeplini nu numai cea mai sfântă datorie, dar veţi face şi din Egizio Ettore un prieten al dumneavoastră, care nu vă va uita niciodată.

— Nimic mai uşor, decât să-ţi fac acest jurământ, răspunse cardinalul, îndată. Să fac dreptate este doar cea dintâi îndatorire a mea şi dacă într-adevăr se găseşte pe insula Lavezzi cineva, care este ţinut cu sila acolo, poţi fi încredinţat că-l voi elibera îndată şi voi cerceta cazul cu cea mai mare asprime.

— Aceasta este, domnule cardinal, tot ceea ce voiam să vă cer, zise Egizio Ettore. Şi acum vă rog să mă iertaţi, pentru felul purtării mele. Scopul lui Egizio Ettore nu este să lovească în cei drepţi, în aceia a căror activitate este binecuvântată de popor, ci în aceia care îi asupresc pe cei slabi şi săraci, în aceia care trec prin sate şi oraşe în trăsuri cu perne de mătase şi se uită dispreţuitor la cei mulţi, care umblă pe jos. Domnule cardinal, Egizio Ettore n-are nimic împotriva dumneavoastră.

Cardinalul Tosselli se uită la voinic cu adâncă părere de rău şi în ochii lui buni şi blânzi se iviră două lacrimi.

— Nenorocitule, îi zise el, cât de bine mi-ar părea dacă aş putea părăsi locul acesta cu conştiinţa împăcată că, am lăsat aici un pocăit. Dar în ochii dumitale, pe fruntea dumitale stă scrisă o ură nemărginită împotriva oamenilor şi de aceea nici nu-mi dau măcar osteneala să te readuc pe calea binelui şi de aceea mă şi îndoiesc că mă voi gândi vreodată cu plăcere la această întâlnire a noastră. De altfel, sunt încredinţat că n-ai atacat poştalionul, pentru a mă avea pe mine ca

tovarăş de drum, ci pentru a-i prăda conţinutul. Ei bine, uite aici ai punga-mi plină cu aur. Ţi-o dăruiesc, în nădejdea că în chipul acesta te voi fi împiedicat măcar să săvârşeşti şi un furt.

— Domnule cardinal, răspunse Egizio, refuzând punga oferită, eu nu sunt un hoţ ordinar. Aveţi dreptate când aţi spus că atacând poştalionul, m-am gândit la bani, dar n-am făcut aceasta pentru a mă îmbogăţi pe mine. Atacând poştalionul însă, voiam să le fac o mică rană autorităţilor corsicane. De aceea, domnule cardinal, îngăduiţi-mi ca în baza dreptului meu, dreptul celui mai tare, să-mi însuşesc cuprinsul acestui poştalion.

Cu aceste cuvinte Egizio Ettore se apropie de trăsură, vâri mâna sub capră şi scoase de acolo un sac, a cărui închizătură era întărită cu un sigiliu.

— Domnule cardinal, zise voinicul, după ce-şi prinse bine sacul de cureaua de la brâu, acum nimic nu vă mai stă în cale să vă urmaţi călătoria.

— Nimic, decât doar că nu mai am vizitiu! răspunse cardinalul Tosselli. Şi cu toate că mă pricep îndeajuns de bine la mânatul cailor, totuşi, n-aş îndrăzni să pornesc singur pe drumul acesta de munte, pe care nici nu-l cunosc şi ale cărui primejdii nu le-aş putea înfrunta singur. Voi fi deci nevoit să mă înapoiez pe jos până la Saint-Étienne, pentru a face rost de o altă trăsură, cu care să-mi urmez călătoria.

— Aceasta v-ar pricinui o mare pierdere de timp, nu numai dumneavoastră, ci şi operei de dreptate, pe care vreţi s-o îndepliniţi, zise voinicul. Deci, domnule cardinal, vă rog urcaţi în trăsură, căci nu vă va lipsi vizitiul, care să vă ducă până la porţile oraşului Bonifacio.

Tosselli nu şovăi să se urce în trăsură.

De-abia se închise uşa în urma lui, că Egizio Ettore luă mortul dintre cai şi-l aşeză în şanţul de la marginea drumului. După aceea se aruncă pe capră, luă hăţurile în mână şi dădu bice cailor.

După program poştalionul trebuia să fie în Bonifacio la ceasurile 6 şi 20 de minute. La 4 şi 56 de minute, poştalionul se opri cam la vreo zece minute depărtare de porţile oraşului.

Atunci Ettore sări de pe capră, deschise uşa trăsurii şi zise:

— Eminenţă, am ajuns. De aici şi până în oraş va trebui însă să mergeţi pe jos. Vă rog nu uitaţi ce mi-aţi făgăduit. Iar dacă mai vreţi să-mi faceţi o bucurie, şoptiţi-i prizonierei eliberate că Egizio Ettore

trăieşte, se găseşte în Munţii Cagna şi se gândeşte numai la Letiţia lui.

Câteva sărituri şi voinicul dispăru după un deal din apropiere.

Cardinalul se uită după el şi zise, îngrijorat:

— Încă o jertfă a legilor! Şi totuşi, un om care în altfel de împrejurări, fără îndoială că ar fi fost folositor semenilor săi. Sărmane Egizio Ettore… Cine poate şti, ce soartă te mai aşteaptă şi pe tine!

*

* *

Egizio Ettore, fiind silit să meargă pe jos şi încă pe drumuri ocolite, ajunse înapoi la bisericuţa Lacrimilor lui Isus, de abia după răsăritul soarelui. El nu-şi făcu nici măcar timp pentru a-şi pregăti ceva de-ale mâncării, din merindele aduse de Gilda, atât de curios era să cunoască cuprinsul sacului luat din poştalion.

Ce dezamăgire însă!

În grabă el nu luase sacul cu bani, ci sacul în care se găseau scrisorile.

Chipul voinicului se întunecă, sprâncenele i se încruntară. Mica rană, pe care voise să le-o facă autorităţilor corsicane, nu reuşise.

Deodată însă trăsăturile feţei sale se înseninară şi în acelaşi timp îl cuprinse o înfrigurare de nedescris.

El ţinea în mâini o scrisoare sigilată, a cărei adresă era următoarea: *Contelui Robert de Paris, Bonifacio*.

Ettore deschise scrisoarea cu mâini tremurânde şi citi următoarele:

„Scumpul meu frate,

Am primit scrisoarea ta şi din cuprinsul ei am înţeles cu durere că, toată truda ta de a da de urma nefericitei şi dispărutei mele copile, a rămas zadarnică. Din nenorocire nici eu n-am putut găsi vreo urmă. Totuşi, nu deznădăjduiesc încă şi cred că Cerul nu-mi va refuza bucuria, de a-mi mai putea strânge o dată în braţe sărmanul meu copil. Îmi scrii că cercetările făcute prin diferiţi agenţi ţi-au pricinuit cheltuieli mari. Mă grăbesc deci a-ţi trimite un cec de cincizeci de mii de franci, pentru Banque Generale d'Ajaccio, unde ţi se va plăti suma, îndată. După cum vezi, mă găsesc la Roma. Dar zbuciumul săptămânilor din urmă m-au istovit cu desăvârşire, aşa că zilele acestea voi pleca la Paris.

Cu frăţeşti sărutări şi cu rugămintea să nu uiţi să mai faci ceva pentru

găsirea copilei mele iubite, al tău frate…
Prinţul Raymond”

Egizio Ettore mototoli scrisoarea şi cecul care-i era alăturat. Chipul îi devenise ca de ceară, ochii lui aruncau fulgere.

— Unul din familia conţilor şi prinţilor de Paris! strigă el. Şi acesta va cădea pradă vendetei mele, ca şi celălalt, care poartă numele acesta. Pe toţi dracii din iad, aş vrea ca şi această copilă să-mi cadă în mână, pentru ca şi ea să fie ajunsă de răzbunarea mea. Va trebui să pătimească şi ea, pentru păcatele unchiului său.

Încă un nume pentru lista mea! După contele Robert de Paris urmează prinţul Raymond de Paris şi fiica lui, al cărei nume nu-l ştiu încă, dar pe care s-o ia toţi dracii din iad şi să fie blestemată în lumea aceasta, ca şi în cea de apoi.

Nefericitul Egizio Ettore nu ştia că în clipa aceea rostise un blestem înfiorător asupra capului aceleia, care-i era lui mai dragă chiar decât propria-i viaţă, un blestem, care dacă se îndeplinea, însemna noi şi nesfârşite chinuri pentru sărmana lui Letiţia, Madona din Saint-Étienne.

Cap. 12 – Visul lui Egizio Ettore

Neînchizând ochii nici în noaptea aceea, Egizio Ettore nu se mai putu împotrivi oboselii care-l dobora de pe picioare şi cu toate că-şi dădea seama că era prea mare cutezanţa de a dormi ziua în bisericuţă, se hotărî să se culce, căci nu mai era în stare să aştepte până la apusul soarelui.

De altfel, cine să se şi rătăcească până acolo? Doar vreun cioban, sau vreun evlavios. Nici unul, nici altul însă nu credea el că vor fi în stare să-l trădeze, chiar dacă l-ar fi recunoscut, ceea ce nu era tocmai atât de sigur.

Totuşi, din spirit de prevedere se gândi să caute un colţ ceva mai ascuns, ceea ce şi găsi în apropierea altarului.

Aici se găsea o firidă, care fără îndoială că pe vremuri fusese acoperită de o perdea. Pe semne că în firida aceasta se îmbrăca preotul, care venea din când în când din Saint-Étienne pentru a mai ţine câte o liturghie şi la îndepărtata bisericuţă din creierul munţilor.

Două coloane mari de piatră, împodobeau oarecum intrarea în această firidă, din care Egizio se gândi că şi-ar putea rândui o odăiţă destul de plăcută, dacă s-ar pune o uşă între cele două coloane.

— Asta se poate face mai târziu, îşi zise el, zâmbind. De altfel, vrând-nevrând, va trebui să-mi rânduiesc o locuinţă aici, în singurătatea Fontanellei, căci cine poate şti cât va mai trece, până când mă voi înapoia printre oameni, pentru a mă arăta lor liber şi fără teamă.

În privinţa culcuşului nu prea avea mult de ales. El îşi îndoi sacul adus de Gilda şi şi-l făcu pernă, se lungi apoi pe pătura aşternută pe podeaua de piatră a bisericuţei, îşi aşeză puşca lângă el şi peste câteva minute, dormea dus.

În tot timpul zilei, Egizio Ettore nu se trezi nici măcar o singură dată şi el dormea încă, chiar şi când se înseră.

O visase pe Letiţia, deci cum putea să fie somnul lui decât întăritor.

Deodată Ettore tresări. Avusese un vis ciudat. I se păruse că se mai găsea încă în Saint-Étienne, în casa mamei sale şi auzise sunând clopoţelul de la poartă.

La început clopoţelul acesta sunase foarte încet. Pe urmă însă devenise din ce în ce mai tare, sfârşind într-un zgomot asurzitor.

Egizio se ridică pe jumătate de pe culcuşul său.

— Cum se poate, să viseze cineva atât de ciudat de aievea? se întrebă el. Aş putea jura că am auzit un clopoţel, sau mai bine zis, sunetul unei sonerii, cum nu mi s-a întâmplat să mai aud, decât o singură dată în viaţa mea, într-o gară de cale ferată de pe lângă Ajaccio.

Acolo, în gara aceea am văzut un aparat telegrafic, care începu deodată să sune, întocmai aşa… Dar, Sfântă Fecioară, ce înseamnă asta?

Cu această exclamaţie rostită cu o înfrigurare de nedescris, Egizio sări în picioare şi îşi luă puşca în mâini Fu nevoit însă să se rezeme în ea, căci tremura atât de tare, încât picioarele ameninţau să nu-l mai ţină.

Liniştea bisericuţei fusese străbătută iară de sunetul soneriei.

Trebui să treacă un minut întreg, până când Egizio Ettore se dezmetici într-atâta, încât să-şi dea seama că nu dormea, că nu visa şi că într-adevăr auzea aievea sunetul soneriei, care trebuia să fie

ascunsă undeva acolo, deasupra capului său.

Dar cum era cu putinţă una ca asta? Tonul acesta era al unei sonerii electrice şi ce să caute acolo, în vechea şi părăsita ruină, unde rareori se rătăcea câte un om, o sonerie electrică?

Şi totuşi, sunetul continua să se audă şi acum Egizio îşi dădea parcă seama că, sunetul acesta venea dintr-un anumit colţ al bisericuţei. El se repezi într-acolo, dar când îşi ridică privirea, auzi sunetul strident, ca de alarmă, al soneriei, sunând în spatele său.

Atunci porni înfrigurat înspre altar. Voia cu tot dinadinsul să dezvăluie taina care-l înconjura aici. Dar când puse piciorul pe cea dintâi treaptă a altarului şi întinse mâna, ca şi când ar fi vrut să prindă misteriosul clopoţel, auzi deodată o voce, al cărei sunet îi îngheţă sângele în vine.

— Ocupaţi uşa! porunci vocea aceasta. Împrăştiaţi-vă prin toată ruina, ţineţi-vă puştile gata de tragere şi de îndată ce-l veţi zări pe Egizio Ettore, împuşcaţi-l, dacă nu se predă la a treia somaţie.

Egizio Ettore căzu în genunchi. Gândul că este pierdut îl doborâse pentru o clipă. Ruina nu-i mai oferea niciun adăpost. Ea n-avea decât o singură ieşire şi dacă aceasta era ocupată, nu mai exista scăpare pentru el şi era prins ca un şoarece în capcană.

Vocea care dăduse porunca de mai sus i se păru cunoscută lui Egizio… Da, acum îşi aducea aminte că o auzise în clipa cea mai hotărâtoare a vieţii sale şi de atunci îi rămăsese atât de întipărită în minte, încât chiar dacă ar mai fi avut de trăit o sută de ani, tot n-ar fi uitat-o. Atât de clar şi de aspru nu suna decât glasul unui singur om în toată Corsica şi omul acesta era procurorul Amedeo Feruccio.

Aşadar, el era acela care se căţărase cu jandarmii până acolo, aproape de piscul Fontanella, pentru a-l prinde pe voinic, pentru a-l face nevătămător şi astfel, pentru a-şi asigura premiul care fusese pus pe capul lui Egizio Ettore.

Dar soneria electrică?… Cine o pusese în mişcare?… Să fi fost şi ea în legătură cu Amedeo Feruccio? Nu, nu era cu putinţă! Procurorul nu putea să pună în mişcare această sonerie, care fusese parcă menită să-l prevină pe fugar de primejdia ce se apropia.

Nu, soneria aceasta de alarmă, fusese pusă în funcţiune numai de mâna unui prieten şi nu a unui duşman.

Dar acum… acum amuţise şi soneria. Prin spărtura din zid, unde pe

vremuri fusese o fereastră colorată, Egizio Ettore auzi zângănitul săbiilor şi al armelor. Urechea lui ageră prinse îndată zgomotul pregătirilor făcute de Amedeo Feruccio, care nu voia să-şi scape prada. După aceste zgomote se părea că procurorul adusese cu el, acolo, în munţi, o companie întreagă de soldaţi şi Ettore îşi dădu seama că o luptă, cu un număr atât de mare de duşmani, ar fi fost cu totul zadarnică.

Dar ce să facă?… Să fugă înspre uşă, ar fi însemnat să alerge în braţele urmăritorilor săi. Să se ascundă undeva, prin bisericuţă? Cu totul în zadar, deoarece bisericuţa va fi scotocită până în colţurile cele mai ascunse.

Egizio coborî treptele altarului, clătinându-se ca în vis.

Iată… iată că în pragul uşii se şi ivise Amedeo Feruccio, urmat de zece… douăzeci… cincizeci de fantasini, ale căror puşti străluceau în lumina lunii.

Atunci brigandul puse mâna pe puşcă, o cercetă, spre a se încredinţa că amândouă ţevile erau încărcate, se uită iute şi la revolvere şi apoi… apoi îi veni ideea nebunească de a primi lupta cu numărul covârşitor al fantasinilor.

Îşi dădea seama prea bine că nu va putea scăpa niciodată de urmăritorii săi, ştia că nu va putea străbate prin întreitul lanţ de soldaţi, care se alcătuise în faţa uşii, dar voia să-şi vândă viaţa cât mai scump şi măcar pe unul să-l doboare, unul singur din toată mulţimea armată care pornise împotriva lui, pe Amedeo Feruccio. Pe urmă putea să moară.

Se şi repezise spre ieşirea din bisericuţă, dar n-ajunse nici până la mijlocul ei, când deodată, un sunet strident, îi opri orice avânt. Clopoţelul misterios sunase din nou de undeva din jurul altarului.

Egizio se întoarse şi atunci… atunci văzu, cu priviri încremenite, o flacără mică, albastră, ivindu-se într-un loc, deasupra altarului.

Flacăra aceasta se învârtea necontenit, alcătuind un cerc, mergând însă mereu pe acelaşi loc, fără a se învârti nici măcar cu un centimetru mai la dreapta, sau mai la stânga.

Cuprins de un simţământ nelămurit şi supunându-se poate mai mult imboldului, sau poate exasperat de taina aceasta, pe care n-o putea dezlega, Ettore fugi iarăşi înapoi la altar şi întinse mâna.

Flacăra mai luci o dată, apoi se stinse.

Mâna brigandului rămase iarăşi în vânt, deoarece întunericul învălui din nou altarul.

În aceeaşi clipă însă, voinicul simţi că lespedea mare de piatră, pe care stătea, începuse să se mişte sub picioarele sale, scufundându-se parcă, apoi…

— Acolo! strigă Amedeo Feruccio. Acolo am zărit umbra unui om! După mine, fantasini! Nu poate fi decât Egizio Ettore!

Procurorul din Bonifacio nu pierdu din ochi făptura care se vedea în faţa altarului şi alergă din răsputeri într-acolo.

Dar… făptura aceasta dispărea parcă adânc, tot mai adânc în altar şi…

Când Amedeo Feruccio ajunse lângă altar, umbra, pe care tocmai o văzuse înaintea ochilor săi, dispăru fără urmă… Egizio Ettore fusese înghiţit parcă de pământ.

— Aduceţi făclii aici! strigă procurorul. Luminaţi toată biserica… Mai ales aici însă, la altar, să cercetaţi fiecare colţişor… Să mă fi înşelat eu oare?… Să fie oare numai o închipuire a minţii mele?… Pe Sfânta Madonă, locul acesta nu este curat… Aş vrea să-l am cât mai iute în spatele meu!

Fantasinii năvăliră în bisericuţă, o umplură cu strigătele lor, o cercetară până în colţurile cele mai ascunse, însă niciunde nu dădură peste vreo urmă de a lui Egizio Ettore.

Amedeo Feruccio îşi lăsă oamenii să cerceteze timp de un ceas încheiat şi numai după aceea porunci să se oprească percheziţia. Îşi zicea că, fără îndoială că se înşelase, când crezuse că-l vede pe Egizio Ettore.

În tovărăşia procurorului mai era şi noul primar din Saint-Étienne.

Amedeo Feruccio îl întrebă, în ce stare se găseşte vechea bisericuţă şi acesta îi răspunse că sfântul lăcaş este la fel, cum era pe vremea copilăriei sale şi la fel îl cunosc şi cei mai bătrâni oameni din sat. Pietrele din care era zidit erau atât de solide, încât nici chiar vremea nu le-a putut roade încă, cu atât mai puţin pe acelea, din care era făcut altarul.

— Dar ce crezi dumneata, domnule primar, întrebă procurorul, c-ar fi în stare un om să mişte singur din loc vreo piatră ca aceasta?

— Nu! Ar trebui să fie un adevărat Hercule, răspunse primarul, zâmbind. Pentru a mişca din loc una singură din pietrele acestea, ar fi

nevoie de cel puţin zece oameni şi ar trebui ca şi aceştia să fie înzestraţi cu uneltele cele mai bune. Altfel n-ar fi nimic de făcut.

— Aşadar, dumneata socoteşti că ar fi cu neputinţă ca Egizio Ettore să se fi ascuns în dosul altarului?

— Cu neputinţă! Este adevărat, că se povesteşte despre un cavou, care s-ar găsi sub altar, dar temeinicia acestei legende n-a fost dovedită cu nimic.

— Atunci, zise Amedeo Feruccio, care mai ales după aceste povestiri ale primarului din Saint-Étienne, se simţea şi mai puţin bine în misterioasa bisericuţă, să nu ne mai pierdem vremea în zadar pe aici. Să pornim acum să cercetăm văgăunile şi peşterile din jurul Fontanellei, poate că norocul ne va ajuta să dăm pe acolo, pe undeva, de urma lui Egizio Ettore. La drum, fantasini!

Dar ce se întâmplase cu Egizio Ettore?

Ştim că în clipa în care ajunse la altar, pentru a dezvălui taina flăcării albastre, podeaua începu să se mişte sub picioarele sale şi una din lespezile de piatră, despre care primarul din Saint-Étienne spunea că nu pot fi ridicate nici de zece oameni, începu să se lase în jos, ca un chepeng, iar Egizio Ettore dispăru dinaintea lui Amedeo Feruccio.

Intrând prin acest chepeng sub altar, Egizio nu căzuse aproape deloc şi totuşi nu lipsi mult să-şi piardă cunoştinţa. El îşi dădu seama, totuşi, că se găsea într-o încăpere subterană, care însă era rânduită ca o locuinţă în adevăratul înţeles al cuvântului.

De-a lungul pereţilor erau aşezate rafturi înalte, pline cu cărţi, legate după moda evului mediu. Voinicului nostru i se păru chiar că vede şi o sobă, în care ardea focul, apoi sticle, retorte şi în general un aranjament ca în laboratorul unui chimist.

Deodată, mai înainte ca brigandul să-şi fi putut da seama dacă visează sau e treaz, alături de el se ivi o făptură ciudată.

Era un moşneag, al cărui chip cu trăsături hotărâte, era înconjurat de o barbă albă. El purta un fel de halat lung până în pământ, de culoare închisă şi încins peste mijloc cu o cingătoare de aur, iar pe cap o tichie de catifea, cum se purta în evul mediu.

Moşneagul acesta se uită liniştit, aproape fără curiozitate chiar, la brigandul întins la pământ, apoi se aplecă şi-i întinse mâinile.

— Ridică-te, Egizio Ettore, zise ciudatul om, care după cât se părea,

îşi căutase adăpost şi locuinţă tocmai aici, într-o subterană de lângă piscul Fontanella. Ridică-te şi fii binevenit!

Egizio Ettore se ridică şi-l privi pe bătrânul care părea să nu fie o făptură pământească, cu un amestec de teamă şi neîncredere.

Moşneagul acesta, care arăta cel puţin de optzeci de ani, avea trupul drept ca o lumânare şi privirile-i luceau ca ale unui tânăr.

— Urmează-mă, zise moşneagul. Mai înainte însă de a intra mai departe în locuinţa mea, trebuie să-mi făgăduieşti un lucru, Egizio Ettore.

— Tot ceea ce vreţi, domnul meu, răspunse voinicul, căci dacă nu mă înşel, dumneavoastră mi-aţi salvat viaţa!

— Asta aşa este, zise bătrânul, mângâindu-şi barba albă. Timpul tău n-a sosit încă. Oameni ca tine sunt necesari acolo sus, pe pământ. Trebuie să mai vină, măcar din când în când şi câte un bici pentru cei trufaşi, pentru aceia care nu ştiu să-şi pună frâu patimilor, trebuie să mai fie şi un lup pentru turma aceasta, din care să smulgă din când în când câte o oaie şi s-o sfâşie. Rugămintea pe care vreau să ţi-o fac este în acelaşi timp şi condiţia mea. Atât timp cât vei sta aici la mine, cât timp vei fi oaspele meu, să nu-mi pui nicio întrebare, să nu încerci să-mi afli numele şi să nu te trudeşti să descoperi cine sunt şi cum am venit aici şi pentru ce mă ascund de lume, când nu sunt un prigonit, un osândit ca tine. Dezlegarea acestei enigme, prietene Egizio, s-o laşi timpului, care odată şi odată îţi va destăinui toate misterele acestei ruine. Vreau să fim vecini buni, continuă moşneagul, şi te voi ajuta, atâta vreme cât vei sta prin Munţii Cagna. Să nu încerci însă niciodată să pătrunzi cu forţa în locuinţa mea, căci lespedea de piatră nu ţi se va deschide niciodată fără voia mea, iar flacăra albastră, care astăzi ţi-a arătat calea mântuirii, într-un chip atât de prietenos, te-ar ucide fără milă.

Când rosti aceste cuvinte moşneagul apăsă pe clanţa unei uşi, la care ajunsese între timp, şi brigandul scoase un strigăt de uimire.

Uşa aceasta ducea din laboratorul bătrânului – căci acolo căzuse Egizio Ettore – într-o încăpere, care era mobilată nu numai plăcut, ci chiar cu o eleganţă ce nu se întâlneşte decât prin palate.

De-a lungul pereţilor se ridicau mobile vechi de mare preţ, un scrin bătut cu argint, iar în mijlocul odăii se găsea o masă pusă cu o bogăţie princiară, de pe care nu lipseau nici chiar delicatesele cele mai rare.

— Mănâncă şi bea, Egizio Ettore, zise ciudatul bătrân, conducându-şi oaspele la masă. Este puţin cam întuneric, însă voi face puţină lumină.

Cu aceste cuvinte moşneagul apăsă pe un buton, aşezat într-un anumit loc la perete şi deodată… se aprinseră zeci de becuri electrice şi luminară încăperea subterană cu razele lor albe.

Dar Egizio Ettore nu se aşeză la masă. Uimirea îl încremenise pe loc şi deodată îngână următoarele:

— Domnule… domnule, dumneavoastră trăiţi aici într-o lume, despre care oamenii nici nu bănuiesc… Aveţi încredere în mine… Taina dumneavoastră nu va fi nicicând trădată… Cum aş putea să fac una ca asta? N-aş fi oare omul cel mai nerecunoscător din lume?

— Gândeşte-te întotdeauna la ce ai spus acum, Egizio Ettore, răspunse moşneagul. Atâta vreme cât îţi vei ţine jurământul, îţi voi fi prieten credincios. Să nu spui nimănui ce ai văzut aici şi dacă în gândul tău vrei să-mi dai un nume, atunci spune-mi „Electrus”.

— Electrus, exclamă brigandul, înţeleg acum. Tot ceea ce aţi făcut aici, se reazemă pe descoperiri în domeniul electricităţii. Nu-i aşa, distinsul meu prieten?

— Într-adevăr, aşa este, răspunse bătrânul. Eu îi datorez foarte mult acestei puteri misterioase. Prin electricitate am clădit locuinţa aceasta, ea îmi procură lumină şi căldură, ea îmi pregăteşte mâncărurile, ea mă ajută în lucrările pe care le desăvârşesc în adâncimea aceasta şi pe care nu le-am sfârşit încă, electricitatea – după cum de altfel te-ai putut încredinţa tu însuţi – îmi înlocuieşte glasul, când vreau să-i spun ceva vreunui muritor de pe suprafaţa pământului.

— Şi flacăra aceea albastră?

— Un semnal electric, prin care îţi dădeam de ştire unde trebuie să stai pentru a putea coborî în imperiul meu subpământean.

— Dar vă rog mai spuneţi-mi, cum v-a fost cu putinţă dumneavoastră, care vă găseaţi aici, adânc sub pământ, să vedeţi ce se petrece la suprafaţă?

— Cum mi-a fost cu putinţă?… Văd că măcar această curiozitate trebuie să ţi-o mulţumesc. Te rog deci, vino cu mine până la oglinda aceea, pe care o vezi aşezată pe mescioara de acolo!

Egizio Ettore se supuse şi-l urmă pe moşneag până la masa arătată.

— Vezi oglinda aceasta, zise bătrânul, pe care tu o crezi o oglindă

cu totul obişnuită? Acum fii cu luare-aminte… Voi pune în funcţiune razele electrice… Anumite stânci, de pe drumul spre Saint-Étienne sunt prevăzute cu faruri, alcătuite din mici oglinzi, în care trimit de aici razele electrice… Priveşte acum în oglinda aceasta şi spune-mi ce vezi?

Brigandul aruncă o privire în oglinda de pe măsuţă, dar în clipa următoare făcu uimit un pas înapoi.

Tot drumul de la Fontanella şi până la Saint-Étienne se vedea lămurit, cum zăcea scăldat în razele lunii… Fiecare stâncă, fiecare copac, aşa cum era în realitate… Pe când, însă afară, la suprafaţa pământului, regiunea era învăluită în întunericul nopţii, aici, în oglinda aceea magică, ţinutul apărea luminat ca ziua.

Electrus – după cum se numise singur moşneagul – închise oglinda şi îşi conduse oaspete uluit din nou la masă.

Egizio Ettore nici nu găsea cuvinte pentru a-şi tălmăci admiraţia, uimirea, stima pe care i-o purta misteriosului său binefăcător.

— Aici… aici sub scoarţa pământului, aici în întunericul unei grote trăieşte spiritul luminat, care săvârşeşte asemenea minuni, despre care oamenii nici nu bănuiesc?… Mărturisesc sincer că, stând acolo, sus, pe lespezile de piatră care alcătuiesc podeaua bisericuţei, nici prin minte nu mi-ar fi trecut să bănuiesc că sub picioarele mele se săvârşesc asemenea minunăţii!

— Era şi firesc să nu poţi bănui nimic! răspunse Electrus, zâmbind. Acum însă te rog gustă din mâncărurile mele, pe care mi le pregătesc tot cu ajutorul electricităţii. Uite, aici pe farfuria aceasta ai o friptură de căprioară, pe care am doborât-o cu ajutorul razei electrice… aici ai un fazan, pe care l-am prins cu laţu-mi electric, aici vezi vinul acesta, pe care tot prin electricitate l-am stors din struguri aduşi la coacere înainte de vreme. Mănâncă Egizio, căci rareori vei avea prilejul să te ospătezi la o cină ca aceasta.

Dar brigandul, tot nu era încă în stare să-şi mulţumească foamea, care de altfel îi era îndeajuns de mare, deoarece nu mâncase nimic, de peste douăzeci şi patru de ceasuri.

Întrebări noi îi veneau mereu pe buze şi mereu căuta să capete o nouă explicaţie de la Electrus, asupra ciudăţeniilor întâlnite acolo.

— Ce s-ar fi întâmplat însă, întrebă el, dacă urmăritorii ar fi ajuns odată cu mine pe lespedea, care m-a adus aici? Ce s-ar fi întâmplat

dacă vedeau şi ei flacăra albastră, care m-a scăpat pe mine din mâinile fantasinilor? Dacă pătrundeau şi ei aici, odată cu mine?

— Asta nu s-ar fi întâmplat! răspunse moşneagul, îndată. Electricitatea, care-mi dă mâncare şi băutură, căldură şi lumină, îmi este în acelaşi timp şi o armă grozavă, mai cumplită decât toate armele de care se foloseşte astăzi spiritul omenesc.

Prin electricitate am făcut din locuinţa mea subpământeană o cetate, care nu poate fi luată cu asalt nici chiar de regimente întregi. În aceeaşi clipă, în care următorii tăi, Egizio Ettore, ar fi încercat să pătrundă în locuinţa mea subpământeană aş fi pus în mişcare bateriile mele electrice şi fantasinii s-ar fi prăbuşit grămadă la pământ, fără cunoştinţă. Te îndoieşti oare de ceea ce ţi-am spus? întrebă bătrânul, văzând un zâmbet în jurul buzelor lui Ettore.

— Nicidecum! răspunse brigandul. Oare trăsnetul nu omoară şi el? Or, ştiu şi eu că trăsnetul nu este decât o descărcare de electricitate. În orice caz, Electrus, după ceea ce am văzut aici, în ascunsa dumitale locuinţă, nu mă mai îndoiesc de nimic.

— Foarte bine faci! răspunse bătrânul. Dar acum mănâncă şi Dumnezeu să-ţi binecuvânteze cina.

Atunci Egizio Ettore nu se mai lăsă îmbiat, mâncă cu poftă şi trebui să-şi mărturisească cum că bucătăria bătrânului era minunată.

Friptura de căprioară era mai gustoasă decât toate pe care le mâncase el până atunci, fazanul mai bine pregătit, fructele mai dulci, vinul mai de soi.

— Acum, zise Electrus, după ce oaspetele său mâncă şi bău bine, urmează-mă într-o altă odaie, căci după masă nu strică puţină muzică.

Cu aceste cuvinte bătrânul ridică o perdea, în dosul căreia se ivi o odăiţă, în care se găsea o orgă şi un crucifix mare în perete.

Electrus îi oferi oaspelui său un scaun, aşezat lângă orgă. După aceea el însuşi se aşeză în faţa instrumentului, învârti de o manivelă şi orga începu să cânte atât de dulce, atât de fermecător, cum nu mai auziseră niciodată urechile lui Egizio Ettore. El mai auzise cântece de orgă, chiar şi în Biserica Sfântului Petru din Roma, unde papa însuşi ţinea slujba; dar aici, în tăcerea stâncilor de pe Fontanella, cântecul de orgă i se păru mai curat, mai dumnezeiesc, mai cucernic.

Orga lui Electrus nu cânta decât cântece bisericeşti… nimic altceva. Niciun cântec uşor de lume nu ieşea din minunatul instrument

muzical şi totuşi, muzica aceasta avu o înrâurire atât de mare asupra sufletului lui Ettore, încât ochii lui se umeziră.

Parcă întreaga lui viaţă se perinda prin faţa ochilor săi sufleteşti în sunetele de orgă şi îşi revăzu copilăria fericită, se revăzu apoi alături de Letiţia, în noaptea aceea îngrozitoare, când biata fată îi mărturisi pentru prima oară că-l iubeşte şi revăzu apoi tot şirul nenorocirilor, arestarea, cercetările justiţiei, osândirea, temniţa din Capul Pertusato, fuga…

— Ajunge… ajunge! strigă Ettore deodată, ridicându-se de pe scaun. Ajunge, Electrus, căci cântecele dumitale îmi topesc în lacrimi toată bărbăţia!

Electrus se ridică şi el de la orgă. El îşi conduse oaspetele iarăşi înapoi în odaia, în care Egizio îşi luase cina.

Brigandul se minună din nou.

Masa rămasă încărcată încă de mâncăruri, nu era nicăieri. Ce se întâmplase cu ea? Ce se întâmplase cu tacâmurile, cu mâncărurile care mai rămăseseră acolo?

Voinicul îşi întoarse privirile întrebătoare înspre Electrus. Acesta însă numai zâmbea şi-i făcu semn să se uite înainte.

Brigandul îşi reîntoarse capul înspre locul unde mâncase şi… şi fu gata să se prăbuşească.

Masa se ivise din nou. Ea nu mai era însă încărcată cu bucate, ci era doar acoperită cu o faţă scumpă de catifea, în mijlocul căreia se găsea un vas cu florile cele mai rare.

— Nu… nu locuiţi singur aici? bâigui el, nemaiştiind ce să zică. Aveţi slugi?

— Slugile mele sunt tot electricitate! răspunse bătrânul. În vreme ce noi eram în odaia de alături şi ascultam muzică, am pus în mişcare maşinile electrice, care au strânsa masa, au făcut curat, au întins faţa aceasta de catifea roşie au aşezat florile în mijlocul ei.

— Florile, da, îngână uluit Egizio, dar cum este cu putinţă să crească flori aici, sub pământ?

— Din nefericire nu sunt flori naturale! răspunse Electrus cu părere de rău. Sunt tainele naturii, pe care omul nu le va pătrunde niciodată. Florile nu cresc nici pe stânci, nici în locuinţe subpământene, unde soarele nu le poate săruta. Dar florile acestea se aseamănă cu cele naturale nu numai în formă şi culoare, ci şi în parfum. Apropie-te,

Egizio Ettore şi miroase-le, spre a te încredinţa!

Brigandul n-aşteptă să fie poftit de două ori. El se apropie de masă şi se aplecă peste flori. Într-adevăr, viorelele, trandafirii, hiacinţii aceia aveau miros, ca şi când atunci ar fi fost rupţi din vreo seră.

Dar în vreme ce mirosea florile, Egizio nu băgă de seamă că Electrus îşi vârâse uşor mâna sub masă, unde apăsă pe un buton.

În clipa următoare Egizio Ettore tresări, se îndreptă din tot trupul, ca o lumânare, apoi… căzu încet înapoi, în braţele lui Electrus, care-l prinse cu băgare de seamă, fără să fie surprins de neaşteptata întorsătură. Dimpotrivă, privirile lui trădau că era mulţumit.

— Doamne! Aşa vreau să-l duc înapoi la suprafaţa pământului. Mâine, când se va deştepta, va crede că totul n-a fost decât an vis, un vis nebun, fantastic!

Dormi, Egizio Ettore! Te-am scăpat din ghearele groaznicei primejdii care te pândea şi locuinţa mea subpământeană ţi se va deschide din nou, când vei mai fi în primejdie. Atâta timp cât vei fi vrednic, atâta timp cât nu te vei lăsa cuprins de patimi înjositoare, atâta timp cât vei rămâne, ceea ce ţi-ai propus să fii: răzbunătorul nedreptăţii ce ţi s-a făcut, atâta timp, va rămâne şi Electrus prietenul tău!

*

* *

Egizio Ettore se trezi în aceeaşi firidă, în care se culcase în ajun.

Deşteptându-se îşi frecă ochii şi se uită în jurul său. Nimic nu se schimbase. Vechea ruină era la fel, cum o văzuse în ajun.

Şi totuşi, ştia prea bine că nu petrecuse toată noaptea în firida aceea, ci jos, în locuinţa subpământeană a noului său prieten, Electrus.

Brigandul se ridică cu înfrigurare şi căută urmele care i-ar fi putut arăta locul, unde se găsea intrarea în misterioasa locuinţă a moşneagului.

Dar toate căutările lui fură zadarnice.

Clopoţelul electric nu era de găsit niciunde în bisericuţă, niciunde nu se vedea vreo urmă despre flacăra albăstruie, ce se învârtea în cerc. Iar când cercetă şi lespedea de piatră, cu care credea el că coborâse în locuinţa lui Electrus, rămase năucit văzând că, nicio zgârietură, nicio

crăpătură, niciun loc liber, cât de mic nu se putea observa în jurul pietrei, spre a dovedi că aceasta fusese vreodată mişcată din loc.

— Aşadar, să fi visat numai? strigă el, nedumerit. Sfântă Madona! Dar chiar dacă totul n-a fost decât un vis, eu tot îţi mulţumesc, pentru că mi-ai trimis un vis frumos, înviorător, un vis dătător de speranţe! Dar, continuă el, după o scurtă pauză, credeam că mi-am găsit un prieten, care să fie aproape de mine, care să mă poată ajuta şi, iată că tot singur sunt, numai cu mine însumi!

Egizio ieşi din bisericuţă, afară, unde soarele strălucea pe cer. El înconjură bisericuţa, mai cercetă o dată colţ cu colţ, nădăjduind că tot va da peste intrarea în locuinţă lui Electrus, sau măcar peste vreo urmă, care să-i dovedească cum că într-adevăr acolo sub pământ se găsea o fiinţă omenească. În curând însă trebui să-şi dea seama că nu exista nicio urmă, care să-l facă să continue a crede în existenta unui Electrus.

— A fost un vis… numai un vis! murmurară cu tristele buzele brigandului, care urcă tot mai sus, spre cele mai înalte piscuri ale Fontanellei.

Cap. 13 – Fata cu capul de mort

Una din cele mai frumoase clădiri din Ajaccio, o adevărată minune a arhitecturii, era palatul bancherului Fernando Hernez.

El venise din Spania – aşa se povesteşte cel puţin – cu mulţi ani înainte şi ca băiat sărac lipit pământului, vindea portocale pe străzile din capitala Corsicii.

Spaniolii însă sunt foarte buni negustori, au spiritul negustoresc înnăscut şi ca şi israeliţii, nu fac niciodată afaceri din care să nu le rămână ceva.

Pe semne că tocmai de aceea spaniolii care nu au avere, sunt de o economie şi o cumpătare în cheltuieli, care atinge adeseori marginea zgârceniei.

Care a fost baza fantasticei averi adunată de Fernando Hernez nu ştiau nici chiar locuitorii din Ajaccio, în mijlocul cărora trăise zeci de ani.

Sigur este doar că spaniolul se îmbogăţise an cu an, tot mai mult, iar acum nu se mai amesteca decât în afacerile care puteau să-i aducă

câştiguri foarte mari. Şi cu toate că trecuse de cincizeci de ani, Fernando Hernez tot nu se astâmpăra şi lucra zi şi noapte la înmulţirea averii sale.

Fernando Hernez era poreclit Rotschildul Corsicii, Vanderbiltul Sudului, dar toate aceste porecle măgulitoare nu-i ajungeau. El voia să se ridice mai sus, tot mai sus şi, pe lângă înmulţirea averii, ambiţia lui mai era să joace un rol de căpetenie în viaţa Corsicii, sau chiar şi a Franţei, dacă se putea, să-şi câştige titluri şi decoraţii, într-un cuvânt să-i facă pe oameni să-i uite originea, să uite că tatăl lui fusese un biet vânzător de peşte prăjit, în Sevilla.

Se înserase. În unul din saloanele mobilate cu lux princiar ale palatului său, bancherul stătea de vorbă cu soţia sa, o femeie ca de vreo treizeci şi cinci de ani, care mai avea încă în înfăţişarea sa toată fierbinţeala frumuseţilor de la miazăzi.

Doamna Esmeralda Hernez fusese aceea, care-l împinsese pe soţul său să urce treaptă cu treaptă scara măririlor şi tot ea îşi pusese în cap să le întreacă pe toate celelalte femei din Ajaccio, nu numai în bogăţie, dar şi în rang social.

— Aşadar, astăzi se va hotărî? întrebă Esmeralda, care şedea trântită pe o canapea şi îşi făcea vânt cu un evantai foarte scump. Dar oare eşti încredinţat că va veni?

— Va veni, răspunse Fernando Hernez, scuturându-şi scrumul ţigaretei într-o scrumieră de argint, fii încredinţată Esmeralda că va veni şi încă astă-seară va avea loc logodna lui cu fata noastră.

— Nu te bucura prea de vreme, îi tăie vorba dona Esmeralda. El nu şi-a văzut încă logodnica şi tremur când mă gândesc la clipa în care se va vedea în faţa nefericitei noastre copile…

— Îl ţin prea bine în mâinile mele, pe acest distins domn conte şi chiar dacă la vederea sărmanei noastre Estrella îşi va pierde cunoştinţa, totuşi, va fi silit s-o ia de soţie.

— Aşadar, îl ai la mână? şopti Esmeralda. I-ai împrumutat mulţi bani, nu-i aşa?

— Contele Robert de Paris este îndatorat până peste cap, răspunse bancherul, la întrebarea soţiei sale. A avut pe piaţă o sumedenie de poliţe. Prin agenţii mei însă, am cumpărat toate poliţele acestea, care trebuie plătite peste opt zile. Şi atunci, sau plăteşte, domnul conte Robert de Paris, sau dacă nu îl ruinez, împreună cu distinsul nume pe

care-l poartă. De plătit, nu poate să plătească, continuă Fernando Hernez, cu ascunsă bucurie. M-am interesat bine şi-i cunosc starea financiară, cum îmi cunosc propriile mele buzunare. În asemenea împrejurări nu-i rămâne altceva decât să facă pace cu mine, or, cea dintâi condiţie a mea, sună: „Vei deveni ginerele meu, conte Robert de Paris… te vei însura cu fata mea”!

În clipa aceea intră un servitor şi vesti că domnul conte Robert de Paris a sosit.

— Clipa hotărâtoare a sosit! exclamă Fernando Hernez, cu înfrigurare. Tu retrage-te, scumpa mea Esmeralda şi lasă-mă pe mine să-i fac cunoştinţă contelui cu Estrella noastră. Ah! îi datorez sărmanei noastre copile, care a fost atât de crud lovită de soartă, măcar un soţ distins, or, cine ar putea fi mai distins în toată Corsica, decât contele Robert de Paris, care se trage din neamul prinţilor cu acelaşi nume?

Esmeralda se ridică de pe canapea.

Ea mai strânse o dată mâna soţului său, privindu-l ţintă în ochi.

Peste e jumătate de minut Esmeralda dispăru după o draperie de catifea, iar Fernando Hernez se îndreptă spre o altă uşă, în pragul căreia tocmai se ivise contele Robert de Paris.

— Ah, dumneata eşti scumpul meu prieten? îi strigă el contelui de Paris, întinzându-i amândouă mâinile. Aşadar, te-ai ţinut de cuvânt şi îmi aduci cuvântul hotărâtor, pe care rămăsese să mi-l dai astăzi… Foarte bine, conte de Paris, căci ştii care este situaţia dintre noi… Eu am poliţe de-ale dumitale, pentru o sumă care se ridică până la vreo două milioane de franci… Un singur cuvânt rostit de dumneata şi toate hârtiile acestea, atât de primejdioase pentru contele Robert de Paris se vor face scrum, în soba aceea de acolo. Cuvântul acesta însă, dragă conte, trebuie să-l rosteşti încă astăzi… chiar acum!

— Fernando Hernez, zise contele cu voce nesigură, dumneata ai ştiut să învârteşti lucrurile astfel, încât să ajungi creditorul meu cel mai de seamă. Am înţeles de la început ce scop urmăreai, băgându-ţi banii în poliţele mele. Voiai să mă sileşti să mă însor cu fata dumitale, voiai să uneşti numele meu, atât de cunoscut în istoria Franţei, cu numele dumitale.

— Şi crezi oare că ţi-ar strica o asemenea legătură, dragă domnule conte? întrebă spaniolul, arătându-şi mereu inelele cu briliante, care îi împodobeau degetele ambelor mâini. Să privim puţin toată chestiunea

din punct de vedere negustoresc… Dumneata ţi-ai trăit viaţa, cele mai frumoase femei ale Franţei, Corsicii şi Italiei ţi-au stat la picioare şi nu în zadar ai fost poreclit Don Juanul din Ajaccio. Dar la drept vorbind, nici nu ştiu de ce te împotriveşti? Eu nu-ţi cer s-o iubeşti pe Estrella cu dragoste pătimaşă. Te vei însura cu ea, Estrella se va numi contesă de Paris, iar dumneata vei găsi casa mea de bani deschisă, de câte ori vei avea nevoie. Domnule conte, părerea mea ar fi să nu mai stai pe gânduri şi să nu dai norocului cu piciorul, căci – cu aceste cuvinte spaniolul îşi aşează mâinile lui mari pe umărul subţirelului conte şi trăgându-l înspre sine, continuă: – …căci situaţia dumitale este foarte zdruncinată, domnule conte, cuţitul ţi-a ajuns la gât şi dacă vreau eu, mâine încă poate intra în carne.

Un fior nervos străbătu trupul contelui de Paris.

— Mi-ai vorbit pe faţă, dragă Hernez, zise el, şi sinceritatea dumitale mă obligă să răspund la fel. Ei bine, îţi mărturisesc că, n-aş fi tocmai pornit împotriva propunerii dumitale şi aş trece chiar şi peste anumite scrupule, ca de pildă, originea, dar…

— Dar? repetă bancherul, când văzu că Robert de Paris tace deodată, încurcat.

— Dar eu n-am văzut-o încă niciodată pe fiica dumitale, or… se povestesc lucruri atât de ciudate pe socoteala ei! De altfel, nici dumneata nu poţi să iei aceasta în nume de rău, deoarece până acum fiica bogatului Fernando Hernez n-a fost văzută încă niciodată la seratele pe care le-ai dat.

La auzul acestor cuvinte ale contelui, o umbră trecu peste chipul spaniolului.

— Nu-ţi voi răspunde la întrebarea aceasta, zise el, cu voce aspră. Totuşi, socotesc că ai dreptate să ceri să-ţi vezi viitoarea soţie, mai înainte de a te hotărî. Aşadar, urmează-mă, conte Robert de Paris! Ţi-o voi arăta pe Estrella!

Robert de Paris se duse lângă bancher, acesta îl luă de braţ şi fără a mai spune vreo vorbă, străbătură împreună un şir întreg de odăi, care mai de care mai încărcate cu lucruri preţioase.

Deodată spaniolul se opri în faţa unei uşi încuiate.

El bătu de trei ori în ea şi uşa fu deschisă, pe dinăuntru.

Bancherul se apropie de o masă şi sună din clopoţelul ce se găsea acolo.

Îndată intră în odaie o femeie bătrână, cu părul cărunt, îmbrăcată într-o rochie neagră, sumbră.

— Ines, îi zise bancherul, vreau să vorbesc cu Estrella. Spune-i că o aşteaptă contele Robert de Paris.

Bătrâna Ines tresări. Un moment se păru că-şi va împreuna mâinile, spre a şi le îndrepta implorator înspre stăpânul său, dar în clipa următoare mâinile îi căzură de-a lungul trupului, se înclină şi dispăru.

Deodată lampa se stinse şi încăperea fu învăluită de un întuneric beznă.

În acelaşi timp se deschise o uşă şi contele de Paris nu văzu, dar auzi foşnetul unei rochii de cucoană, care trecuse pragul. Încetul cu încetul apoi, desluşi contururile unui trup de femeie, care era învăluit într-un văl alb, lung până în pământ.

Atunci începu să mijească o lumină trandafirie în odaie şi la lumina aceasta clar-obscură, contele de Paris, zări sub văl un trup feciorelnic de toată frumuseţea.

— La naiba! îşi zise Robert de Paris. Dacă aceasta este fata lui Fernando Hernez, atunci toate zvonurile, care spuneau că fiica bancherului ar fi groaznic de urâtă, sunt numai născociri. Trupul acesta este mai frumos chiar decât trupul Venerei!

Hernez se apropiase de fata învăluită, care se oprise în mijlocul pragului, o luă de braţ cu gingăşie şi-i vorbi dulce, aşa cum nu era el obişnuit să vorbească cu oricine.

— Scumpa mea copilă, draga mea Estrella, te-am rugat să vii, pentru a-ţi prezenta pe viitorul tău soţ. Ţi-am trimis eu nişte fotografii de-ale lui, aşa că la drept vorbind, tu-l cunoşteai mai dinainte. Acum însă, contele de Paris vrea şi el de la tine acelaşi lucru. Estrella, copila mea, ia-ţi vălul de pe ochi, ca logodnicul tău să-şi cunoască şi el viitoarea lui soţie!

— Tată, se auzi atunci o voce dulce, mângâietoare, din dosul vălului, dragă tată, ţi-am spus demult, că am renunţat o dată pentru totdeauna la fericirea, la care are dreptul orice fată pe acest pământ. De aceea, te rog tată, cruţă-ţi ţie, mie şi contelui, o clipă dureroasă!

— Ia-ţi vălul de pe ochi! strigă bancherul, cu voce aproape aspră. Îţi poruncesc!

Atunci mâinile se mişcară sub văl… Robert de Paris se apropie fără să vrea. Lampa roză, care luminase odaia numai pe jumătate până

atunci, se stinse şi în locul ei se aprinseră zeci de becuri electrice, luminând orbitor, până şi cel mai îndepărtat colţ al încăperii.

Vălul alb căzu… Contele de Paris se clătină pe picioare, strigând îngrozit:

— Fata cu cap de mort! Ah, aşadar zvonurile tot erau îndreptăţite! Vestea despre nenorocirea acestei copile, discutată atât de mult în societatea lumii alese din Ajaccio era adevărată! Trapul unei Venere, care poartă pe umeri un cap de mort! Da… întocmai aşa este!

Robert de Paris era un om rău, un stricat, un suflet josnic, mârşav, un criminal chiar; totuşi, chiar şi inima lui de piatră avu un simţământ de compătimire, de milă, când văzu chipul acestei copile, cu care soarta fusese atât de vitregă.

Fata aceasta, care era înconjurată de bogăţie şi strălucire, făptura aceasta nenorocită, căreia i se îndeplineau dorinţele, mai înainte de a apuca să şi le spună, care se putea juca cu milioanele, cum se joacă copiii cu firele de nisip, făptura aceasta fusese groaznic lovită de soarta, care-i refuzase, ceea ce nu refuză nici celei din urmă cerşetoare: un chip omenesc, pe care privirile semenilor săi să se odihnească cu plăcere.

Destinul o însemnase atât de cumplit pe Estrella, încă de la naştere. Să fi vrut oare Cerul să-l pedepsească pe Fernando Hernez, pentru fărădelegile sale, dându-i acest copil cu cap de monstru, la a cărui privire să-şi aducă întotdeauna aminte de păcatele lui?

Dar oare nu era aceasta o nedreptate din partea Aceluia care ne stăpâneşte pe toţi?

Cu ce păcătuise Estrella, ca să fie însemnată atât de înfiorător, cu groaznica pecete a naturii? De ce să fi fost ea, tocmai ea înlăturată de la cunoaşterea bucuriilor copilăriei, de ce să nu fi avut dreptul şi ea, ca ceilalţi fii ai omului, să poată alerga zburdalnic, să se poată juca prin parcuri şi grădini cu tovarăşi de aceeaşi vârstă cu ea?

Copilăria ei? Ani nesfârşiţi, petrecuţi în singurătate şi veşnică tristeţe, deoarece părinţii ei erau prea mândri, pentru a arăta lumii monstrul căruia îi dăduseră ei viaţă.

Tinereţea ei? Ajunsă la vârsta adolescenţei, cu vârsta coaptă mai de timpuriu ca la ceilalţi copii, Estrella se retrase ea singură şi de bună voie de lume, deoarece se ruşina de groaznica pecete pe care i-o pusese natura.

Aşa că, singura fiică a nababului Corsicii, îşi trăia viaţa în dosul ferestrelor acoperite cu perdele groase, în încăperi dosnice, în care nu intra nimeni, decât servitoarea sa, Ines, care-i fusese şi doică, şi am putea spune, îi slujise chiar şi de mamă şi de tată, deoarece părinţii ocoleau pe cât puteau să aibă prea des înaintea ochilor această singură nenorocire a vieţii lor.

Învăţată cu resemnarea de mic copil, Estrella nici nu tresări măcar acum, când auzi strigătul îngrozit al contelui Robert de Paris: Fata cu cap de mort!

Ea se apropie încet de contele care la această apropiere simţi un fior de gheaţă străbătându-i trupul şi cu ochii ei deştepţi, aşezaţi în capu-i groaznic, osos, cu fălcile căzute înăuntru, cu bărbia ascuţită şi umerii obrajilor ieşiţi, îl privi liniştită, nici măcar supărată.

— Nu-i aşa, domnule conte, zise ea, cu vocea-i caldă, argintie, că chipul meu te îngrozeşte? Nu-ţi iau aceasta în nume de rău, căci e firesc! Dar porunca tatălui meu este să mă mărit cu dumneata şi voi fi soţia dumitale… dacă dumneata te poţi hotărî la aceasta.

Trecură câteva minute, până când Robert de Paris se reculese îndeajuns, pentru a putea răspunde cuvintelor atât de simţite ale nenorocitei copite.

— Domnişoară, îngână el, ştergându-şi cu o batistă năduşeala de pe frunte, îmi pare rău din tot sufletul, de nenorocirea care v-a lovit, dar eu nu pot…

— Cred că amănuntele le putem vorbi mai liniştiţi în odaia mea de lucru! îi tăie vorba contelui Robert de Paris, Fernando Hernez. Tu, copila mea, pune-ţi vălul pe ochi şi de mâine începe să-ţi faci pregătirile pentru cununia care va avea loc de astăzi în opt zile. Îţi jur, copila mea că vei deveni o contesă de Paris şi ştii că Fernando Hernez are obiceiul să-şi ţină jurământul.

Vălul alb acoperi din nou sărmanul chip de mort. Ines, servitoarea credincioasă îşi luă duios stăpâna de braţ şi porni cu ea afară din odaie.

Robert de Paris, care se uita după ea, ca după o stafie, care după ce a revenit o dată pe pământ se înapoia acum iarăşi în mormânt, îl urmă îngrozit pe spaniolul, care-i făcu semn să vină cu el.

El nu răsuflă uşurat, decât numai după câteva minute, când se văzu iarăşi în odaia de lucru a bancherului.

Hernez luă loc într-un fotoliu şi de data aceasta nici Robert de Paris nu mai refuză de a se aşeza pe un scaun, în faţa lui.

— Acum ai văzut-o pe fiica mea, zise Fernando Hernez, după o scurtă pauză. Te rog să hotărăşti, când să aibă loc nunta.

— Fernando Hernez, exclamă Robert de Paris, cu glasul tremurând de mânie. Tot îmi mai ceri să fiu ginerele dumitale, după ce ai văzut groaza ce m-a cuprins, când am zărit chipul nefericitei dumitale copile?

— Da… îţi cer aceasta! răspunse spaniolul cu o voce, care nu părea înclinată să mai admită vreo împotrivire.

— Iar eu… eu refuz să-mi dau numele, să iau de soţie o făptură, care nu este femeie, decât până la umeri, iar de acolo în sus… un cadavru.

— Bine! Acum cunosc părerea dumitale în chestiunea aceasta! zise Fernando Hernez, foarte liniştit. Nu strică însă, să cunoşti şi părerea mea. Ascult-o deci. Peste opt zile o voi conduce pe Estrella la altar. În aceeaşi zi eu îţi voi plăti toate datoriile, îţi voi înmâna toate poliţele iscălite de dumneata şi afară de aceasta, îţi voi mai pune la dispoziţie şi o zestre de zece milioane de franci. Dacă totuşi ziua aceasta, a opta de astăzi înainte ar trece, fără ca fiica mea să fi devenit contesă de Paris, atunci dumneata eşti un om ruinat şi porţile închisorii se vor deschide pentru a te primi.

Robert de Paris se uita ca un năuc la bancher. O bănuială cumplită pusese deodată stăpânire pe mintea lui.

— Ce vrei să faci, nenorocitule? strigă el, de abia putând lega cuvintele. Ce-mi vorbeşti mi-e aici de… de închisoare? Sau poate crezi că puterea dumitale merge chiar până acolo, încât…

— Da, cred! răspunse spaniolul, batjocoritor. Şi pentru ca să-ţi deschid porţile închisorii, nu trebuie decât să fac să se mai judece o dată procesul lui Egizio Ettore, procesul acelui nenorocit, căruia i s-a răpit libertatea şi cinstea, mulţumită uneltirilor domnului conte Robert de Paris… Ha, ha, ha, chiar şi eu am jurat strâmb în procesul acesta, îţi mai aduci aminte, Robert de Paris?

— Tocmai de aceea trebuie să taci! răspunse contele de Paris. Sau poate că vrei să te arunci singur în temniţă?

— În ceea ce mă priveşte pe mine, am destule milioane ca să-mi pot răscumpăra libertatea. Dumneata ştii prea bine că cu bani poţi

face orice, oriunde şi poate că mai ales în Corsica, unde îţi place şi dumitale să trăieşti. Dumneata însă, dumneata nu mai ai la îndemână mijloacele trebuincioase, pentru aţi cumpăra o sentinţă favorabilă şi de aceea, vei face cunoştinţă cu Casa Iadului, din Capul Pertusato.

— Hernez, dumneata eşti un diavol, nu un om!

— Numai atunci însă, când este vorba de fericirea singurei mele copile! răspunse bancherul jucându-se cu tabachera lui de aur. Şi acum, dragă conte, cred că pentru astăzi întrevederea noastră poate lua sfârşit. Astăzi suntem în 6 februarie. În ziua de 13 cununia trebuie să aibă loc.

Robert îi aruncă spaniolului o privire plină de ură, pe care însă căută s-o ascundă. Înclinându-se apoi, părăsi odaia.

Mânia lui însă nu mai cunoştea margini şi pentru a şi-o vărsa pe ceva, îşi făcu cu ou şi cu oţet vizitiul, care-l conduse în elegantul său echipaj, până la palatul pe care-l avea în Ajaccio.

— Spaniolul acesta mă are la mână, mormăi el, şi mă poate ruina… mai mult chiar, mă poate arunca chiar şi în închisoare, dacă nu mă însor cu fata lui… Dar cum, cum să fac soţia mea din făptura aceasta cu cap de stafie, tocmai eu, care am ţinut în braţele mele cele mai frumoase femei din Europa, tocmai eu, care preţuiesc atât de mult frumuseţea femeiască? Să nu mai fie oare nici un singur mijloc de scăpare?…

— Ba da, este un mijloc… singurul de altfel! continuă el. Eu sunt sărac şi poate că am sărăcit din propria mea vină. Fratele meu, Raymond însă, e bogat, aproape tot atât de bogat ca şi Fernando Hernez. Ah, de ce nu moare odată şi Raymond acesta! Dacă el ar muri, eu aş ajunge stăpânul marii lui averi, ba mai mult decât atâta, în loc de conte aş deveni prinţ. De Fernando Hernez nu mă pot descotorosi, căci este prea bănuitor şi pe urmă, tot n-aş ajunge la niciun rezultat cu el, aş fi urmărit de moştenitori, pentru poliţele pe care le am la bancher. Aşadar, moartea spaniolului nu mi-ar folosi la nimic. Dacă însă, l-aş mătura din calea mea pe prinţul de Paris, atunci… atunci aş fi un om salvat. Şi cât de uşor mi-ar fi să fac asta! El este atât de încrezător, încât nu s-ar sfii să iasă noaptea, pe străzile cele mai nesigure, pe străzile unde oamenii nu mai îndrăznesc să iasă, după apusul soarelui. Dar, ce ar fi, dacă l-aş ademeni în munţi şi l-aş arunca într-o prăpastie?… Sau poate să mă scap de el prin otravă? Draci ai

iadului, veniţi-mi în ajutor… ajutaţi-mă să născocesc un plan bun! Prinţul Raymond de Paris trebuie să dispară pentru ca să-l moştenesc eu… nimic altceva nu mă poate scăpa.

Contele Robert de Paris, ajungând în palatul lui, se duse de-a dreptul în odaia sat de lucru şi se încuie înăuntru.

Apoi se aşeză în faţa mesei de lucru, îşi luă capul între mâini şi începu să se gândească, în ce chip ar putea să-şi ucidă fratele mai uşor, şi mai fără primejdie de a fi descoperit.

Fratricid! Da, ticălosul, nemernicul, decăzutul acesta nu se îngrozea nici chiar de o asemenea crimă, care de la Cain şi Abel, este socotită de oameni ca fapta cea mai dezgustătoare, cea mai mârşavă, cea mai fioroasă.

Contele Robert de Paris, era în pragul ruinei şi i se cerea să se însoare cu fata cu cap de mort, cu fiica lui Fernando Hernez, bancherul atât de bogat din Ajaccio. Numai, o minune, sau o crimă îl mai putea scăpa pe conte din situaţia groaznică, în care se găsea.

Or, cum Robert de Paris ştia că minuni în timpurile noastre nu se mai întâmplă, se hotărî să treacă la crimă, la cea mai fioroasă crimă, pe care o poate concepe o minte omenească.

E aproape îndeobşte cunoscut că un ticălos, un decăzut, când ajunge într-o încurcătură, nu se gândeşte la calea cea mai firească de a scăpa de ea, ci întotdeauna născoceşte sau pune la cale noi ticăloşii, în loc să caute să scape de necaz într-un chip cinstit.

N-ar fi fost oare mult mai simplu şi mai firesc, să se ducă la nobilul său frate, să-i mărturisească situaţia grea în care se găsea?

Prinţul, care ajutase nenumăraţi oameni străini, care veniseră să apeleze la el, care era cunoscut ca un suflet nobil şi mărinimos, n-ar fi stat o clipă la îndoială să vină în ajutorul propriului său frate. El ar fi plătit până la cel din urmă ban, toate datoriile lui Robert de Paris.

Sunt însă oameni, care s-au dezobişnuit de a mai călca pe drumul cel drept. Un asemenea om era şi Robert de Paris. Afară de aceasta însă, contele de Paris mai era şi foarte îngâmfat. Pentru nimic în lume el n-ar fi primit să se umilească în faţa fratelui său, care era cu aproape cincisprezece ani mai mare decât el. Nu, mai bine prefera să-şi însuşească suma de care avea nevoie, printr-o fărădelege, printr-un păcat strigător la cer.

Robert de Paris se hotărâse deci să-şi înlăture fratele şi acum se

gândea doar la chipul în care urma să-şi pună în aplicare josnicul plan.

— Dacă Raymond nu mai este printre cei vii, atunci eu îl moştenesc, căci de Letiţia, fata fratelui meu şi singura moştenitoare îndreptăţită, nici nu poate fi vorba, deoarece pe ea o ţin ascunsă în schitul de pe insula Lavezzi şi de-acolo nu va putea ea fugi niciodată.

Dar cum, cum să-l ucidă pe Raymond de Paris, fratele său? Ce mijloc să aleagă el din arsenalul de fărădelegi al iadului, pentru a scăpa de nobilul şi mărinimosul său frate? Otravă, pumnal, un atac nocturn, o prăbuşire în prăpastie?…

Ah, toate acestea fuseseră prea des întrebuinţate şi pe urmă, un martor nechemat ar fi fost îndeajuns, pentru a-l nenoroci. Afară de aceasta, otrava lasă urme, pumnalul poate să alunece, iar prăbuşirea de pe stâncă, cum să aibă loc, când fratele său locuia la Paris? Pentru asta ar fi trebuit mai întâi să-l ademenească în Corsica.

— Nu, toate acestea, îşi zise mizerabilul, mă pot pierde, mă pot trăda.

Lui îi trebuia ceva cu totul deosebit, ceva ca să nu arunce nici cea mai mică urmă de bănuială asupra lui.

Deodată Robert de Paris sări de pe scaun, trăsăturile feţii îi erau contractate, în ochii lui se putea citi un triumf drăcesc şi cu o voce, care lui însuşi i se păru străină – fiind pe semne a Satanei care pusese stăpânire pe sufletul său, strigă:

— Am găsit… am găsit… ha, ha, o capodoperă de blestemăţie, asemenea căreia niciun om n-a mai născocit vreodată. Da, Raymond să fie ucis de acela, în seama căruia se pun acum toate fărădelegile care se săvârşesc în Corsica. Egizio Ettore, duşmanul meu de moarte să-mi fie unealtă, el, ha, ha, ha, ce minunată idee, el însuşi să mă ajute să pun mâna pe milioanele fratelui meu şi pe titlul de prinţ. Dar ia să vedem, cam cum ar trebui să se petreacă chestiunea?… Da, da, aşa… aşa! Letiţia trebuie să-i fie redată lui Egizio Ettore. La drept vorbind, ce-mi pasă mie dacă fata va fi a lui? De când ştiu că-mi este nepoată şi că-mi stă în calea scopurilor mele, nu mi se mai pare nici pe jumătate aşa de frumoasă cum o vedeam pe vremuri. De altfel mie nici nu-mi plac femeile care plâng, or, Letiţia aceasta n-a încetat nici acum să bocească în schitul maicilor din insula Lavezzi. Da, da… îi voi da drumul… o voi trimite înapoi la Egizio Ettore… ea îl va găsi,

căci dragostea găseşte în totdeauna ceea ce caută şi… atunci…

Contele de Paris nu-şi mai desfăşură planul înainte, ci se aşează la masa sa de lucru şi cu mână tremurândă aşternu pe hârtie următoarele rânduri:

„Scumpul meu frate Raymond,

Aş fi dat jumătate din viaţa mea, dacă soarta ar fi rânduit lucrurile astfel încât să nu fiu silit să-ţi scriu rândurile acestea. Din nefericire însă, nu pot să nu ţi le scriu, deoarece îmi eşti frate, iubit şi drag şi trebuie să-ţi vestesc ceea ce am aflat despre soarta copilei tale, ca să ştii ce măsuri să iei.

Letiţia este găsită! Dar vai, scumpul meu frate, ar fi fost de o mie de ori mai bine, dacă o pierdeai pentru totdeauna, decât s-o găseşti aşa cum ai găsit-o. Fii tare, frate dragă, căci soarta te-a lovit crunt, ţi-a dat o fiică nevrednică de tine, de numele tău, de sufletul tău mare şi bun.

Lacrimile îmi întunecă vederea, când aştern rândurile acestea pe hârtie şi toată noaptea trecută n-am putut dormi.

Frate, frate, dacă ai şti ce luptă s-a dat în sufletul meu, până când m-am hotărât să-ţi scriu adevărul. Dar m-am gândit că odată tot îl vei afla şi atunci mi-am zis că e mai bine să ştii de pe acum.

Aşadar, află sărmanul şi greu încercatul meu Raymond, care vei primi prin aceasta cea mai cumplită lovitură a vieţii tale, că am găsit-o pe Letiţia, dar… ea este o decăzută, o pierdută… ea este iubita unui răufăcător, a unui bandit.

Un corsican, eu numele de Vincenzo Rossati a crescut-o, căci el a fost acela, care a găsit-o. Bietul om îmi povestea cu lacrimi în ochi, ce jertfe a făcut pentru a creşte fata, el care nu este om însurat.

Până acum vreun an, Letiţia era o fată curată, plină de virtuţi, când apoi, a făcut cunoştinţa unui anume Egizio Ettore. Mizerabilul acesta a amăgit-o din casa tatălui său adoptiv şi de atunci locuieşte împreună cu el în Munţii Cagna, ca tovarăşă a lui Egizio Ettore, dispreţuită şi blestemată ca şi păcătosul său iubit.

Da, scumpul meu Raymond, mâna îmi tremură de emoţie, sângele îmi năvăleşte tot înspre creier, când îţi scriu rândurile acestea. Pe Letiţia n-o mai poţi scăpa, fiindcă e prea jos căzută; dar nu-ţi este îngăduit să laşi pata aceasta să murdărească numele nostru, ci trebuie să încerci măcar să-l pedepseşti, după cum merită, pe ticălosul care a amăgit-o.

De îndată ce vei fi primit scrisoarea aceasta, vino numaidecât aici. Voi merge chiar eu însumi cu tine în munţi, pentru a pune mâna pe acest Egizio Ettore. Trebuie să-l ucizi, scumpul meu frate, căci numai astfel vei şterge de pe numele nostru ruşinea, cu care l-a mânjit fiica ta, Letiţia.

Te îmbrăţişez şi te sărut, nefericitul meu, Raymond şi te aştept cu nerăbdarea cu care aştept să mă răzbun pe acest Egizio Ettore,

fratele tău iubitor,

ROBERT”

Contele de Paris citi de două ori scrisoarea ticăloasă, apoi o băgă într-un plic şi scrise pe el adresa de la Paris a prinţul Raymond.

După ce-şi mai puse pe scrisoare şi pecetea cu blazonul familiei de Paris, contele începu să râdă cu lacrimi.

— Sunt un stricat! exclamă el. Ei bine, dar barem sunt regele stricaţilor. Cu un singur glonte îi împuşc pe toţi, care îmi stau în cale. Raymond va primi scrisoarea aceasta şi ruşinea îi va zdruncina şi mai mult sănătatea… Va veni aici, eu îl voi trimite în munţi, iar acolo va avea grijă Egizio Ettore să mi-l pună de pe picioare, pentru ca să intru eu în stăpânirea averii prinţilor de Paris. Iar când Ettore îl va ucide pe prinţul de Paris, o personalitate atât de mare şi de cunoscută în toată lumea, atunci guvernul va lua cele mai întinse măsuri pentru a pune mâna pe bandit. După moartea lui Raymond şi prinderea lui Egizio Ettore îi voi şopti Letiţiei la ureche că, la drept vorbind, ea este vinovată de moartea tatălui său, şi ar trebui să n-o cunosc îndeajuns pe plângăcioasa aceasta, pentru a nu-mi da seama că-şi va pune singură capăt vieţii. Iar atunci eu voi fi prinţ de Paris, voi avea la îndemână nenumărate milioane şi Fernando Hernez, dobitocul acela, va trebui să caute un alt soţ pentru fiica sa, fata cu cap de mort.

Contele sună dintr-un clopoţel de argint pe care-l avea pe masă.

Dar rămase puţin cam mirat când în locul cameristului său văzu intrând în odaie o fată îmbrăcată în doliu.

— Cine eşti dumneata, copila mea? întrebă contele uimit de frumuseţea fetei blonde. De când te găseşti în palatul meu?… Stai, stai parcă îmi aduc aminte de ceva… Da, da, Leblanc mi-a vorbit despre dumneata. Eşti fiica lui Luigi Carazoni, primarul din Saint-Étienne, care a fost ucis şi cauţi o slujbă în casa mea, nu-i aşa?

— Da, domnule conte, sunt Gilda Carazoni.

— Şi ţi-a dat Leblanc vreo însărcinare aici? întrebă Robert de Paris.

— Da, domnule conte… m-a angajat ca supraveghetoare la palat şi însărcinarea mea este să îngrijesc ca totul să fie în bună ordine prin casă. Astăzi însă Leblanc are puţină treabă pentru câteva ceasuri şi de aceea am venit eu să văd ce porunceşte domnul conte.

— Porunca mea este foarte simplă, frumoasa mea copilă. Este vorba numai ca scrisoarea aceasta să ajungă cât mai iute la poştă. Vrei să-ţi iei dumneata această sarcină?

— Sunt cu totul la ordinele domnului conte, răspunse Gilda.

Robert îi întinse scrisoarea cu o mână, iar cu cealaltă o prinse de bărbie.

— Îmi placi, fetiţo, zise el cu tonul unui om care era învăţat să nu cunoască împotrivire la femei. Eşti blondă şi frumoasă… O corsicană blondă este o raritate.

— Sunt foarte fericită că domnul conte mă găseşte pe placul său, răspunse Gilda, aplecându-şi privirile ruşinată. Doream demult să intru în slujba domnului conte.

— Serveşte-mă credincios şi nu-ţi va părea rău. Uite, ia acest galben şi cumpără-ţi ceva, care să te bucure. De altfel l-am cunoscut bine pe tatăl tău şi mi-a părut foarte rău, când am auzit că a fost ucis de ticălosul acela de Egizio Ettore, banditul din Munţii Cagna.

Când rosti numele acesta, Robert de Paris băgă de seamă că fata se înfioră.

— Înţeleg, înţeleg copila mea, zise el, îl urăşti pe omul acesta, nu-i aşa?…

— Îl urăsc de moarte, domnule conte!

— Fireşte, e doar ucigaşul tatălui tău… Dar fii liniştită, copila mea, nu va mai trece mult şi moartea tatălui tău va fi răzbunată. Scrisoarea aceasta, pe care o ţii în mână, pecetluieşte soarta lui Egizio Ettore.

Mâna în care Gilda ţinea scrisoarea, începu să tremure. Ea se desfăcu iute din braţele contelui, care se aşezaseră în jurul mijlocului său şi ieşi din odaie.

Cuvintele din urmă ale lui Robert de Paris o încurcaseră cu totul.

Aşadar, scrisoarea aceasta, pe care ea o ţinea în mână, putea să-i devină primejdioasă lui Egizio… Aceasta însemna că, prinţul Raymond de Paris, căreia îi era adresată scrisoarea, era şi el un duşman neîmpăcat al brigandului. Bine, Egizio Ettore va afla aceasta

şi încă foarte repede.

Gilda ar fi preferat să se poată face stăpână pe scrisoarea aceasta, dar asta ar fi fost prea primejdios. Nici s-o desfacă nu îndrăznea, deoarece sigiliul ar fi crăpat şi prinţul Raymond şi-ar fi dat seama că scrisoarea a mai fost citită de cineva.

Aşadar, trebuia să renunţe la a cunoaşte cuprinsul scrisorii şi să se mulţumească doar să-l vestească pe Egizio Ettore, că un nou duşman s-a ivit la orizont, prinţul Raymond de Paris, care locuieşte în capitala Franţei.

Gilda se duse deci cu scrisoarea cât putu mai iute până la poştă, iar pe urmă se înapoie la palat, unde alergă până în pod.

Când ajunse acolo, începu să facă aşa cum fac porumbeii. Îndată după aceea, doi porumbei, unul alb ca zăpada, celălalt negru ca noaptea, ieşiră la iveală dintr-un colţ al podului şi se aşezară pe umerii fetei, ciupind-o încet de obraji cu cioculeţele lor roze.

— Trebuie să-mi daţi o dovadă că sunteţi animale cuminţi şi nu nişte dobitoace, zise Gilda. Fulg de Zăpadă, în tine pot avea încredere, nu-i aşa? Ei, ei, Michiduţă, nu fi gelos, căci îţi va veni rândul şi ţie! Voi avea destule veşti de trimis lui Egizio, prietenul nostru.

Cu aceste cuvinte Gilda scoase din buzunar un mic carneţel şi scrise pe una din foi, următoarele cuvinte:

„Fereşte-te de prinţul Raymond de Paris, care se găseşte acum la Paris. Robert i-a trimis o scrisoare, al cărei cuprins îţi poate fi fatal.”

Fata rupse foaia de hârtie din carneţel, o îndoi de trei ori, chemă pe Fulg de Zăpadă la sine şi cu un fir de aţă de mătase îi legă bileţelul de pulpa piciorului stâng.

— Să zbori până la coliba cărbunarului, îi zise ea porumbiţei, ca şi când aceasta ar fi putut-o pricepe. Du-te acasă, Fulguleţul meu şi când vei ajunge acolo, salută munţii patriei din partea mea. După ce însă Egizio Ettore îţi va fi luat bileţelul, să te înapoiezi îndată aici, Fulguleţul meu! Şi acum, înainte!

Între timp Gilda se apropie de o ferestruică din pod, pe care o deschise.

Dar în aceeaşi clipă, în care îşi întinse braţul pe fereastră, spre a da drumul porumbiţei, cineva îi prinse mâna şi o voce bărbătească

răsună în spatele său:

— Aşadar, acesta este misterul veşnicelor cotrobăiri prin pod ale frumoasei noastre Gilda! Se joacă cu porumbeii fetiţa!

Mai înainte de a răspunde, Gilda azvârli porumbiţa în aer şi se încredinţă că aceasta nu se înapoiază, ci îşi ia zborul prin văzduhul albăstrui. Numai după aceea îşi întoarse capul şi văzu că în faţa sa se găsea Leblanc, cameristul contelui.

Gilda simţea un dezgust adânc pentru omul acesta, a cărui înfăţişare era de altfel foarte respingătoare şi care era vrednic de stăpânul său, cum spune zicătoarea românească: „Cum e turcul şi pistolul!" Josnic, mârşav, lacom, decăzut, el avea toate defectele contelui Robert de Paris, pe care totuşi îl înşela de câte ori şi unde putea.

— Cred, domnule Leblanc, răspunse Gilda, că din pricina nevinovatelor mele păsări, nu mi-am neglijat serviciul. De altfel, cred că-ţi aminteşti că, intrând în casa aceasta am cerut să mi se îngăduie să-mi iau şi porumbeii cu mine!

— Dar departe de mine gândul de a fi vrut s-o dojenesc pe domnişoara Gilda, zise Leblanc, rânjind dezgustător. Dimpotrivă, aş putea spune că priveliştea pe care mi-ai oferit-o, aşa cum erai, cu porumbelul în mână, m-a fermecat. Dar acum, fiindcă suntem singuri, cred frumoasă domnişoară Gilda că nu-mi vei refuza răsplata pe care o merit, fiindcă ţi-am făcut rost de o slujbă în distinsul palat al contelui de Paris.

Cu aceste cuvinte Leblanc vru s-o îmbrăţişeze pe fată, dar Gilda îl respinse cu o scârbă nespusă.

— Te rog să fii la locul dumitale, domnule Leblanc, strigă ea. Eu nu sunt vânzătoare de dragoste.

— Oho, eşti în schimb foarte îngâmfată… Trebuia să mă gândesc mai din vreme la asta şi atunci nu mi-aş fi bătut capul ca să pun o vorbă bună pe lângă stăpânul meu pentru dumneata. Bagă de seamă, însă, căci s-ar putea întâmpla să zbori din casa aceasta tot atât de uşor, după cum ai intrat în ea.

Dar Gilda nu-l învrednici nici măcar cu un răspuns. Ea se îndreptă înspre uşă şi peste câteva clipe părăsi podul.

Leblanc însă se duse îndată la stăpânul său, care-l primi nu tocmai cum ar fi dorit el, deoarece contelui de Paris nu prea îi plăcea când

servitorii săi părăseau casa, fără să ceară învoirea lui.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule conte, zise Leblanc, înclinându-se adânc, chestiuni familiare foarte urgente m-au silit să părăsesc casa pentru câteva ceasuri. Şi mi-a părut cu atât mai rău de aceasta, cu cât la înapoiere mi-am dat seama că fata, pe care am angajat-o, nu corespunde serviciului, pe care i l-am încredinţat. Vorbesc de Gilda Carazoni.

— Da, Gilda Carazoni nu corespunde serviciului pentru care ai angajat-o tu, zise contele apăsând pe fiecare cuvânt.

— Aşadar, şi dumneavoastră v-aţi încredinţat de asta! exclamă Leblanc, triumfător, deoarece o şi vedea pe Gilda zburând din casă. Să-i spun să plece, domnule conte?

— Te rog să nu mă înţelegi greşit! răspunse Robert de Paris, aspru. Şi mai ales, să nu îndrăzneşti să te apropii de această domnişoară altfel, decât cu cel mai adânc respect. Află că o numesc pe domnişoara Gilda Carazoni administratoarea casei mele şi deci, i se vor preda toate cheile palatului, chiar şi vesela, pe care până acum le-ai avut tu.

Cinstitul Leblanc rămase încremenit, cu gura căscată, fără a fi în stare să rostească vreun cuvânt.

— Şi acum pleacă! strigă contele. Dă ordin să se pună caii la trăsură, deoarece vreau să mă duc în port, unde este ancorat iahtul meu. Trebuie să plec chiar astăzi încă, până la insula Lavezzi.

Leblanc nu-şi dădu seama cum ajunsese afară din odaie. Dar când nu-şi mai văzu stăpânul în faţa ochilor, un zâmbet plin de înţeles începu să-i joace în jurul buzelor.

— Aşadar, astfel stau lucrurile?… L-a şi momit vrăjitoarea asta blondă?… Şi contele îşi ascute dinţii asupra ei? Foarte bine… Atunci trebuie să schimbăm de picior… De astăzi înainte frumoasa Gilda va fi sfântă pentru mine, dar… până când?… Ha, ha, îmi cunosc doar stăpânul îndeajuns de bine… Îţi dau patru săptămâni, fetiţo, ca să-ţi umpli buzunarele şi să faci pe grozava… căci după o lună, vei fi încetat de a mai fi favorita, o alta va veni în locul tău. Contele Robert de Paris este schimbător în dragoste…

*

* *

Un ceas mai târziu din portul din Ajaccio pomi un iaht, pe al cărui

catarg flutura un steag albastru, brodat cu argint. Era pavilionul casei de Paris.

Robert, contele de Paris era în drum spre insula Lavezzi.

Contele stătea pe coverta elegantului său vaporaş şi se uita la jocul valurilor care îi purtau iahtul în spinare.

Deodată îi ajunse la ureche un huruit de motor şi întorcând capul, zări un alt vaporaş, care trecu pe lângă iahtul lui în plină viteză.

Şi vaporaşul acesta mergea spre sudul Corsicii şi el avea un pavilion înălţat pe catarg… Pavilionul era făcut din mătase albă şi avea în mijloc brodată o cheie de aur.

Cap. 14 – Pescuitorul de corali

— Deschideţi… Pentru numele lui Dumnezeu, deschideţi!… Dacă locuieşte cineva în coliba aceasta să mă lase să intru, căci altfel sunt pierdută!

Cuvintele acestea fură rostite de o voce care tremura de groază, în vreme ce marea, biciuită de o furtună puternică, lovea cu furie în stâncile insulei Lavezzi, ca şi când ar fi vrut s-o desţelenească din loc, pentru a o cufunda în adâncimile ei fără de fund.

În faţa unei colibe înjghebate numai din scânduri şi aşezată într-un vârf de stâncă, stătea o făptură fermecătoare, dar nespus de palidă şi îngrozită. Făptura aceasta era învăluită într-un veşmânt alb ca zăpada şi buclele negre ale părului său cădeau în neorânduială pe fruntea, a cărei albeaţă de marmură se luase parcă la întrecere cu veşmântul neprihănit.

Nenorocita se agăţase cu amândouă mâinile de clanţa uşii, care era încuiată pe dinăuntru şi cum nimeni nu-i răspundea la strigătele ei deznădăjduite, începu să bată cu pumnii în uşă, din când în când aruncând priviri îngrozite înspre schitul, care se ridica mai încolo, aproape de ţărmul mării.

Aceea care striga cu ultima putere a deznădejdii, era Letiţia, Madona adorată a lui Egizio Ettore, pe care o regăsim aici, în mijlocul ploii şi a furtunii.

Prin ce groaznice zile de chinuri trecuse sărmana fată, de când Robert de Paris o închisese aici, în schitul cuvioaselor maici din insula Lavezzi. Căci chiar dacă maicile se purtaseră blând cu ea şi chiar dacă

nu fusese supusă niciunui chin trupesc, totuşi, stareţa o urmărea zi şi noapte cu propunerea de a o călugări, de a o sili să depună jurământul, care o împiedica pentru totdeauna de a se mai înapoia printre oameni.

În zadar se aruncase la picioarele ei, mărturisindu-i că poartă în inimă o dragoste pământească, în zadar o rugase, o implorase să-i redea libertatea, pentru a se putea înapoia la acela, căruia îi aparţinea cu tot sufletul.

Poate că Maica Anunziata, stareţa schitului s-ar fi învoit şi i-ar fi îndeplinit rugămintea, dacă Letiţia, în rugăminţile ei deznădăjduite n-ar fi amintit un nume, care lovi pe stareţă ca un trăsnet.

— Îl iubesc pe Egizio Ettore, strigase Letiţia şi trăsăturile stareţei se întunecară deodată.

— Pe Egizio Ettore îl iubeşti? strigă Maica Anunziata, furioasă. El este alesul inimii tale? Atunci tu eşti o complice a banditului, ale cărui fărădelegi au îngrozit toată Corsica… Aşadar, contele de Paris n-a minţit!… Ei bine, atunci află că pentru tine nu mai există nicio cale de reîntoarcere în lume… Te voi ţine aici, până când te vei hotărî să iei vălul călugăriei, pentru ca astfel să-ţi răscumperi păcatul de a fi fost iubita unui bandit de teapa acestui ticălos de Egizio Ettore… Sau, dacă nu vei voi să te supui voinţei mele, atunci te voi preda autorităţilor care vor şti ce au de făcut cu iubita unui ucigaş, a unui netrebnic, a unui mizerabil ca Ettore.

— Maică stareţă, nu vorbi astfel despre el… nu este vinovat! strigă Letiţia, frângându-şi mâinile.

— Nu este vinovat? tună Maica Anunziata. Vinovat este nu numai el, dar şi mama care l-a adus pe lumea aceasta şi a cărei datorie, văzând pornirile sângeroase ale fiului său, ar fi fost să-l sugrume de mic copil, pentru a nu lăsa să crească în mijlocul oamenilor un asemenea şarpe!

Letiţia nu mai putea rezista unor cuvinte atât de groaznice şi îşi pierdu cunoştinţa.

Când se trezi din leşin, se văzu într-o chilie întunecoasă, a cărei singură fereastră dădea în curtea schitului, dar atât de sus de la pământ, încât orice încercare de fugă ar fi fost zadarnică.

Dar ce nu poate face dragostea, dorul unei inimi de femei? Letiţia încercă o ispravă destul de îndrăzneaţă. Ea rupse fâşii cearceaful de pe

pat, le înnodă cap la cap şi, pe această frânghie destul de şubredă se lăsă până în curte. Acolo, spre norocul ei, găsise o scară, cu ajutorul căreia trecu apoi zidul mănăstirii şi începu să alerge prin insulă în lung şi în lat, căci ieşind din celulă nu însemna că a scăpat cu desăvârşire de sub puterea stareţei.

Ea se găsea pe o insulă înconjurată de o mare înfuriată, fără ca undeva să se zărească vreo barcă, vreo luntre, cu ajutorul căreia să poată fugi din apropierea cuvioasei stareţe. A doua zi de dimineaţă fuga ei va fi descoperită şi maica Anunziata va porni în urmărirea ei. Cum insula nu-i oferea nicio ascunzătoare, fără îndoială că maicile o voi găsi şi atunci stareţa va şti să vegheze mai bine asupra tovarăşei lui Egizio Ettore, până când o va sili să se călugărească, sau până când o va preda autorităţilor.

Pe când alerga, aşa, de colo până colo, deodată zări o lumină, ale cărei raze străpungeau întunericul nopţii ca nişte suliţe de aur.

— Unde este lumină, trebuie să fie şi oameni, îşi zise Letiţia şi porni în goană, spre vârful stâncii unde licărea lumina.

Aşadar, tot mai erau pe insula Lavezzi, şi alţi oameni, afară de călugăriţele din schit. O, fără îndoială că oamenii aceştia se vor îndura de ea şi nu o vor alunga de la uşa lor pe ea, o fată singură, fără apărare, urmărită pe nedrept. Este oare în lumea aceasta un om cinstit, care să refuze o mână de ajutor unei făpturi atât de urgisite?

Letiţia ajunse la uşa colibei şi apăsă pe clanţă. Dar uşa era încuiată.

Atunci începu să strige şi când văzu că nici aceasta nu foloseşte, lovi cu pumnii ei mici în scândura uşii, strigând şi mai deznădăjduită:

— Deschideţi… aveţi milă… lăsaţi-mă să intru!

Atunci zăvorul fu dat la o parte pe dinăuntru, uşa se deschise încet şi în pragul ei se ivi un bărbat, la a cărui vedere Letiţia scoase un ţipăt de bucurie.

Omul acesta avea o statură de atlet, chipul îi era ars de soare şi de vânt, dar în fruntea lui înaltă luceau doi ochi buni, blânzi, care trădau un suflet drept, cinstit. Întreaga lui îmbrăcăminte era alcătuită dintr-o pereche de pantaloni albaştri, prinşi de mijloc cu un brâu roşu şi o cămaşă roşie, deschisă peste pieptul înnegrit de soare. Părul bogat, dar cărunt al omului îi insuflară încredere Letiţiei, deoarece trăda o vârstă, la care sufletul oamenilor nu prea mai este stăpânit de porniri pătimaşe.

— O călugăriţă! strigă stăpânul colibei, uimit. Cine eşti dumneata şi pentru ce apelezi la mila mea? Acolo, la mănăstire, ţi se poate da ajutor mai curând! Eu nu sunt decât un biet tolerat pe insula aceasta.

— Te înşeli, răspunse Letiţia, prinzându-se cu mâinile de uşă, deoarece simţea că puterile ameninţă s-o părăsească, eu nu fac parte din cuvioasele maici de pe insula Lavezzi, n-am depus încă jurământul, care m-ar lega pentru totdeauna de casa aceea tristă şi sumbră. Mi se cere însă să depun acest jurământ. Sunt însă încă atât de tânără… nu pot renunţa încă la bucuriile lumeşti… Vai, bădie, dacă inima dumitale a cunoscut vreodată focul mistuitor al dragostei, atunci te implor nu mă lăsa şi ajută-mă să fug!

— Dacă inima mea a cunoscut vreodată focul mistuitor al dragostei? repetă omul din pragul uşii, lăsându-şi trist capul peste piept. Dar om este acela, care n-a cunoscut dragostea? Intră mai înăuntru, nenorocită copilă. Chiar dacă nu-ţi pot veni în ajutor, dar căldura focului sobei mele nu-ţi poate fi refuzată. Usucă-ţi veştmintele şi primeşte ca din toată sărăcia lui, Xaranos, pescuitorul de corali să-ţi ofere o bucată de pâine şi un pahar cu vin.

Letiţia se târî până în colibă şi acolo se ghemui suspinând lângă sobă.

Trecură câteva minute fără ca cei doi oameni să fi schimbat vreun cuvânt. Singurul zgomot ce putea fi auzit în cocioabă era trosnetul lemnelor de pe foc.

— Eu te înţeleg, zise într-un târziu omul, care-şi zisese Xaranos, şi crede-mă că te compătimesc din tot sufletul. Totuşi, vezi dumneata, eu nu pot îndrăzni să mă împotrivesc stareţei. Ea mi-a îngăduit să-mi ridic coliba aici, unde trăiesc de doi ani cu fiul meu Athos şi de unde coborâm zilnic în fundul mării, pentru a aduce la suprafaţă coralii, din care se găsesc numeroase colonii prin jurul insulei.

Costumul de scafandru, din colţul acela, coralii din colţul celălalt, astea alcătuiesc toată averea noastră. Dacă însă stareţa te-ar găsi aici la mine, mâine dimineaţă, atunci ar trebui să părăsesc insula aceasta de îndată şi mica noastră avere ar deveni proprietatea schitului.

— Atunci împrumută-mi o barcă, zise Letiţia, împreunându-şi mâinile, imploratoare, şi chiar dacă ar trebui să mă avânt singură cu barca, pe marea înfuriată, nu voi şovăi s-o fac, numai să nu trebuiască să mă mai întorc în captivitate la schit.

— Vai, de ce n-ai venit două ceasuri mai devreme? strigă Xaranos, pescuitorul de corali. Atunci barca mea se găsea acolo, la picioarele stâncii şi Athos ar fi putut chiar să te treacă până în Corsica. Acum însă Athos e în largul mării, pentru a prinde ceva peşte şi înainte de răsăritul soarelui nu se înapoiază.

— Atunci ascunde-mă în noaptea aceasta aici, la dumneata, se rugă Letiţia, şi crede-mă, Xaranos, că Dumnezeu te va răsplăti pentru binele pe care mi-l faci. Mă voi retrage acolo, în colţul acela, nu vreau să-ţi tulbur somnul şi mâine, când se va înapoia fiul dumitale, ajută-mă să scap de pe insula aceasta… Xaranos… dumneata duci o viaţă mizerabilă, zilnic îţi pui viaţa în primejdie, când cobori în fundul mării… Ei bine, alesul inimii mele te va răsplăti cu aur sunător, crede-mă, nu te mint… Căci chiar dacă acum sunt săracă şi părăsită, când voi ajunge lângă el voi spune numele aceluia care m-a scăpat şi el va veni spre a-ţi răsplăti fapta creştinească.

Fermecătoarea Madonă din Saint-Étienne se aruncase în genunchi în faţa pescuitorului de corali şi în amărăciunea, în tristeţea şi deznădejdea ei era atât de frumoasă, atât de gingaşă, încât mişcă chiar şi inima înăsprită a lui Xaranos.

— Fie, exclamă pescuitorul de corali. Mă voi purta cu dumneata, ca şi când ai fi sora mea, sau propriul meu copil. Cu toate că… dacă stareţa prinde de veste că te-am ascuns la mine şi te-am ajutat să fugi, atunci sunt un om pierdut.

Dar Sfântă Fecioară, ce însemna asta?…

— Acolo trebuie să fie! strigă o voce furioasă, în imediata apropiere a colibei. Urmaţi-mă, servitori, autorităţile corsicane vă vor da un premiu însemnat, dacă veţi pune mâna pe iubita nemernicului de Egizio Ettore… Nu poate să fie, decât în coliba lui Xaranos!

— Sunt pierdută! gemu Letiţia, ascunzându-şi faţa în mâini, Xaranos, te conjur… nu mă lăsa să cad în mâinile urmăritorilor mei!

Grecul, căci Xaranos era grec de origine, se aşeză iute în faţa Letiţiei, ca şi când ar fi vrut s-o apere cu propriul său trup. Se părea că pescuitorul de corali hotărâse s-o scape pe fugară, cu orice preţ.

Deodată privirile lui se îndreptară cu o expresie foarte ciudată, înspre unul din colţurile colibei.

După aceea o ridică pe Letiţia din genunchi şi-i şopti:

— Eşti salvată… dacă ai puţin curaj în piept!

— Orice… orice sunt în stare să fac! răspunse Letiţia. Numai să nu mai cad iarăşi în mâinile stareţei.

— Intră în costumul de scafandru! îi şopti Xaranos Letiţiei. Din precauţie costumul este prevăzut întotdeauna cu aer… cred că-ţi va ajunge… Iute, copila mea… acesta a fost un gând minunat… De altfel e singura scăpare.

Letiţia se strecură în costumul monstruos de scafandru, pe care pescuitorul de corali i-l trase iute peste cap.

În aceeaşi clipă însă, servitorii schitului începură să lovească cu patul puştilor, în uşa slabă a colibei.

— Orice s-ar întâmpla, îi şopti Xaranos Letiţiei, închizând costumul de scafandru, ai încredere în Dumnezeu. Eu am făcut tot ce mi-a stat în putinţă.

Câteva clipe mai târziu deschise el însuşi uşa şi stareţa intră mânioasă în colibă.

— Xaranos, strigă Maica Anunziata, rotindu-şi privirile prin colibă, caut o fată, care a fugit din schit. Ea nu poate fi decât la tine, Xaranos, or, tu ştii prea bine că, după înţelegerea noastră, toată averea ta devine proprietatea mănăstirii, dacă faci ceva, ce ne-ar putea supăra. Inima-ţi milostivă poate că te-a făcut să calci greşit, de aceea îţi cer să ne predai pe fugară, dacă nu vrei să mă folosesc de dreptul pe care mi-l dă înţelegerea noastră.

— Stăpână, răspunse grecul, care se înclină în faţa stareţei cu linguşirea proprie neamului său, îmi faceţi o nedreptate! N-am văzut şi nici n-am auzit până acum de vreo fugară. Dar dacă aş şti ceva, cum aş putea eu îndrăzni să mă împotrivesc legilor, pe care înţelepciunea voastră le impune tuturor acelora, care se găsesc pe insula aceasta?

— Şi totuşi, nu se poate ca fata să se ascundă altundeva! Am cercetat toate stâncile şi toate ungherele mai ascunse, fără să dăm de ea. Deci, nu poate fi decât aici!… Cine este acolo, în costumul de scafandru?

— Cine să fie altul, decât fiul meu, Athos!

Ochii stareţei avură deodată o lucire diabolică şi un zâmbet grozav începu să-i joace în jurul buzelor.

— Şi fiul tău, Athos, este pregătit pentru a coborî în fundul mării? întrebă ea. Ei bine, vreau să văd şi eu o asemenea scufundare.

Xaranos tremura aşa de tare, încât de abia se mai putea ţine pe

picioare. El aruncă o privire deznădăjduită înspre fata, care se ascundea în costumul de scafandru. Putea, avea el oare dreptul să îndeplinească dorinţa stareţei şi să pună la o încercare atât de grea viaţa Letiţiei?

Atunci, deodată, mâna care era ascunsă sub uriaşa mânuşă de scafandru se aşeză pe umărul lui Xaranos şi capul acoperit de scutul de metal, se aplecă de trei ori.

Xaranos înţelese că fata îşi luase inima în dinţi şi primea să fie coborâtă în fundul mării.

— Stăpână, zise atunci pescuitorul de corali, iute, fiul meu Athos este fericit că-i daţi putinţa să vă dovedească iscusinţa lui. Binevoieşte deci să ne însoţeşti până pe stâncă, afară, căci acolo este aparatul, cu ajutorul căruia scafandrul este lăsat în fundul mării.

Maica Anunziata le spuse servitorilor să înconjoare coliba şi să stea de veghe în jurul ei, la picioarele stâncii, iar pe urmă porni după Xaranos, care îl ajuta pe scafandru să se îndrepte înspre ţărmul mării.

Stareţa, grecul şi scafandrul ajunseră în vârful stâncii, unde se găsea aparatul, de care trebuia să fie legat costumul aceluia, care cobora în fundul mării.

Xaranos prinse iute otgonul de sârmă de cârligul pe care costumul de scafandru îl avea la mijloc, aşeză în spatele pretinsului său fiu, aparatul care alimenta cu aer coiful de pe cap, apoi, exclamă, cu oarecare solemnitate în voce:

— Gata! Cu Dumnezeu înainte!

Atunci mâinile deformate de mănuşile uriaşe ale scafandrului se ridicară înspre cer şi se împreunară, ca pentru rugăciune.

— Înainte, Athos, fiule, acum e vorba să-ţi arăţi măiestria! Ai aer cam pentru vreun sfert de ceas… Asta îţi va ajunge!

Xaranos se apropie de aparat şi începu să învârtească manivela, cu amândouă mâinile.

Scafandrul dispăru din marginea stâncii… apoi începu să se scufunde în apă.

Stareţa se uita cu ochii mari deschişi după el, îl văzu dispărând în valurile mării şi se îndreptă, mulţumită.

— Athos este, murmură ea întorcându-se. Pentru nimic în lume n-ar fi îndrăznit iubita lui Egizio Ettore să facă una ca asta.

Xaranos era încredinţat că după această dovadă a bunei sale

credinţe, stareţa se va îndepărta. De altfel aceasta era singura lui nădejde. Dar grecul trebui să-şi dea seama că maica Anunziata era mult mai vicleană decât îşi închipuia el, căci ea îi strigă unuia dintre servitorii, care păzeau la picioarele stâncii:

— Adu-mi un scaun din colibă. Vreau să aştept până când Athos va reveni la suprafaţă.

Luna lumina marea, vântul îşi schimbase direcţia şi valurile nu se mai zbăteau furioase, ca până cu o jumătate de ceas mai înainte, ci licărea ca milioane de stele sub razele lunii.

Maica Anunziata părea să se desfete la acest joc al întunericului cu lumina. Încetul cu încetul însă, privirea ei deveni visătoare şi rămase nemişcată, ca o statuie, cu gândurile duse… cine ar putea spune unde?

Să fi fost oare trecutul care reînviase înaintea ochilor săi sufleteşti?

În timpul acesta grecul scosese din buzunar un ceas de argint, de modă veche şi urmărea cu înfrigurare mersul arătătoarelor.

Numai un sfert de ceas putea Letiţia să rămână sub apă, căci apoi… Xaranos nici nu îndrăznea să se gândească… biata fată s-ar fi înăbuşit, deoarece tot aerul din aparat ar fi fost întrebuinţat.

Visarea stareţei însă îl aduse pe bietul Xaranos la disperare.

Trecuseră cinci minute, deci a treia parte din timpul pe care Letiţia putea să-l petreacă sub apă şi stareţa tot nu părea încă hotărâtă să plece.

Şi iarăşi mai trecură trei minute.

Xaranos se uita acum cu înfrigurare la clopoţelul care era aşezat în aparatul său. Dacă acest clopoţel suna, era semnalul că scafandrul din fundul mării cerea să fie scos la suprafaţă, deoarece i se întâmplase ceva.

Din fericire însă, clopoţelul rămase nemişcat Aceasta însemna că Letiţia se ţinea tare şi cu toate că nu era obişnuită să petreacă atâta timp sub apă, nu se neliniştea, de ceea ce vedea acolo. Zece minute scurse… două treimi din aerul aparatului consumat.

Năduşeala începu să se ivească pe fruntea sărmanului Xaranos, cu toate că aerul nopţii era rece.

Şi stareţa stătea încă tot nemişcată, cu spatele rezemat de speteaza scaunului.

Mai trecură încă două minute, pescuitorul de corali ajunsese în

pragul deznădejdii, când deodată, unul din servitorii schitului strigă:

— Preacuvioasă maică stareţă, a venit un om de la mănăstire, care spune că de cealaltă parte a insulei a ancorat un vaporaş, care poartă pavilionul Sanctităţii Sale Papa de la Roma.

— Slavă Ţie, Doamne! îngână Xaranos. Acum… acum trebuie să plece!

Stareţa tresări, ca trezită dintr-un vis frumos. Ea îşi trecu mâna peste frunte şi se uită aproape furioasă la servitorul care-i adusese această veste.

Xaranos se încrunta la arătătoarele ceasului său, ca şi când ar fi căutat să le oprească mersul numai cu puterea privirilor sale. Dar arătătoarele înaintau nepăsătoare şi nu mai lipseau decât două minute până la clipa, care trebuia să hotărască viaţa sau moartea Letiţiei.

— Trebuie să fie scrisori trimise de Sfântul Scaun, zise stareţa. Acestea pot aştepta şi până mâine.

Şi spre marea deznădejde a lui Xaranos, maica Anunziata voia tocmai să se aşeze din nou pe scaun, când sosi un al doilea servitor:

— Preacuvioasă maică stareţă… Cardinalul Tosselli a debarcat tocmai acum… Se pare că vine într-o chestiune foarte serioasă.

— Cardinalul Tosselli! strigă stareţa şi într-o clipă se făcu mai albă decât razele argintii ale lunii. El… tocmai el, duşmanul meu de moarte!

Patrusprezece minute şi douăzeci de secunde!

Cu deznădejdea omului care vede că totul este pierdut, Xaranos puse mâna pe manivelă şi începu să învârtească de ea, spre a o aduce pe Letiţia la suprafaţă.

Cam în aceeaşi clipă, în care costumul de scafandru se ivi la suprafaţa apei, maica Anunziata strigă:

— Rămâi cu bine, Xaranos, văd că mi-ai fost credincios. Afaceri importante mă cheamă înapoi la schit. Salută-l pe Athos din partea mea, spune-i că sunt mulţumită de felul cum îşi îndeplineşte meseria şi să vină mâine până la schit, să-i dau un mic dar.

Cu aceste cuvinte se întoarse şi începu să coboare stânca. Xaranos răsuflă uşurat.

— Tată… tată, strigă atunci cineva, din mijlocul valurilor scăldate în baia de lumină a razelor lunii. M-am întors, tată, cu barca plină de peşti!

Nu lipsi mult ca pescuitorul de corali să scape manivela din mână. Acum, când aproape scăpase din cumplita încurcătură, tocmai acum se înapoia şi Athos de la pescuit şi după un vechi obicei, când prada era bună, i-o aducea tatălui său la cunoştinţă încă de departe.

— Da, eu sunt, tată! răsună, spre groaza lui Xaranos, a doua oară, din spre mare. Eu fiul tău, Athos!

— Athos! strigă stareţa şi din câteva sărituri fu înapoi în vârful stâncii. Aşadar, tot m-ai înşelat, mizerabile… Fiul tău vine cu barca, acolo, iar aici… aici în costumul de scafandru ai ascuns-o pe prizoniera mea!… Pe iubita banditului Egizio Ettore!

În vreme ce maica Anunziata rostise aceste cuvinte cu o bucurie sălbatică, pescuitorul de corali o trăsese pe nefericita copilă până sus pe vârful stâncii, unde Letiţia, căzu istovită, ca un sac.

— Deschide! porunci stareţa. Cerul a vrut să mă ajute pentru a o preda autorităţilor corsicane pe această ticăloasă, dar tu nemernic grec, tu îţi vei primi pedeapsa bine meritată!

Xaranos desfăcu veştmântul şi coiful şi Letiţia ieşi la iveală, leşinată însă.

— Da, ea este! strigă maica Anunziata. Aici, servitori! puneţi mâna pe fata aceasta şi duceţi-o înapoi în celula ei întunecoasă, unde va rămâne până când zbirii din Bonifacio vor veni s-o ia de aici… afară de cazul când se va hotărî, măcar acum, sa ia vălul călugăriei, spre a scăpa de pedeapsa judecătorilor săi pământeşti.

În clipa aceea Letiţia îşi deschise ochii şi când o zări pe stareţă în faţa sa, scoase un ţipăt sfâşietor şi se aruncă la picioarele ei.

— Lăsaţi-mă, strigă ea, printre suspine, nu mă duceţi înapoi la mănăstire… De ce vreţi cu tot dinadinsul să mă ofilesc ca o floare, care este plantată în alt pământ decât acela care-i trebuie ei? Iubesc şi sunt iubită… locul meu este alături de bărbatul de la care gândurile mele nu se pot îndepărta şi nu între zidurile triste şi reci ale unei mănăstiri.

— Bărbatul acesta este un netrebnic, strigă maica Anunziata, aruncându-i nefericitei priviri fulgerătoare, este un răufăcător, un ucigaş, un mizerabil vrednic de a fi omorât cu pietre, aşa că ar trebui să-mi fii recunoscătoare că-ţi dau prilejul să scapi de el, că te scap din mocirla păcatului.

— Nu este niciun păcat, că-l iubesc pe Egizio Ettore! răspunse fata,

frângându-şi mâinile. Vai, Xaranos, vino-mi în ajutor, căci mai bine îmi pun capăt zilelor, decât să mă mai întorc la schit! Îndurare… îndurare, maică stareţă!

— Stăpână, zise atunci grecul, aşezându-se ca un scut în faţa fetei, copila aceasta nu s-a putut face vinovată de niciun păcat, care să vă îndreptăţească s-o socotiţi drept o răufăcătoare… De aceea, luaţi-mi tot ceea ce am, comoara de corali, pe care am smuls-o mării până acum, să fie a schitului – nu-mi pasă, dar redaţi-i libertatea acestei copile.

— Grec mizerabil ce eşti, schitul nostru n-are nevoie de darurile tale! Pe această păcătoasă vreau s-o am şi o voi avea! Înainte, servitori[Puneţi mâna pe ea şi duceţi-o de aici!

Servitorii mănăstirii porniră în pas alergător înspre vârful stâncii, se apropiară de Letiţia, îşi întinseră mâinile lor murdare, pentru a o înşfăca.

— Înapoi! tună atunci o voce clară. Cel dintâi care va îndrăzni să se atingă de fata aceasta, va avea de furcă cu mine!

Era Athos, fiul pescuitorului de corali, care apăruse deodată lângă Xaranos şi Letiţia. Cu puterea lui de uriaş, pe care o trăda nu numai statura lui herculeană, ci şi fiecare din muşchii trupului său, Athos începu să învârtească pe deasupra capului vâsla, cu care venise din barcă. Servitorii se dădură înapoi, îngroziţi.

— Nu te teme, Madona! îi şopti Athos Letiţiei, privind-o cu ochi înflăcăraţi. Atâta vreme cât va mai curge o picătură de sânge în vinele mele, te voi apăra împotriva tuturor acelora, care vor să-ţi facă vreun rău.

— Vă temeţi de un singur om? le strigă stareţa slugilor sale. Ei bine, atunci sunt curioasă să văd, dacă mâna acestui smintit va îndrăzni să se atingă şi de persoana mea sfinţită… înapoi, Athos, căci de nu, te ameninţă blestemul bisericii!

— Blestemul bisericii, murmură Xaranos îngrozit şi se uită rugător la fiul său. Ai auzit, Athos? Blestemul bisericii!

— Chiar dacă aş şti că de aici mă duc de-a dreptul în fundul iadului, dacă o apăr, strigă tânărul grec, cu înflăcărare, şi tot nu mă voi da înapoi! Fereşte-te deci, maică stareţă, să te atingi de ea, căci pe Dumnezeul meu…

Maica Anunziata stătea tremurând de mânie, în faţa tânărului, care

ridicase cu amândouă mâinile vâsla, când…

— Înapoi, fiule! răsună o voce sonoră. Nu trebuie să te atingi de preacuvioasa maică stareţă… Dumneata însă, maică Anunziata, urmează-mă în coliba acestui om… Află că fata aceasta stă sub scutul meu… Dumneata Xaranos şi dumneata, Athos, răspundeţi că fetei nu i se va întâmpla niciun rău.

— Cardinalul Tosselli! strigară grecul şi cu fiul lui, uimiţi şi căzură în genunchi, în faţa prinţului bisericesc. Stareţa îşi aplecă şi ea capul, ca şi când ar fi vrut să-l salute pe înaltul demnitar al bisericii. Ochii ei însă trădau nu bucuria, care ar fi fost firească, în urma unei vizite atât de alese, ci teamă, nemărginita teamă.

— De ce a trebuit să fie tocmai el, murmură, maica Anunziata, tocmai el, care m-a dispreţuit o viaţă întreagă?

— Maică Anunziata, urmă cardinalul Tosselli, cu voce sunătoare, urmează-mă în coliba aceea, unde sunt încredinţat că nu vom fi auziţi de nimeni.

Cu o mişcare poruncitoare a mâinii, el le ordonă servitorilor să se înapoieze la mănăstire, apoi se îndreptă înspre colibă, unde stareţa îl urmă, umilită, doborâtă.

Xaranos o ridică pe Letiţia, cu gingăşie, în vreme ce Athos se uita la ea cu privirile unui îndrăgostit.

— Nu te mai teme, Letiţia, căci eşti sub scutul cardinalului Tosselli. El este apărătorul celor asupriţi, este tatăl săracilor, este împărţitor de dreptate acolo unde oamenii nu vor să recunoască adevărul.

Cap. 15 – Taina cardinalului

În sărăcăcioasa colibă, slab luminată de razele unei lămpi de petrol, cardinalul Tosselli şi maica Anunziata, stareţa schitului de pe insula Lavezzi, stăteau faţă în faţă.

— Maică Anunziata, începu cardinalul, după o pauză mai îndelungată. Vin să-ţi vestesc porunca aceluia, căruia trebuie să ne supunem toţi, fără să crâcnim. Află că eşti destituită din însărcinarea ce ţi-a fost încredinţată… De astăzi înainte nu mai eşti stareţa Schitului de maici, de pe insula Lavezzi.

Stareţa ridică încet capul. O linişte netulburată i se putea citi pe faţă. Faţa îi era poate ceva mai palidă ca de obicei, ochii ei în schimb

trădau toată furtuna ce i se zbătea în piept.

— Când l-am zărit pe cardinalul Tosselli zise ea, cu glasul tremurând, ştiam că nu poate fi decât aducătorul unei ştiri rele. Mărturiseşte, cardinale, că ura dumitale m-a urmărit întotdeauna!

— Te înşeli, maică Anunziata… Eu nu te-am urât niciodată… eu te-am dispreţuit!

— Asta e prea mult! strigă stareţa destituită. Aşa ceva nu pot îngădui să mi se spună, fără a cere lămuriri. Vreau să ştiu ce te îndreptăţeşte să mă dispreţuieşti? Dacă este vreo rană în viaţa mea, unde poţi lovi, pentru ca durerea-mi să fie mai puternică, loveşte fără milă, căci sunt obişnuită să sufăr!

Atunci cardinalul Tosselli veni aproape de tot de stareţă şi cum era mai înalt cu un cap decât ea, se aplecă, pentru a-i spune, pe şoptite:

— Eu te dispreţuiesc, maică Anunziata, încă de pe vremea când erai prinţesa Ana-Angela, la curtea din Toscana. Pe vremea aceea, când dumneata erai o frumuseţe mult sărbătorită, ai adus la disperare, prin jocul dumitale vinovat, pe unul din bunii mei prieteni, pe cel mai bun chiar. Cred că-ţi vei aduce aminte, dacă-ţi voi spune că acest prieten al meu se numea contele de Maurignac.

Rostirea acestui nume avu o înrâurire neînchipuită asupra stareţei. Ea se dădu un pas înapoi, scoţând un ţipăt răguşit, îşi întinse ambele mâini, ca şi când ar fi vrut să se apere de o fantomă nevăzută, ca şi când ar fi vrut să-l împiedice pe cardinal de a mai rosti numele acesta, care lovea în ea ca un vârf de pumnal.

Cardinalul Tosselli însă stătea nemişcat, ca o stană de piatră, cu mâinile încrucişate peste piept, cu chipul lui de obicei blând, transformat într-un simbol al asprimii, cu ochii lui, altădată plini de iubire de oameni, aruncând săgeţile ucigătoare ale dispreţului celui mai desăvârşit.

Maica Anunziata se prăbuşise pe un scaun şi un tremurat nervos îi zguduia toată făptura, care pe vremuri va fi fost mai mult decât atrăgătoare, astăzi însă, nu mai purta decât urme şterse ale farmecelor de demult.

Da, pe vremuri – cardinalul Tosselli îşi aducea aminte acum, parcă mai bine decât oricând – pe vremuri, chipul acestei femei care era atât de aspră astăzi cu călugăriţele sale, fusese înzestrat de fire cu o frumuseţe răpitoare. Pe vremea aceea însă, fruntea aceasta nu purta

păr de nea, ci păr de culoarea castanelor coapte.

Acum însă părul se albise, obrajii căzuseră înăuntru, ochii erau duşi în fundul capului şi erau înconjuraţi de cearcăne vinete.

— Nu este vina mea, zise într-un târziu, cardinalul Tosselli, că am rostit numele acesta. Am fost silit s-o fac, pentru a mă dezvinovăţi de imputările, pe care mi le-ai făcut, adică, cum că n-ai fi vrednică de dispreţul meu. Dumneata mă socoteşti ca pe duşmanul dumitale de moarte; mărturisesc că aş fi cel mai cumplit vrăjmaş al dumitale, dacă n-aş purta haina aceasta. În clipa însă, în care am îmbrăcat-o, am iertat totul, tuturor acelora care mi-au pricinuit amărăciuni, mai înainte de a mă dedica bisericii. Fireşte însă că pe vremuri, în alte împrejurări şi când ne întâlneam încă destul de des unul cu altul, da, atunci ţi-am fost duşman. Pe vremea aceea însă, nu mă numeam cardinalul Tosselli, ci contele Tosselli, iar dumneata nu erai Anunziata, maica Anunziata, nu erai stareţa călugăriţelor din schitul de pe insula Lavezzi, ci erai prinţesa Ana-Angela di Braganza.

Stareţa ridică mâinile, implorator:

— Te rog, Tosselli, taci! îngână ea, cu voce tremurândă. De ce reînvii trecutul? Eu l-am îngropat demult, nici nu mă mai gândesc la el, iar dacă totuşi se întâmplă, mă îngrozesc dându-mi seama cât de mari au fost păcatele mele şi mă agăţ cu deznădejde de speranţa că Dumnezeu mă vă ierta!

— Poate că Dumnezeu te-a iertat, poate chiar şi oamenii! Unul însă, unul nu te-a iertat, deoarece l-ai amărât, l-ai chinuit prea mult! Acesta era prietenul meu, continuă cardinalul Tosselli, al cărui glas nu mai putea să-şi păstreze liniştea de mai înainte, şi l-am iubit, cum n-am putut iubi niciodată un alt om pe lume şi pentru care mi-aş fi dat cu dragă inimă, chiar şi viaţa. Astăzi, când după atâţia ani ne găsim, iarăşi singuri unul în faţa celuilalt, îţi voi spune lucruri, pe care niciodată nu i le-aş fi spus unei stareţe şi mai ales îţi voi spune, pentru ce a fost o vreme când te-am urât şi pentru ce astăzi te dispreţuiesc. Sunt mai mult de douăzeci şi cinci de ani de atunci, continuă cardinalul Tosselli, când văzu că stareţa nu este în stare să-i răspundă nimic, mai mult de un sfert de veac, de când s-au petrecut evenimentele, despre care vreau să-ţi vorbesc acum. Pe vremea aceea trăiau la curtea ducelui de Toscana trei tineri, care nu erau făcuţi parcă, decât numai pentru a trece dintr-o bucurie şi o petrecere într-

alta, întocmai după cum trece fluturele din floare în floare, pentru a le culege nectarul. Dumneata, maică Anunziata, pe vremea aceea prinţesa Ana-Angela di Braganza, erai fluturele cel mai frumos al curţii de Toscana, al doilea era prietenul meu contele Richard de Maurignac, iar al treilea eram eu. La serbările care se dădeau la curtea ducelui de Toscana noi trei eram personajele cele mai căutate, trei prieteni nedespărţiţi, ceea ce de altfel era şi firesc, deoarece atât Richard, cât şi eu, o iubeam cu toată patima tinereţii noastre pe prinţesa Ana-Angela. Ba mai mult decât atâta, continuă cardinalul Tosselli, la prietenul meu, simţământul de admiraţie şi prietenie se transformă într-o dragoste curată, într-o dragoste a cărei patimă nu mai putea fi înfrânată de nimic pe lumea aceasta. Şi atunci, în ziua în care am aflat despre focul care mistuia toată făptura prietenului meu, atunci mi-am îngropat în inimă duioasa pornire pe care o aveam pentru prinţesa Ana-Angela şi am renunţat la ea, în favoarea contelui de Maurignac. Richard se trăgea dintr-o foarte veche familie franţuzească, avea mari bogăţii în Franţa şi oricare din familiile alese ale Italiei s-ar fi simţit fericită să-l poată prinde pentru vreuna din fetele lor de măritat. În asemenea împrejurări nu era de prevăzut nicio piedică în calea cimentării fericirii lor, printr-o căsătorie. Într-o noapte apoi, după o serbare câmpenească rânduită de duce, Richard mă căută cu înfrigurare. Veni la mine acasă, mă îmbrăţişă cu o bucurie nespusă şi-mi spuse că este omul cel mai fericit din lume, deoarece Ana-Angela i-a făgăduit să fie soţia lui. În timpul serbării ei doi se despărţiseră de ceilalţi invitaţi, porniseră prin pădure şi acolo, printre copacii scăldaţi de razele lunii, în liniştea sărbătorească a nopţii, schimbară cel dintâi sărut.

— Taci, taci, cardinale, gemu stareţa, ascunzându-şi în mâini chipul, care tot mai ştia să roşească. Sfârşeşte cu imaginile acestea, sfârşeşte cu aceste amintiri, sau vrei să mă înnebuneşti?

— Să înnebuneşti? repetă cardinalul Tosselli, nu fără ironie. N-ai înnebunit dumneata când s-au petrecut toate acestea, maică Anunziata, deci vei înnebuni mult mai greu la amintirea lor. Nu, trebuie să mă asculţi până la capăt! continuă cardinalul Tosselli cu o voce, care suna aspră şi neîndurătoare, vocea unui judecător. Trebuie să scap odată de povara care-mi apasă inima de atâţia amar de ani, trebuie să-ţi spun că ştiu tot ceea ce dumneata ai izbutit să ascunzi

altora, cu atâta măiestrie.

— Vai mie, ce-mi va fi dat să aud! exclamă stareţa, al cărei trup începuse să fie scuturat de friguri.

— Nu vei auzi nimic altceva, decât ceea ce ai făcut. Îţi făgăduiesc că nu voi adăuga nimic de la mine, dar nici nu voi ascunde nimic.

Tosselli aruncă o privire înspre uşă, se încredinţă că este încuiată, apoi se întoarse la stareţă şi zise:

— Sunt încredinţat că l-ai iubit pe Richard de Maurignac, deoarece i-ai dat tot, tot ceea ce o femeie poate să-i dea unui bărbat. Îi acordai întâlniri tainice şi cu ajutorul unei servitoare credincioase, îi aruncai chiar noaptea o scară de mătase de pe balcon, pe care Richard venea la dumneata în odaie. Pe vremea aceea el nu mi-a încredinţat această taină, deoarece era un adevărat cavaler şi ca atare, nu mi-a spus dulcea lui taină nici chiar mie, care aş putea spune că eram al doilea eu al lui. A urmat însă o zi, când s-au sfârşit toate, o zi de care îmi reamintesc şi eu numai cu groază, o zi care a fost pricina pentru care am îmbrăcat haina aceasta; căci atunci, când prietenul meu a venit la mine, spre a-şi vărsa amarul, spre a-mi împărtăşi nemărginita sa durere, am hotărât să renunţ la o lume, în care trăiau fiinţe ca prinţesa Ana-Angela di Braganza.

— Mă zdrobeşti, cardinale, gemu stareţa, ai milă de mine!

— Nu pot avea milă de dumneata. În clipa aceasta chipul prietenului meu îmi reapare înaintea ochilor, chipul acelui nenorocit, care din pricina dumitale a ajuns şi în închisoare. Trecuseră patru zile, de dând Ana-Angela se logodise în ascuns cu Richard de Maurignac. În timpul acesta Richard a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a doborî toate piedicile care se ridicau în faţa fericirii sale şi pentru a învinge mai ales încăpăţânarea viitorilor săi socri, care ar fi preferat un italian pentru frumoasa Ana-Angela. Dar a cui inimă n-ar fi câştigat-o purtarea cavalerească, firea deschisă, cinstită a prietenului meu? Părinţii Anei-Angela se dădură bătuţi şi până în cele din urmă se învoiră la căsătoria fiicei lor cu nobilul francez. Dar iată că, din ziua aceea Ana-Angela se schimbă ca prin farmec. Ea amâna mereu logodna oficială, găsind cele mai felurite pretexte şi până în cele din urmă spuse că nu se poate mărita, până când nu stă mai întâi de vorbă şi cu un unchi al său, care locuia într-un orăşel îndepărtat al Italiei. Toate acestea îi deschiseră ochii lui Richard, care-şi dădu seama că

dragostea Anei-Angela pentru el, nu mai era cea de la început. Descoperirea aceasta îl înnebuni aproape. Ana-Angela se odihnise în braţele lui, era logodnica lui, de fapt chiar soţia lui, deoarece între timp îi mărturisise că poartă fructul dragostei lor sub sân şi cu toate acestea ea nu se grăbea să se unească cu Richard, ba mai mult, era vădit că încerca că amâne cât mai mult ziua cununiei. În dosul acestei schimbări nu se putea să nu fie o taină. Şi într-adevăr, taina aceasta i se dezvălui lui Richard într-o bună zi, în chipul cel mai grozav. În timpul unei serate date în palatul ducelui, Richard o imploră pe Ana-Angela să-i mai lase scara de mătase de pe balcon, măcar o singură dată, în noaptea aceea, deoarece voia să aibă o ultimă explicaţie cu prinţesa, voia să se sfârşească odată cu tărăgănelile, sau, poate că voia să mai fie o dată fericit. Ea însă i-a răspuns că este păzită cu prea multă severitate, că lumea a început să prindă bănuieli şi că deci nu poate să-i îndeplinească dorinţa, dacă vrea să nu-şi păteze cinstea. Spre miezul nopţii lumea plecă de la palat şi Richard se prefăcu că se duce şi el acasă. În realitate însă, învăluit într-o pelerină neagră, el se furişă până la cocheta vilă, în care locuia Ana-Angela. O presimţire cumplită îl împingea să se ducă acolo, o presimţire care se şi adeveri, în chipul cel mai înfiorător. Scara de mătase era lăsată de pe balcon, dar nu pentru el, ci pentru un altul. Tocmai în clipa când el pătrunse în grădină, un bărbat, al cărui chip Richard nu-l putu zări din pricina întunericului, sări dintr-un tufiş, începu să se urce pe scară şi apoi… apoi o văzu pe Ana-Angela ivindu-se în uşa balconului, întinzându-şi braţele înspre necunoscut, îmbrăţişându-l cu patimă, strângându-l la sânul sub care purta copilul lui, al lui Richard şi pe urmă dispărând cu el în dormitor. Bietul Maurignac de abia mai avu putere să se târască până la mine. Eu răsfoiam tocmai o operă latinească, când deodată aud sunând cu deznădejde clopoţelul soneriei de la intrare. Servitorii alergară speriaţi şi-l găsiră pe contele de Maurignac întins la pământ, fără cunoştinţă. L-am adus atunci în casă şi numai cu multă greutate am izbutit să-l readuc la viaţă… Atunci… atunci mi-a povestit totul. De abia putea să vorbească, nu era în stare să rostească decât numai cuvinte întretăiate, din care mai mult ghiceam, decât înţelegeam ce voia să-mi spună. Era atât de deznădăjduit, încât voia să-şi zboare creierii, chiar atunci pe loc şi numai cu multă trudă am izbutit să-i alung din minte gândul acesta nesocotit. Nu voi uita niciodată

noaptea aceea, pe care am petrecut-o împreună cu nefericitul meu prieten şi nici simţământul meu, de recunoştinţă faţă de Dumnezeu, când am văzut zorile ivindu-se la orizont, fără să fi fost martorul unei cumplite tragedii…

Cardinalul Tosselli făcu o scurtă pauză. Amintirile îl copleşiseră şi numai cu multă stăpânire de sine izbuti să-şi oprească lacrimile, care ameninţau să-l podidească.

— Pe vremea aceea a stârnit uimirea tuturor, continuă cardinalul, după ce se mai linişti, că Richard de Maurignac îşi luă rămas bun de la curtea ducelui de Toscana, peste noapte şi plecă înapoi în Franţa. Dumneata, Anunziata, poate că nu ştii ce s-a petrecut cu nefericitul meu prieten. Poate că şi dumneata, ca şi restul lumii, ai crezut că Richard de Maurignac a căzut pradă unui naufragiu, care a avut loc între Havre şi New-York. Îmi pare rău, maică Anunziata, dar sunt nevoit să-ţi spulber această părere greşită. Contele Richard de Maurignac trăieşte, ar fi fost însă mult mai bine pentru el, dacă murea demult.

— Trăieşte?! strigă stareţa, sărind de pe scaun, în vreme ce trăsăturile feţei sale se schimonosiră într-un chip groaznic. Richard trăieşte? Dumnezeule şi eu care m-am rugat de atâtea ori pentru odihna sărmanului său suflet!

— Asta este foarte frumos din partea dumitale, maică Anunziata, răspunse cardinalul Tosselli, nu fără batjocură în vorbă, cred însă că ar fi fost mult mai frumos din partea dumitale, dacă nu-i otrăveai sufletul şi nu i-l făceai nesimţitor pentru tot ceea ce este bun şi nobil. Ai nimicit un suflet, care era animat de tot ceea ce poate fi mai frumos şi mai curat în lumea aceasta, ai dus la pieire morală un om, căruia îi juraseşi dragoste veşnică.

— Cum, dumneata ştii ce a devenit contele de Maurignac?

— Da! Şi ştii ce a devenit contele Richard de Maurignac? A devenit unul din cei mai vestiţi răufăcători ai Parisului, după ce a căzut mai jos, tot mai jos, treaptă cu treaptă. La început a fost falsificator de bani, pe urmă hoţ de buzunare, apoi un stâlp de cârciumi, iar acum este peticar, da, trăieşte din pungăşii şi din peticele pe care le adună de prin curţile şi de pe străzile Parisului. În anul din urmă însă, nu mai ştiu nimic de soarta lui.

Atunci maica Anunziata se aruncă cu un ţipăt ca de nebună la

picioarele cardinalului.

Lacrimile o podidiră potop, trupul i se cutremură, i se zgârci, ca sub stăpânirea unei puteri necurate şi striga mereu:

— Nu se poate… Nu este cu putinţă!.. Richard un puşcăriaş, un beţiv, un adunător de zdrenţe… nu se poate… nu se poate… Cardinale, te rog, te implor, spune-mi că nu-i adevărat!

— Pentru cea dintâia oară în viaţa mea aş dori să fi minţit! răspunse Tosselli, cu glas aproape solemn. Dar după cum este adevărat că port pe piept crucea aceasta, pe care am jurat, după cum este adevărat că am în cap pălăria de cardinal, tot atât de adevărat este tot ceea ce ţi-am spus. Contele Richard de Maurignac străbate străzile Parisului, îmbrăcat în zdrenţele, pe care le culege de prin curţile oamenilor. De strălucitul său trecut nu-şi mai aduce aminte, decât atunci când e treaz, or aceasta se întâmplă foarte rar. Spre norocul lui, aproape întotdeauna băutura îi întunecă minţile. Nu-i aşa că e mare schimbarea care s-a produs cu chipeşul şi elegantul conte de Maurignac, pe care l-ai cunoscut şi dumneata pe vremuri, la pieptul căruia te-ai odihnit, în nopţi de dragoste ascunsă? Dar schimbarea aceasta ciudată n-are nimic nefiresc în ea. Richard te-a iubit, inima lui nu te-a putut uita niciodată şi durerea de a te fi pierdut îl mistui mereu, zi cu zi, ceas cu ceas, până când nărui toată frumoasa clădire a sufletului său ales. Atunci, când l-am silit pe Richard să părăsească Toscana, mi-a dat cuvântul de onoare că nu-şi va pune capăt vieţii. Astăzi îmi pare rău că i-am cerut aceasta, credeam însă că era datoria mea de prieten să mă asigur că nu va săvârşi ceea ce atunci mi se părea o nesocotinţă. S-a ţinut de cuvântul dat şi nu şi-a făcut niciun rău trupesc. Însă n-a fost în stare să reziste dezamăgirii, pe care i-a pricinuit-o dragostea, n-a fost în stare să îndure lovitura, pe care i-ai dat-o dumneata. Pentru a găsi uitarea, se aruncă cu trup şi suflet în valurile acelor plăceri uşoare, pe care, la Paris le poţi întâlni în fiecare colţ de stradă. În curând, în toate saloanele lumii alese din capitala Franţei nu se mai vorbea, decât numai despre nebunul de Maurignac. El arunca banii cu amândouă mâinile, îi risipea cu femeile, punea rămăşagurile cele mai nesocotite şi într-un singur an a avut nu mai puţin de douăzeci şi şapte de dueluri. Într-un cuvânt, el făcu tot ceea ce face un om, a cărui hotărâre nestrămutată este să se ruineze. Cu toate acestea trebuiră să treacă cinci ani încheiaţi, până când izbuti

să-şi ajungă scopul. Atunci însă se sfârşi cu toate. Nenumăratele lui moşii fură vândute, sau ipotecate, lucrurile de preţ jucate la cărţi, curse de cai, sau risipite în alte chipuri. Atunci începu alunecuşul. Cum nu mai avea bani buni, căută să-i falsifice. Aceasta îi şi reuşi şi câtva timp îşi continuă viaţa de până atunci, cu ajutorul bancnotelor falsificate. Până în cele din urmă însă, bancnotele falsificate fură descoperite şi poliţia dădu în curând de urma falsificatorului. Din stimă pentru familia din care făcea parte, cazul nu fu publicat prin gazete, aşa că procesul trecu cu totul nebăgat în seamă. Nu însă şi mie, prietenul credincios, care-l urmăream necontenit din depărtare şi care îndată după arestarea lui, am plecat la Paris. Mă gândeam că, poate nu era prea târziu, pentru a-l mai scăpa. Eu nu-mi puteam închipui că Richard, sufletul bun, blând şi nobil ar fi putut cădea atât de jos. Totuşi, realitatea fu atât de cumplită încât nici nu-mi venea să cred că trăiesc aievea, toată grozăvia aceea. Pe vremea aceea primisem ungerea şi eram în slujba bisericii. Sub scutul hainei pe care o purtam, am izbutit fără multă greutate, să ajung până în celula arestatului.

Sufletul îmi era plin de speranţă, când am păşit pragul mizerabilei închisori în care se găsea şi cu cea mai neagră deznădejde în inimă am plecat de acolo. Căci mi-am dat seama că-mi pierdusem prietenul pentru vecie. Maurignac mărturisise cu un cinism şi o linişte revoltătoare, cum că într-adevăr falsificase bancnote. Iar când l-am întrebat, dacă nu-i pare rău că şi-a terfelit numele prin noroi, mi-a râs în nas. „Numele? cinstea? exclamă el, ca un nebun. Dă-mi dragostea şi voi avea şi cinste. Una fără alta n-are nicio valoare în ochii mei!” De atunci nu l-am mai văzut pe Richard de Maurignac. Ştiu că a fost osândit la şapte ani de muncă silnică, în una din coloniile franceze, care avea o climă foarte nesănătoasă. Oricine ar fi susţinut orice rămăşag că Richard se va prăpădi acolo. Dar aceasta nu se întâmplă. El se întoarse din colonie pe deplin sănătos şi îndată după înapoierea sa la Paris, reîncepu viaţa uşuratică, pe care o întrerupsese timp de şapte ani. Şi decăderea îşi urmă cursul, adâncindu-mi prietenul în rele mai mult, tot mai mult. După şampanie veni berea, după bere rachiul ordinar, iar dacă mai munceşte din când în când, adunând zdrenţe, aceasta o face numai pentru a avea ce da pe gât. Nenorocitul străbate acum Parisul, aproape veşnic beat, un om îmbătrânit înainte de

vreme, de care nici moartea nu vrea să se apropie, pe semne fiindcă în cartea destinului stă scris să ajungă încă şi mai rău, decât a ajuns până acum.

Cardinalul tăcu. Stareţa îşi lăsase capul peste piept, mai jos, tot mai jos, fruntea ei atingea acum pământul colibei.

Un geamăt surd, urmat de un plâns înecat, se auzi în liniştea mormântală a colibei. Cardinalul Tosselli zâmbi îndurerat şi murmură, încet de tot:

— Acum eşti răzbunat, sărmanul meu Richard. Nici ea nu va mai avea o clipă de odihnă în viaţa aceasta. Vai, Domnul să mă ierte, dar acest trist serviciu este singurul lucru, pe care l-am mai putut face pentru tine.

Stareţa nici nu îndrăznea să-şi ridice ochii înspre cardinal, chiar şi când se ridică şi se târî până la scaun, ea tot nu se uită în ochii lui Tosselli.

— Da, sunt o mare păcătoasă, strigă ea, îndurerată. Îmi dau seama, frate, că am păcătuit, crede-mă, însă că am şi pătimit. Am renunţat la toate bucuriile vieţii şi din frumoasa, mult sărbătorita prinţesă Ana-Angela di Braganza, am devenit maica Anunziata, care de mai bine de două decenii se ascunde printre ziduri de mănăstiri şi nu mai cunoaşte lumea, decât din auzite. Spune-mi, Eminenţă, prietenul dumitale nu este îndeajuns de răzbunat, dacă pentru el mi-am jertfit toată viaţa, celor sfinte?

— Ba da, dacă ar fi aşa! răspunse cardinalul Tosselli, cu asprime. Atunci ai avea dreptul să fii iertată, măcar pe jumătate. Dacă pocăinţa ar fi fost aceea, care te-a împins să iei calea mănăstirii, atunci ai apărea în faţa mea în culori mai bune. Dar nu acesta este cazul. Vrei să-ţi spun eu, maică Anunziata, de ce te-ai retras la mănăstire? Nu din propria dumitale voinţă, nu din dorul de a te pocăi, ci fiindcă prietena dumitale te-a împins la aceasta, pentru a-ţi scăpa familia de ruşinea pe care i-ai adus-o pe cap.

— Care ruşine? exclamă stareţa, cu glas tremurând. Dumnezeule, oare să ştii şi… Nu, nu, asta nu este cu putinţă!

— Ţi-am spus încă de la început că ştiu totul, răspunse cardinalul, cu mânie stăpânită. Prin urmare ştiu şi că, cu vreo cinci luni înainte de dispariţia lui Maurignac, ai dat viaţă unui copil.

— Groaznic! Ai citit în viaţa mea ca într-o carte deschisă! strigă

maica Anunziata, uitându-se la cardinal cu o teamă aproape mistică.

— Copilul acesta era un băiat, continuă cardinalul, iar când ai simţit că se apropie ziua fatală, ai părăsit Italia şi te-ai refugiat într-un mic sat din munţii Corsicii. Acolo ai fost găzduită la o femeie singuratică, o moaşă, cu numele de Credo. Fireşte că femeia aceasta nu ştia că prinţesa Ana-Angela di Braganza era aceea, care dăduse viaţă unui copil în casa ei. Vrei să mai afli acum şi ce s-a făcut cu acest copil, Anunziata?

— A murit, îngână stareţa, a murit nu multă vreme după ce a văzut lamina zilei.

— Ei bine, maică Anunziata, eu sunt în măsură să-ţi dezvălui în privinţa acestui copil unele lucruri, care te vor uimi. Dumnezeu n-a vrut ca prietenul meu Maurignac să fie distrus, fără ca autoarea nenorocirii lui să nu fie arătată lumii, în toată urâţenia sufletului său… Femeia despre care ţi-am vorbit că a găzduit-o pe prinţesa di Braganza în satul din munţii Corsicii, a murit într-un spital din Roma, unde venise să-şi vadă nişte rude şi unde se îmbolnăvi. Mai înainte de a-şi da însă obştescul sfârşit, ceru să i se trimită un preot, deoarece voia să se spovedească. Eu, care pe vremea aceea nu ajunsesem încă la înaltul rang bisericesc, pe care-l am astăzi, am fost trimis lângă muribundă. Ea m-a dezlegat de a tăcea asupra acestei părţi a spovedaniei sale, mai mult chiar, m-a împuternicit să iau anumite măsuri, în legătură cu destăinuirile sale. Muribunda mi-a mărturisit că pe vremuri, dumneata – al cărei nume nu-l cunoştea, eu însă îl ştiam – ai însărcinat-o să-ţi ucidă copilul. Dar femeia Credo nu era îndeajuns de fără inimă şi de decăzută, pentru a face aşa ceva. Ea cunoştea însă o ţărancă din sat, care născuse în aceeaşi zi cu dumneata, şi al cărei copil ea, ca moaşă, îşi dădu seama că nu va trăi… De aceea, seara, femeia Credo se strecură în casa ţărăncii, unde ca moaşă putea intra oricând şi sub scutul întunericului schimbă copiii. Băieţelul cel zdravăn, născut de prinţesa Ana-Angela di Braganza rămase în leagănul ţăranilor, iar copilul firav, slăbănog al acestora, muri câteva ceasuri mai târziu, alături de aceea, care astăzi se numeşte maica Anunziata şi care fireşte că nu ştia nimic de acest schimb.

Cu un ţipăt reţinut numai pe jumătate, stareţa se întoarse înspre Tosselli şi în ochii ei se putea citi un amestec de nădejde şi îndoială, de teamă, şi bucurie, iar în inima ei se trezi ceva, ce dormita acolo de

decenii, se trezi dragostea de mamă, dorul mamei, care vrea să-şi strângă copilul în braţe, să şi-l privească de aproape, să se fălească cu el.

— Copilul meu trăieşte! strigă ea. Dumnezeule… cardinale Tosselli, nu mă înşela… spune-mi, este adevărat?… copilul, băiatul pe care l-am născut atunci… a cărui mamă sunt eu… trăieşte încă?… Dumnezeule, cum îmi bate inima!… Nu, eu nu mi-am uitat de tot copilul… Dumnezeu îmi este martor, cât de des m-am gândit la el… Cardinale, spune-mi te rog, pot să văd şi eu copilul acesta, care acum trebuie să fie om în toată firea?… Dar trebuie să-l văd, trebuie să-i vorbesc, chiar dacă nu mi-ar fi îngăduit să mă dezvălui în faţa lui… Aş vrea să mă mai ştiu o dată în apropierea lui, să văd dacă nu-i pot veni în ajutor cu ceva, să văd dacă n-are nevoie de ceva!… Doamne, aproape că nici nu mai ştiu ce vorbesc… Ştiu însă că ar fi cea mai mare fericire a vieţii mele, dacă aş putea să-mi revăd copilul.

— Ai dreptate, maică Anunziata, răspunse cardinalul cu linişte uluitoare. Băiatul dumitale e om în toată firea… un bărbat frumos… atât de frumos, încât chiar şi în portu-i ţărănesc recunoşti în el pe urmaşul unor nobili.

— Un bărbat frumos! exclamă stareţa, tremurând de bucurie. Copilul meu… s-a făcut un bărbat frumos… Şi unde… unde este?

— Acolo unde a fost născut… în Saint-Étienne-en-Corse.

— Atunci mă voi duce acolo, mă voi apropia de el, sub un pretext oarecare, în alte veşminte, fireşte… Eu sunt bogată, de ce să nu fac ceva pentru el? Căci fără îndoială că, el n-are niciun capăt de aţă, care să poată spune că e al lui. Dar spune-mi te rog numele ţărăncii, în casa căreia a fost strecurat băieţelul meu… Cardinale Tosselli, te implor spune-mi numele lui şi îţi voi fi în veci recunoscătoare.

— Vrei să-i ştii numele? Numele pe care-l poartă fiul dumitale? Dar sunt încredinţat că în timpul din urmă ai auzit şi dumneata rostindu-se numele acesta foarte des. Este un nume, care s-a făcut cunoscut în toată Corsica, un nume, care trece din gură în gură şi în curând va ajunge şi în Franţa, Italia şi toată Europa.

— Să fie cu putinţă!? strigă stareţa, tremurând de bucurie. Fiul meu să aibă un nume atât de cunoscut?… Dar vorbeşte odată, te rog!… Pe ce tărâm s-a distins?… Vezi, cardinale, tot este adevărat că sângele apă nu se face şi darurile părinţilor trec şi asupra copiilor, chiar dacă

aceştia din urmă sunt hărăziţi să se dezvolte în împrejurări cu totul neprielnice!

— Da, fără îndoială, darurile părinţilor trec şi asupra copiilor. Dar dumneata vrei să te duci să-l vezi şi aceasta cred că nu se va putea întâmpla.

— De ce? Sau poate că în clipa de faţă nu este în Corsica?

— Ba da, cred că trebuie să fie chiar foarte aproape de aici.

— În care oraş, cardinale?

— În apropiere de Saint-Étienne! sună răspunsul cardinalului Tosselli, care zâmbi ironic.

— În apropiere de Saint-Étienne… Dar spune-mi odată, cardinale, unde locuieşte, care este localitatea de unde numele lui s-a răspândit în toată lumea?

— Îmi pare rău, maică Anunziata… dar fiul dumitale n-are domiciliu stabil… Se pare că s-a luat la întrecere cu vulturii şi şi-a făcut cuibul pe vârful Fontanellei… Aşa se spune, cel puţin.

— Cardinale, dumneata te joci cu mine… Cum să fie cu putinţă ca fiul meu să n-aibă o locuinţă stabilă… să colinde prin munţi, ca un alungat al societăţii omeneşti?

— Maică Anunziata… trebuie să-i mulţumeşti lui Dumnezeu că fiul dumitale n-are încă un domiciliu stabil, căci dacă l-ar avea, ar fi atât de stabil, încât nu l-ar mai putea părăsi niciodată. Sau cel mult, pentru a fi dus la… ghilotină.

Stareţa se clătină. Cardinalul se apropie de ea, o luă de mâini şi-i zise:

— Tot nu bănuieşti încă, nenorocito, cui ai dat viaţă? Nu-ţi dai seama încă, ce crunt s-a răzbunat Cerul, pentru moartea morală, pe care i-ai pricinuit-o prietenului meu, Richard de Maurignac?… Atunci să-ţi spun eu, maică Anunziata… Ai născut pe vremuri un copil. Copilul acesta a fost aruncat fără milă în valurile vieţii şi din el a ieşit cel mai temut brigand al timpurile noastre… Un strigăt înăbuşit ieşi de pe buzele stareţei, care se prăbuşi la pământ, fără cunoştinţă.

Cap. 16 – Căinţa unul linguşitor

Tăcerea cea mai adâncă învălui coliba, în care se desfăşurase scena cumplită de mai sus şi în această tăcere nu se auzeau decât suspinele

deznădăjduite ale stareţei.

Zăcea la pământ, întinsă în toată lungimea trupului, cu mâinile încleştate în păru-i cărunt, cu corpul scuturat de friguri.

— Resemnează-te, maică Anunziata, zise într-un târziu cardinalul, ca voce blândă, spre deosebire de felul cum îi vorbise până atunci. Vezi că Dumnezeu nu-i iartă pe aceia, care se ridică împotriva poruncilor Lui şi de aceea te-a pedepsit şi pe tine, făcându-te să dai viaţă unui alungat ai societăţii omeneşti.

— Un alungat al societăţii omeneşti! gemu stareţa. Vai mie, care l-am născut pe Egizio Ettore… Ah, cardinale, nu mai sunt vrednică nici măcar să te uiţi la mine. Sunt o blestemată, din sânul meu a ieşit Biciul Corsicii. Vai, copilul meu, cum ai putut tu să cazi atât de jos?

— Nu trebuie să-i faci imputări lui, lui Egizio Ettore, zise atunci Tosselli, ci numai dumitale însăţi, maică Anunziata! Gândeşte-te că sângele dumitale curge în vinele lui, or viaţa dumitale a fost îndeajuns de aventuroasă şi de zvăpăiată, şi chiar în ea se află şi pricina decăderii lui Egizio Ettore. Gândeşte-te puţin, cum ai trăit dumneata, mai înainte de a intra în mijlocul zidurilor mănăstirii? Fără a fi măritată, pe când erai încă prinţesă Ana-Angela di Braganza, ai dat viaţă acestui copil, despre care erai încredinţată că a murit, spre marea dumitale bucurie. Sărmanul, el n-a avut parte niciodată de o mamă duioasă, niciodată n-a cunoscut dragostea părintească, la care avea dreptul şi care ar fi fost îndeajuns spre a face să crească altfel floarea, pe care ţi-a dăruit-o Dumnezeu. Vezi deci că nu trebuie să te plângi, că n-ai dreptul să te plângi. Dumneata nu te-ai ocupat de răsadul, care ar fi putut să dea roade minunate sub îngrijirea unui grădinar priceput şi acum… acum blestemi pomul care a crescut din răsad, fiindcă nu-ţi dă umbră, fiindcă este un măceş sălbatic, ocolit şi urgisit de lume? Ridică-te şi ascultă ce mai am a-ţi spune, maică Anunziata.

Stareţa se ridică încet. Nenorocita trecuse printr-o schimbare grozavă, în decursul ceasului cât ţinuse această convorbire. Îmbătrânise cel puţin cu zece ani, obrajii îi căzuseră înăuntru, ochii se pierduseră aproape în orbite, fruntea îi era brăzdată de numeroase zbârcituri. Mândria, cu care îşi purtase întotdeauna fruntea sus, dispăruse cu desăvârşire.

Umilă, cu capul aplecat peste piept, răsuflând cu greu, stătea ea

acum în faţa cardinalului, care n-o mai privea cu dispreţ, ca până atunci, ci cu milă şi blândeţe.

— Maică Anunziata, iartă-mă că voi fi foarte scurt, dar n-are niciun rost să mai fac introduceri, să-ţi spun pe ocolite, ceea ce am să-ţi comunic, zise el. Nu mai poţi rămâne în înalta slujbă ce ţi-a fost încredinţată. De aceea, te întreb dacă putem trece la degradarea dumitale, în faţa tuturor călugăriţelor acestui schit, chiar acum, moment în care nu vei mai rămâne decât o simplă maică, ce va trebui să-şi ispăşească păcatele, trăind în cea mai desăvârşită singurătate şi resemnare?

— Pedeapsa ar fi prea mică! gemu fosta prinţesă di Braganza. Nu, nu, mă osândesc la o pedeapsă mult mai aspră. Da, cardinale, am păcătuit greu şi demult mi-am dat seama că viaţa, pe care am dus-o ca prinţesă, a fost dintre cele mai nedemne. Tocmai de aceea am şi primit să mă refugiez în pacea unei mănăstiri şi pacea aceasta a adus multă linişte şi seninătate sufletului meu. Acum însă îmi dau seama că nu sunt vrednică de această linişte sfântă şi încă astăzi voi lepăda vălul călugăriei. Da, vreau să mă arunc iarăşi în lume, vreau să lupt pentru viaţă, pentru traiul zilnic, căci din toate bunurile pe care le-am dăruit Bisericii, nu cer nimic înapoi. Săracă şi urgisită voi locui undeva, în vreo odaie de mansardă şi mă voi hrăni din lucrul mâinilor mele. Voi cerşi la colţul străzilor, pentru câte o centimă nenorocită şi întreaga mea viaţă de astăzi înainte, va fi un lanţ nesfârşit de lipsuri şi nevoi… Niciun cuvânt, cardinale… sunt ferm hotărâtă să fac aceasta, chiar dacă n-aş primi încuviinţarea Sanctităţii Sale Papa. Nădăjduiesc însă că dumneata, cardinale, îmi vei împlini această dorinţă. Nu cer nimic altceva, decât să mi se îngăduie să părăsesc chiar astăzi încă, zidurile acestei mănăstiri.

— Şi aceasta este hotărârea ta nestrămutată, nenorocito? întrebă cardinalul.

— Nestrămutată!

— Bine! zise atunci Tosselli. Te dezleg deci de jurământul pe care i l-ai făcut Bisericii. Întoarce-te în lume, săracă, bătrână şi urgisită şi ia-ţi de bună voie martiriul, care te aşteaptă dincolo de zidurile mănăstirii.

Cuvintele acestea fură urmate de o tăcere solemnă. Femeia, a cărei voinţă fusese până atunci lege pentru toţi aceia care se găseau pe

insula Lavezzi, stătea umilă şi resemnată, în faţa omului pe care şi-l alesese singură ca judecător.

— Şi acum să ne întoarcem la cealaltă nenorocită, continuă cardinalul Tosselli, care a fost aruncată pe insula aceasta de o soartă nemiloasă. Fata aceasta nu mai poate rămâne niciun ceas mai mult pe insula Lavezzi. O voi lua cu mine şi voi îngriji eu de ea.

Zicând aceste cuvinte Tosselli se apropiase de uşă, o deschise şi strigă:

— Letiţia, vino până aici. Vrea să-ţi vorbesc.

Letiţia tresări, cu toate că vocea cardinalului era blândă, neporuncitoare, cu toate că Xaranos şi Athos se încredinţaseră mai dinainte că nu trebuiau să se teamă de Tosselli, care era un apărător el celor oropsiţi. Gândurile ei însă zburau departe, înspre coasta Roccapinei, înspre piscul Fontanella, unde se găsea acela căruia îi era hotărâtă să-i aparţină toată viaţa: Egizio Ettore.

Era ferm hotărâtă, orice i-ar spune cardinalul, să-şi redobândească libertatea, deoarece nu mai voia să piardă nicio clipă pentru a ajunge la Egizio Ettore.

Dar vai, marea o despărţea de iubitul său, întocmai după cum Hero fusese despărţită odată de Leandru, tot de mare şi dacă nu i se dădea o barcă, nu putea ajunge nicicând la alesul inimii sale.

Letiţia intră tremurând în coliba, în care stareţa se retrăsese în colţul cel mai întunecat, unde stătea în genunchi.

Letiţia rămase foarte uimită de schimbarea pe care o observă la stăpâna mănăstirii.

Aspră şi mândră, aşa intrase maica Anunziata în colibă, şi iată că acum, după un timp atât de scurt, un ceas numai, aceeaşi femeie era umilită, doborâtă, era… o pocăită.

— Letiţia, zise cardinalul, cu glasul lui blând, îţi cunosc soarta şi ştiu că eşti iubita lui Egizio Ettore…

— Nu sunt iubita lui, Eminenţă! răspunse fata, privind ţintă în ochii cardinalului. Îl iubesc însă şi-l voi iubi toată viaţa, nerenunţând niciodată la dragostea lui.

— Dar dragostea aceasta este neîngăduită, este o dragoste păcătoasă, zise Tosselli. Ţi-ai dăruit inima unui om, care nu este vrednic de ea.

— Chiar dacă ar fi astfel, nu sunt eu oare cu atât mai mult

îndatorată să stau mereu lângă el, spre a căuta să-i fiu îngerul cel bun? Dar Egizio Ettore nu este un om rău, Eminenţă, nu este netrebnic! Oamenii l-au împins pe calea fărădelegilor şi chiar dacă a călcat legile stăpânirii, a făcut-o pentru a se răzbuna pe aceia, care l-au aruncat în nenorocire.

— Răzbunarea este dreptul meu, spune Dumnezeu, răspunse cardinalul Tosselli, şi oamenii n-au dreptul să-l înlocuiască pe Domnul, când vor să-şi satisfacă anumite dorinţe. Dar sunt încredinţat, că vei judeca lucrurile altfel, Letiţia, când vei fi scoasă din mediul, în care ai trăit până acum, ceea ce sunt ferm hotărât să fac. Vei părăsi insula Lavezzi încă în noaptea aceasta şi te voi duce la Roma. Este acolo o casă, în care aceia care au păcătuit şi vor să se pocăiască sunt redaţi vieţii adevărate, unde vei fi tratată cu blândeţe şi bunătate şi unde sămânţa binelui va fi din nou sădită în sufletul tău, dacă ea a dispărut de acolo. Nu vei mai fi prizonieră, Letiţia şi după un timp oarecare vei fi lăsată să te duci unde vei voi, numai la unul singur nu vei mai avea voie să te înapoiezi niciodată, la Egizio Ettore.

— Atunci îmi iei nu libertatea, ci viaţa, Eminenţă, exclamă drăgălaşa copilă, cu voce tremurândă, în vreme ce ochii i se umplură de lacrimi. Egizio Ettore este pentru mine viaţa şi acela care mă împiedică să-l iubesc, acela mă ucide.

— Cu atât mai mult! răspunse cardinalul, cu hotărâre. Mai bine să-ţi pierzi trupul, dacă altfel nu se poate, pentru a-ţi mântui sufletul.

Tosselli se apropie din nou de uşă şi glasul lui răsună din nou:

— Xaranos… Athos, veniţi aici!

La porunca prinţului bisericii cei doi pescari alergară în goană spre coliba lor şi aşteptară umili ordinele omului, pe care-l stimau atât de mult.

— Vă încredinţez fata aceasta! zise cardinalul. Duceţi-o cu barca voastră până la vaporaşul care ancorează în partea de miazănoapte a insulei. Acolo o veţi preda căpitanului pe această copilă şi-i veţi spune s-o păzească bine, până când voi veni şi eu pe bord. Iar tu, Letiţia, resemnează-te şi fii încredinţată că va veni o vreme, când îmi vei fi recunoscătoare că te-am luat sub scutul meu.

Cardinalul Tosselli nu văzu groaza ce se oglindea în ochii Letiţiei, nu văzu hotărârea ce se putea citi în trăsăturile feţei sale, nu văzu cum în dosul buzelor palide dinţii se încleştează.

Letiţia îi urmă pe pescari cu capul aplecat peste piept. Bătrânul Xaranos mergea la dreapta, Athos la stânga ei.

Dar de-abia făcură zece paşi de la colibă, că Letiţia se opri şi îşi întinse mâinile imploratoare înspre cei doi pescari.

— Fie-vă milă şi lăsaţi-mă să plec, se rugă ea. Nu pot, nu pot să-l urmez pe cardinalul Tosselli. Nu! mai bine moartea, decât să mă duc în casa aceea, unde poate că nu voi întâlni, decât fiinţe blânde şi bune, dar în care ar însemna să înnebunesc, deoarece aş fi departe de el.

— De el? De cine vorbeşti, copila mea? întrebă bătrânul Xaranos, aproape dojenitor. Să fie deci adevărat că-l iubeşti pe banditul acela de Egizio Ettore, despre care gazetele din ultimele zile povestesc lucruri atât de înfiorătoare?

Şi cum Letiţia nu răspunse îndată, privirile înflăcărate ale tânărului Athos se îndreptară şi ele întrebătoare asupra fetei. Apoi, trupul de atlet al tânărului pescar începu să tremure, ca o frunză scuturată de vânt, iar chipul lui luă o înfăţişare atât de ameninţătoare, încât ai fi crezut că viaţa Letiţiei atârna numai de cuvintele pe care ea avea să le rostească acum.

Letiţia îşi jurase să nu tăgăduiască în faţa nimănui şi în niciun fel de împrejurări dragostea pe care i-o purta lui Egizio Ettore. După ea, o dragoste era cu atât mai puternică, cu cât era mărturisită cu voce mai tare, or, ce dragoste putea fi mai nemărginit de mare, decât aceea care sălăşluia în sufletul ei pentru Egizio?

— Da, îl iubesc pe Egizio Ettore, răspunse Letiţia, cu hotărâre, şi vă rog să nu-l blestemaţi, cum fac ceilalţi oameni, căci dacă l-aţi fi văzut o singură dată, aţi fi putut arunca o privire şi în sufletul lui şi atunci aţi fi înţeles şi dragostea pe care eu i-o port lui. De aceea, vă rog scăpaţi-mă şi nu mă duceţi pe vaporaşul cardinalului. Aveţi o barcă, împrumutaţi-mi-o, să mă duc cu ea până la coasta de la Roccapina, care în revărsatul zorilor de acum aproape că se şi vede. Lăsaţi-mă să fug acolo şi Egizio Ettore vă va răsplăti şi vă va fi întotdeauna recunoscător.

— Ne ceri ceea ce ne este cu neputinţă să facem, copila mea, răspunse grecul cel bătrân. Că nu sunt nepăsător la suferinţele altora, asta ai avut prilejul s-o vezi astă-noapte. Te-am primit în coliba mea, te-am ascuns în costumul de scafandru, te-am lăsat în fundul mării, cu

toate că prin aceasta mi-am primejduit propria mea existenţă. Acum însă nu mai este vorba de maica Anunziata, ci de cardinalul Tosselli şi poruncilor acestuia trebuie să mă supun. Căci trebuie să ştii, copila mea, că Eminenţa Sa mi-a făcut odată un serviciu, când eram în pragul pierii, un serviciu pe care nu-l voi putea uita niciodată. În tinereţe am fost un derbedeu, fără căpătâi şi ca atare am săvârşit o groaznică fărădelege. Pe când eram în închisoare el venea aproape zilnic la mine, îmi întărea sufletul, mi-l înnobila, iar după ce mi-am ispăşit pedeapsa, mi-a întins o mână de ajutor, mulţumită căreia m-am putut face iarăşi un om cinstit. Nu, nu, cardinalul Tosselli ne-a poruncit să nu te lăsăm să fugi şi nu te vom lăsa. Înainte, Athos, pregăteşte barca.

În timpul acestui schimb de vorbe ei ajunseră la malul mării. Acolo mica barcă, cu care venise Athos din largul mării, cu un ceas mai înainte, juca veselă pe valuri. Uneltele de pescuit mai erau încă în ea. Xaranos sări în barcă, aruncă pe ţărm ceea ce nu-i trebuia până în cealaltă parte a insulei, în vreme ce Athos dezlega luntrea de la mal.

Letiţia se apropie de tânărul grec, se uită imploratoare la el şi-i şopti:

— Athos, fie-ţi milă de mine şi scapă-mă!

În aceeaşi clipă Xaranos îşi ridică brusc capul şi Letiţia băgă de seamă că grecul pândea să vadă ce răspuns îi va da fiul său.

Dar Athos râse, neîndurător şi strigă:

— Îţi închipui să mă poţi momi cu ochii tăi frumoşi? Chiar dacă mi-ai făgădui toate comorile din lume, tot nu m-aş împotrivi poruncilor tatălui meu.

Letiţia era disperată. Ultima nădejde fusese Athos, or iată că nici acesta nu voia să-i asculte rugămintea.

— Aşeaz-o în barcă, porunci Xaranos, s-o legăm de banca dinapoi, căci frumoasa vrăjitoare ar fi în stare să se arunce în mare, numai pentru a-şi îndeplini voinţa! Îmi pare rău, copilă, că trebuie să iau asemenea măsuri împotriva ta, dar o femeie, care-l iubeşte pe Egizio Ettore este în stare să facă un ticălos, din omul cel mai cinstit de pe lume.

Athos o luă în braţe pe Letiţia, sări cu ea în barcă şi conform poruncilor tatălui său, dezlegă un odgon, cu care apoi o legă pe fată de bancă.

După aceea puse mâna pe vâsle şi voi să le adâncească în mare, când deodată îşi ridică, iute capul şi făcând ca şi când ar trage cu urechea, strigă:

— Tată, cardinalul te-a strigat… Pe semne că vrea să-ţi mai spună ceva… Iute, tată, vezi ce vrea!

— N-aud nimic, răspunse bătrânul, întorcând capul şi uitându-se înspre colibă, şi de altfel nici nu-l văd!

— S-a ivit numai pentru o clipă, în pragul uşii, zise Athos. Du-te, tată, între timp eu voi ţine barca lângă ţărm, iar în ceea ce o priveşte pe fată, fii fără grijă, căci e bine legată de bancă şi nu va putea fugi.

Xaranos se pregăti să plece, dar deodată se mai întoarse şi-i zise fiului său:

— Fereşte-te de frumoasa vrăjitoare, Athos! Nu te lăsa momit de ea… Eşti tânăr încă şi frumuseţea femeilor înduioşează foarte uşor inima tinerilor… Ştii că-i sunt adânc recunoscător cardinalului şi că deci, trebuie să-i îndeplinim porunca. Chiar dacă ar fi vorba despre propria ta soră şi tot n-ai putea face altfel.

Cu aceste cuvinte, bătrânul plecă. Athos îşi făcu de lucru cu vâslele, întărindu-le în inelele care le ţineau de scânduri, dar făcând aceasta nu-l scăpă din ochi pe părintele său, nici o singură clipă. Iar când bătrânul ajunse la uşa colibei, începu să vâslească deodată şi barca alunecă, ca o săgeată peste valuri.

— Athos, ce faci? strigă Letiţia, în a cărei inimă se trezi deodată o nădejde neaşteptată, oare… nu-l mai aştepţi pe tatăl dumitale?

— Nu, nu-l mai aştept, răspunse Athos, mânându-şi barca mai departe, cu o înfrigurare de nedescris. Nu mai aştept nimic în lumea aceasta, decât ca tu să mi spui: Îţi mulţumesc, Athos!

— Dumnezeule!… Athos, vrei să mă scapi?

— Da, te voi scăpa, dar niciodată, nu voi mai apărea înaintea ochilor tatălui meu.

— Asta ar fi prea mult, Athos! Cu preţul acesta nu-mi trebuie libertatea… Întoarce-te şi lasă-mă în voia sorţii… căci nu pot primi să-l despart pe fiu de tatăl său.

Dar Athos se părea că nici n-o aude. El înfigea vâslele în apă cu o repeziciune uluitoare, le scotea şi iar le înfunda şi barca se îndepărta de insulă cu o iuţeală atât de mare, încât fundul ei abia mai atingea apa.

Deodată însă Athos tresări. În vârful stâncii pe care se ridica umila lor colibă, se ivise trupul uriaş al părintelui său.

— Athos! strigă Xaranos cu o voce de care se cutremurară parcă şi valurile. Athos, ce faci?

— Gândeşte-te la tine, Athos, strigă Letiţia. Eu nu pot preţui pentru tine atâta, încât să-ţi spulberi seninătatea vieţii pentru mine!

— Aş şti chiar şi să mor pentru tine, dacă ar trebui, răspunse tânărul, cu înflăcărare. Nu-mi pasă nici chiar de blestemul tatălui meu, dacă-ţi pot da o mână de ajutor, ca să fii fericită.

— Dar ştii prea bine că iubesc pe un altul şi că deci, răsplata la care poate că nădăjduieşti, nu ţi-o vei primi, niciodată.

— Nu mai nădăjduiesc nimic… nimic în viaţa aceasta! răspunse tânărul pescuitor de corali. Priveşte… priveşte acolo, pe ţărm: Tata îşi ridică mâinile ameninţător… Vai mie, glasul lui tună groaznic, ca vocea Judecătorului de Apoi… Auzi tu ce strigă tata?…

— Blestem pe capul tău, copil nerecunoscător! strigă Xaranos din vârful stâncii. Nu vreau să te mai văd niciodată… Te-am iubit, dar acum te smulg din inima mea… Ai ales-o pe frumoasa vrăjitoare… Ei bine, du-te la pieire, cu tovarăşa lui Egizio Ettore.

— Vai mie! exclamă Athos, în vreme ce lacrimi mari începură să i se prelingă pe faţă. Mi-am iubit părintele, cum niciodată un copil nu şi-a mai iubit tatăl… şi totuşi.. Îmi eşti martoră, Madonă, care sădeşti dragostea în inimile oamenilor, că nu puteam face altfel… Ţine, Letiţia, cuţitul acesta… Eliberează-te singură din strânsoarea legăturilor tale, iar apoi pane mâna pe cealaltă vâslă, căci s-ar putea să ne urmărească cu iahtul cardinalului.

Letiţia tăie otgonul care o lega de banca dinapoi a bărcii, puse mâna pe lopată şi mânată cu puteri îndoite, luntrea luneca acum pe valuri înc-o dată atât de iute.

Apoi în curând insula Lavezzi dispăru încetul cu încetul în ceaţa dimineţii şi cât puteau răzbate ochii nu se mai vedea decât numai întinsul nesfârşit al apelor. Atunci Letiţia scoase vâsla din apă, se ridică de pe locul său şi se aşeză alături de tânărul grec.

— Athos, zise ea, cu glas înduioşat, îţi mulţumesc! Ai fost mântuitorul meu şi niciodată nu voi uita nepreţuitul serviciu pe care mi l-ai făcut.

— Eu nu-ţi cer nicio recunoştinţă, fermecătoare Madona! răspunse

tânărul pescuitor de corali, cu tristeţe. Te voi duce până pe coasta Roccapinei şi apoi…

— Şi apoi? întrebă Letiţia, cu glas tremurând. Ce ai de gând să faci apoi, Athos?

— Apoi… Dar de ce mă mai întrebi de soarta mea?… Sunt doar un om pierdut… N-am învăţat nimic, nu cunosc nicio meserie, afară de aceea de a coborî în fundul mărilor, or, aceasta este o meserie, de care nu te poţi folosi oriunde.

— Athos! zise atunci Letiţia, cu glas solemn. Jură-mi să faci ceea ce-ţi voi cere!

— Ce să-ţi jur, Madona?

— Că îmi vei îndeplini dorinţa pe care ţi-o voi spune acum şi care este… să te înapoiezi la tatăl tău!

— Să mă… înapoiez? Nu, niciodată, căci m-ar zdrobi, în mânia lui… Tu nu-l cunoşti încă pe adevăratul Xaranos… E foarte iute la mânie şi când e furios nu-şi mai dă seama ce face, devine asemenea unui animal turbat!

— Xaranos te va ierta, căci te iubeşte mult… Ce nu iartă un părinte copilului său? Athos, după cât ştiu, eşti un foarte bun înotător şi nu putem fi mai departe de un ceas de insula Lavezzi. Înainte, deci, prietene, aruncă-te în mare şi înapoiază-te pe insulă.

— Tu-mi ceri asta, Madona?… îmi porunceşti tu să fac asta?…

— Îţi cer aceasta, fiindcă ştiu că va fi norocul tău…

În clipa următoare Athos se ridică, îşi dezbrăcă surtucul, îşi scoase ghetele din picioare.

— Mă voi întoarce la tatăl meu, zise el, cu glas răguşit. Ştiu însă că asta va însemna pieirea mea, deoarece… mă va ucide! Dar ce-mi pasă… dacă tu vrei astfel! Sufletul meu îţi aparţine ţie şi dacă vrei să-mi mulţumeşti pentru ceea ce am făcut pentru tine, atunci lasă-mă să te sărut o dată, pentru ca sărutul tău să mă însoţească în cursul întunecatei vieţi, care mă aşteaptă.

— Bine, sărută-mă! şopti Letiţia. Să ştii însă că sărutul acesta este sărutul unei surori!

Tânărul grec o îmbrăţişă atunci cu braţe tremurânde, o strânse la pieptul său, îşi apăsă buzele pe ale ei, iar când îi dădu drumul, apoi, strigă în prada unei bucurii nespuse:

— Am sărutat-o pe Letiţia… pe iubita lui Egizio Ettore… Acum pot

să mor!

O săritură… valurile se împreunară deasupra capului său… dar în clipa următoare Letiţia îl zări ivindu-se din nou la suprafaţa apei, la o depărtare destul de mare de barcă. Braţele lui vânjoase spintecau apa ca botul unui vapor.

Letiţia îl urmări cu privirea, cât timp îl mai putu ţine în ochi. Când îl pierdu din vedere, puse mâna pe lopeţi şi începu să vâslească.

Era acum singură în largul mării, dar avea încredere în Dumnezeu… Dacă Domnul o ajutase să scape din insula Lavezzi, o va ajuta şi să ajungă până pe coasta Roccapinei, de unde apoi va zbura în braţele iubitului său Egizio.

Letiţia vâslea din răsputeri, fără odihnă, când deodată privirile-i îngrozite se rătăciră pe cerul, pe care începuseră să se ivească mici nori alburii.

— Dumnezeule, exclamă ea, norii aceştia sunt aducători de furtună! Dacă mă prinde furtuna în largul mării, atunci, atunci sunt pierdută!

Şi presimţirea aceasta n-o înşelă.

Atâta vreme cât apa rămase liniştită, totul merse bine, căci dansul valurilor nu era atât de puternic, încât să primejduiască înaintarea bărcii. Deodată însă, cerul se întunecă, valurile deveniră din ce în ce mai mari, mai furioase, ridicând mica barcă pe munţii de apă, pentru ca în clipa următoare s-o lase să cadă înapoi, în adâncimi ameţitoare.

Atunci Letiţia îşi dădu seama cu groază că, barca ei nu era făcută pentru a se încumeta să înfrunte largul mării.

Cu toate acestea, Letiţia nu se îndoi nici o singură clipă că va scăpa, şi din primejdia asta, deoarece nu-şi putea închipui că Dumnezeu o scăpase de pe insula Lavezzi, numai pentru a-i pregăti mormântul în fundul rece şi fioros al mării.

Şi nici presimţirea aceasta n-o înşelă. Ea se bizuise pe bunătatea şi Îndurarea Celui de Sus şi Domnul o ajută într-adevăr.

În zare, la o depărtare de câteva minute de ea numai, se ivi un vaporaş, care spinteca mândru valurile.

Uitând că se găsea într-o barcă şubredă, care se putea răsturna la cea mai mică mişcare nesocotită, Letiţia sări în picioare, şi rupse o fâşie din veştmântul ei alb, cu care plecase din mănăstire şi începu să fluture bucata de pânză albă deasupra capului.

În acelaşi timp începu şi să strige din toate puterile, pentru a atrage

şi prin aceasta atenţia acelora de pe vaporaş.

După câteva minute de înfrigurată aşteptare, vaporaşul ajunse în dreptul ei şi… trecu mai departe.

Letiţia deznădăjdui. Se credea pierdută.

Iată însă că vaporaşul se opri, o barcă fu lăsată în apă şi barca aceasta venea acum ca săgeata înspre ea..

— Slavă Domnului! strigă Madona din Saint-Étienne. Acum… acum ne vom revedea, scumpul meu Egizio.

Barca salvatoare se apropia tot mai mult, cei patru vâslaşi care mânuiau lopeţile, o făceau să înainteze sprinten, cu toată împotrivirea valurilor.

Dar când barca ajunse ca la vreo două sute de metri de Letiţia, aceasta zări în mijlocul bărcii, în picioare, un bărbat cu chipul înconjurat de o barbă neagră şi sângele îi îngheţă în vine.

Bărbatul acesta era… contele Robert de Paris.

— Letiţia! strigă, contele de Paris, care recunoscu şi el la rândul lui, pe Madona din Saint-Étienne. Ha, ha, ce ciudată întâlnire!

Robert de Paris îşi şi întinse mâinile, ca şi când ar fi vrut s-o apuce, cu toate că barca lui era încă la o sută de metri de aceea a fugarei.

S-ar fi zis că ticălosul vrea să sară, să zboare peste această depărtare, pentru a pune mâna o clipă mai de vreme pe jertfa sa.

Dacă se găsea în drum spre insula Lavezzi, era doar tocmai din pricina Letiţiei şi iată că acum o întâlnea în largul mării! Demonii infernului îl ajutaseră fără îndoială să împiedice fuga fetei din insulă.

Cu toate acestea, se părea că jertfa îi va scăpa lui Robert de Paris, în ultimul moment.

— Robert de Paris! strigă Letiţia. Tu eşti?… Dar decât să cad în mâinile tale, prefer moartea, de o mie de ori!

Frumoasa şi gingaşa fată mai aruncă o privire înspre cer, o privire care trăda toată nemărginita ei deznădejde, apoi se aruncă în mare.

Spre norocul, sau nenorocul ei însă, poalele sfâşiate ale veştmântului se agăţară de inelul ce ţinea vâsla din dreapta şi rămase atârnată numai la suprafaţa apei, unde o ţinea barca înclinată pe o parte.

Dar dacă scăpase pentru o clipă, această nu însemna că nu se mai găsea încă în cea mai mare primejdie. Valurile, prin jocul lor, îi acopereau capul în fiecare clipă, lăsându-i de la un val la altul, doar

atâta timp să respire pe jumătate şi apoi, luntrea care o salvase, putea să-i devină fatală, dacă se răsturna şi Letiţia rămânea tot prinsă cu rochia de ea.

— Vâsliţi, vâsliţi! le strigă contele de Paris, oamenilor săi. Zece galbeni pentru fiecare din voi, dacă mai ajungem la vreme!

Barca spintecă atunci valurile ca o fantomă. Mai trecu un minut, şaizeci de secunde îngrozitoare, în care moartea o pândi pe Letiţia de şaizeci de ori, dar… contele de Paris sosi încă, la timp.

El se aplecă peste nenorocită, o prinse cu amândouă mâinile, smuci o dată şi Letiţia ajunse în braţele celui mai neîmpăcat duşman ai ei.

— Înapoi, la iaht! porunci el. Dar iute, cât puteţi de iute, dacă nu vreţi să pierdeţi răsplata făgăduită!

Vâslaşii se puseră pe lucru, de-i năpădi năduşeala. În curând ei ajunseră la iaht şi contele de Paris, luându-şi prada din nou în braţe, urcă cu ea în cabină.

Aici, după ce o aşeză pe divan, se aplecă peste Letiţia şi o singură privire îi fu îndeajuns pentru a se încredinţa că Madona din Saint-Étienne era încă în viaţă. Atunci scoase dintr-un dulăpior o sticluţă cu săruri mirositoare, cu ajutorul cărora o readuse în simţiri pe fată.

Când Letiţia deschise ochii se văzu singură în cabina iahtului. La început era atât de zăpăcită, încât numai cu multă greutate îşi putu aduce aminte de ceea ce se petrecuse cu ea, în timpul din urmă. Dar când imaginile întâmplărilor din ultimele zile trecură din nou prin faţa ochilor săi sufleteşti şi îşi reaminti şi de cea din urmă scenă, când căzu în mâinile lui Robert de Paris, groaza o cuprinse pe sărmana fată.

Atunci se mai deschise şi uşa cabinei şi un bărbat palid la faţă, cu chipul înconjurat de o barbă neagră intră înăuntru.

Dintr-o singură mişcare Letiţia sări de pe canapea şi îşi învălui trupul cu zdrenţele veşmântului, care-i alunecase de pe picioare.

După aceea îşi încrucişă braţele peste piept şi aşteptă răbdătoare, să vadă ce-i va mai spune contele de Paris. Privirile ei erau aspre, întocmai ca privirile acuzatului, care se ştie nevinovat.

Letiţia se cutremurase la vederea acestui om, despre care nu se ştia altceva, decât că era unul din bărbaţii cei mai afemeiaţi ai Corsicii, un om, pe care-l ocolea orice femeie cinstită, orice fată care ţinea la reputaţia ei.

Pe vremuri mai scăpase o dată ca prin minune, din ghearele acestui

om, atunci când ticălosul său tutore, Vincenzo Rossati voise să o vândă contelui.

Dar acum, Sfinte şi Mare Dumnezeule, acum cum să mai scape din mâinile lui?

Care nu fu însă mirarea sărmanei fete, când contele de Paris se opri la o depărtare de câţiva paşi de ea şi cu voce aproape duioasă, îi zise:

— Letiţia, te rog să mă ierţi, dacă am îndrăznit odată să-mi ridic ochii asupra dumitale. Frumuseţea dumitale mă orbise însă şi nu mai ştiam ce fac. Astăzi însă îmi dau seama că este un mare păcat să doreşti a ţine în braţele tale pe o sfântă.

— Eu nu sunt sfântă, domnul meu, răspunse Letiţia, eu nu sunt decât o fată sărmană, care n-are altă avere, decât nevinovăţia şi bunul ei renume, or, dacă cineva îmi nimiceşte acest singur bun al meu, mă nimiceşte şi pe mine. De aceea, domnule conte, nu-mi vine să cred că ai vrea să fii ucigaşul meu!

— Repet, Letiţia, răspunse Robert de Paris, că nu trebuie să te mai temi de prezenţa mea şi că pe bordul acestui vaporaş, care este proprietatea mea, te găseşti în cea mai deplină siguranţă.

— Vai, domnule conte, exclamă atunci frumoasa fată, dacă aş putea avea încredere în cuvintele dumitale, dacă într-adevăr aceste cuvinte n-ar fi numai o cursă, pentru a-mi alunga bănuielile…

— Nu este nicio cursă, Letiţia, ci sunt expresia gândurilor şi a simţurilor mele şi pentru a te încredinţa că spun adevărul, sunt gata să-ţi dau o dovadă, care să-ţi spulbere orice bănuială. Dovada aceasta va fi că te voi duce acolo unde vei voi dumneata, unde-mi vei porunci şi pentru a-ţi împlini dorinţa, voi schimba drumul iahtului meu, îndreptându-l unde-mi vei spune dumneata.

— Atunci, strigă Letiţia, atunci du-mă…

— …Pe coasta Roccapinei? o întrerupse contele. Nu-i aşa că vrei să te duci unde se găseşte Egizio Ettore?

— Da, domnule conte, răspunse Letiţia. De ce să tăgăduiesc? Locul meu, lumea mea nu pot fi decât numai acolo, unde este şi Egizio Ettore. Te conjur, domnule conte, du-mă pe coasta Roccapinei şi-ţi voi rămâne veşnic recunoscătoare.

— Te duc, Letiţia, răspunse Robert de Paris, fără şovăire. Am însă o mică şi neînsemnată condiţie de pus, în cazul când eu voi fi acela, care te va uni cu Egizio Ettore. Eu nu-l mai urăsc pe Ettore,

dimpotrivă, îmi dau seama că poate m-am purtat cu prea multă duşmănie, cu prea multă ură chiar faţă de tânărul acesta şi de aceea aş dori să-mi repar greşeala.

— Egizio Ettore te va ierta, dacă eu îl voi ruga s-o facă! răspunse Letiţia. Spune, domnule conte, ce ai putea să faci pentru Egizio Ettore, în situaţia în care se găseşte astăzi?

Robert de Paris aruncă o privire înspre uşa cabinei, ca şi când ar fi vrut să se încredinţeze că este bine închisă, ca să nu poată fi spionat, apoi se mai apropie de Letiţia cu câţiva paşi, astfel încât ajunse chiar lângă ea şi îşi adânci privirile adumbrite de genele-i lungi şi negre, în ochii frumoasei Madone.

Sărmana fată nu băgă de seamă diabolica plăcere ce zăcea în pupilele acelea lărgite.

— Letiţia, zise contele Robert de Paris, în şoaptă, eu sunt acela care l-a nenorocit pe Egizio Ettore, eu sunt acela care l-a împins la pieire. Din pricina mea a ajuns în puşcărie, de unde a scăpat numai mulţumită unei minuni a Cerului.

— Ştiu, răspunse Letiţia, şi mă întreb, domnule conte, cum îţi vei justifica dumneata purtarea faţă de Egizio, când vei ajunge în faţa Judecătorului nostru de Apoi.

— Judecătorul de Apoi va fi îndurător cu mine, zise contele, linguşitor, dacă îmi voi repara greşeala, încă aici, pe pământ. Egizio Ettore a fost osândit numai din pricina mărturiilor strâmbe care au fost depuse împotriva lui, de oameni plătiţi de mine. Ei bine, acum m-am hotărât să-i dau lui Egizio Ettore mijloacele de a-şi dovedi nevinovăţia în faţa judecătorilor săi pământeşti.

La auzul acestor cuvinte ale contelui, Letiţia nu se mai putu stăpâni şi strigă de bucurie.

— Vai, dacă Egizio îşi va putea dovedi nevinovăţia, dacă cinstea şi bunul lui renume vor fi restabilite, atunci nu va mai fi nevoit să se ascundă prin munţi şi prin păduri, nu va mai fi silit să urmeze cu primejdioasa meserie de brigand, pe care o va încheia tot atât de repede, după cum o şi începuse.

— Văd că eşti mirată, frumoasa mea Letiţia, continuă contele Robert de Paris, cu ticăloasa-i linguşire, deoarece nu te aşteptai la o asemenea schimbare. Ea se datorează numai mustrării de cuget, se datorează nopţilor în care nu mai pot dormi şi în care, învârtindu-mă

necontenit în pat, nu văd decât chipul nefericitului Egizio Ettore, care colindă munţii, fără adăpost, fără o pernă sub căpătâi, fără o hrană ca lumea şi toate acestea numai din pricina mea. Imaginea aceasta mă urmăreşte zi şi noapte, Letiţia şi a făcut din minte un alt conte Robert de Paris. Lucrurile nu mai pot merge astfel, căci ar însemna ca mai curând sau mai târziu să-mi pierd minţile, din cauza zbuciumului, care mă frământă.

Letiţia îşi împreună mâinile şi privirile ei se îndreptară recunoscătoare înspre cer.

— În ceea ce mă priveşte pe mine, continuă Robert de Paris, voi părăsi Corsica, chiar zilele acestea şi mă voi duce în America, pentru a începe acolo o altă viaţă, mai bună, decât aceea pe care am dus-o aici. Mai înainte de a pleca însă, vreau să-l reabilitez pe Egizio Ettore în ochii lumii, vreau să-i redau cinstea, pe care şi-a pierdut-o din pricina mea. În acest scop sunt gata să-i dau lui Egizio Ettore o scrisoare, prin care recunosc că i-am plătit pe Fernando Hernez, Francisca di Montenero, pe cameristul meu Leblanc, pe Vincenzo Rossati şi pe decedatul Luigi Carazoni, să depună mărturie strâmbă împotriva lui. Cu această scrisoare în mână, nu mai încape nicio îndoială că Ettore îşi va putea dovedi nevinovăţia şi oamenii, care astăzi îl blestemă, vor vărsa lacrimi fierbinţi, de a fi osândit un nevinovat.

— Şi… şi ai fi în stare să faci aceasta pentru Egizio Ettore, domnule conte? strigă Letiţia cu glasul înăbuşit de lacrimi. Dacă ai face-o, ar însemna că l-ai salvat de la pieire, ar însemna că i-ai redat cinstea, viaţa.

— Da, o voi face! răspunse Robert de Paris, cu prefăcută solemnitate. Şi ca primă dovadă a pocăinţei mele, iată ce voi face chiar acum: iahtul meu se găseşte în drum spre insula Lavezzi, unde voiam să-i fac o vizită maicii Anunziata, stareţa mănăstirii. Pentru dumneata, voi schimba calea iahtului şi mâine vei fi unită cu Egizio Ettore.

Contele apăsă pe un buton şi peste câteva clipe intră în cabină un bărbat înalt, cu o barbă deasă. Bărbatul acesta purta pantaloni albi, de lână şi în jurul mijlocului un brâu de mătase albastră.

— Căpitane, zise Robert de Paris, întoarce şi îndreaptă iahtul cu toată viteza înspre coasta Roccapinei, unde vom ancora la vărsarea în mare a râului Ortolo, a cărui vale merge în sus, până în Munţii Cagna.

— Am înţeles, „Exellenza”, răspunse căpitanul şi părăsi cabina.

Letiţia, drept recunoştinţă îşi întinse amândouă mâinile înspre contele de Paris.

— Acum, zise ea, sunt încredinţată de buna dumitale credinţă. Desăvârşeşte-ţi însă repararea greşelii şi dă-mi şi hârtia aceea care va trebui să-i servească lui Egizio, pentru a-şi dovedi nevinovăţia. Credemă, că dacă ai fi stăpânul tuturor comorilor din lume şi i le-ai pus la picioare, nu i-ai putea pricinui o bucurie mai mare decât aceea pe care i-o vei pricinui cu scrisoarea dumitale.

Dar Robert de Paris dădu din cap.

— Documentul acesta nu-l pot încredinţa decât numai lui Egizio Ettore, zise el. Cred că-ţi dai seama, Letiţia că dacă-ţi refuz înmânarea acestei scrisori, nu este fiindcă m-aş îndoi că ai putea să nu i-o dai lui Ettore. În munţi însă, ferească Dumnezeu, s-ar putea să ţi se întâmple ceva, scrisoarea să ajungă în mâinile altcuiva, mai înainte de vreme şi atunci eu aş fi pierdut, fără ca măcar să-i fi fost de folos lui Egizio Ettore. Gândeşte-te că scrisoarea aceasta, nu trebuie să ajungă la cunoştinţa autorităţilor, decât numai în clipa în care vaporul pe care mă voi îmbarca eu, va fi pornit înspre America, va fi ieşit din apele franceze…

— Atunci, când şi unde ai de gând să-i dai lui Egizio scrisoarea? întrebă Letiţia cu nerăbdare.

— După ce te voi fi depus pe coasta Roccapinei, mă voi înapoia la Ajaccio, unde trebuie să-mi aranjez încă afacerile în vederea plecării. De acolo apoi voi porni spre Marsilia, unde mă voi îmbarca pentru America. La vreo două ceasuri de Ajaccio se găseşte o cârciumă singuratică, aşezată pe un drum îngust, care duce la Appietto, localitate vestită în lumea întreagă pentru castelul său din veacul al XI-lea şi pentru altarele uriaşe de piatră ale oamenilor din epoca preistorică. Cârciuma aceasta este cunoscută sub numele de Osteria lui Taica Benedetto. Muşterii osteriei sunt foarte rari, deoarece hanul e cam deocheat. De obicei nu se rătăcesc pe acolo, decât numai proprietarii de măgari, care îşi închiriază animalele vizitatorilor, care nu vor să urce pe jos până la Appietto. De astăzi în opt zile voi fi în Osteria lui Taica Benedetto. Egizio Ettore să vină acolo la miezul nopţii, pentru a-şi lua scrisoarea doveditoare a nevinovăţiei sale.

— Mi-e teamă însă că Egizio nu va avea încredere, răspunse Letiţia,

şi se va teme să nu i se întindă vreo cursă.

— Dacă aş vrea să-i întind o cursă, dacă gândurile mele n-ar fi curate, i-aş reda eu atunci iubita? zise contele Paris. Oare nu este aceasta cea mai bună dovadă a sincerităţii mele? Oare dumneata însăţi, Letiţia, nu-ţi dai seama că te găseşti cu totul în mâinile mele şi că dacă aş vrea, aş putea să mă răzbun acum pe Ettore, în chipul cel mai uşor şi mai dureros pentru el, în acelaşi timp? Vezi însă că nu mă ating de dumneata, ci dimpotrivă te ajut să ajungi pe coasta Roccapinei, te duc eu însumi pentru a te preda în braţele lui Egizio Ettore.

— Iar eu, eu îţi voi fi recunoscătoare până la capătul zilelor mele, strigă frumoasa copilă. El însă, el nu este tot atât de încrezător ca mine. După ce a pătimit mai greu decât oricare alt om în lumea asta, nici nu este de mirare că şi-a pierdut încrederea în oameni.

— Într-adevăr, răspunse Robert de Paris, e şi firesc să fie bănuitor. Eu însă nădăjduiesc, Letiţia, că dumneata vei pune o vorbă bună pentru mine, că-l vei face să înţeleagă, cum că numai căinţa este aceea, care mă face să mă apropii de el. Priveşte în ochii mei, Letiţia şi spune-mi dacă privirile mele sunt acelea ale unui trădător. Dacă aş vrea să-l înşel pe Egizio Ettore, aş putea eu să-i răpesc ceva mai preţios ca dumneata? Or, tocmai pe dumneata, te dau înapoi.

— Ai dreptate, răspunse fata, şi de aceea îmi voi lua însărcinarea de a face să te întâlneşti cu Egizio Ettore în Osteria lui Taica Benedetto. Cred că nu vei avea nimic împotrivă, dacă-l voi însoţi şi eu!

— Dimpotrivă, doresc chiar să fii şi dumneata de faţă la întrevederea noastră. Acum, îngăduie-mi, te rog, să te ospătez, fireşte aşa, după cum îmi va fi cu putinţă pe bordul unui vapor. Trebuie să mă îngrijesc de a mai pune puţină roşeaţă în obrajii dumitale palizi, ca Egizio Ettore să nu se sperie, când te va vedea.

Contele Robert de Paris bătu din palme şi îndată intrară în cabină doi marinari, aducând cu ei o masă pusă, care făcea toată cinstea bucătăriei iahtului. Peşte prăjit, pui, legume, fructe, delicatese – nimic nu lipsea de pe această masă, nici chiar două sticle de vin negru, din cel mai renumit. Iar pentru a-i dovedi Letiţiei că mâncărurile nu erau otrăvite, Robert de Paris se aşeză şi el însuşi la masă şi mâncă cu poftă.

Contele destupă una din sticlele de vin, şi umplu paharul său şi al Letiţiei şi gustând din vin, îi dădu fetei dovada că, nici acesta nu era otrăvit.

Contele Robert de Paris se dovedi a fi într-adevăr un om vesel şi spiritual, după cum spunea lumea, căci o amuză pe Letiţia atât de bine, încât aceasta nici nu-şi dădu seama cum trece vremea.

În timpul acesta Robert n-o îmbie deloc pe fată să bea, el în schimb, goli pahar după pahar.

Tocmai destupase o nouă sticlă şi după ce umplu paharul Letiţiei şi-şi turnă şi lui, zise:

— Să bem în sănătatea lui Egizio Ettore, căruia îi doresc să-şi poată redobândi cinstea în ochii oamenilor, să poată redeveni ceea ce a fost un om cumsecade, stimat de semenii săi.

Letiţia ridică paharul, cu ochi strălucitori de bucurie şi-l goli până la fund.

Dar nu trecură decât câteva minute de când Letiţia gustase din ultimul pahar de vin, că deodată capul începu să-i fie greu, ochii i se împăienjeniră şi tot trupul îi fu cuprins de o oboseală, căreia îi era cu neputinţă să se poată împotrivi. Ochii i se închiseră, capul îi căzu greoi pe speteaza scaunului şi adormi.

Dar Robert de Paris nu-i făcu nimic, nici de data aceasta. El le porunci doar celor doi marinari, care serviseră masa, s-o aşeze pe o canapea din cabină. Pe urmă el însuşi se duse pe covertă, se aplecă peste balustradă şi rămase cu privirile pierdute în valurile întunecate ale mării.

— Totul merge de minune! murmură el. Peste opt zile Egizio Ettore se va duce în Osteria lui Taica Benedetto şi acolo va da peste prinţul de Paris, căci contele de Paris n-are nicio poftă să se vadă, faţă în faţă ca temutul bandit. Ha, ha, frate Raymond, zilele tale sunt numărate! Comorile tale însă, eu, ca viitorul tău moştenitor, cred că sunt nenumărate! Raymond va fi ucis de Egizio Ettore, acesta va cădea în mâinile jandarmilor, Letiţia îşi va pierde minţile şi numai Robert de Paris le va supravieţui, tuturor. Iar acesta se va numi de atunci înainte prinţul Robert de Paris şi va fi stăpânul unei averi împărăteşti.

Cap. 17 – Paznicul turnului din Saint-Étienne

Luna învăluise stâncile coastei Roccapina într-o lumină magică, fermecătoare, când Letiţia îşi deschise ochii, un strigăt de admiraţie ieşindu-i de pe buze.

Robert de Paris se ţinuse de cuvânt. El o depusese pe coasta Roccapinei, într-un loc, de unde nu trebuia decât să urce un vârf de stâncă, pentru a se încredinţa că în depărtare se puteau vedea într-adevăr piscurile munţilor Cagna, unde se ascundea Egizio Ettore.

Acolo, la o depărtare de vreun ceas numai de stânca pe care se găsea Letiţia, se înălţa un turn de biserică în care frumoasa copilă recunoscu îndată turnul bisericii din Saint-Étienne.

De acolo, din sat, nu trebuia să mai meargă decât vreo jumătate de ceas, pe poteci ascunse, pentru a ajunge la locul unde ea era încredinţată că va da peste iubitul său.

Letiţia era hotărâtă să se ducă până la bisericuţa Lacrimilor lui Isus. Dacă Egizio era într-adevăr prin apropiere, atunci numai acolo se putea ascunde el noaptea, unde pe vremuri petrecuseră împreună clipe de neuitat. Clipele zilelor, în care inimile lor se regăsiseră.

De aceea, Letiţia nu şovăi o clipă să pornească de-a dreptul spre Saint-Étienne. Acum, în mijlocul nopţii, nu trebuia să se teamă că va fi văzută. Cele câteva ceasuri care mai erau din noapte, fata avea de gând să le petreacă undeva în Saint-Étienne. Letiţia porni deci îndată la drum şi cum cunoştea fiecare potecuţă din împrejurimi, după cale de vreo trei sferturi de ceas ajunse fără nicio greutate la micul Saint-Étienne, ai cărui locuitori dormeau duşi la ora aceea din noapte.

În tot satul nu mai era deschisă decât o singură uşă, aceea a bisericii din Saint-Étienne, unde evlavioşii puteau intra zi şi noapte, pentru a-l lăuda pe Domnul, prin rugăciunile lor.

De câte ori nu fusese Letiţia în această casă a Domnului! Aici se rugase pe vremea când nu era decât copil, aici îngenunchease apoi ca fată şi dacă icoanele acelea ar fi putut să vorbească, fără îndoială că ele ar fi istorisit despre nenumăratele lacrimi, pe care le vărsase acolo sărmana orfană, de câte ori îşi aducea aminte că soarta nu-i dăduse voie să aibă parte şi ea, de ceea ce alcătuia bucuria celorlalţi copii, de dragostea părintească.

Şi de data aceasta Letiţia intră în biserică. Ea voia să petreacă noaptea acolo în casa lui Dumnezeu, unde putea fi mai sigură decât

oriunde, că nu va fi tulburată de oameni.

Letiţia se duse de-a dreptul la altar, îngenunche pe treptele acestuia şi gândurile, care o frământaseră pe vremuri, de câte ori intra în biserică, îi năvăliră în minte şi de data aceasta.

Oare cine erau păruiţii ei? De ce se lepădaseră de ea? Mai erau oare în viaţă?

— Vai, măicuţă, cum te-aş fi iubit eu, dacă te-aş fi cunoscut vreodată! exclamă ea în gând. Doamne, mai eşti oare pe pământul acesta, sau stai sus în ceruri, printre îngeri? Şi tu, tată, eşti tu oare singur şi ţi-e dor de copilul tău? Dumnezeu îmi este martor, ce fericită aş fi, dacă aş putea să trăiesc alături de tine! Nu! strigă Letiţia. Nu este cu putinţă ca părinţii mei să mă fi alungat din casa lor! Atât de fără suflet nu poate fi niciun părinte, nicio mamă atât de fără inimă, încât să se despartă nepăsătoare de copilul ei, lăsându-l în voia întâmplării. Nu, nu se poate! Mai curând îmi vine să cred că am fost răpită de vreun duşman al părinţilor mei. Oricare ar fi însă adevărul, eu tot mă voi ruga pentru scumpii mei părinţi, să-i păzească de rele şi necazuri şi dacă se poate, să-mi îngăduie să mi-i regăsesc. Amin!

După aceea Letiţia se ridică din genunchi, străbătu biserica, luminată de razele lunii şi se opri în faţa unei uşi, în dosul căreia pornea în sus o scară de lemn.

Ea ştia prea bine unde ducea scara aceasta. Ca mic copil, de câte ori n-o urcase ea, pentru a se duce să-i dea bună ziua bătrânului paznic al turnului bisericii din Saint-Étienne, care locuia într-o odaie, acolo sus!

Bătrânul Vittore era un moşneag ciudat, de care lumea mai mult fugea, decât se apropia, deoarece privirea lui era întotdeauna foarte serioasă, scrutătoare, iar barba lui mare şi albă făceau din el o sperietoare pentru copiii neascultători.

Mica Letiţia însă, era întotdeauna binevenită şi picioruşele ei urcaseră de sute, de mii de ori, treptele turnului, unde mai târziu, când fata deveni mai mare moşneagul îi istorisise nenumărate întâmplări din viaţa sa, care se desfăşurase altundeva, într-un oraş mai mare.

Bătrânul paznic al turnului fusese pe vremuri servitor la curtea unui prinţ străin, unde văzuse şi auzise multe lucruri, despre care majoritatea muritorilor de rând nici nu bănuiesc.

Letiţia începu să urce treptele. Ştia că-l va găsi treaz pe moşneag,

deoarece Vittore nu dormea noaptea, ci scruta satul de acolo, din vârful turnului, pentru a da locuitorilor îndată de ştire, dacă izbucnea vreun foc pe undeva.

Letiţia trebui să urce o sută patruzeci de trepte încheiate până când ajunse la uşa în dosul căreia trebuia să se găsească paznicul şi în care ea bătu de două ori, încet.

Uşa fu deschisă îndată pe dinăuntru şi Letiţia se văzu în faţa moşneagului, a cărui înfăţişare era încă proaspătă în mintea ei, ca şi când numai în ajun l-ar fi văzut pentru ultima oară.

Făptura înaltă a bătrânului era învăluită într-un halat de noapte, care trebuia să aibă cel puţin cincizeci de ani. Pe cap moşneagul purta o tichie de catifea, ale cărei broderii dispăruseră cu decenii înainte. În jurul mijlocului, un cordon de mătase, sau cânepă, nu se mai putea desluşi din ce era, strângea halatul, împiedicându-l să se desfacă. Barba lui albă îi ajungea până peste piept şi cu capul destul de mic, pe care-l împodobea, îi dădea lui Vittore o oarecare înfăţişare de pitic uriaş.

Într-o mână moşneagul ţinea un felinar, cu care lumina chipul Letiţiei, în cealaltă un pumnal mare, de vânătoare, cu care bătrânul se gândea să se apere, în cazul când ar fi avut de-a face cu vreun răufăcător.

— Dumnezeule! exclamă moşneagul lăsând cuţitul să-i cadă din mână, şi aşezând felinarul pe o măsuţă mâncată de carii. Dar asta este Madona din Saint-Étienne şi dobitocii aceştia de oameni spuneau că ai fi murit! Eu însă, bătrânul Vittore, mi-am zis îndată: Nu se poate, căci nu este cu putinţă ca o floare atât de încântătoare să piară, mai înainte de a se fi putut adăpa ca lumea la lumina veselă a soarelui. Nu, bunul Dumnezeu nu face una ca asta! Aşa ceva nu face decât nebunia oamenilor. Dar de ce stai atât de nehotărâtă în pragul uşii, copila mea? Vino mai aproape Letiţia! Ştii doar prea bine că mă bucur de câte ori pot să te văd! Haide, şezi colea în fotoliul acesta vechi, în care pe vremuri te-am ţinut de atâtea ori pe genunchi. La bătrânul Vittore se mai găseşte întotdeauna un locşor pentru tine, când n-ai un adăpost sub care să te aciuezi, căci tu ştii că eu nu te voi preda nemernicului de Vincenzo Rossati, care întotdeauna s-a purtat cu tine ca un ticălos.

— Îţi mulţumesc, moş Vittore, răspunse Letiţia, adânc mişcată de

vocea caldă a bătrânului paznic. Ştiu că m-ai iubit întotdeauna şi tocmai de aceea am şi avut curajul să vin în noaptea aceasta la tine, pentru a te ruga să-mi îngădui să rămân aici, până în zori.

— Numai până în zori?… Dar unde vrei să te duci în zori?

Dar când bătrânul văzu că Letiţia şovăie să-i răspundă, adăugă el, îndată:

— Ce întrebare nesocotită ţi-am mai pus şi eu! Ca şi când omul ar putea şti unde se va găsi a doua zi? Nu, nu, bătrânul Vittore nu este curios, el nu întrebă de unde şi încotro, deoarece nici el însuşi nu răspunde bucuros la aceste două întrebări.

Zicând acestea, moşneagul se îndreptă înspre un dulap, scoase de acolo o farfurie cu friptură rece, pâine şi o sticlă cu vin. Toate acestea le aşeză în faţa Letiţiei şi cum fata flămânzise, din pricina drumului făcut pe jos până la Saint-Étienne, mâncă şi bău cu poftă.

— Şi ce ai mai făcut, moş Vittore, în timpul destul de îndelungat, de când nu te-am mai văzut?

— Ce am mai făcut? repetă bătrânul, zâmbind. Întreabă ceasul, care se găseşte deasupra capului tău, ce a mai făcut şi el îţi va răspunde că a bătut regulat, toate jumătăţile şi ceasurile şi că deci, şi-a îndeplinit datoria. Iar eu, eu am tras clopotele în fiecare zi, pentru liturghia de dimineaţă şi de seară, îndeplinindu-mi astfel datoria şi eu. Noaptea apoi am vegheat ca răufăcătorii să nu dea târcoale satului, căci tu ştii copila mea, că eu am ochi de şoim şi văd din turnul meu mai multe, decât vedea decedatul Luigi Carazoni, din mijlocul satului. Dar acesta a murit, Dumnezeu să fie milostiv cu sufletul lui încărcat de păcate. Tu ai auzit, copila mea, întrebă bătrânul paznic al turnului, luând un scaun şi aşezându-se pe el în faţa Letiţiei, că Luigi Carazoni a murit şi Pietro, cărbunarul, la fel? Amândoi au fost ucişi şi nici până acum trupurile lor neînsufleţite n-au putut fi scoase la iveală din prăpastia de sub Spinarea Dracului. Asta a făcut-o Ettore, Egizio Ettore, cel mai temut brigand al Corsicii.

Inima Letiţiei începu să bată cu înfrigurare, când auzi rostindu-se numele iubitului său. Vai, cum ar fi vrut ca să-l întrebe pe bătrânul Vittore câte ceva, despre Egizio Ettore, căci nu se putea ca paznicul turnului să nu fi aflat ceva despre iubitul său! Dar Letiţia se temea să deschidă vorba despre Egizio, deoarece nu voia să-i spună moşneagului că a doua zi de dimineaţă va alerga tocmai în braţele

acelui temut brigand al Corsicii.

— Doamne, cine ar fi crezut! exclamă paznicul, aprinzându-şi pipa, pe care era pictat chipul Sfintei Fecioare. El era unul din cei mai buni băieţi din Saint-Étienne şi adeseori acest Egizio Ettore mi-a ţinut de urât în singurătatea turnului meu. De obicei şedea acolo, pe scaunul acela, pe care şezi tu acum şi dacă cineva mi-ar fi spus atunci, că băiatul acesta va deveni brigandul, dispreţuitul Egizio Ettore de astăzi, i-aş fi spus în faţă că este un bârfitor de rând.

— Moşule, se adresă moşneagului Letiţia, care nu putea îngădui să se vorbească cu atâta dispreţ de scumpul ei Egizio, şi tu îl condamni pe Egizio Ettore? Oare tu nu ştii cât de răi au fost oamenii cu el? Oare tu nu ştii că a fost osândit pe nedrept?

— Pe nedrept! exclamă bătrânul şi ochii lui începură să lucească ciudat, de unde ştii tu, copila mea că Egizio Ettore a fost osândit la douăzeci de ani închisoare, pe nedrept?

— De unde ştiu? repetă fata. Inima îmi şopteşte că este nevinovat!

— Inima?… Hm… Aşa! Este ciudat că inima îţi şopteşte lucruri, pe care numai Dumnezeul din Cer le ştie şi un singur om pe acest pământ, iar omul acesta sunt eu, bătrânul Vittore, paznicul turnului din Saint-Étienne.

Letiţia sări de pe scaun şi se uită cu priviri înfrigurate la moşneagul din faţa sa.

— Cum moş Vittore, tu ştii că Ettore a fost osândit pe nedrept? Dar cum să fie cu putinţă aşa ceva? De unde să fi aflat tu asta?

Bătrânul paznic zâmbi.

— Şi de ce n-ai spus aceasta, moş Vittore? strigă Letiţia pe un ton aproape imputător. De ce nu te-ai dus la judecată, spre a depune mărturie pentru Egizio Ettore şi împotriva duşmanilor săi?

Bătrânul Vittore îşi aţinti ochii lui mici, dar neobişnuit de ageri, supra fetei.

— N-am vorbit, fiindcă nu puteam să vorbesc.

După ce rosti aceste cuvinte, moşneagul îşi lăsă capul peste piept şi nu mai zise nimic.

Dar Letiţia se hotărî să dezlege limba bătrânului paznic, cu orice preţ. Se ridică din fotoliu, se duse lângă moşneag şi-i aşeză mâna pe umăr.

— Moşule, se rugă ea, cu voce înduioşătoare, de ce ai tăcut,

moşule? Ştiai că este în joc viaţa unui om şi după cum ai mărturisit singur, Egizio Ettore îţi era drag.

— Am tăcut, răspunse bătrânul cu glas înăbuşit, fiindcă un altul îmi era şi mai drag, aveam datoria să-mi fie mai drag.

Letiţia tresări.

Aşadar, bătrânul avea pe cineva aproape de el? Ea nu ştia că Vittore să fi avut vreo rudă în Saint-Étienne, sau chiar şi în Corsica.

Dar cine să fi fost acest om?

Mai înainte însă, ca Letiţia să fi apucat a-i mai pune vreo întrebare moşneagului, din dreptul treptelor se auzi zgomotul unor paşi, care se apropiau grăbiţi de uşă.

— Cine vine? exclamă Letiţia, speriată. Moş Vittore, nu te supără, dacă voi fi văzută aici?

— El este! murmurară tremurând buzele moşneagului. Da, el este… Dar ce mai vrea de la mine?

Cu o agerime, pe care nimeni n-ar fi putut-o bănui la acest moşneag, Vittore sări la uşă şi trase zăvorul.

După aceea se întoarce înspre Letiţia şi-i spuse în şoaptă:

— Iute, copila mea, ascunde-te în dosul perdelelor acestui pat şi stai liniştită, orice vei auzi că se vorbeşte.

Fără a mai întreba ceva şi fără a şovăi, Letiţia îndeplini rugămintea bătrânului, deoarece îşi dădea seama şi ea că era mai bine dacă nu era văzută în Saint-Étienne. Dar de abia sărise în pat şi trase perdelele acestuia, că cineva bătu la, uşă de trei ori şi o voce bărbătească zise:

— Bunicule deschide… Eu sunt bunicule!

Dumnezeule, unde mai auzise Letiţia glasul acesta?

Căci la auzul acestei voci, un fior de gheaţă străbătu trupul fetei, căreia i se păru că cunoaşte această voce şi, că o mai auzise o dată, într-o zi hotărâtoare a vieţii sale.

Dar… Bunicule?… Cine putea să-i spună pazniculuí „bunicule”? Asta însemna că moşneagul tot avea neamuri, însemna că avusese chiar şi un copil.

— Aşteaptă, că-ţi deschid! zise Vittore şi trase înapoi zăvorul de la uşă.

Uşa se deschise şi în odaia din turnul bisericii intră un bărbat tânăr încă, înalt şi bine, chiar elegant îmbrăcat. Pe umeri purta o pelerină neagră, până la pământ, iar în cap o pălărie cu margini late, trasă tare

peste ochi.

— Eu sunt, bunicule, zise noul sosit, şi aş putea să ţin orice rămăşag că ţi se pare foarte ciudat să mă vezi în miez de noapte aici.

În timp ce rosti aceste cuvinte, necunoscutul îşi lepădă pelerina de pe umeri şi îşi scoase pălăria. Văzându-l acum, Letiţia trebui să-şi adune toate puterile pentru a nu scoate un ţipăt de uimire şi de groază. Acesta era chiar unul din membrii tribunalului din Bonifacio, era acela, care-i strigase batjocoritor că, venise prea târziu pentru a mai putea depune mărturie în procesul lui Egizio Ettore.

Da, era procurorul Amedeo Feruccio, acela care susţinuse acuzarea.

Dar cum, Amedeo Feruccio era nepotul sărmanului paznic al turnului bisericii din Saint-Étienne?

— Bunicule, începu Amedeo Feruccio să spună, aşezându-se în vechiul şi hodorogitul fotoliu, în care cu câteva minute mai înainte şezuse Letiţia, vin iarăşi tot pentru chestiunea pentru care am mai venit de atâtea ori la tine.

— Vii însă tot atât de în zadar, ca şi de celelalte dăţi, răspunse bătrânul, scurt.

Dar Amedeo Feruccio nu se lăsă înrâurit de răspunsul oarecum aspra al bunicului său şi continuă:

— În tinereţe, tu ai slujit multă vreme la curtea ducelui de Toscana şi dacă îmi mai aduc bine aminte de spusele mamei, erai omul de încredere al prinţesei Ana-Angela di Braganza.

— Aşa este! răspunse bătrânul, care nu părea să aibă chef de vorbă.

— Această prinţesă Ana-Angela di Braganza s-a călugărit mai târziu şi la intrarea ei în mănăstirea, a cărei stareţă este, şi-a dăruit toată averea bisericii, avere, care se ridică la mai multe milioane de lire. Ramura prinţilor di Braganza s-a stins. Ruda cea mai apropiată ar fi contele Robert de Paris, singurul în drept de a avea pretenţii la averea prinţesei di Braganza, dacă aceasta nu şi-ar fi lăsat averea bisericii. Contele m-a însărcinat însă cu cercetarea acestei afaceri, deoarece este hotărât să dea Biserica în judecată, pentru a intra în stăpânirea moştenirii prinţesei Ana-Angela di Braganza, stareţa de astăzi. Prinţesa nu era vrednică să fie primită în sânul bisericii, din pricină că a născut un copil nelegitim. Dovada acestui fapt, se găseşte în anumite scrisori, care ţi-au fost încredinţate ţie, bunicule. Scrisorile acestea urmau să-ţi fie cerute înapoi, mai târziu, dar aceasta nu s-a întâmplat,

pe semne fiindcă au fost uitate. Eu însă sunt încredinţat că scrisorile acestea se găsesc aici, în camera aceasta. De aceea, te rog bunicule, să-mi dai mie hârtiile acestea, cu ajutorul cărora voi putea începe îndată procesul, pe care în cazul acesta l-ar câştiga cu siguranţă contele de Paris. Sau poate că mă înşel şi hârtiile acelea nu sunt la tine?

— Nu te înşeli, răspunse moşneagul, scrisorile sunt la mine. Am jurat însă că nu le voi da nimănui din mână, decât numai prinţesei Ana-Angela di Braganza.

— Ce-are a face? A fost un jurământ, pe care în calitatea ta de servitor erai silit să-l faci. Afară de aceasta, a trecut foarte multă vreme de atunci şi un jurământ pe o durată atât de lungă îşi pierde puterea.

Bătrânul paznic stătea cu coatele pe masă. Acum însă se aplecă peste masă şi furios peste măsură, îi strigă urmaşului său:

— Un jurământ rămâne sfânt, fie el vechi, sau nou şi constat că ai o morală foarte ciudată, dacă vii să-mi ceri să încalc un jurământ, numai fiindcă jurământul acesta e vechi. Nu, nepoate, nu-ţi face iluzii, căci hârtiile acestea nu vor ajunge cu voia mea niciodată în mâinile tale.

— Nu fi încăpăţinat, bunicule, răspunse procurorul, nu vrei să pun temeliile fericirii mele? Nu vrei să ajung un om mare, renumit?

— Mare şi renumit, Dumnezeu îmi este martor că niciodată în viaţă n-am dorit ceva mai mult ca aceasta, zise bătrânul paznic. În acest scop am făcut economii, pentru acest scop am lucrat o viaţă întreagă. Ai făcut carieră, dar cu jertfirea conştiinţei tale, Amedeo, căci tu nu eşti omul care ar fi trebuit să fii. Este îndeajuns de trist că tocmai eu, bunicul tău, trebuie să-ţi spun adevărul. De ce m-ai silit să tac asupra acelora ce ştiam despre Egizio Ettore? Fiindcă era în joc mândria ta, ca cel dintâi proces în care ocupai scaunul procurorului să se sfârşească cu o condamnare, nu-i aşa? cu toate că tu însuti erai încredinţat de nevinovăţia împricinatului. M-ai silit să tac asupra celor văzute cu ochii mei, numai pentru a fi pe placul ticălosului de Robert de Paris.

Amedeo Feruccio sări de pe scaun, se repezi la bunicul său şi îi apăsă amândouă mâinile pe gură.

— Mai încet, bunicule, mai încet! Vrei să mă nenoroceşti? Ai uitat oare că sunt pierdut în clipa în care mai află cineva afară de noi, că eu

am fost acela care te-am rugat să nu depui mărturie în procesul lui Egizio Ettore? Vai, bunicule, de ce mai reînvii morţii aceştia înfiorători? Ettore a fost osândit cu împlinirea tuturor formelor de drept. Este adevărat că a scăpat din închisoare şi după cât se pare se ţine de tâlhării prin Munţii Cagna, dar fii fără teamă căci vor pune jandarmii mâna pe el şi atunci nu va mai scăpa câte zile va avea din Capul Pertusato.

Vittore, paznicul turnului nu răspunse. După cât se părea, nici n-auzise bine cuvintele nepotului său. Privirile lui erau aţintite asupra satului, care se vedea prin fereastra deschisă.

— Dar ce faci acolo, bunicule? întrebă procurorul. De ce te uiţi aşa în noapte?

— Nu-i nimic, răspunse moşneagul, cu voce şovăindă. Pe semne că m-am înşelat. Mi s-a părut că văd acolo, jos, în sat, o umbră, care tocmai se pitula după un zid. Umbra aceasta însă dispăru cu iuţeală de stafie, aşa că… pe semne că m-am înşelat.

— Ai năluciri, bunicule! răspunse Amedeo Feruccio, ironic. Dacă într-adevăr ar fi trecut pe stradă cineva, a cărui umbră ai fi zărit-o, ce găseşti tu ciudat în asta?

— Eu îi cunosc pe toţi cei din Saint-Étienne, răspunse clopotarul, întorcându-şi privirea încruntată înspre procuror. Umbra pe care cred că am văzut-o, nu este a niciunui om din Saint-Étienne şi cu toate acestea… mi s-a părut foarte cunoscută.

Amedeo Feruccio tresări şi un fior rece îi străbătu corpul. Deasupra lui se auzise deodată un uruit, un scârţâit, un geamăt prelung parcă şi… clopotul sună de două ori… Erau ceasurile două din noapte.

— Hotărăşte-te, bunicule, se rugă procurorul. Te implor înc-o dată, dă-mi scrisorile prinţesei Ana-Angela di Braganza. Gândeşte-te că voi putea lua parte la un proces care va face multă vâlvă, voi putea câştiga pentru Robert de Paris vreo zece milioane de lire şi o bună parte din milioanele acestea vor fi ale mele… Căci să înţelegi un lucru, bunicule: mie îmi trebuie bani, bani mulţi… Fără bani nu-mi pot ajunge ţintele mele înalte.

— Bani şi numai banii, exclamă bătrânul paznic, clătinând din cap. Amedeo, tu duci un trai prea uşuratic şi mi-e teamă, să nu te prăbuşeşti în mijlocul drumului, care vrei să te ducă la ajungerea înaltelor tale ţinte. S-au văzut mulţi oameni, care au început cu

nădejdi într-aurite şi au sfârşit în noroi. Bagă de seamă, Amedeo, să nu păţeşti şi tu la fel.

— Dar scrisorile… scrisorile, bunicule? întrebă procurorul, care părea să fie surd pentru bunele şi sănătoasele sfaturi ale moşneagului.

— Scrisorile nu ţi le dau! Atâta vreme cât voi trăi, scrisorile acestea vor rămâne la mine, iar când nu voi mai fi printre cei vii… atunci scrisorile acestea sunt destinate… altcuiva.

— Atunci mă laşi să plec cu mâna goală?

— Eu nu te-am chemat, Amedeo, pentru a-ţi da ceva. Totuşi îmi pare bine să te vad cât mai des, deoarece oricât, tot copilul singurei mele fiice eşti, pe care Dumnezeu mi-a luat-o prea de timpuriu. În vinele tale curge sângele familiei mele… şi vai, Amedeo, tocmai de aceea aş dori să fii un alt om. Îţi mărturisesc că acum aproape că-mi pare rău că nu te-am dat să înveţi o meserie de muncitor, cum a fost tatăl tău de pildă, căci se pare că în zadar aşezi vrabia pe vârful unui munte, unde nu se cuvine să stea decât vulturii, căci vrabia tot vrabie rămâne!

Comparaţia aceasta nu prea fu pe placul tânărului procuror.

Cu o mişcare de dispreţ, el îşi aşează pelerina pe umeri şi îşi înfundă pălăria peste ochi.

— N-aş fi crezut niciodată, bunicule, că ai putea fi atât de neîndurător cu nepotul tău, zise el. Nici nu-ţi închipui ce mare rău îmi faci, refuzându-mi scrisorile, pe care ţi le-am cerut. Văd însă că în zadar îmi pierd vremea, tu nu vrei să mă ajuţi!

— Nu te voi ajuta niciodată, strigă paznicul turnului, când va fi vorba despre o faptă josnică. Căci numai o faptă josnică ar fi, dacă Robert de Paris ar începe procesul acesta împotriva Bisericii. Lăsând la o parte împrejurarea că prinţesa di Braganza era liberă să facă cu averea ei ceea ce voia, când a dăruit-o Bisericii – ceea ce de altfel este o faptă mare şi nobilă – dar un asemenea proces ca acela pe care vrea să-l înceapă contele de Paris, ar pune în gura lumii toată povestea Anei-Angela di Braganza şi asta… să ştii de la mine, Amedeo, nu trebuie să se întâmple niciodată, sau, în niciun caz, un vechi servitor el familiei nu trebuie să fie amestecat într-o asemenea josnicie. Şi acum, du-te. Vrei să fii încă în noaptea aceasta înapoi la Bonifacio, grăbeşte-te, deci, cât timp mai este lună. Trăsura te aşteaptă?

— Da, bunicule! I-am spus vizitiului să mă aştepte la capătul

satului.

— Atunci fii cu băgare de seamă, zise bătrânul paznic, cu glas tremurând, împrejurimile nu mai sunt tocmai atât de sigure! Gândeşte-te la Luigi Carazoni, la Pietro, cărbunarul.

Tânărul procuror se cutremură.

— Nu cumva crezi că Egizio Ettore… Ha, ha, ha, îţi mărturisesc sincer, bunicule, că eu au prea cred în acest faimos Egizio Ettore! Sau mai bine zis, nu cred că s-ar ascunde undeva pe aici, căci te întreb, unde ar putea el să-şi aibă ascunzătoarea? În munţi?… Dar oare poliţia n-a scotocit fiecare stâncă, fiecare văgăună, fiecare scorbură de copac şi n-a găsit nicio urmă, care să dovedească, cum că Egizio Ettore ar fi pe aici?

Paznicul nu răspunse nimic. El se apropiase de fereastră şi rămase cu privirile aţintite asupra satului care se întindea liniştit la picioarele lui.

Dar privirile moşneagului erau foarte ciudate. Căuta parcă să scruteze strada cu toată energia ochilor săi de vultur.

— Iarăşi a apărut, zise el, ca şi când şi-ar vorbi sieşi, şi a dispărut la picioarele bisericii. De data aceasta nu m-am mai înşelat.

— Noapte bună, bunicule, zise procurorul, îndreptându-se spre uşă. Oricât nu ne-am înţelege noi asupra scrisorilor prinţesei Ana-Angela di Braganza, asta nu înseamnă că nu rămânem buni prieteni, ca şi până acum, nu-i aşa? Eu îmi dau seama de recunoştinţa pe care trebuie să ţi-o port, căci numai mulţumită ţie sunt astăzi procuror al tribunalului din Bonifacio.

Amedeo Feruccio ajunsese la uşă, o deschise şi păşise peste prag, când bătrânul paznic scoase deodată un strigăt înăbuşit, un strigăt, care trăda o spaimă de nedescris.

— Înapoi, Amedeo, strigă el. Nu, n-ai voie să pleci astăzi de aici!

Cu aceste cuvinte bătrânul îl apucă pe procuror cu amândouă mâinile, îl trase înapoi în odaie şi-l strânse la pieptul său, ca şi când l-ar fi scăpat de o primejdie de moarte.

— Nu, nu, să nu mi te răpească! strigă el, mai departe. Căci dacă nu m-am înşelat, dacă ochii mei l-au văzut bine şi el este acela, care s-a strecurat înspre biserică, atunci nu mai încape nicio îndoială că numai pe tine te urmărea şi… pe semne că s-a luat după tine, încă de când ai pus piciorul în Saint-Étienne, iar acum te pândeşte la ieşirea

din biserică şi dacă pune mâna pe tine, atunci… atunci eu rămân singur pe lume.

— Bunicule, de cine vorbeşti tu?… Cine să mă fi urmat?… În mâna cui să cad?

Dar vocea cu care rosti Feruccio cuvintele acestea, trăda teamă, groază chiar. El ştia prea bine de cine vorbea bătrânul paznic, dar gândul acesta îl înspăimântă atât de mult, încât prefera chiar şi pentru el însuşi să nu ştie la cine se gândea bunicul său.

— De cine vorbesc? repetă Vittore. Oare conştiinţa, propriul tău cuget nu-ţi spune, de ce-ţi pot vorbi astfel? Ei bine, află atunci că vorbesc de omul care a jurat să se răzbune pe voi, pe toţi… de omul, care ţi-a aruncat acest jurământ în faţă, chiar în sala tribunalului din Bonifacio, de Egizio Ettore.

— Egizio Ettore?… Bunicule… ai înnebunit?… Cum să fie el aici?… Cum să îndrăznească banditul să pătrundă în Saint-Étienne, unde îl cunoaşte şi copilul din leagăn? Ar fi o adevărată nebunie să îndrăznească…

— Şi totuşi a îndrăznit! Egizio Ettore este în Saint-Étienne! L-am văzut cu ochii mei, cu ochii aceştia, care nu m-au înşelat niciodată.

În clipa aceea perdeaua de la pat se mişca atât de tare, încât Amedeo Feruccio fără îndoială că şi-ar fi dat seama că cineva se ascunde acolo, dacă n-ar fi fost ocupat tocmai în clipa aceea cu un alt gând, care-l chinuia mult mai mult.

El se desfăcuse din braţele bătrânului şi alerga ca un nebun, de colo până colo prin odaie.

— Egizio Ettore, murmura el, da, dacă ar şti că mă găsesc în Saint-Étienne, atunci… atunci aş fi în mare primejdie… Bunicule, bunicule, îţi mărturisesc, că din ziua aceea nefericită, în care Egizio Ettore a fost osândit în urma cuvântării şi a rechizitoriului meu, din ziua aceea nu mai am clipă de odihnă. Oriunde m-aş duce, oriunde m-aş afla, nu-l văd în faţa ochilor mei, decât pe brigandul acesta, iar mai ales noaptea, când vreau şi eu să mă odihnesc, mi se pare că mâinile lui mă sugrumă şi de abia mai pot răsufla… Totuşi, să nădăjduim că te-ai înşelat.. De rămas, nu pot rămâne în noaptea aceasta în Saint-Étienne, deoarece mâine se dezbate la Bonifacio un proces, de la care nu pot lipsi în niciun caz. De altfel, de la tine şi până la poarta satului, unde mi-am lăsat trăsura, n-am de făcut nici cinci minute, aşa că nu va fi el

năzdrăvan să-mi iasă în cale, tocmai în timpul acestor cinci minute.

— Răzbunarea nu greşeşte cu niciun minut, răspunse bătrânul Vittore. Rămâi la mine, Amedeo… Te rog nu părăsi biserica în noaptea aceasta!

Procurorul rămase o clipă pe gânduri, pe urmă însă strigă, cu hotărâre:

— Nu, trebuie să plec… De altfel aş fi un laş, dacă m-aş speria de o umbră, căci la drept vorbind, tu n-ai văzut decât o umbră, bunicule. Aşadar, noapte bună!

Procurorul îşi mai îmbrăţişă o dată bunicul, apoi se îndreptă înspre uşa, prin care şi dispăru.

Letiţia dădu la o parte perdelele din faţa patului.

Bătrânul paznic se duse lângă ea şi o mângâie duios pe păr:

— Nu-i aşa, copila mea că nu vei vorbi niciodată despre ceea ce ai auzit astă-noapte aici?

— Niciodată! răspunse Letiţia, aşezându-şi mâna pe inimă, în chip de jurământ. Ar însemna să mă arăt nerecunoscătoare faţă de acela care m-a primit sub acoperişul lui, dându-mi adăpost până mâine dimineaţă.

— Nu-i aşa că sunt un păcătos? Ah, Amedeo a ieşit un băiat rău, dar este copilul fiicei mele şi-l iubesc şi l-aş…

Bătrânul nu-şi sfârşi vorba, căci un groaznic ţipăt străbătu biserica, apoi dinspre scară veni zgomotul unor paşi, care urcau treptele într-o goană nebună.

— Dumnezeule, ce înseamnă asta? strigă paznicul, îngrozit. A fost Amedeo… ţipătul lui… Şi… şi auzi… cineva e pe urmele lui… Amedeo, scumpul meu Amedeo, urmărit de Egizio Ettore!

— Deschide, bunicule! strigă Feruccio, de afară. Deschide să văd unde calc… E pe urma mea… Vai de noi… Egizio Ettore ne prăpădeşte pe toţi.

Cap. 18 – Foc!

Bătrânul paznic se repezi la uşă, o deschise dintr-o singură mişcare şi aproape în aceeaşi clipă se repezi în odaia din turn şi Amedeo Feruccio. Tremurând de spaimă, procurorul puse el mâna pe uşă şi închizând-o iute, trase zăvorul greu de fier.

— Am scăpat! gemu el apoi, căzând ca un sac pe un scaun. Dumnezeule, să-l fi văzut cum s-a ivit deodată în faţa mea, în biserică! Ca o nălucă a ieşit de după o coloană şi am recunoscut îndată în el chipul osânditului fugit din Casa Iadului.

— Nu-mi vei scăpa, mizerabile! tună atunci o voce puternică, de pe scară. Dacă nu voi pune mâna pe tine, te voi arde ca pe rug, căci nu poţi scăpa de răzbunarea lui Egizio Ettore!

— Egizio… Iubitule!

Letiţia, care până atunci stătuse împietrită, auzind că iubitul ei se găseşte într-adevăr în biserica, în al cărei turn fusese ea găzduită pentru noaptea aceea, se repezi la uşă spre a o deschide şi a alerga în braţele iubitului.

Dar mai înainte ca Madona din Saint-Étienne să fi ajuns la uşă, Amedeo Feruccio se repezi în calea ei şi o împiedică de a-şi pune gândul în aplicare.

— Letiţia era aici? strigă el, ca scos din fire. A auzit totul? Ah, atunci nu trebuie să mai ajungi până la el, fată, căci aceasta m-ar costa viaţa! Vei rămâne aici! Nu vei putea părăsi odaia aceasta, atâta timp cât nu va fi trecut primejdia.

— Lasă-mă! strigă Letiţia. Te voi scăpa, lasă-mă însă să mă duc la Egizio!

O aprigă încăierare se încinse atunci între procuror şi tânăra fată, care se sfârşi prin aceea că, Amedeo Feruccio o azvârli pe Letiţia pe pat, cu o putere aproape supraomenească.

Peste o clipă însă, Letiţia se ridică din nou, cu înverşunarea leoaicei, căreia vor să i se fure puii.

Ea, blânda, paşnica Madonă din Saint-Étienne, se transformase într-o singură clipă, într-o adevărată eroină.

— La o parte din calea mea! strigă ea. N-ai auzit că Egizio Ettore este aici?… Era glasul lui, era strigătul lui de mânie! Iubitul este aici în apropiere, şi eu, Letiţia lui, să nu pot alerga la el?

— Nenorocito! strigă Amedeo Feruccio, aşezându-se din nou în calea fetei, care voia să se repeadă iarăşi înspre uşă. Niciun pas mai departe, căci ar însemna pieirea noastră a tuturor. Dacă uşa aceasta se deschide, Egizio Ettore va năvăli în odaie, mă va găsi şi atunci… atunci s-a sfârşit cu mine!… Bunicule… dragă bunicule, nu vezi că mă lupt pentru viaţa mea?… Vino-mi în ajutor… Vino s-o legăm pe

nebuna aceasta… Trebuie s-o facem..

Procurorul avea dreptate s-o creadă pe Letiţia nebună, căci întocmai ca o nebună se repezise ea acum la Amedeo Feruccio, îl apucase de piept şi se trudea să-l înlăture din calea sa.

El însă, vinovatul, îşi dădea seama că trebuia să împiedice cu orice preţ deschiderea uşii, căci odată Ettore în odaie, nu mai exista, scăpare pentru el.

În urechile lui mai răsuna încă şi acum jurământul rostit de brigand în sala Curţii cu Juri a tribunalului din Bonifacio, jurământ, prin care Egizio Ettore se lega să se răzbune pe toţi aceia care au contribuit la osândirea lui pe nedrept.

Şi oare nu era el unul dintre cei dintâi vinovaţi de condamnarea brigandului de astăzi? Oare nu el împiedicase venirea la proces a martorilor favorabili lui Ettore? Oare nu el pusese atâta patimă în rechizitorial său, încât juraţii crezuseră că aveau de-a face cu un asasin dintre cei mai sângeroşi, de care societatea omenească trebuie scăpată, măcar pentru douăzeci de ani?

În clipa aceasta de groaznică primejdie, Amedeo Feruccio începu să se căiască pentru fapta sa nevrednică şi-şi aduse aminte de împrejurările care l-au făcut să ia asupra ta osândirea unui nevinovat.

Într-o zi a venit la el contele Robert de Paris şi i-a spus următoarele:

— Amedeo Feruccio, dumneata eşti un magistrat tânăr şi ca orice tânăr, nu se poate să nu ai ambiţia de a ajunge departe. Ei bine, astăzi ţi se oferă un prilej minunat de a face să se îndrepte asupra dumitale privirile ministrului de justiţie, ba mai mult chiar, privirile preşedintelui republicii. Ţi-a fost încredinţat un proces menit să facă mare vâlvă. Dacă procesul aceste se sfârşeşte printr-o condamnare, vei fi felicitat şi înaintat, dacă însă Egizio Ettore va fi achitat, toată lumea şi mai ales aceia de care dumneata ai nevoie la minister, vor vorbi despre dumneata ca despre un om fără talent, fără pricepere, care va fi menit să rămână veşnic un biet procuror, aruncat într-un orăşel de la marginea ţării.

Aceste cuvinte ar fi fost îndeajuns pentru a biciui ambiţia lui Amedeo Feruccio. Dar Robert de Paris, acest demon al răului, cunoştea şi alte mijloace, prin care ştia că-şi va putea asigura sprijinul procurorului.

— Ieri, îi şopti el mai departe, magistratului, am vorbit cu mica Odette, dansatoarea, care mi-a spus că dorinţa ei cea mai aprinsă ar fi să ajungă stăpâna colierului, pe care giuvaergiul de pe Strada Mare îl are aşezat în vitrină, ca o raritate. Mica Odette m-a lăsat să înţeleg că i-ar fi nespus de recunoscătoare aceluia care i-ar dărui acest colier. Ei bine, eu ştiu, Amedeo Feruccio că această Odette nu te lasă să dormi nopţile şi că ai fi în stare de orice jertfă, pentru a-ţi asigura prietenia ei. Află acum că eu am cumpărat acest giuvaer, cu care dumneata ai putea câştiga inima Odettei… Iată cutia cu colierul, care între noi fie vorba, n-a fost ieftin deloc… Trimite-l dumneata, drăgălaşei Odette şi fii încredinţat că fata nu va întârzia să te răsplătească cu tot focul tinereţii sale, pentru atât de mult doritul giuvaer.

Într-adevăr, Amedeo Feruccio era îndrăgostit până peste urechi de mica dansatoare. Până atunci însă, lui îi lipsiseră mijloacele de a îndeplini dorinţa costisitoare a Odettei. El era sărac de acasă, fiul unui biet cizmar, care dacă putuse să facă studii universitare şi să ajungă procuror, nu-i putea mulţumi decât bunicului său, paznicul turnului bisericii din Saint-Étienne, care după cum am văzut, şi-a jertfit toată viaţa în acest scop.

Acum… acum binevoitorul conte de Paris îi îmbia mijlocul de a câştiga inima Odettei. Procurorul întinse mâna după preţiosul colier şi… Egizio Ettore era pierdut.

Toate acestea trecură acum ca un fulger prin mintea procurorului, în vreme ce se lupta cu Letiţia, pentru a o împiedica să ajungă la uşă.

El nu voia să-şi sfârşească viaţa plină de nădejdi sub cuţitul lui Egizio Ettore, voia să trăiască, să urce şi mai sus pe treptele măririi, să ajungă bogat şi puternic.

Şi toate acestea să fie năruite acum, de fata aceasta îndrăgostită, care voia să alerge la Egizio Ettore, deschizându-i acestuia calea pentru a se putea răzbuna? Nu, de o mie de ori, nu! Cu o femeie slabă, ca Letiţia, va şti el să sfârşească!

Cu puterea omului disperat, Amedeo Feruccio o împinse pe Letiţia, care căzu pe pat, pentru a doua oară. Apoi, repezindu-se ca o fiară, asupra prăzii sale, procurorul îngenunche pe pieptul sărmanei fete şi smulgând un cordon de la perdele, o legă de pat atât de strâns, încât biata Letiţia nu mai putea să-şi mişte niciun deget măcar. Bătrânul Vittore voi să alerge în ajutorul fetei, dar o singură privire

poruncitoare a nepotului său, îl ţintui pe loc.

— Vrei să se întâmple o nenorocire în odaia aceasta? zise procurorul. Vrei să-ţi vezi nepotul prăbuşindu-se cu inima străpunsă, la picioarele tale? Dacă vrei aceasta, atunci vino-i în ajutor acestei femeiuşti, atunci deschide uşa şi cheamă-l înăuntru pe Egizio Ettore şi fii martor la uciderea celui din urmă descendent al familiei tale, fii martor la sângerarea fiului unicului tău copil!

Văzând că cu toate acestea, paznicul voia parcă să vină în ajutorul Letiţiei, procurorul adăugă:

— Şi de altfel, crezi tu că Egizio Ettore te va cruţa pe tine? Nu, bunicule, un singur cuvânt rostit de mine va fi îndeajuns, pentru ca răzbunarea brigandului să cadă şi asupra ta! Căci tu ai văzut, în noaptea aceea că Vincenzo Rossati n-a fost ademenit în casa lui Egizio Ettore, ci că el s-a dus acolo, însoţit de contele Robert de Paris şi oamenii acestuia. Vezi deci, că nici tu nu vei sta mai bine, când va pătrunde aici Egizio Ettore!

Bătrânul paznic se prăbuşi pe un scaun, ca lovit de un trăsnet, în vreme ce Letiţia îl implora în zadar să-i vină în ajutor.

— Are dreptate! gemu moşneagul. Şi eu am păcătuit împotriva lui Egizio Ettore şi deci şi eu aş cădea pradă răzbunării lui. Dar, chiar dacă aş vrea să răscumpăr cu viaţa mea, greşeala săvârşită, chiar dacă aş vrea să pătimesc pentru slăbiciunea de care m-am lăsat stăpânit atunci, el – la aceste cuvinte bătrânul se uită la procurorul care stătea cu mâinile încrucişate peste piept, în faţa patului, unde zăcea legată Letiţia – el nu trebuie să moară! Copilul copilei mele trebuie să trăiască… Amedeo, nepotul meu, trebuie să fie fericit!

Atunci, dinspre trepte se auzi, ca un ecou ironic al acestor cuvinte:

— Crezi că mi-ai scăpat, Amedeo Feruccio, procuror din Bonifacio. Ştiu însă că te-ai refugiat în odaia din turn, a bătrânului Vittore, care fără îndoială că din milă te-a primit în adăpostul lui. Dar Vittore m-a iubit pe vremuri, ca mic băiat de şcoală m-a ţinut adeseori pe genunchi, şi nu-mi vine să cred că nu mi te va preda!

— Bunicule! zise atunci procurorul, implorator, aşezându-şi mâinile pe umerii bătrânului, care şedea copleşit cu desăvârşire pe scaun, în suflet cu o luptă cumplită – cu lupta dintre datorie şi dragoste. Căci bătrânul paznic îşi dădea seama că datoria lui ar fi fost să deschidă uşa, pentru a-l lăsa pe Ettore să intre. Dragostea lui însă pentru fiul

fiicei sale era mai mare decât simţământul datoriei.

Deodată se auziră trei puternice bătăi în uşă.

— Deschide! strigă Egizio Ettore, de afară. Moş Vittore, deschide.

— Egizio! strigă Letiţia, dar buzele ei n-apucară să rostească mai multe cuvinte, deoarece procurorul sărise lângă ea şi făcându-şi batista căluş, i-o vârî în gură.

Ce groaznice chinuri pentru sărmana fată, care ştia că iubitul său se afla la doi paşi de ea şi care totuşi nu putea da niciun semn de viaţă, pentru a-i da lui Egizio de ştire că se găseşte acolo.

— Deschide, moş Vittore, strigă Egizio din nou. Te cunosc de când eram copil şi poţi fi fără teamă, căci dumitale nu ţi se va întâmpla nimic. Te rog însă îndeplineşte-mi dorinţa de a-mi deschide uşa, căci în locuinţa dumitale s-a ascuns un om pe care-l urăsc, un om care este nevrednic de scutul dumitale, deoarece e un mizerabil, un ticălos, care s-a lăsat cumpărat cu un pumn de aur, pentru a mă nenoroci pe mine. Din pricina lui, din pricina uneltirilor lui păcătoase am fost osândit pe nedrept la douăzeci de ani închisoare. Pe el vreau să pun mâna… Îl voi duce în braţe afară din Sfântul Lăcaş al Domnului, deoarece nu vreau ca zidurile lui să fie pângărite printr-o faptă sângeroasă. Îl voi duce departe de aici, îl voi pedepsi sub cerul liber, unde numai Dumnezeu şi noaptea să fie martorii vendetei mele!

Amedeo Feruccio se agăţă tremurând de bătrânul, care se ridicase de pe scaun şi care se sprijinise cu o mână de masă, deoarece chiar şi trupul său de uriaş începuse să tremure.

— Bunicule, îngână Amedeo Feruccio, cuprins de o spaimă de moarte. Bunicule, ai auzit cu ce mă ameninţă? Vrei tu oare să-ţi vezi nepotul pierind într-un chip atât de îngrozitor? Bunicule, adu-ţi aminte de măicuţa mea cea bună… pe care ai iubit-o atâta… Şi pe mine mă iubeşti, nu-i aşa, bunicule?… Şi nu mă vei preda lui?

— Dar deschide odată, moş Vittore?… De ce şovăi atâta? Trage doar zăvorul şi se va sfârşi totul foarte iute… Dacă vrei să nu vezi cum îl duc cu mine, întoarce-te cu spatele.

— Pe mine vrea să mă ducă! gemu procurorul, trăgându-l pe paznic cât mai departe de uşă. Bunicule, apără-mă! Scapă-mă!

— Vezi unde ai ajuns, Amedeo? exclamă paznicul, cu glasul tremurând, ca eu, un biet bătrân neputincios, să trebuiască să te apere pe tine, domnul procuror, de un om care te urmăreşte cu drept

cuvânt… Lasă-mă, lasă-mă, Amedeo, căci purtarea ta a zdruncinat dragostea pe care ţi-o purtam… Din pricina ta a ajuns nenorocitul acesta un brigand, un urmărit, un vânat al zbirilor şi acum, când omul vine să-şi ceară dreptul de a se răzbuna, de a-şi împlini sfânta vendetă, acum tu tremuri ca varga… tremuri ca un laş!

— Deschide, sau de nu sparg uşa! tună iarăşi de afară şi cuvintele fură urmate de o lovitură atât de puternică în uşa bătută în fier, încât procurorul crezu că i-a şi sunat ceasul cel de pe urmă.

— Îţi mărturisesc că aş avea o poftă grozavă să te dau pe mâinile aceluia, din care ai ştiut să-ţi faci un duşman de moarte, zise paznicul turnului din Saint-Étienne. Dar nu, nu te uita la mine atât de îngrozit, nu te agăţa de mine cu atâta deznădejde, căci eşti copilul fiicei mele şi nu te pot preda aceluia, care prin tine ar stârpi neamul nostru.

— Deschide! strigă atunci Egizio Ettore din nou, cu o voce care făcu să se cutremure ferestrele bisericii. Moş Vittore, vrei să mă sileşti să sparg uşa şi să mă ating de bunul dumitale?

— Vrea să spargă uşa! îngână procurorul. Ca puterea lui o va sparge şi atunci… atunci voi cădea în mâinile lui… Nu, mai bine mă arunc pe fereastră, decât să cad în mâinile lui Egizio Ettore!

— Nu te teme, îl întrerupse moşneagul. Atâta vreme cât vei sta în odaia aceasta, nu ţi se va întâmpla nimic. Uşa este atât de zdravănă, încât nici zece oameni n-o pot sparge. Nu e niciun an de când a fost bătută în fier din nou şi de când au fost schimbate scândurile, cu adevărate grinzi de stejar. Fii însă mai liniştit, căci voi încerca să-i vorbesc eu lui Ettore. Poate că tot mai am o oarecare trecere la el, poate că rugăminţile mele îl vor înduioşa.

Procurorul se prăbuşi în fotoliu, în vreme ce bunicul său se apropie de uşă. Dar bătrânul n-ajunse încă la uşă, când un corp se izbi cu atâta putere în ea, încât nu lipsi mult ca uşa grea de stejar bătut în fier să sară din ţâţâni.

— Te-am rugat cu frumosul, strigă Ettore, dar n-ai vrut să mă asculţi. Bine, atunci voi sparge uşa şi în cazul acesta nu voi fi eu de vină dacă vei vedea cu ochii tăi, cum se pedepseşte un ticălos.

— Ascultă-mă, Egizio Ettore, strigă nefericitul moşneag. Este adevărat că omul pe care-l cauţi se găseşte în chilia mea, află însă că el se află sub scutul meu şi răzbunarea ta nu-l va putea ajunge atâta vreme cât eu îl găzduiesc.

— Vrei să te aşezi în calea sfintei mele vendete? întrebă Egizio Ettore, cu glas tunător. Dar oare tu nu ştii, nefericit moşneag, că îmi devin duşmani şi aceia care îi apără pe vrăjmaşii mei? Fereşte-te moş Vittore şi nu te juca cu deznădejdea mea, căci s-ar putea întâmpla să uit că-ţi datorez recunoştinţă, pentru nenumăratele sfaturi şi învăţături, pe care mi le-ai dat. Tu ştii cât de îndreptăţită este vendeta mea şi ştii că, după legea noastră, a corsicanilor, eşti obligat să loveşti chiar şi în fratele tău, dacă acesta se face apărătorul duşmanilor tăi!

— Dar Ettore, strigă moşneagul deznădăjduit, deoarece el cunoştea prea bine aspra lege a vendetei, omul pe care-l cauţi tu, îmi este rudă de sânge!

— Cu atât mai rău pentru tine, căci neamul acestui om trebuie să piară de pe suprafaţa pământului, deoarece n-aş fi corsican, dacă m-aş odihni, până când un urmaş al lui Amedeo Feruccio ar mai fi în viaţă!

— Atunci, află şi marea taină a vieţii mele, află că Amedeo Feruccio este copilul fiicei mele!

— Nepotul tău, aşadar? strigă brigandul. Îmi pare rău moş Vittore, că trebuie să lovesc în sângele tău, dar am jurat să-mi împlinesc vendeta şi nu mai pot da înapoi! De altfel, un om ca Amedeo Feruccio e mai bine să nu mai facă umbră pământului şi bucură-te că lumea nu ştie că e nepotul tău, deoarece aceasta ar fi o pată pe numele tău venerat şi neprihănit.

— Aşadar, nu vrei să dai ascultare rugăminţilor mele, Ettore?

— Nu pot, nu că nu vreau! Am jurat şi jurământul vendetei e sfânt! Deschide uşa, căci de nu vei cădea şi tu pradă răzbunării mele.

Cu aceste cuvinte se opinti din nou în uşă, apucă cu amândouă mâinile clanţa şi încercă s-o smulgă din loc, dar totul era în zadar. Uşa era mai solidă decât îşi închipuise brigandul, care după câteva minute de încercări zadarnice, scoase un strigăt groaznic de mânie.

— Vezi bine, Egizio Ettore, zise atunci Vittore, că truda ta nu duce la niciun rezultat. Nu mai sta aici, în acest sfânt lăcaş, unde oameni de teapa ta n-au ce căuta şi fugi înapoi în munţi, nenorocitule; căci dacă pun mâna pe frânghie şi trag clopotele, în câteva minute biserica se va umple de oameni şi atunci eşti pierdut!

— Aşadar, mă mai şi ameninţi, moşule? strigă brigandul, furios peste măsură. Bine! Află însă că prin aceasta ţi-ai rostit singur sentinţa de moarte. Crezi tu că voi renunţa la vendeta mea, numai fiindcă o

uşă păcătoasă îmi stă în cale? Ha, ha, ha! Egizio Ettore ştie să-şi lovească duşmanul chiar şi atunci când mâna lui nu ajunge până la el! Îmi pare rău, moş Vittore, dar singur ai alergat în ghearele pierii, vei simţi deci şi tu mânia lui Egizio Ettore!

Un geamăt, înăbuşit de căluş, ieşi din pieptul Letiţiei. Pe semne că sărmana fată voia să pună o vorbă bună pentru Vittore şi Amedeo, dar căluşul n-o lăsă să vorbească.

În timpul acesta, Egizio Ettore coborî treptele în goană, fără a se mai uita înapoi, deoarece îl durea sufletul. Aşadar, până şi bătrânul acesta, la care fusese de atâtea ori şi cu care se înţelesese pe vremuri atât de bine, până şi el se ridicase împotriva lui, până şi el îi devenise duşman! Ei bine, atunci va cunoaşte şi el mânia lui.

— Nu se poate să-mi scape, nevrednicul procuror din Bonifacio! scrâşni Egizio, ajungând în capătul de jos al scărilor. De trei zile îl pândesc, iar când a apucat drumul spre Saint-Étienne, m-am furişat după el, cu primejdia propriei mele vieţi. Cred că niciodată nu mi se va mai oferi un prilej atât de minunat de a-mi împlini vendeta. Înainte, deci, la lucru! Bătrânul Vittore n-a vrut să-mi predea jertfa, atunci să ispăşească şi el pentru mărinimia pe care i-a arătat-o unui ticălos. Îl voi arde pe Amedeo Feruccio, să nu mai rămână din el nicio mână de cenuşă şi se va prăbuşi de acolo, de sus, împreună cu clopotul bisericii, care va cădea şi el pradă flăcărilor.

Cine l-ar fi văzut în clipele acelea pe brigand, ar fi crezut că este cuprins de nebunie.

El alerga de colo până colo prin biserică, neîndrăznind parcă să săvârşească sacrilegiul, o voce lăuntrică şoptindu-i parcă:

— Nu face aceasta, Egizio Ettore, căci acesta este lăcaşul Domnului, este biserica în care ai îngenuncheat şi tu atât de des, pe vremea când erai copil şi va fi vai de tine, dacă nimiceşti casa lui Dumnezeu.

Dar brigandul nu ascultă de glasul acesta lăuntric, care voia să-l ferească de a săvârşi un sacrilegiu. Crescut printre oameni, care aveau vendeta în sânge, pentru care răzbunarea era tot atât de sfântă, ca şi credinţa în Dumnezeu, el era acum asemenea unui animal înfuriat, care nu mai cunoaşte niciun fel de milă, sau îndurare şi a cărui întreagă fiinţă tremura de dorinţa de a-şi vedea gândul îndeplinit, cu orice preţ.

Da, va da foc bisericii şi fericirea lui ar fi fost şi mai mare, dacă

focul s-ar întinde şi la casele locuitorilor, a acestor locuitori în mijlocul cărora era stimat un om ca Vincenzo Rossati. Da, mai întâi biserica şi pe urmă celelalte case. Vai vouă, locuitori ai satului Saint-Étienne, vendeta lui Egizio Ettore se apropie ameninţătoare, ca pieirea cea de apoi.

Cu cât ar fi fost mai bine de tine, nefericită localitate, dacă te nimicea vreun cutremur, dacă stâncile din vârful Fontanellei se desprindeau şi te acopereau în câteva clipe, căci în chipul acesta măcar câteva din casele tale ar mai fi rămas în picioare şi nenorocirea ar fi venit repede, cruţându-ţi locuitorii de chinurile de a se uita neputincioşi la pieirea înceată şi nemiloasă a avutului lor.

Ettore îşi întinse mâna, luă una din candele din lanţul lor, vărsă uleiul pe treptele altarului şi în clipa următoare străluci un chibrit aprins în mâna lui.

O secundă mai şovăi, apoi… lăsă chibritul să cadă. O flacără se înălţă ameninţătoare şi mai iute decât poate aşterne pana cuvintele pe hârtie, bisericuţa, care era plină de sculpturi în lemn, fu cuprinsă de focul mistuitor.

Ettore se retrăsese până la uşă şi de acolo privea opera sa de distrugere.

Flăcările îi erau unelte credincioase, ele purcedeau din iad, ca şi dorul său de răzbunare.

Altarul nu se mai vedea din vâlvătaia flăcărilor, de o parte şi de alta a navei se ridicau două coloane groase de foc, iar o a treia încerca să se ridice pe treptele, care duceau înspre turn.

— Mai iute, mai iute, flăcări care îmi sunteţi prietene… voi sunteţi uneltele mele credincioase… poate singurul adevărat prieten al lui Egizio Ettore în lumea aceasta! Ardeţi!… Nimiciţi!… Mistuiţi! striga brigandul, rezemându-se de uşa bisericii şi privind de acolo la nimicirea sfântului lăcaş, cu toate că fumul era atât de dens în biserică, încât ameninţa să-l înăbuşe. Mai iute, flăcări mistuitoare… ajutaţi-mă să ajung până la el, cel care s-a refugiat în odaia din turn. Ha, ha, mie mi-a scăpat ticălosul, vouă însă nu vă va mai scăpa! Cuprindeţi-l cu degetele voastre galben-roşiatice, trântiţi-l la pământ şi nimiciţi-l, ca să nu mai rămână nimic din el, ca oamenii să uite că a mai existat pe lume… Ha, ha, procuror al tribunalului din Bonifacio, tu l-ai trimis pe Egizio Ettore la închisoare, dar Ettore te trimite pe

tine la moarte, la o moarte de la care nu vei mai scăpa, cum a scăpat Ettore din închisoare.

Râsul lui răsună lugubru, sfâşietor prin biserica cuprinsă de flăcări.

Acum însă era timpul să plece din biserică, dacă nu voia să cadă şi el însuşi pradă flăcărilor, care ardeau jur-împrejurul lui, începând de la altar şi până la treptele care duceau înspre turn.

Pereţii, acoperiţi aproape în întregime cu sculpturi în lemn, erau numai o mare de flăcări şi nu mai putea dura mult, până când biserica se va dărâma, îngropând sub ea tot ceea ce se mai găsea înăuntru.

— Trebuie să plec! murmură Egizio Ettore. Dar vendeta mea e împlinită. Amedeo Feruccio poate fi socotit mort, întocmai ca şi Luigi Carazoni şi Pietro, ale căror trupuri neînsufleţite zac în fundul prăpastiei de sub Spinarea Dracului. Ha, ha, lista neagră a lui Egizio Ettore se micşorează, scade mereu, până când se va distruge, odată cu capul năpârcii, care se numeşte Robert de Paris.

Cu aceste cuvinte, Egizio Ettore deschise uşa bisericii şi fugi în stradă.

Strada era încă goală şi părăsită, locuitorii din Saint-Étienne nu ştiau încă ce cumplită primejdie îi ameninţa, cu toate că lumina flăcărilor începuse acum să se reverse şi în stradă.

Brigandul se strecură de-a lungul zidurilor caselor, dar nu se putea hotărî să părăsească satul, cu toate că poate pentru el ar fi fost mai bine să dispară cât mai iute în munţi.

Nu, el voia să fie de faţă la opera sa de distrugere şi se părea că o putere nevăzută îl reţinea pe loc, împiedicându-l de a se îndepărta, după cum l-ar fi sfătuit prudenţa.

Şi supunându-se acestei puteri care-l ţinea locului, brigandul se ascunse în dosul unei statui de sfânt – cum se văd foarte des pe lângă zidurile caselor, în vechile localităţi din ţările catolice – acolo vrând să aştepte, până când biserica se va prăbuşi, pradă flăcărilor, prinzând sub dărâmăturile ei pe Amedeo Feruccio.

În una din nopţile următoare apoi, avea de gând să se furişeze iarăşi până în Saint-Étienne, spre a se încredinţa că din duşmanul său nu mai rămăsese într-adevăr, decât numai cenuşa.

Dar, dacă Ettore nu plecase încă din sat, nu era numai din pricina puterii neînţelese, care-l ţinea pe loc, ci şi din cauza bucuriei pe care voia s-o aibă, de a vedea chipurile înspăimântate ale locuitorilor, când

aceştia vor ieşi de prin case şi vor vedea biserica arzând.

Şi într-adevăr, Egizio Ettore nu trebui să aştepte prea mult, pentru a-şi vedea dorinţa aceasta îndeplinită.

Chiar peste drum de biserică se deschisese o fereastră, capul unei sătean se ivi în cadrul ei, pentru ca peste o clipă să dispară din nou, cu un strigăt, de groază.

Câteva minute mai târziu, din toate colţurile satului Saint-Étienne se auzeau ţipetele îngrozite ale locuitorilor:

— Foc!… Foc!… Arde biserica!… Ajutor, săriţi în ajutorul sfântului lăcaş!

Cap. 19 – În mijlocul flăcărilor mistuitoare

Locuitorii din Saint-Étienne rămaseră încremeniţi, când văzură că focul luase proporţii atât de mari, încât orice ajutor era zadarnic. Aceia care nu-şi pierduseră capul mai ales, îşi dădură seama că biserica nu mai putea fi salvată.

Flăcările răbufneau prin toate ferestrele multicolore de preţ, care în urma căldurii din biserică, crăpaseră până la cea din urmă. Focul ţâşnea din toate părţile, ca dintr-o mare de flăcări, iar cei câţiva oameni mai curajoşi, care se încumetaseră să încerce a pătrunde în biserică prin uşă, trebuiră să se retragă îngroziţi din faţa vâlvătăilor mistuitoare. Câţiva din ei fură chiar răniţi la faţă şi pe mâini de flăcările care căutau să se înfigă şi în ei.

Pe de altă parte, pompele de incendiu ale primăriei din Saint-Étienne erau mici şi vechi, aşa încât nici vorbă nu putea fi ca apa aruncată de ele să potolească furia focului! Pentru a nu se spune că au stat cu mâinile în sân, locuitorii încercară să arunce câteva sacale cu apă în foc, dar mai curând s-ar fi putut stinge cu furtunurile acestea focul Vezuviului, decât flăcările care mistuiau biserica.

Cei mai mulţi dintre locuitori, dându-şi seama de zădărnicia acestor încercări, stăteau îngroziţi, într-un larg semicerc, în jurul bisericii arzânde.

Ei ar fi fost impresionaţi adânc, chiar dacă ar fi ars numai casa vreunuia din consătenii lor; dar când vedeau pierind în flăcări biserica, lăcaşul lui Dumnezeu şi al sfinţilor, singurul lor loc de refugiu, pentru alinarea chinurilor sufletului, durerea lor fu nesfârşită

şi lacrimile brăzdau chipurile tuturor, bărbaţi, femei şi copii.

Femeile şi fetele plângeau cu hohot, bărbaţii, mai tari, îşi ştergeau unul câte unul lacrimile din ochi.

Din ascunzătoarea sa Egizio Ettore vedea toate acestea, dar nicio clipă nu-i păru rău de durerea pe care le-o pricinuise locuitorilor din Saint-Étienne. Îi ura pe toţi oamenii aceştia, deoarece niciunul din ei nu venise la dezbaterile procesului, pentru a depune mărturie despre felul cinstit de viaţă, pe care Ettore îl dusese până atunci, niciunul nu îndrăznise să spună că Egizio Ettore n-a făcut nimănui, niciodată vreun rău, că Egizio Ettore nu cunoştea nici măcar ce este minciuna şi că deci, nu era cu putinţă ca tocmai el să se fi făcut vinovat de fapta de care-l învinuia procurorul.

Nu, niciunul nu venise să facă asta. Sala tribunalului din Bonifacio era plină cu oameni din Saint-Étienne, este adevărat, dar din toţi aceşti vechi cunoscuţi ai acuzatului n-a fost măcar unul singur, care să-i fi luat partea, cu toate că toţi ştiau că Egizio Ettore era nevinovat. Atunci, în clipele acelea cumplite, când s-a văzut părăsit şi ocolit de toţi consătenii săi, atunci a luat naştere în sufletul brigandului de mai târziu, dispreţul, scârba pentru toţi aceia cu care a locuit în acelaşi sat.

Spre nenorocul acestor oameni laşi, vântul coborî din munţi şi aţâţă şi mai mult flăcările, care în curând apoi se întinseră şi la casa parohială, locuită de un preot tânăr, care slujea la biserica din Saint-Étienne numai de câţiva ani.

Casa parohială căzu pradă flăcărilor, preotul salvându-şi numai cu multă greutate câte ceva din lucrurile sale.

Atunci sătenii se gândiră să apere măcar celelalte clădiri de furia focului şi aruncară râuri de apă pe acoperişurile caselor din apropiere, ba dărâmară chiar un zid, învecinat cu biserica, pentru ca flăcările să nu se poată întinde şi mai departe.

În chipul acesta satul fu scăpat, dar nimicirea bisericii n-o putură împiedica.

Groaznice erau bocetele femeilor, care în teama lor superstiţioasă vedeau în acest foc mistuitor o pedeapsă a Cerului.

Egizio Ettore auzi pe o tânără femeie, care se găsea destul de aproape de ascunzătoarea lui, spunându-i alteia:

— Zău, cumătră, asta nu poate să fie, decât bătaia lui Dumnezeu.

Mai întâi moartea lui Luigi Carazoni şi a lui Pietro cărbunarul, apoi nenorocirea care l-a lovit pe poştaş, chiar la porţile satului nostru şi acum arderea bisericii!

— Ai dreptate, cumătră, răspunse un sătean, care între timp se apropiase de cele două femei, toate necazurile acestea însă ni se trag de acolo că l-am îngăduit în apropierea noastră prea multă vreme pe Egizio Ettore. Ar fi trebuit să ne adunăm demult, toţi cei în stare de a ţine o armă în mână şi să-i dăm de urmă, prin munţi. Căci un lucru e neîndoielnic: dacă apuc eu să dau o dată ochii cu el, mie ştii că nu-mi mai scapă, căci îl spânzur de cel dintâi copac, pe care-l întâlnesc în cale.

Curajosul, care îndrăznea să vorbească astfel nu ştia în ce grozavă primejdie se găsea, deoarece Egizio Ettore, care se afla numai la câţiva paşi de el, îşi băgase mâna în buzunar şi prinsese patul unui revolver cu şase gloanţe în el.

Dar brigandul nu trase, ci dimpotrivă, începu să zâmbească. Era temut, asta voia şi el; lumea îl ura, ei bine, cu aceeaşi ură răspundea şi el lumii. se găseau lăudăroşi, care voiau să se măsoare cu el, să poftească, el era gata să primească lupta.

Acolo, sus, pe piscul Fontanellei, nu se temea să se măsoare chiar şi cu cincizeci de oameni şi totuşi să rămână învingător.

Un ţipăt înfiorător, care te pătrundea până în măduva oaselor, îl făcu pe Egizio Ettore să-şi dea seama că sătenii descoperiseră ceva, ce nu ştiau până atunci.

— Ce s-a întâmplat? întrebă tânăra femeie, care vorbise mai înainte. Cumătră, dumneata vezi ceva nou?

— Priveşte colo, sus! strigă un ţăran, care venea de-a-ndărătelea dinspre biserică. Dumnezeule… doi oameni în fereastra turnului!

— E paznicul turnului, moş Vittore! strigă femeia.

— Dar al doilea cine să fie?

Pe acest al doilea bărbat, care se ivise în fereastra turnului, ale cărui geamuri plesniseră tocmai de căldură, pe bărbatul acesta, care-şi frângea mâinile de neputinţă şi privea deznădăjduit la lumea adunată jos, nu-l cunoştea nimeni.

Noi însă ştim că bărbatul din fereastra turnului, era Amedeo Feruccio, procurorul din Bonifacio, care ar fi murit de zece ori până atunci, dacă s-ar putea muri de teamă.

Căci Egizio Ettore le pregătise paznicului şi ticălosului său nepot, o surpriză cu totul neaşteptată… Fireşte că această cumplită surpriză, brigandul i-o pregătise şi mult iubitei sale Letiţia, dar despre asta voinicul nu ştia nimic.

După ce încercase în zadar să spargă uşa, Egizio Ettore pornise în grabă în jos pe trepte şi cei doi bărbaţi răsuflată liniştiţi, fiind încredinţaţi că scăpaseră o dată pentru totdeauna de primejdie.

— Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc din tot sufletul, bunicule, zise atunci Amedeo Feruccio, strângând cu sinceră bucurie mâinile bătrânului paznic, că nu m-ai predat acestui nemernic! Niciodată în viaţa mea nu voi uita ceea ce ai făcut pentru mine astăzi!

— Poate că n-ai fost vrednic de ceea ce am făcut pentru tine, răspunse bătrânul, şi mărturisesc că mi-a fost destul de greu să-l alung de la uşa mea cu atâta asprime. Din păcate însă, inima-mi bătrână tot mai bate pentru tine, cu toate că nu meriţi. Eşti însă copilul scumpei mele fiice, singurul om de care mă mai leagă în lumea aceasta o rudenie de sânge. Şi nimeni nu-mi poate cere să-mi împing eu însumi nepotul în gura pieirii. Bătrânul Vittore şi-a îndeplinit până acum toate îndatoririle pe care le-a avut faţă de Dumnezeu şi oameni, aceasta una însă, n-a fost în stare să şi-o mai îndeplinească.

Cu aceste cuvinte Vittore îi întoarse spatele nepotului său, şi se îndreptă înspre Letiţia, care era încă legată de patul în care zăcea cu căluşul în gură.

— Sărmana mea copilă, zise paznicul duios, scoţându-i căluşul din gură, cât trebuie că ai suferit tu în aceste câteva minute! Acum însă să se sfârşească cu chinurile tale, dar trebuie să-mi făgăduieşti că până de acum într-un ceas nu vei părăsi odaia aceasta, căci numai astfel te pot dezlega.

— Atunci nici nu te mai osteni să-ţi întinzi mâna, răspunse frumoasa copilă, cu hotărâre, căci de îndată ce voi fi liberă voi alerga în braţele lui.

— În braţele lui Egizio Ettore! strigă procurorul şi părul i se făcu măciucă în cap, când se auzi pe sine însuşi rostind numele brigandului temut. Bunicule, nu-i da drumul, încă un ceas, o jumătate de ceas numai, căci altfel ne aduce din nou primejdia pe cap.

Bătrânul îşi dădu seama că nepotul său avea dreptate. Dacă-i reda libertatea, Letiţia alerga îndată la iubitul său şi acesta, văzând că

procurorul îndrăznise să se poarte chiar şi cu iubita lui, cu atâta asprime, fără îndoială că s-ar fi înapoiat şi n-ar mai fi plecat de acolo, până în zori, aşteptându-şi prada să iasă din ascunzătoare. De aceea, moşneagul hotărî să nu-i redea încă libertatea fetei. Şi la baza acestei hotărâri era nu atât propriul său interes, cât mai ales acela al nepotului său. De altfel, bătrânul paznic se gândea că chiar şi pentru mântuirea ei sufletească era mai bine, dacă Letiţia nu se mai întâlnea cu Ettore. În unirea ei cu brigandul, Vittore nu vedea decât o primejdie grozavă pentru nevinovăţia blondei Madone din Saint-Étienne.

— Vezi, tu, copila mea, zise el, Amedeo are şi el dreptate. E mai bine pentru tine, ca deocamdată să nu părăseşti odaia aceasta şi să mai rămâi puţin în situaţia, puţin plăcută, îmi dau seama, în care te găseşti. Stai, însă, să-ţi pun măcar o pernă sub cap, ca să nu te doară gâtul.

Cu aceste cuvinte o aşeză pe fată ceva mai bine şi îi vârî chiar şi o pernă sub cap. Legăturile însă nu i le desfăcu.

— Şi ce faci acum? se întoarse el apoi din nou, spre nepotul său. În noaptea aceasta nu poţi părăsi biserica, deoarece mă tem ca Ettore să nu te pândească pe undeva. Mâine, când va răsări soarele, te voi conduce eu însumi până la capătul satului, deoarece vreau să fiu sigur că te vei putea înapoia teafăr la Bonifacio.

— Îţi mulţumesc din tot sufletul bunicule, răspunse Feruccio, care acum nu mai era guralivul de mai înainte, că eşti gata să mă găzduieşti pentru noaptea aceasta în locuinţa ta modestă. De altfel, nu voi fi prea pretenţios şi voi căuta să mă odihnesc în fotoliul acesta. Te-aş ruga însă, dacă ai cumva la îndemână un pahar cu vin.

— Fireşte că am! răspunse bătrânul, îndreptându-se înspre dulapul din perete, din care scoase o sticlă cu vin. Gustă din vinul acesta şi să ştii că în toată…

Bătrânul nu-şi termină vorba şi chipul lui se întunecă deodată.

— Ce ai, bunicule? întrebă Amedeo Feruccio?

— Ce am? repetă bătrânul şi glasul lui deveni nesigur. Nu ştiu dacă mă înşel, sau dacă într-adevăr aerul nu mai este aici tot atât de curat, cum era mai înainte.

Procurorul se ridică de pe fotoliu. Şi lui i se părea că aerul din odaie avea un oarecare miros de fum.

— Dar la drept vorbind nu-i nicio mirare, răspunse Vittore. Miasmele care sunt împrăştiate de casele locuitorilor se ridică în sus şi deci e firesc ca din când în când, câte un val aducător de asemenea miasme să pătrundă prin fereastră şi în chilia mea. Dar… ferestrele sunt închise!… Asta este ceva foarte ciudat!

Bătrânul umplu un pahar cu vin şi-l întinse nepotului său. Acesta îl bău până în fund. Dar n-apucase să aşeze paharul înapoi pe masă, când moşneagul zise, cu chipul mai palid decât ceara:

— Tăcere… tăcere! N-auzi cum trosneşte şi pârâie sub picioarele noastre?… Acolo jos se petrece ceva înfiorător! O bănuială cumplită mă cuprinde…

Bătrânul rămase din nou cu vorba neisprăvită. El se repezi ca o furie la uşă, trase zăvorul la o parte, cu toată groaza care-l cuprinse pe Feruccio şi deschise uşa larg.

Dar Vittore nu ţinu uşa deschisă, decât numai câteva secunde, căci pe urmă o trânti la loc, cât putu mai iute. Căci de-abia se deschisese uşa că un nor de flăcări şi fum se şi năpusti în odăiţă şi cu toată repeziciunea, cu care bătrânul o închisese la loc, flăcările tot îi pârliră vârful bărbii sale albe, atât de furioase, atât de lacome erau după pradă.

— Foc! strigă paznicul turnului din Saint-Étienne. Vechea şi sfânta noastră biserică e dată pradă flăcărilor şi fapta aceasta este numai a lui Egizio Ettore!… Iar flăcările acestea ţi-au fost menite ţie, nenorocite Amedeo! Văzând că nu te poate avea de la mine, a dat foc bisericii, pentru a-şi împlini răzbunarea pe calea aceasta. El a făcut un rug din casa Domnului! Blestem pe capul lui!

— Foc! strigă Feruccio, ca înnebunit de groază. Bunicule… nu se poate! Spune că te-ai înşelat, nu este cu putinţă ca Egizio Ettore să se fi atins de sfântul lăcaş. Foc, bunicule? Atunci trebuie să fugim… atunci nu mai putem rămâne aici nici o singură clipă… Iute, adună ce ai mai de preţ şi vino să coborâm treptele, până nu este prea târziu.

— Nenorocitule! strigă bătrânul, prinzându-l cu amândouă mâinile pe procurorul care în groaza lui de moarte, se şi repezise spre uşă, spre a o deschide. Vrei să alergi nebuneşte în braţele pierii? Scara a şi fost cuprinsă de flăcări şi arde de sus până jos.

— Scara a fost cuprinsă de flăcări? gemu Amedeo Feruccio, care ca orice ticălos şi laş, ţinea la viaţa lui grozav. Bunicule, cum poţi spune

una ca asta? Dacă ar fi adevărat, atunci… vai, atunci am fi pierduţi fără scăpare, căci singurul drum care ne-ar putea scoate din biserică, ne-ar fi tăiat. Sau poate că am mai putea scăpa, aruncându-ne pe fereastră? Dar nu, nu se poate, trupurile noastre s-ar zdrobi, s-ar face una cu pământul, căzând de la o asemenea înălţime. Pentru numele lui Dumnezeu, bunicule, nu mai sta aşa, fă ceva, vorbeşte, spune cum să scăpăm? Tu cunoşti toate colţurile, toate ungherele turnului… Scumpul, dragul meu bunic, scapă-mă! Sunt doar atât de tânăr, nu vreau să mor încă.

— Nu vrei să mori? îngână bătrânul, cu amărăciune. Vorbeşti, ca şi când ar sta în puterea oamenilor să moară când vor sau când le place. Nici eu nu aş dori să mor încă, deoarece oricât de bătrân mă vezi, tot mai am în viaţa aceasta de rânduit ceva. Dar Cel de Sus ne taie firul vieţii, atunci când crede El de cuviinţă şi nu când vrem noi… Îngenunchează, nefericitule, care prin mândria şi trufia ta m-ai silit să las ca un nevinovat să ajungă în închisoare, îngenunchează Amedeo Feruccio şi roagă-te lui Dumnezeu, aşa cum fac eu, să se îndure de noi!

Bătrânul cu barba albă ca zăpada îngenunchease şi împreunându-şi mâinile osoase, îşi ridică privirile spre cer. El rămase aşa, cu privirile îndreptate spre tavanul chiliei, murmurând o rugă fierbinte.

Nu la fel făcu însă nepotul său, care era încă tânăr şi care se agăţa de viaţă în deznădejde. El voia să lupte împotriva nimicirii, voia să încerce tot, chiar imposibilul, pentru a scăpa de moarte, voia să trăiască, pentru a se răzbuna pe acest Ettore, care-i pricinuise o noapte atât de cumplită.

Dar de ce nu se întreba oare ticălosul, câte nopţi mult mai cumplite nu-i pricinuise el acestui Egizio Ettore?

Cu o mişcare ca de nebun, mândrul procuror din Bonifacio îl apucă pe bunicul său cu amândouă mâinile şi-l ridică din genunchi, nelăsându-l nici măcar să-şi sfârşească rugăciunea.

— Scapă-mă! se răsti el la bătrânul paznic, ca şi când acesta ar fi fost servitorul său, obligat de a face ceea ce-i poruncea stăpânul! Scapă-mă!… Trebuie să mă scapi!… Nu este pe aici nicio uşă secretă, prin care am putea fugi?

— Nu este nicio uşă!

— Şi drumul în jos duce numai peste treptele cuprinse acum de

flăcări?

— Da, acesta este unicul. Ca să scăpăm de aici, Dumnezeu ar trebui să facă cu noi o adevărată minune.

— Minuni nu mai sunt în zilele noastre! răspunse Amedeo, râzând într-un chip fioros, ca un nebun. Şi dacă nu putem răzbate până jos pe scări, atunci nu ne mai rămâne altceva de făcut, decât să sărim pe fereastră. La o parte cu geamurile acestea, care ne împiedică să părăsim turnul!

Procurorul se repezi la fereastră, sparse geamurile şi peste câteva secunde se şi găsea călare pe pervaz.

— Nebunule! strigă atunci bătrânul paznic, care se repezi la el şi cuprinzându-l cu amândouă mâinile, îl trase înapoi. De ce nu aştepţi cu resemnare sosirea ceasului din urmă? De ce vrei să alergi în calea morţii, pentru ca să se sfârşească cu tine, cu câteva clipe mai devreme, decât a hotărât Cel de Sus? De unde ştii tu că-ţi este scris să mori chiar acum? Cei din sat ne mai pot veni în ajutor, dar dacă ai sărit o dată pe fereastra aceasta, nimeni nu te mai poate ajuta. Dar de ce dorm oare oamenii aceştia atât de greu? Nu văd ei oare că biserica lor e cuprinsă de flăcări? Dă-te la o parte, Amedeo! Unde este frânghia clopotului?

— Aici, bunicule!

Bătrânul se repezi atunci la frânghia clopotului, care trecând prin odaia lui, atârna până jos în tinda bisericii, o apucă cu amândouă mâinile şi se atârnă de ea, cu toată greutatea trupului său.

Dar clopotul nu se mişcă.

— Mâinile îmi tremură! gemu moşneagul. Bătrânu-mi trup nu mai are nicio putere. Ajută-mă, Amedeo!

Amedeo Feruccio se repezi şi el la frânghie şi puterile lor reunite izbutiră să pună clopotul în mişcare.

Şi atunci, clopotul bisericii din Saint-Étienne începu să sune, la început încet şi şovăielnic, apoi mai iute, din ce în ce mai iute, până când dăngănitul lui putea fi asemănat cu bătăile unei inimi înspăimântate.

— Acum vor veni! strigă Vittore, căzând istovit pe un scaun. Oamenii vor vedea focul! Iată, priveşte, Amedeo, străzile au şi început să se populeze, din toate casele, din toate uşile ies la iveală oamenii! Grăbiţi-vă… grăbiţi-vă… biserica mai poate fi salvată! Nu vă chem

pentru mine, Dumnezeu şi Sfânta Madona îmi sunt martori, dar biserica, bătrâna voastră biserică, scăpaţi-o de la pieire.

Amedeo Feruccio se aplecă pe jumătate peste fereastră şi se uită cu înfrigurare la oamenii care alergau pe străzi ca nişte nebuni.

În tot timpul acesta însă, cei doi bărbaţi nu se mai gândiră la frumoasa copilă, care zăcea legată în pat. Ei o uitaseră cu desăvârşire pe Letiţia, care se străduia din răsputeri să-şi desfacă legăturile, dar care nu scoase niciun strigăt de spaimă, sau de groază, cu toate că nu era decât o femeie.

Opera aceasta de distrugere, care ameninţa cu nimicirea biserica şi pe oameni, era doar fapta lui Egizio Ettore şi i se părea că ea n-avea dreptul să pună beţe în roate acestei nimiciri, nici măcar printr-un strigăt de ajutor.

Şi apoi, la ce ar fi folosit oare strigătul ei de ajutor? Amedeo Feruccio striga doar cât îl ţinea gura că acolo sus, în odăiţa din turn se găseau doi oameni în primejdie de moarte, dar cu toate strigătele lui nimeni nu se sinchisea de el, deoarece sătenii îşi pierduseră capul cu desăvârşire. Fiecare se gândea numai la el însuşi, fiecare se temea pentru avutul său, şi cu drept cuvânt de altfel, deoarece flăcările alimentate de vânt ar fi putut cuprinde şi casele din apropiere şi atunci scrumul se alegea de tot satul.

— De ce nu aduc nişte scări? scrâşnea procurorul. Vai, ce laşi sunt oamenii aceştia! Fricoşilor, de ce nu vine niciunul din voi până aici, în turn, să ne scape de la moarte?

Fără îndoială că dacă el ar fi fost acolo jos, pe stradă, nu s-ar fi încumetat pentru nimic în lume, să se caţere pe o scară şubredă, până în vârful bisericii. De la alţii însă, firea lui josnică cerea aceasta. Căci de obicei aşa este că, cei mai laşi, cei mai josnici, cei mai puţin iubitori ai aproapelui cer de la semenii lor fapte pe care ei înşişi n-ar fi niciodată în stare să le săvârşească pentru un semen de-al lor în primejdie.

Între timp, şederea în chilia din turn devenea din ce în ce mai chinuitoare, mai greu de îndurat. Flăcările începuseră să se prelingă printre crăpături, fumul pătrunsese pe sub uşă, printre scânduri şi aerul pe care-l respirau cei trei nenorociţi, care se găseau în chilia turnului, devenea din ce în ce mai înăbuşitor.

— De abia mai pot răsufla! gemea moşneagul, care şedea liniştit în

fotoliul de piele, unde voia parcă să-şi aştepte moartea cu seninătate. Vino şi scapă-ne de suferinţe, moarte mântuitoare! se ruga el pentru sine. Te implor însă, îndurătorule Doamne, închide-mi ochii cât mai curând, pentru a nu vedea cum se stinge vlăstarul fraged şi tânăr încă al familiei mele.

— Bunicule, unde eşti? strigă procurorul, deodată. Nu ne mai rămâne altceva de făcut, decât să ne croim un drum printre flăcări.

— Atunci vom cădea fără îndoială pradă lor, răspunse bătrânul Vittore. Dar cum vrei tu, Amedeo, eu sunt gata la orice!

— Atunci dă-mi nişte pânză, pe care s-o înmuiem în apă şi apoi să ne acoperim cu ea capul şi faţa, zise procurorul, cu voce deznădăjduită. Mulţumesc bunicule! Ţine, învăluie-ţi capul în cârpa asta udă… Eu voi face la fel şi pe urmă… Dumnezeu să fie îndurător cu noi!

Amedeo Feruccio îşi ridică de pe fotoliu bunicul, care din pricina groazei şi a lipsei de aer, de abia se mai putea ţine pe picioare, îi învălui capul într-o cârpă udă, îşi făcu şi sieşi acelaşi pansament, care trebuia să-l ferească de pârjolul flăcărilor, măcar pentru câteva clipe, apoi luându-şi bunicul de mână, porni cu el spre uşă.

Cei doi nici nu mai puteau vedea lămurit prin odaie, aşa de gros era norul de fum, care se strecurase înăuntru.

Ei se strecurară până la uşă numai pe dibuite, dar şi acolo Amedeo Feruccio nu găsi zăvorul, decât după o trudă de câteva clipe.

— Acum, cu Dumnezeu înainte! zise el.

— Nu trebuie să aşteptăm moartea cu mâinile în sân, căci dacă mai rămânem aici, ea ne va găsi, fără nicio îndoială. Pe scară însă, poate că vom izbuti să ne strecurăm pe lângă flăcări.

Zăvorul scârţâi, uşa se deschise şi o adevărată mare de flăcări răbufni în întâmpinarea celor doi bărbaţi.

Căldura ce-i izbi în faţă fu atât de cumplită, încât Amedeo Feruccio se dădu înapoi, îngrozit. Pe urmă însă, nu se mai gândi decât la propria sa mântuire, fu cuprins de nebunia instinctului de conservare, nu se mai sinchisi de bătrânul său bunic, care se clătina alături de el, ci se repezi în mijlocul flăcărilor, ajunse dintr-o săritură la scară şi se prinse cu amândouă mâinile de pălimar.

Ah, pălimarul se mai ţinea încă, deoarece era făcut din fier, pe când treptele din lemn.

Într-o clipă, creierul procurorului fu străbătut de un gând mântuitor.

Cu o săritură sălbatică se aruncă pe pălimarul de fier, îl strânse bine între picioare, se apucă de el cu amândouă mâinile şi apoi…

Un strigăt ca de nebun străbătu biserica şi Amedeo Feruccio, procurorul din Bonifacio, alunecă întocmai ca o săgeată în jos!

— Amedeo! strigă cineva în urma lui – şi procurorul recunoscu vocea bunicului său – Amedeo, unde eşti?

Dar pentru nimic în lume nu s-ar mai fi înapoiat procurorul în groaznica chilie din turn, în odaia înconjurată de flăcări din toate părţile. De altfel, chiar dacă ar fi vrut s-o facă, n-ar mai fi putut deoarece ajunsese deja la capătul de jos al scărilor.

Aici sări iarăşi în picioare şi înconjurat numai de flăcări, începu să alerge prin biserică. La fiecare pas însă, trebuia să se lupte pentru viaţă, deoarece hainele-i luau foc necontenit. El îşi stingea veştmintele cu mâinile, fără să-i pese de arsurile pe care i le pricinuia această stingere.

Icoanele pictate şi dăruite bisericii de un pictor celebru, ardeau toate şi chiar şi Sfântul Florian, patronul focului, părea că înoată cu armăsarul său printr-o mare de flăcări.

Dar procurorul nu zăbovi nicio singură clipă, pentru a contempla această fioroasă imagine, ci merse mai departe.

În imediata apropiere a uşii mai avu de dat o luptă înfiorătoare, cu un adevărat zid de foc, care-i tăia calea spre ieşire. Dar Amedeo Feruccio se lipi de peretele, care era înfierbântat ca un cuptor şi izbuti să se strecoare pe lângă zidul de foc.

Apoi… apoi întinse mâna înspre clanţa uşii, o prinse, apăsă, dar…

Dumnezeule Atotputernic, uşa era încuiată!

Părăsind biserica, cu zâmbetul de ironie pe buze, Egizio Ettore învârtise cheia de două ori în uşă, apoi o aruncase într-un şanţ.

Amedeo Feruccio scoase un strigăt care nu mai avea în el nimic omenesc şi făcu un pas înapoi. Acum se socotea şi el pierdut, căci dacă nu izbutea să atragă atenţia celor de afară, în decurs de câteva clipe, atunci nu mai exista scăpare pentru el.

Fumul, flăcările, grinzile arzânde, pereţii care începuseră să se năruie, tot atâtea primejdii, care îi puteau fi fatale dintr-o clipă într-alta.

Atunci procurorul se izbi cu toată puterea trupului său de uşă. Dar aceasta era atât de solidă, atât de groasă, încât Feruccio nu putea nădăjdui să fie auzit de cei de afară, oricât de tare ar fi strigat el.

Procurorul simţi că era pe punctul de a se înăbuşi, se mai trânti o dată cu tot trupul de uşă, apoi… deodată… scoase un strigăt înăbuşit şi se prăbuşi la pământ, fără cunoştinţă.

Flăcările nu mai erau decât la o depărtare de câţiva paşi de el. Ele se repezeau cu mişcări neregulate înspre hainele procurorului şi, în clipa, în care cea dintâi limbă apuca să muşte din veştmintele nepotului lui Vittore, Amedeo Feruccio era pierdut.

— Spargeţi uşa! strigă atunci cineva, de afară. Trebuie să pătrundem înăuntru, trebuie să mai facem o ultimă încercare de a salva sfântul lăcaş al Domnului.

Securile începură să lovească în uşă, lăcătuşi fură aduşi pentru a deschide broasca. Aceştia recunoscură însă îndată că munca lor nu putea fi încununată de un succes grabnic, deoarece broasca uşii, era încă opera unui meşter lăcătuş, din evul mediu, când broaştele de la uşi se făceau cu mai multă îngrijire decât în zilele noastre şi nu puteau fi deschise cu una, cu două.

În asemenea împrejurări sătenii se văzură siliţi să se gândească numai şi numai la spargerea uşii.

Sub loviturile a zeci de topoare şi târnăcoape până în cele din urmă uşa sfârşi prin a ceda şi în curând scândurile fură făcute ţăndări, uşa prăbuşindu-se cu un zgomot asurzitor.

Sătenii vrură să pătrundă în biserică, dar flăcările îi izbiră în faţă cu furie, aşa încât se văzură nevoiţi să renunţe la orice încercare de a mai intra în sfântul lăcaş.

Unul din oameni însă, un flăcău tânăr, dar priceput în împrejurări grele, strigă deodată:

— Uitaţi-vă, oameni buni, acolo zace un om! Să-l scoatem din biserică, poate că mai este în viaţă!

Douăzeci de mâini se întinseră atunci, pentru a-l smulge pe Amedeo Feruccio din apropierea flăcărilor, care şi începuseră să-i cuprindă hainele.

Şi într-adevăr, când oamenii îl duseră până la casa cea mai apropiată, pe a cărui treaptă de piatră îl aşezară, procurorul din Bonifacio îşi deschise ochii şi răsuflă adânc, pentru a sorbi aerul curat.

— Am scăpat! fu cel dintâi gând al lui.

Al doilea însă, al doilea gând, pe care-l tălmăci în cuvinte, sună astfel:

— Urmăriţi-l pe ticălosul de Egizio Ettore, banditul, care v-a dat foc bisericii!

*

* *

În zadar strigase bătrânul Vittore, cu toată deznădejdea după nepotul său, când acesta fugise din odaia din turn; Amedeo Feruccio îi auzise sfâşietorul strigăt de ajutor, dar nici nu se sinchisi. Noi ştim însă că într-adevăr procurorul din Bonifacio, chiar dacă ar fi avut bună-voinţa, n-ar fi putut face nimic pentru bunicul său, care văzând că nepotul nu-i răspunde, se retrăsese din nou şi cât putu mai iute înapoi în chilia din turn.

Cu un strigăt de deznădejde moşneagul căzu la pământ şi amărăciunea lui era atât de mare, încât uită chiar şi să închidă uşa în urma sa. De aceea, peste câteva minute flăcările se prelinseră după el în chilie, în odăiţa aceea îngustă, mică, în care tot se mai găseau încă doi oameni.

Moşneagul nu se mai putu ridica de pe podea, cu toate că-şi dădea seama prea bine de noua primejdie, care-l ameninţa atât pe el, cât şi pe Letiţia. El făcu o deznădăjduită încercare de a se ridica, dar încercarea sa rămase zadarnică şi căzu înapoi, ca un plumb, pe podeaua chiliei.

Între timp, Letiţia făcuse şi ea la rândul său, încercări disperate de a se elibera din legăturile care o ţintuiau de pat, dar Amedeo Feruccio o legase mult prea bine, pentru ca încercările ei să poată fi încununate de succes.

— Vittore, gemu nefericita copilă, care în faţa flăcărilor ameninţătoare începuse şi ea să-şi piardă orice nădejde, dezleagă-mi legăturile, taie şireturile acestea. Dacă-mi este dat să mor, măcar să nu mor ca o mizerabilă, fără a mai putea cădea o dată în genunchi în faţa Aceluia, înaintea căruia voi apărea în curând.

— Ah, tot aici eşti, Letiţia? strigă bătrânul paznic, îngrozit ca şi când de abia atunci şi-ar fi dat seama că nu era singur în cuşca înconjurată de flăcări. Păcătosul de mine, numai eu sunt de vină că ai

rămas aici şi că acum va trebui să cazi pradă flăcărilor ucigătoare.

— Eu te iert, Vittore, răspunse Letiţia. Am mai auzit o dată glasul lui Egizio Ettore, mai înainte de a muri şi aceasta este cea mai mare mângâiere pe care mi-o putea da Cerul. Totuşi, te rog, te implor, moş Vittore, dezleagă-mi legăturile. Sunt doar încă atât de tânără şi dacă tot trebuie să mor, vreau să mai văd măcar înc-o dată satul Saint-Étienne în care am copilărit, să mai văd o dată piscurile munţilor, pe unde colindă Egizio Ettore, vreau să le trimit acestor piscuri cel din urmă salut al meu, ca la rândul lor, ele să-l transmită lui Egizio. Te rog, moş Vittore, îndură-te şi taie-mi legăturile.

— Vin, copila mea, gemu moşneagul. Vai, de-abia te mai pot zări prin norul de fum, care mi-a năpădit chilia… Dar ştiu unde eşti… pe patul meu… Vin Letiţia, vin îndată… Dumnezeule, de ce mi-ai trimis slăbiciunea aceasta neînţeleasă?… Fumul… căldura… mor, Letiţia… mor…

— Flăcările au ajuns până la pat, Vittore, strigă atunci Letiţia, cu groaza în suflet. Perdelele au luat foc… Nu mă lăsa pradă flăcărilor, moş Vittore… Vino mai iute… Ajutor…

Prin fâlfâitul flăcărilor înteţite de curent, prin trosnetul bârnelor care luaseră foc, prin tunetul grinzilor care se prăbuşeau, bătrânul paznic auzi ţipătul deznădăjduit al aceleia, pe care o aruncase tocmai el în ghearele primejdiei ce o pândea acum.

Gândul acesta, de a fi pricina morţii unei copile atât de tinere, îi dădu bătrânului puteri aproape supraomeneşti. El se ridică de jos cu multă, foarte multă greutate, este adevărat, dar se ridică şi porni spre patul unde zăcea iubita brigandului. Ajuns acolo se aplecă peste pat, mâinile lui tremurânde şi nesigure se întinseră după şiretul fin de mătase, degetele lui începuseră să deznoade legătura, când deodată…

Trupul moşneagului şovăi o clipă, apoi căzu peste ea, în pat, ca şi când ar fi fost de plumb.

Sfinte Dumnezeule, dar ce mai însemna şi asta? De ce se învârteau atât de fioros ochii lui moş Vittore în orbite? De ce i se schimonosise până la nerecunoscut chipul lui?

Asta era moartea, îngrozitoarea… nu, binefăcătoarea, alinătoarea moarte.

Un atac de inimă pusese capăt vieţii bătrânului paznic, al cărui corp căzu peste trupul nefericitei copile, în ale cărei vine mai curgea

încă sângele cald al vieţii şi care, trebuia să îndure acum peste sine trupul ce se răcea tot mai mult ai mortului.

O groază de nedescris, o întreită groază o cuprinse pe sărmana copilă. Simţământului de dezgust, de oroare, pricinuit de atingerea cadavrului, i se mai adăuga acum şi împrejurarea că flăcările perdelelor de la pat răspândeau fumul lor fierbinte, arzător, chiar acolo, în imediata ei apropiere, ameninţând-o s-o înăbuşe.

Aproape că nici să strige nu mai putea şi încredinţată că-i sunase ceasul cel de pe urmă, îşi îndreptă gândurile înspre cer şi înspre Egizio Ettore.

Dar pe când se lupta cu moartea, care căuta să i se strecoare în întreaga ei fiinţă, sub chipul fumului înăbuşitor, care devenea tot mai des, mai fierbinte, deodată simţi că legăturile care o ţintuiau de pat slăbesc una câte una şi… şi peste două-trei clipe putu să-şi mişte mâna, care nu-i era acoperită de cadavrul paznicului.

Ce se întâmplase? Ce minune venea s-o salveze pe Madona din Saint-Étienne, în ultima clipă?

Nicio minune nu se întâmplase, nu se petrecuse nimic nefiresc.

De la perdele focul se întinsese la cuvertura de pe pat şi şiretul de mătase, cu care era legată Letiţia luă foc şi el. Cadavrul lui Vittore însă, împiedică propagarea focului, măcar pentru un moment şi legăturile plesniră, mistuite de flăcări, una câte una, fără ca flăcările să ajungă până la Letiţia.

Simţindu-se liberă, iubita brigandului sări din pat, cu un strigăt de bucurie, răsturnând cadavrul, care se rostogoli pe podea. Alergă apoi la fereastră, se aplecă prin ea cât putu mai tare şi sorbi cu nesaţ aerul curat al nopţii, care-i pătrundea în plămânii arşi de fum, ca un balsam uşurător, dătător de viaţă. Aerul curat îi limpezi mintea buimăcită, dar limpezirea aceasta, în loc să-i fie prilej de bucurie, îi pricinui o groază şi mai mare ca aceea simţită când Vittore căzu mort peste trupul ei.

Acum putea să-şi dea seama că era pierdută, fără nicio putinţă de scăpare.

Unde se uita, nu vedea în jurul său decât flăcări, singura cale, pe care eventual ar fi putut scăpa, fiind fereastra, care însă era la o înălţime de vreo patruzeci de metri de la pământ. Singură, în turnul împresurat de flăcări, în toată biserica aceea care se putea prăbuşi sub

ea dintr-o clipă în alta, cum mai putea ea nădăjdui la o salvare?

Şi primejdia, cumplita primejdie se apropia cu paşi uluitor de repezi.

Flăcările, pătrunse în odaie prin uşa lăsată deschisă de paznic şi înteţite de perdelele şi aşternutul patului, cuprinseseră şi frânghia clopotului, pe care focul se căţără până la grinzile şi bârnele pe care era aşezat clopotul. Bârnele acestea începură să ardă şi ele acum. Or, dacă postamentul de lemn al clopotului slăbea, clopotul, care cântărea câteva sute de kilograme, s-ar fi prăbuşit, greutatea lui metalică ar fi străpuns, fără nicio îndoială, podeaua chiliei şi astfel, ar fi aruncat-o şi pe Letiţia în iadul de foc al bisericii arzânde.

Dându-şi seama de pericolul acesta, Madona din Saint-Étienne rămase cu privirile aţintite, încremenite asupra grinzilor care trosneau fioros deasupra capului său.

— Sunt pierdută! îngână ea apoi. Rămâi cu bine, iubitul meu Egizio, căci de acum ştiu că nu te voi mai vedea niciodată. Îmi dau seama prea bine că tu ai dezlănţuit grozăvia aceasta, că tu eşti vinovat de moartea mea timpurie şi totuşi, ce dulce îmi pare moartea aceasta, când ştiu că vine de la tine! Da iubitule, chiar şi moartea îmi este dragă, când îmi este trimisă de tine!

Deodată Letiţia se clătină, cu un ţipăt sfâşietor. Flăcările ajunseseră până la ea şi-i cuprinseseră poalele veştmântului.

Ea izbuti, este adevărat, să înăbuşe flăcările lacome, care îi înşfăcaseră veştmântul, dar la ce-i putea folosi aceasta, când peste câteva clipe atacul se va repeta, cu şi mai multă furie, când flăcările o vor asalta necontenit, până când o vor doborî?

Situaţia nu mai îngăduia nicio şovăială. Trebuia să se hotărască, fie să se resemneze a muri de o moarte fioroasă, în mijlocul flăcărilor mistuitoare, fie de a încerca săritura de la o înălţime de patruzeci de metri.

Or, dintre aceste două rele, parcă tot cel din urmă era de preferat, căci într-adevăr, dacă tot trebuia să moară, era mai bine să moară de o moarte fulgerătoare, ca aceea a zdrobirii de pietrele străzii, decât de moartea înceată, chinuitoare, a arderii de vii.

De aceea, Letiţia se repezi din nou la fereastră. Dar când zări prăpastia, care i se deschidea în faţa ochilor, inima i se strânse de durere.

Cu toate acestea, săritura trebuia făcută. Cine ştie, poate că Cerul se îndura, făcea vreo minune şi o ajuta să rămână în viaţă!…

În viaţă!… poate! Dar în locul trupului ăsta, admirat de o lume întreagă, sătenii vor aduna de jos o schiloadă, cu mâini şi picioare rupte, cu gâtul strâmbat, poate fără ochi, fără degete, un monstrul de care să se sperie şi omul cel mai curajos.

Lacrimile podidiră frumoşii ochi ai Madonei din Saint-Étienne, dar vai, lacrimile acestea nu erau îndeajuns pentru a stinge para focului, care mistuia biserica şi care în curând avea s-o mistuie şi pe ea.

O ultimă privire înspre cerul înstelat, una înspre piscul Fontanellei, unde se găsea ascunzătoarea iubitului, apoi îşi strânse veştmântul în jurul trupului, închise ochii, şi…

— O femeie! strigară sute de voci, în clipa aceea, la poalele bisericii. Priviţi acolo sus, în chilia din turn se găseşte o femeie!… Ajutor, scăpaţi-o!

Cuvintele acestea fură urmate de o linişte mormântală, deoarece toată lumea îşi dădea seama că o salvare era cu totul cu neputinţă.

Cine să îndrăznească să se avânte până la acea înălţime ameţitoare a turnului, care nici el nu mai stătea pe temelii solide? Cine să se expună limbilor de foc, care ţâşneau de printre crăpături, la fiecare moment, cine să vrea să se înăbuşe în norii de fum, care ieşeau din biserică, întocmai ca dintr-o gură a iadului?

Nimeni, deoarece niciunul nu voia să-şi primejduiască viaţa pentru o fiinţă, de care nici măcar nu-l lega vreun simţământ de prietenie, de rudenie, sau de dragoste. Iar în ceea ce-i priveşte pe tinerii, în al căror suflet mai ardea dorinţa, ambiţia de a face să se vorbească despre ei şi care ar fi vrut să încerce imposibilul, ei fură înconjuraţi de surori, de logodnice şi mame plângătoare, care se agăţau de ei şi îi împiedicau să-şi pună viaţa în joc.

Cu toate acestea, Letiţia băgând de seamă că prezenţa ei în vârful turnului fusese observată, se dădu un pas înapoi de la fereastră, nădăjduind că oamenii aceştia vor găsi ei un mijloc, de a-i veni în ajutor.

Deodată, când luna îşi trimise razele sale argintii tocmai înspre vârful turnului, luminând chipul feciorelnic al Letiţiei, care părea o sfântă împresurată de flăcările iadului, ce voia s-o ispitească, cineva strigă:

— Dar asta e Letiţia… Madona din Saint-Étienne… Dumnezeule, ea a înviat din morţi!

Oamenii din Saint-Étienne ştiau încă şi acum că Letiţia îşi găsise o moarte timpurie în sala tribunalului din Bonifacio. Mulţi din aceia care stăteau acum neputincioşi în faţa bisericii arzânde, fuseseră la procesul lui Egizio Ettore şi deci văzuseră când Letiţia fusese scoasă din sală pe o targă şi auziseră când medicul legist spusese că Madona din Saint-Étienne îşi dăduse sfârşitul.

Zărind-o acum pe moartă ivindu-se în vârful turnului bisericii arzânde, superstiţioşii locuitori din Saint-Étienne fură cuprinşi de o teamă grozavă, în mintea fiecăruia reveni procesul lui Egizio Ettore şi mulţi se gândiră că atunci se săvârşise o mare nedreptate judiciară.

În câteva clipe următoarele cuvinte treceau din gură în gură:

— Dumnezeu ne pedepseşte, din pricina osândirii pe nedrept a lui Egizio Ettore… Acesta nu este un foc obişnuit, ci un semn al Cerului…

Şi ciudat, în vreme ce până atunci oamenii din Saint-Étienne îl socotiseră pe Egizio Ettore ca pe un răufăcător de rând, în vreme ce cei mai mulţi din ei îl urâseră şi blestemaseră faptele brigandului, acum se născu deodată în inimile tuturor o simpatie nemărginită pentru Ettore.

— Bietul Egizio, exclamară femeile, a suferit pe nedrept! Şi vai, Doamne, noi am îngăduit una ca asta!

— Madona din Saint-Étienne, repetară sute de glasuri. Da, ea este, Letiţia, pupila lui Rossati.

Dar… ce mai era şi aceasta? Oare Dumnezeu hărăzise o noapte de groază şi surprize locuitorilor din Saint-Étienne? Ce sărise pe neaşteptate din dosul statuetei sfinte? Era oare un om în carne şi oase… sau vreo stafie?

Era un bărbat, care se apropie de biserică, cu sărituri deznădăjduite, era un om, care se părea că nu mai are nicio picătură de sânge în vinele sale, atât de galben era la faţă, era un om, ale cărui bucle castanii îi cădeau sălbatic peste frunte, un om, ai cărui ochi se învârteau în orbite, ca ochii unui nebun.

La vederea lui, oamenii se dădură înapoi, îngroziţi şi-şi şoptiră:

— Egizio Ettore… el însuşi!

Da, el era, el, Egizio Ettore, care se arăta acum în faţa tuturor, fără să-i pese de marele premiu, care fusese pus pe capul său, fără să se

teamă că oamenii aceştia s-ar putea uni, pentru a pune mâna pe el.

Dar cine ar fi îndrăznit să i se aşeze în cale? Toţi îşi dădeau seama că acela, care ar fi încercat să-l oprească pe brigand, în clipa aceea, ar fi fost un copil al morţii.

Privirile lui spuneau aceasta îndeajuns de lămurit, trăsăturile lui întunecate ar fi tăiat cheful de împotrivire, chiar şi celui mai curajos dintre săteni. De aceea se dădeau toţi înapoi dinaintea lui şi se alcătui o alee mărginită de oameni, prin mijlocul cărora Egizio Ettore înainta ca o furtună, în vreme ce mamele îşi strângeau fiecare copiii la piept, iar bărbaţii cătau stingheriţi la brigandul atât de mult căutat de autorităţi.

Dar ce voia Egizio Ettore? De ce se apropia de biserica arzândă? De ce se îndreptau privirile lui înspre vârful turnului? De ce îşi deschidea braţele larg? De ce se aruncă apoi ca o fiară turbată la pământ, unde plânse şi se boci atât de sfâşietor, încât înduioşă chiar şi inima cea mai împietrită?

Egizio Ettore o zărise pe Letiţia lui… Din ascunzătoare din dosul statuetei auzise cuvintele: „Este Madona din Saint-Étienne” şi cu toate că la început nu-i venea să creadă în adevărul acestor cuvinte, totuşi, îşi părăsise ascunzătoarea numaidecât. Cu toate că sătenii ar fi putut pune mâna pe el, totuşi el nu şovăi nicio clipă de a ieşi la iveală, pentru a se încredinţa dacă era adevărat ceea ce-şi şopteau ei, sau dacă se înşelau. Dar nu, oamenii nu se înşelaseră. Ei văzuseră bine, fioros de bine.

Acolo sus, în cadrul ferestrei din vârful turnului, singura fereastră a chiliei paznicului, stătea Letiţia, mult adorata lui Letiţia, o adevărată întruchipare a jertfei, care era menită să piară în flăcări.

Egizio Ettore îşi dădu apoi seama că, el singur fusese acela, care-i pregătise Letiţiei această moarte înfiorătoare. Letiţia căutase un scut, un adăpost, un azil în casa bătrânului Vittore, prietenul ei din copilărie, dar el, Egizio, nu bănuise aceasta şi în vreme ce iubita sa se adăpostea în casa paznicului, el dădu foc bisericii, hărăzindu-şi el însuşi iubita, celei mai dureroase dintre morţile care pot lovi pe oameni.

Durerea îl copleşise pe Egizio Ettore atât de grozav, încât se prăbuşise la pământ, sub povara ei ucigătoare. Dar deznădejdea lui nu ţinu decât o secundă, căci în clipa următoare sări iar în picioare şi

strigă, cu o voce, care întrecea cu mult trosnetul şi pârâitul focului:

— Letiţia, iubita mea, nu deznădăjdui… Eu, Egizio Ettore îţi jur, pe toţi sfinţii din cer că sau te voi scăpa, sau dacă nu, atunci vom muri împreună!

Să o scape?

Cuvântul acesta apărea ca o batjocură nemaipomenită, având în vedere primejdia în care plutea Letiţia.

Dar strigătul lui Egizio Ettore găsise răsunetul cel mai desăvârşit în sufletul Madonei din Saint-Étienne. Teama de moarte dispăru ca prin farmec de pe chipul ei şi şovăiala-i de mai înainte se transformă într-o siguranţă uluitoare. Ea se îndreptă din tot trupul, se aplecă din nou peste fereastră, cât putu şi strigă:

— Te aştept, iubitule!… Te aştept cu încredere, căci ştiu că tu şi numai tu mă vei putea scăpa!

Mulţimea repetă: „O va scăpa!" Toate privirile se îndreptară asupra brigandului şi în clipa aceea Egizio Ettore nu mai avea nici un singur duşman în tot satul Saint-Étienne.

Sunt nenorociri care apar atât de supraomeneşti, încât în faţa lor dispar toate celelalte simţăminte şi este o majestate a durerii, care are o înrâurire atât de uluitoare, încât toţi oamenii se închină în faţa ei, până la pământ.

La fel se întâmpla şi acum. Mulţimea îl înconjura pe Egizio Ettore, dar nimeni n-ar fi îndrăznit să întindă mâna, pentru a-l prinde. Dimpotrivă, aşa cum stătea el acolo, în mijlocul sătenilor, îndreptat din tot trupul, ai fi zis că este un principe, un domnitor, care comanda întreaga acea adunare de oameni.

— Aduceţi scări! strigă brigandul. Vă voi face bogaţi şi fericiţi pe toţi, dacă-mi ajutaţi să-mi înalţ o scară până la fereastra turnului.

Scări! Câţiva oameni alergară în grabă şi se înapoiară cu câteva scări. Niciuna nu era însă, îndeajuns de înaltă, pentru a ajunge până la fereastra turnului.

— Înapoi cu scările acestea nefolositoare! strigă atunci Ettore. Cunosc eu o cale mai bună!

În clipa următoare brigandul îşi aruncă revolverul şi cuţitul din buzunare, îşi dezbrăcă surtucul, astfel încât nu rămase decât în pantaloni şi cămaşă, apoi se agăţă cu amândouă mâinile de o sârmă groasă cât degetul, care cobora din vârful turnului, până la pământ,

de-a lungul zidului bisericii.

— Paratrăsnetul! murmurară oamenii. Egizio Ettore a înnebunit! Vrea să se caţere pe paratrăsnet până în odaia din turn.

Toată lumea îşi spunea că îndrăzneala era prea mare, prea nesăbuită, pentru a putea fi încununată de succes, numai brigandul nu se îndoia o clipă că va ajunge până la ameţitoarea înălţime, unde se găsea iubita lui.

El se căţără pe paratrăsnet în sus, ca o pisică, folosindu-se de fiecare ieşitură a zidului, ca de un punct de sprijin. Şi cu toate că sârma paratrăsnetului îi intra adânc în mâini, sângerându-i-le, Egizio urca necontenit, mai sus, tot mai sus, în vreme ce oamenii de jos îşi ţineau răsuflarea, neîndrăznind parcă nici măcar să respire, de teamă ca respiraţia lor să nu pricinuiască prăbuşirea turnului. Şi în vreme ce bărbaţii îşi ţineau răsuflarea, femeile şi fetele se rugau cu lacrimi în ochi lui Dumnezeu, să-l ajute pe curajosul voinic, care pentru a încerca salvarea iubitei sale, nu şovăise să cuteze isprava cea mai măreaţă, care se pomenise vreodată în Saint-Étienne.

Să fi fost oare rugăciunile acestea, cărora Dumnezeu le dăduse ascultare, să fi fost îndemnarea şi iscusinţa brigandului, care îl ajutaseră să desăvârşească această ispravă de o îndrăzneală nemaivăzută? Cine ar putea spune?

Un lucru e însă neîndoielnic şi anume acela că brigandul se îndepărta tot mai mult de la pământ, apropiindu-se din ce în ce mai mult de fereastra în cadrul căreia Letiţia stătea cu mâinile împreunate îndreptate înspre cer, rugându-se lui Dumnezeu să-i apere iubitul.

În curând apoi Egizio ajunse la o ieşitură a zidului, care se găsea chiar sub fereastra turnului. De acolo şi până la fereastră nu mai avea de făcut, decât numai vreo trei metri, dar tocmai partea aceasta a încercării era cea mai grea. Aici, conducta paratrăsnetului făcea un cot şi mergea mai departe spre vârful turnului, dar la o mare depărtare de fereastră, aşa că Egizio nu se mai putea folosi de paratrăsnet pentru a ajunge la iubita sa.

Dar cum să ajungă până la ea? Să sară trei metri în sus, era cu neputinţă, aşa ceva întrecea puterile unui om.

În vreme ce brigandul stătea înmărmurit, neştiind de ce să se apuce, Letiţia începu să-l zorească:

— Grăbeşte-te, Egizio, grăbeşte-te, căci altfel sunt pierdută…

Flăcările sunt lângă mine… mi-au cuprins veşmintele… Vino, sau sunt nevoită să mă arunc de pe fereastră.

Atunci brigandul îşi desfăcu brâul ce-i încolăcea mijlocul de câteva ori şi ţinându-l de un cap, îi azvârli celălalt cap înspre fereastră, strigându-i Letiţiei să-l prindă.

Dar trebui să-l arunce de trei ori, până când să-l prindă Letiţia.

— Leagă-te bine cu brâul peste mijloc! strigă Egizio Ettore. Dar bine, Letiţia mea, şi pe urmă… pe urmă lasă totul pe mine, iubito… Sfânta Fecioară se va îndura de tine şi te va scăpa!

Letiţia îşi legă brâul strâns în jurul mijlocului, îl înnodă bine, apoi, aplecându-se peste fereastră, strigă:

— Sunt gata, iubitule!

— Ai încredere în mine, Letiţia mea? întrebă atunci brigandul.

— Am încredere numai în Dumnezeu şi în Egizio Ettore! fu răspunsul frumoasei Madone cu plete negre.

— Bine! Atunci ascultă! zise Egizio, cuprins de o înfrigurare aproape nebunească. Când voi număra până la trei, dă-ţi drumul de pe fereastră şi fii fără teamă că nu vei ajunge să te zdrobeşti de pământ, deoarece eu te voi ţine. După aceea te voi trage până la mine, te voi lua în braţe şi voi aluneca împreună cu tine pe paratrăsnet în jos. Sunt încredinţat că totul va reuşi pe deplin.

— Va reuşi! răspunse Letiţia, care la auzul planului iubitului său, fu şi ea cuprinsă de aceeaşi înfrigurare cumplită, mărginaşă cu nebunia…

Oamenii de la poalele bisericii, nici nu îndrăzneau măcar să-şi mai arunce ochii la vecinii lor, atât de grozav îi chinuia desfăşurarea scenei ce se petrecea la patruzeci de metri deasupra capetelor lor.

Înţeleseseră şi ei hotărârea lui Egizio Ettore, dar la gândul că oricât de voinic era brigandul, care se căţărase până acolo numai mulţumită iscusinţei lui de pisică, isprava pe care voia el s-o săvârşească întrecea orice cutezanţă, orice închipuire, sângele le îngheţă în vine. Să te ţii la o înălţime de patruzeci de metri deasupra pământului, numai cu o mână de sârma unui paratrăsnet, pentru a prinde cu cealaltă un alt trup în cădere, era o îndrăzneală, pe care n-ar fi cutezat-o niciunul din ei.

— Uită-te la mine, Letiţia, strigă Egizio. Privirile noastre să se întâlnească în această clipă supremă, pentru ca să rămânem împreună

în viaţă, sau să trecem în moarte uniţi!

— Da, iubitule, voi privi în ochii tăi, în ochii aceştia atât de frumoşi!

— Iar eu… eu te iubesc mai mult decât îmi iubesc viaţa, Letiţia mea… Acum sari şi… Dumnezeu să ne fie îndurător… încep să număr… Unu… doi…

De abia apucase Egizio să zică „trei”, că fermecătorul trup al Madonei din Saint-Étienne se şi lăsă să alunece de pe pervazul ferestrei, încet, cât mai încet, pentru a face căderea cât mai puţin grea.

Cu toate acestea un fior de gheaţă străbătu voinica statură a brigandului. Mâna, cu care se ţinea de conducta paratrăsnetului se încordă, muşchii ei apărând ca nişte odgoane de marină şi…

Văzduhul fu străbătut de un urlet, de o adevărată furtună de urlete de triumf, care întrecură cu mult trăsnetele şi pocnetele focului.

Egizio Ettore se îndoise, dar nu scăpase paratrăsnetul din mână, iar Letiţia plutea între cer şi pământ, atârnată de brâul, al cărui capăt se găsea în mâna brigandului.

Amândoi, atât bărbatul, cât şi femeia îşi făcuseră datoria. Brâul, care în clipa aceea alcătuia legătura dintre ei doi rezistase şi el şi acum Egizio îşi înfăşura încet dar sigur, în jurul mâinii drepte brâul, care i-o aducea pe Letiţia din ce în ce mai aproape de el.

Dar… primejdia nu trecuse încă, ba am putea spune că de abia clipele care urmau de acum înainte erau menite să îngrozească pe privitorii acestui spectacol, pe cât de înălţător, pe atât de fioros.

Dacă brâul se rupea, sau se desfăşura, atunci toată truda fusese în zadar, toată jertfa eroică adusă de brigand degeaba, atunci Letiţia se prăbuşea la pământ, fără ca Egizio Ettore să-şi mai poată scăpa iubita şi de la această moarte.

Dar brâul fusese bun şi iată că acum Letiţia îşi întinse braţele, iată că braţele acestea se apropiară tot mai mult de brigand, până când în cele din urmă se încolăciră în jurul gâtului lui. Atunci, Egizio Ettore îşi strânse iubita la piept, cu o bucurie pe care în zadar ar căuta s-o descrie o pană omenească şi uitând de primejdia care mai plutea încă deasupra capului lor, se îmbrăţişară, se sărutară, şoptindu-şi acolo, în pragul morţii, dulci şi duioase cuvinte de dragoste.

— Jos! strigă cineva de la poalele bisericii. Se prăbuşeşte clopotul!

Într-adevăr clopotul fu cuprins parcă de un tremurat supranatural. Din pricina flăcărilor care fâlfăiau în dreapta şi în stânga, limba clopotului începuse să se bălăngăne, lovind tot mai tare pereţii de aramă ai clopotului. Dăngănitul acela, în mijlocul acelor clipe de groază, părea asemenea unui plâns lugubru, sfâşietor al clopotului, care-şi simţea sfârşitul apropiindu-i-se.

Egizio Ettore îşi dădu seama că nu mai avea de pierdut nici o singură clipă. El o strânse pe Letiţia mai aproape la pieptul său şi o rugă să aibă încredere în el şi să nu se mai sinchisească de nimic.

— Te voi înlănţui, cum înlănţuie iedera copacul, îi şopti ea iubitului său, te voi strânge lângă mine, cum strânge coaja măduva pomului, mă voi lipi de tine, cum se lipesc valurile de corabie!

— E bine aşa, Letiţia mea! răspunse brigandul. Dar acum dă-mi drumul la mâna dreaptă, ca să mă pot ţine şi cu eu de paratrăsnet. Aşa! Înainte acum şi Sfânta Madonă să ne ajute!

Cele două trupuri alunecară cu o iuţeală ameţitoare de-a lungul conductei paratrăsnetului, care se îndoi sub greutatea lor. Şi parcă şi turnul ce îndoi, se aplecă, din temelie, ba nu, de la mijloc numai, dar… În mai puţin de cinci secunde, cei doi îndrăgostiţi ajunseră teferi jos.

Mulţimea vru să izbucnească în urale, dar n-apucă s-o mai facă.

Un trosnet înfiorător înăbuşi orice alt zgomot. Egizio Ettore mai avu numai timpul necesar să-şi ia iubita în braţe şi să fugă cu ea din apropierea bisericii, căci apoi… sfârşitul Casei Domnului din Saint-Étienne sunase.

Clopotul se desprinsese din bârnele arse pe jumătate şi se prăbuşi la pământ cu o viteză uluitoare, zdrobind şi doborând tot ce întâlnise în cale. Apoi începură să se clatine şi zidurile bisericii se prăbuşiră unul înspre altul, iar din grămada de dărâmături ce mai rămăsese din biserică, flăcările luminau cu razele lor fantomatice până departe, în munţi.

Îngroziţi de moarte, spectatorii acestei privelişti, în acelaşi timp măreţe şi fioroase, se răspândiră în toate părţile, ca potârnichile. Mulţi dintre ei se ascunseră chiar prin casele de prin apropiere, deoarece o adevărată ploaie de cărămizi, de lemne arzânde, de felurite metale căzu asupra satului şi trebuia socotit ca o adevărată minune că nimeni nu fusese lovit mai grav de aceste proiectile ale bisericii prăbuşite.

De abia peste vreun sfert de ceas se adună mulţimea din nou, atunci când era în afară de orice îndoială că primejdia trecuse.

Amedeo Feruccio, care între timp îşi revenise pe deplin, se găsea şi el în mijlocul mulţimii adunate pe locul unde mai înainte se ridicase falnica biserică.

Chipul îi era palid, dar ochii lui luceau prevestitori de rău.

— Oameni buni, strigă el cu atâta putere, încât să se facă auzit de toată lumea, puneţi mâna pe Egizio Ettore… legaţi-l… gândiţi-vă că acela, care-l predă pe bandit autorităţilor, primeşte un premiu foarte însemnat.

Un mormăit neînţeles fu singurul răspuns:

— Cum, nu este nimeni printre voi, căruia să-i trebuiască câteva mii de franci? întrebă Amedeo Feruccio.

— Nimeni! răspunseră sute de glasuri în acelaşi timp. Nimeni, domnule, căci noi blestemăm pe banditul care ne-a dat foc bisericii, admirăm însă pe omul care şi-a primejduit viaţa într-un chip atât de măreţ, pentru a-şi salva pe un semen al său de la o moarte cumplită.

— Bine! strigă Amedeo Feruccio. Atunci mă voi duce eu însumi la el. Unde este Egizio Ettore?… Faceţi-mi loc!… Iată, acesta este revolverul lui… Îl voi culca pe ticălosul acesta la pământ cu propria lui armă, dacă nu va voi să se predea de bună voie.

Drept răspuns se auzi un hohot de râsete batjocoritoare.

Apoi, un om se desprinse din mulţime şi se apropie de procuror. Era acelaşi, care o zărise cel dintâi pe Letiţia în fereastra turnului, Paolo Gandari, fierarul.

— Domnule, zise el, măsurându-l pe Amedeo Feruccio cu o privire aproape duşmănoasă, acela pe care-l cauţi dumneata, a fugit demult în munţi. Întoarce-ţi puţin capul şi vei putea să-l mai zăreşti încă, fireşte dacă ai ochi buni… Brigandul îşi duce iubita în braţe… Sfânta Madona să le ocrotească fuga…

Procurorul îşi întoarse capul trântind o înjurătură grosolană. În zare, acolo până unde flăcările focului luminau munţii, se vedea un bărbat, care sărea cu agerimea unei căprioare de pe stâncă pe stâncă, cu toate că mai ducea în braţe şi trupul unei femei.

— Ticăloşilor! strigă atunci Amedeo Feruccio, întorcându-se înspre mulţime. L-aţi ajutat să fugă! Prin aceasta v-aţi făcut cu foţii complicii lui şi deci, vă veţi căi amarnic.

— Domnule, îi răspunse Paolo Gandari, fierarul, fereşte-te să-l mai ponegreşti pe Egizio Ettore… Noi l-am urât până acum, deoarece-l credeam vinovat. Astăzi însă… astăzi Cerul a fost vădit de partea lui Egizio Ettore şi noi suntem încredinţaţi de nevinovăţia lui. Dacă eşti de altă părere, atunci părăseşte satul acesta cât mai grabnic, domnule, căci, din clipa aceasta Egizio Ettore nu mai are de ce să se teamă în Saint-Étienne. Chiar dacă l-ar urmări o lume întreagă şi s-ar oferi comorile pământului, în Saint-Étienne nu s-ar găsi nici un singur om care să fie în stare să-l trădeze pe Egizio Ettore, vrednicul şi curajosul fiu al Corsicii.

Cap. 20 – Înşelat de propriul său frate

— Aşadar, Robert, scumpul meu frate, tot este adevărat ceea ce mi-ai scris?… Atunci tot restul vieţii mele este nimicit şi mormântul va primi în curând trupul celui mai nefericit om din lume!

Cuvintele acestea fură rostite de prinţul Raymond de Paris, care tocmai sosise din capitala Franţei şi intrase în odaia fratelui său, Robert.

Contele îşi îmbrăţişă fratele cu prefăcută duioşie, ba acest josnic comediant se pricepu chiar să-şi stoarcă şi lacrimi din ochii lui de şarpe şi lăsă să treacă mai multe minute, mai înainte de a-i răspunde fratelui său:

— Vai, bietul meu Raymond, dacă ai şti cât m-am luptat cu mine însumi, mai înainte da a-ţi trimite vestea aceasta nenorocită! Credemă, scumpul meu frate că, aş fi fost în stare să-mi dau mâna dreaptă, numai să-ţi pot scrie: „Letiţia a fost găsită şi este o fată vrednică de numele tău!”. Din nenorocire însă, nu mai încape nicio îndoială că Letiţia a devenit iubita vestitului bandit Egizio Ettore. N-am scăpat nimic din vedere, pentru a afla tot ceea ce putea interesa trecutul copilului tău, din păcate însă, cu cât aflam mai multe amănunte, cu atât mai mare era groaza, care-mi cuprindea sufletul, căci amănuntele acestea îmi dovedeau că Letiţia devenise o mizerabilă, o decăzută…

Prinţul Raymond de abia se mai putu ţine pe picioare, când fratele său rosti cuvântul acesta.

— O decăzută! repetă el, prăbuşindu-se într-un fotoliu. Frate, ce greu cuvânt!… Copilul… singura mea copilă… o decăzută!

Raymond îşi ascunse faţa în mâini şi gemu de durere.

Pentru a ne da seama cât de mare era suferinţa acestui părinte, trebuie să ne gândim la nădejdile pe care le legase prinţul Raymond de regăsirea copilului său. După moartea soţiei sale, Carmencitta, prinţul rămase singur pe lume. Îngenunchind la mormântul încă proaspăt al iubitei sale soţii, care fusese îngropată pe fermecătoarea insulă Madeira, el jurase să nu se odihnească, până când nu-şi va regăsi pe mica lui Letiţia. De atunci cutreierase aproape jumătate din globul pământesc, însă fără a putea da de vreo urmă a dispărutei.

Începuse să deznădăjduiască că-şi va mai putea revedea vreodată copilul, când într-o bună zi primi vestea că Letiţia fusese regăsită, dar, Dumnezeule! cum fusese regăsită!

Vai, ar fi preferat de o mie de ori să-l fi condus cineva la un mormânt şi să-i fi spus:

— Aici zace copila… care a murit… În viaţă însă a fost curată şi nu a pătat numele prin nicio faptă nevrednică.

Acum însă, acum el ştia că Letiţia trăia, dar Robert îi scrisese încă în scrisoarea trimisă la Paris că fata lui era o stricată, deoarece contele de Paris o descrisese pe Letiţia ca pe o tovarăşă a unui bandit fioros, care n-avea nimic sfânt în lumea aceasta, ca pe o complice a celui din urmă răufăcător.

— Nu plânge, frate, zise Robert de Paris, mângâietor, aplecându-se peste chipul fratelui său, cu toate că, la drept vorbind, este firesc să plângi, când ai o singură copilă şi când apoi, într-o bună zi afli că această singură copilă a ta, este o…

— Nu mai spune pentru a doua oară! strigă prinţul Raymond. Nu, nu vreau să mai aud aşa ceva… Vreau însă să-mi istoriseşti cum s-au petrecut lucrurile, deoarece tu însuţi mi-ai spus că ai aflat amănunţit toată viaţa nenorocitei mele copile…

— Cum s-au petrecut lucrurile că fiica ta a ajuns iubita lui Egizio Ettore? Asta o să ţi-o povestească altcineva, răspunse Robert, martorul cel mai vrednic de crezut, pe care l-aş fi putut găsi… Ei, Vincenzo Rossati, intră! A sosit timpul să vorbeşti!

Zicând aceste cuvinte, Robert de Paris se apropiase de o uşă mascată de tapet, pe care deschizând-o, îi făcu loc lui Rossati să intre. Acesta se apropie de prinţ, sprijinindu-se într-un baston.

— Cine este omul acesta? întrebă prinţul, căruia nu-i plăcuse deloc

înfăţişarea cocoşatului, în care, chiar şi cel mai rău cunoscător de oameni descoperea îndată o fire josnică, falsă.

— Omul acesta a crescut-o pe Letiţia, răspunse Robert. Îi datorezi mult omului acesta, Raymond, deoarece el este acela, care a luat-o pe Letiţia în casa sa, când aceasta, ca mic copil, căzuse istovită de foame şi oboseală la uşa lui.

Raymond se ridică de pe scaun şi ca un adevărat om binecrescut întinse mâna lui Rossati.

— Mi-ai crescut copila, domnul meu, zise el. Deocamdată îţi mulţumesc, prin această strângere de mână, până când îţi voi putea arăta mulţumirea mea şi în alt chip. Acum însă, te rog să-mi povesteşti iute, ce ştii despre Letiţia… Mă vezi că sunt în pragul deznădejdii, deoarece speram să regăsesc o copilă bună, blândă, iubitoare şi când colo…

Prinţul nu-şi sfârşi vorba. El îşi întoarse capul, pentru a-şi şterge lacrimile, care îi podidiseră ochii.

Rossati începu să-şi frângă mâinile, cu mişcări linguşitoare, în care era atât de meşter şi răspunse:

— Dumnezeu îmi este martor, cu câtă nesfârşită bucurie mă gândeam la clipa în care urma să-mi fie dat să descopăr pe tatăl copilei găsite, şi căruia să-i pot spune: „Priviţi, aceasta este copila dumneavoastră”… M-am trudit, m-am muncit şi am crescut din ea o fată bună, ascultătoare şi iubitoare, deoarece mi-am luat în serios însărcinarea pe care mi-a dat-o Cel de Sus. Dar vai, câtă deosebire între ceea ce aş fi vrut eu şi ceea ce s-a întâmplat în realitate! Este adevărat că la început, Letiţia mi-a făcut multe bucurii. Învăţa bine, era ascultătoare şi adeseori soţia mea îmi spunea:

— „Ascultă-mă pe mine, Vincenzo, fata asta ne va face încă mare cinste!”

Acum vreun an însă, soţia mea şi cu mine am băgat de seamă că ne-a lipsit de mai multe ori câte o sumă, nu prea însemnată, este adevărat, dintr-o lădiţă, în care ne ţineam micile noastre economii. Ne-am îngrozit, deoarece ne-am dat seama că hoţul trebuia să fie cineva din casă, un străin neavând de unde să ştie unde ne ţineam banii. De aceea am dat drumul feciorului de la grajd şi am alungat două servitoare, dar furturile tot nu încetară. Atunci m-am hotărât să întrebuinţez un mijloc, care să mă ducă la descoperirea botului. Am

aşezat în lădiţă o placă de fier, sub care am pus câţiva cărbuni încinşi. Peste placa de fier apoi, am aşezat câteva monede, am încuiat lădiţa şi i-am luat cheia la mine. Seara, la masă, o aud deodată pe soţia mea, spunându-i Letiţiei:

— „Adu-mi, te rog, şalul din odaia de culcare, căci mi-e cam răcoare”.

Letiţia plecă şi închise uşa în urma sa. Eu vorbeam nu ştiu ce cu soţia mea, când deodată aud un ţipăt de durere. Sării de pe scaun şi alergai în odaia de culcare. Acolo o găsii pe Letiţia albă ca varul la faţă, tremurând ca varga şi ţinându-şi mâna dreaptă ridicată în aer. Apropiindu-mă, văzui că vârfurile degetelor acestei mâini erau arse. Aşadar ea era hoaţa.

— „Ieşiţi afară!…” le strigai eu servitoarelor, care intraseră după mine în odaie, unde nu mai rămăsei apoi decât cu Letiţia şi soţia mea. „Nenorocito, cine te-a învăţat să săvârşeşti o asemenea faptă?” o întrebai eu, cu lacrimi în ochi. „Mărturiseşte, ce gând te-a făcut să ne furi şi cum ţi-a fost cu putinţă să faci una ca asta?”

Cum i-a fost cu putinţă am putut constata dintr-o singură privire… Lădiţa fusese deschisă cu o cheie falsă… Voiam însă să aflu şi cine o hotărâse să fure. Aceasta însă aş fi putut-o afla mai curând de la scaunul acesta, decât de la copila pe care o crescusem atâţia ani de-a rândul, adeseori trăgându-mi de la gură, pentru a-i putea da ei ceea ce-i trebuia. Toate rugăminţile, toate ameninţările noastre rămaseră zadarnice. Ea nu-şi trădă amăgitorul, or, că un asemenea om trebuia să fie în joc, de asta nu mai încăpea nicio îndoială. Cu toate acestea am iertat-o, deoarece o iubeam pe Letiţia, ca şi când ar fi fost propriul nostru copil. Din ziua aceea însă, am devenit bănuitori, ceea ce de altfel era şi firesc. O observam cât puteam de des şi într-o noapte, când auzii un zgomot ciudat în faţa ferestrei sale, am sărit din pat, am alergat în odaia ei şi, în clipa, în care eu intram în odaie, un bărbat sări pe fereastră în curte şi dispăru în întunericul nopţii. Acum ştiam cu cine am de-a face. Letiţia iubea pe un necunoscut, ea nu era numai o hoaţă, ci şi o…

Robert îi făcu lui Rossati un semn, să nu rostească cuvântul.

— Ajunge, domnul meu, ajunge! strigă prinţul Raymond, îndurerat. Nu mă mai chinui! Dacă Dumnezeu te-ar fi dăruit şi pe dumneata cu copii, atunci ai putea să-ţi dai seama ce înseamnă pentru un părinte o

povestire ca a dumitale… Nu, ea nu era numai o boală, ci şi o…

Raymond de Paris se lăsă pe un divan şi lacrimile începură să-i curgă şiroaie pe obraji. Robert se apropie de Rossati şi-i strigă, cu asprime:

— Dumnezeu te va pedepsi, pentru ceea ce ai făcut acum. Mi-ai ucis fratele! Dar cum ai putut dumneata să descrii toată ticăloşia acestei fete, în culori atât de urâte?… Nu-i aşa că acum te pregăteai să-i mai spui că Letiţia, copila lui, este nu numai o hoaţă, ci încă ceva, de o sută, de o mie de ori mai rău decât asta?… Dar omule, oare nu-ţi dai seama că prin cruzimea cuvintelor dumitale sfâşii inima fratelui meu?

— Vă rog să mă iertaţi, nobile domn, zise atunci Rossati, apropiindu-se de divan şi îngenunchind la picioarele prinţului, dar n-am spus decât adevărul. Mi-am închipuit că trebuie să spun totul, dar dacă ştiam… Doamne, mai bine îmi smulgeam părul acesta cărunt din cap, decât să pricinuiesc o asemenea durere unui domn atât de nobil!

— Nu-i nimic, domnul meu! zise Raymond de Paris, ridicându-se încet de pe divan. Dumneata nu ţi-ai făcut decât datoria. Acum însă, te rog să sfârşeşti. Ce s-a întâmplat cu Letiţia, după această descoperire? Mărinimia dumitale te-a îndemnat s-o ţii şi pe mai departe în casa dumitale? Domnul meu, îţi mărturisesc sincer că-ţi admir răbdarea de înger, de care ai dat dovadă!…

— Da, am ţinut-o pe Letiţia şi pe mai departe în casa noastră. Acum însă o încuiam noaptea în odaie, iar ziua, soţia mea n-o pierdea din ochi. Cu toate acestea, într-o bună noapte păsărica zbură şi a doua zi de dimineaţă găsirăm colivia goală.

— A fugit? strigă prinţul Raymond, cu glasul înăbuşit de durere.

— Da, a fugit. Adică n-a fugit din Saint-Étienne, ci numai şi-a schimbat locuinţa.

— Şi-a schimbat locuinţa! scrâşni prinţul Raymond. Şi mă rog, unde s-a dus Letiţia?

— La iubitul său, a cărui mamă fu îndeajuns de fără frica lui Dumnezeu, de a primi în casa sa pe iubita fiului său!

— Şi cine era omul acesta?

— Egizio Ettore!

— Blestemat să fie! strigă prinţul Raymond de Paris, rostind poate pentru prima oară în viaţa lui un asemenea cuvânt greu, care se

adresa unui om, pe care nici nu-l cunoştea măcar, pe care nici nu-l văzuse încă vreodată în viaţa lui.

Durerea însă îl năucise cu desăvârşire pe sărmanul Raymond, care sub impresia groaznicei ştiri primite despre fiica sa, mai repetă, poate de zece ori încă:

— Blestemat să fie Egizio Ettore, care mi-a amăgit copilul! Dar îi voi plăti, îi voi plăti eu asta!

— Priviţi-mă, prea milostive domn, zise atunci Rossati, care-şi juca ultima carte. Nu semăn eu cu un om care a şi intrat cu un picior în groapă? Ei bine, aceasta i-o pot mulţumi numai Letiţiei, numai Letiţiei, care a căzut atât de jos!

Cu aceste cuvinte cocoşatul îşi desfăcu vesta şi cămaşa şi îşi arătă pieptul, pe care se putea observa o rană adâncă.

— Aici a intrat glontele lui Egizio Ettore, tocmai aici şi dacă am scăpat cu viaţă, este numai că Cerul n-a vrut să fiu ucis mişeleşte de un bandit, de teapa lui Ettore. Căci trebuie să ştiţi, preacinstitul meu domn că eu n-am lăsat nimic neîncercat, pentru a o readuce pe Letiţia în casa mea, pentru a o smulge din ghearele acestui ticălos, care-i furase cinstea, fericirea şi care o trăgea tot mai adânc în mocirla păcatelor. Dar ce n-am făcut, pentru a-mi ajunge scopul? Am mers până acolo, încât l-am jignit pe Egizio Ettore în plină stradă, făcându-l de mizerabil, de om nevrednic de a mai fi primit printre semenii săi. Care a fost răspunsul? într-o zi îmi trimise vorbă să vin până la el, pentru a o lua pe Letiţia înapoi.

— Şi te-ai dus, sărmanul meu prieten? strigă Raymond, adânc impresionai. Te-ai dus la casa lui Ettore?

— Nu trebuia oare să mă duc, nobilul meu domn? Am crezut în cuvântul lui Ettore, am crezut că o voi mai putea scăpa pe Letiţia din puterea lui şi spre miezul nopţii am păşit pragul casei amăgitorului. Dar de abia mi-am pus piciorul în casă că şi răsună o detunătură, iar eu căzui în nesimţire, la pământ. Fireşte că am avut măcar mulţumirea de a-l vedea pe Egizio Ettore, pe banca acuzaţilor şi de a auzi cum este osândit la douăzeci de am de închisoare. Dar la ce au folosit toate acestea? Nemernicul a izbutit să-şi recapete libertatea iar acum, acum tremur în fiecare zi, în fiecare clipă că glontele lui Egizio Ettore mă va nimeri din nou şi a doua oară nu voi mai scăpa, prinţe Raymond de Paris.

Atunci nobilul prinţ se ridică de pe divan, ochii lui începură să lucească ameninţător şi cu o voce, în care nimeni n-ar fi recunoscut glasul blând al prinţului Raymond, zise:

— Nu te teme, Vincenzo Rossati, căci glontele lui Egizio Ettore nu te va mai nimeri pentru a doua oară, chiar dacă brigandul ar fi dracul însuşi. Iar acum, prietene, primeşte toată mulţumirea unui părinte greu lovit de soartă. Ceea ce ai făcut pentru Letiţia, ceea ce ai suferit din pricina ei, nu se poate răsplăti cu bani. Voi îngriji însă ca bătrâneţea să-ţi fie asigurată din toate punctele de vedere. Dar stai, Vincenzo Rossati, nu vreau să părăseşti odaia aceasta, fără a-ţi face un dar vrednic de meritele dumitale. Trebuie să cunoşti castelul secular al prinţilor de Paris, aşezat în mijlocul unei păduri fermecătoare, la câteva minute de Bastia. Pentru acest castel caut de multă vreme un administrator, în seama căruia să-mi pot lăsa, fără teamă toate comorile îngrămădite acolo. Cred că tot acolo mă voi retrage şi eu, fiindcă este destul de singuratic şi deci nu voi fi silit să întâlnesc prea mulţi oameni, la fiecare pas. Aşadar, Vincenzo Rossati, de astăzi înainte te numesc administratorul acestui castel, cu o leafă de şase mii de franci pe an.

Rossati se aruncă la picioarele prinţului, luă mâna albă şi îngrijită a acestuia şi o duse la buze.

— Mii de mulţumiri, prea milostive prinţ! îngână el. Vincenzo Rossati vă va fi supus şi recunoscător până la capătul zilelor sale.

Câteva minute mai târziu Vincenzo Rossati părăsi odaia şi atunci, atunci Robert se repezi la fratele său şi îmbrăţişându-l, ca sub stăpânirea unei dureri sufleteşti foarte mari, îi zise:

— Frate, frate, cât de mare este nenorocirea ta! Dar trebuie să te răzbuni pe acela, care ţi-a pricinuit această nenorocire, trebuie să-l nimiceşti pe acest bandit de Egizio Ettore şi eu voi fi lângă tine, în lupta pentru îndreptăţita-ţi răzbunare.

— Da, îl voi nimici! exclamă Raymond de Paris. Şi ochii lui aruncară fulgere, care îl înspăimântară chiar şi pe ticălosul său frate. Vreau să mă răzbun pe omul acesta, care mi-a aruncat copilul în prăpastia păcatului. Dacă nu mă înşel, autorităţile au pus chiar un premiu pe capul banditului, aşa că ele vor fi încântate să se ştie scăpate de Egizio Ettore.

— Într-adevăr, aşa este, răspunse contele de Paris. Mărturisesc însă

că ar fi cam greu să ne apropiem de acest Egizio Ettore, deoarece banditul se ascunde în munţii sălbatici ai Cagnei, în jurul piscului Fontanella, dacă nu…

— De ce nu-ţi sfârşeşti vorba? întrebă Raymond de Paris, nedumerit.

— Voiam numai să mă încredinţez că suntem singuri, răspunse Robert, deoarece vreau să-ţi destăinui un secret, de mare însemnătate pentru tine. Află deci, dragă frate că, eu i-am întins o cursă lui Egizio Ettore, cursă în care va cădea încă în noaptea aceasta. L-am ademenit, anume, la osteria lui Taica Benedetto.

— Dar va veni oare?

— Va veni! răspunse Robert. Iar când Egizio Ettore va fi în cârciuma lui Taica Benedetto, atunci nu va trebui decât să pătrunzi în osterie, în fruntea unei cete de oameni hotărâţi, luaţi de printre servitorii mei şi să pui mâna pe ticălos. Ettore va fi surprins de acest atac, nu va avea cum şi când să se apere, iar tu îl vei lega de mâini şi de picioare şi-l vei preda în mâinile poliţiei.

— Frate, cum să-ţi mulţumesc, exclamă prinţul Raymond de Paris, pentru minunatul chip în care ai rânduit lucrurile! Da, îl voi prinde pe Egizio Ettore şi după aceea voi îngriji ca şi nenorocita mea copilă să dispară din rândurile oamenilor. L-am numit pe Vincenzo Rossati administratorul castelului meu din apropierea Bastiei, anume pentru a o duce şi pe Letiţia acolo. În castelul acela se găseşte o încăpere, care a jucat adeseori un rol tragic în istoria familiei noastre şi încăperea aceasta tainică am menit-o să-i slujească Letiţiei de locuinţă, de astăzi înainte. Niciodată ea nu va părăsi odaia aceasta, în care va trăi ca o prizonieră. Nu-i va lipsi nimic, dar nici nu va avea plăcere de nimic. O osândesc la o pătimire până la capătul vieţii sale, chiar dacă această cumplită sentinţă ar fi menită să-mi sfâşie inima-mi de părinte.

Lacrimile înăbuşiră vocea nefericitului prinţ şi s-ar fi prăbuşit la pământ, atât de mare îi era durerea, dacă Robert nu-l prindea la timp în braţe.

Şi ticălosul acesta, prefăcutul, decăzutul acesta care tortura cu atâta sânge rece sufletul fratelui său, luă acum între mâini capul greu încercatului Raymond, îl sărută şi zise, cu glasul înăbuşit parcă de lacrimi:

— Orice s-ar întâmpla frate Raymond, eu voi fi veşnic lângă tine.

Cei doi fraţi se ţineau strâns înlănţuiţi şi nu văzură că draperia care ţinea loc de uşă unei mici încăperi alăturate, se dădu la o parte pentru o clipă şi în deschizătura ei se ivi chipul palid al unei fete, ale cărei priviri aruncau scântei de ură şi mânie. Chipul blând şi drăgălaş dispăru însă, tot atât de repede, în dosul draperiei.

Cap. 21 – În osteria lui Taica Benedetto

O noapte întunecoasă se lăsase asupra drumului, care ducea la Appietto, faimosul castel medieval şi mai renumitele altare preistorice din apropiere îşi dormeau în linişte somnul lor secular.

Pe o cărăruie îngustă de munte, care cobora de la Appietto, până la osteria lui taica Benedetto, înaintau doi oameni: un bărbat şi o femeie. Ei se ţineau de mână şi mergeau strâns lipiţi, ca doi îndrăgostiţi.

Erau Egizio Ettore şi Letiţia.

— Stai, Egizio, zise deodată fermecătoarea copilă, întinzându-şi braţele în jurul gâtului iubitului său. Mai înainte de a merge mai departe, ascultă-mă ce vreau să-ţi spun: Cu cât mă apropii mai mult de osterie, cu atât mai mare este teama care-mi cuprinde sufletul. Vai, mai bine nu-ţi mai vorbeam niciodată de propunerea pe care mi-a făcut-o Robert de Paris, mai bine nu-ţi mai spuneam că contele de Paris se căieşte de ceea ce a făcut şi vrea să-ţi dea putinţa de a te înapoia în rândul oamenilor, căci vezi tu, gândul că Robert de Paris ar putea să-ţi întindă prin aceasta o cursă, mă înnebuneşte. Şi mă înnebuneşte, căci atunci, eu, Letiţia ta, eu aş fi fost aceea, care te-ar fi împins la nenorocire.

Egizio ascultă cu luare-aminte cuvintele iubitei sale. Apoi, îşi strânse puşca cu amândouă mâinile şi rămase cu privirile aţintite în noaptea întunecoasă.

— Poate că ai dreptate, Letiţia mea, zise el, într-un târziu, poate că totul nu este decât o cursă, poate că zbirii mă aşteaptă acolo jos, la cârciumă. Totuşi, ceea ce mi-ai spus tu despre purtarea lui şi, mai ales cuvintele lui de pocăinţă, îmi răsună necontenit în minte, ca un ademenitor cântec de sirenă.

— Cântecul de sirenă este înşelător! zise Letiţia. Dacă şi tu crezi că Robert de Paris ar putea să te ademenească într-o cursă, atunci întoarce-ţi paşii şi vino să ne înapoiem la Saint-Étienne, în munţii

noştri. Acolo, în vechea ruină a bisericuţei suntem în siguranţă, acolo nu ne pândesc ochi de spioni, acolo nu ne pândeşte trădarea, ca aici…

— Nu pot, Letiţia mea, răspunse Egizio, nu mă pot întoarce. Ştii tu, iubita mea, ştii tu despre ce este vorba aici? Robert de Paris vrea să-mi dea putinţa de a mă înapoia în mijlocul oamenilor, el vrea să-şi mărturisească păcatul… Letiţia, eu am suferit, cum n-a mai suferit alt muritor în lumea aceasta şi am suferit pe nedrept… nevinovat! Ştii tu ce înseamnă să suferi nevinovat? Groaznică este singurătatea temniţei pentru acela, care a fost osândit pentru vreun păcat săvârşit Gândeşte-te însă, Letiţia mea, ce înseamnă pentru un om nevinovat, să fie închis ca o fiară într-o chilie cu zăbrele, cu ziduri umede, cu un acoperiş de plumb înfierbântat de soare. Mintea omenească nu-şi poate închipui tortura zilnică, de fiecare clipă a unui asemenea nenorocit. De câte ori n-am căzut în genunchi, în faţa Stăpânului nostru al tuturor şi nu L-am rugat să scoată adevărul la iveală, să-mi dea putinţa de a-mi dovedi nevinovăţia. Or, acum se pare că Cerul mi-a ascultat rugămintea, căci chiar şi ticălosul, care m-a nenorocit prin sperjurii cumpăraţi cu un pumn de aur, a început să se căiască de crima săvârşită împotriva mea. Sau poate că nu este aşa? Poate că Robert de Paris nu ţi-a spus cu toată tăria că-i pare rău de nedreptatea pe care mi-a făcut-o şi vrea să-şi repare greşeala?

Letiţia îşi retrase încet mâinile din mâinile iubitului său. Când acesta arunca fulgere din ochi, când sprâncenele lui se încrucişau, încruntându-se pe rădăcina nasului, când venele de la tâmple se umflau de sânge, atunci Madona din Saint-Étienne aproape că se temea de omul, pe care-l iubea atât de fierbinte.

— Da, aşa mi-a spus Robert de Paris, şopti Letiţia, şi mi-a jurat chiar pe toţi sfinţii din cer. Dar ce înseamnă jurământul unui conte de Paris? Este oare cu putinţă, ca un netrebnic ca el, să fie în stare de o pocăinţă sinceră? Vai, Egizio, nu ţi-aş fi spus niciodată, ce am auzit de la Robert de Paris, dacă nu m-aş fi temut că, poate totuşi căinţa lui este sinceră şi că poate într-adevăr vrea să-ţi dea documentul doveditor al nevinovăţiei tale în osteria lui Taica Benedetto, unde te aşteaptă acum.

— Ai făcut foarte bine că mi-ai spus Letiţia mea, zise Egizio Ettore, mângâind duios buclele negre ale iubitei sale, şi era chiar de datoria ta să-mi spui. Dar acum să nu mai pierdem timpul în zadar. Vreau să

privesc cât mai iute ochii contelui Robert de Paris şi o singură privire a ochilor săi, îmi va fi îndeajuns pentru a-mi da seama dacă vrea să mă înşele, sau nu. Iar dacă va avea de gând să mă atragă într-o cursă, atunci…

Egizio Ettore nu-şi încheie vorba. Dar mişcarea cu care îşi duse mâna la puşcă, spunea mai mult, decât ar fi putut să spună zeci şi sute de cuvinte.

Letiţia însă îl înlănţui din nou, cu amândouă mâinile şi zise, printre suspine:

— Dacă te vor ucide, atunci… atunci se va sfârşi şi cu mine! Căci te iubesc, te iubesc, scumpul meu Egizio, cum nici o altă femeie nu a mai iubit în lumea aceasta!… Tocmai de aceea, te rog, iubitule, lasă-mă să te însoţesc şi eu la osteria lui Taica Benedetto… Nu-mi respinge rugămintea, Egizio, căci vreau să fiu lângă tine, când te va ameninţa vreo primejdie.

— Nu, Letiţia, răspunse brigandul, cu o voce care nu mai îngăduia împotrivire, nu pot şi nu-mi este îngăduit să te las să vii. Dacă într-adevăr mă pândeşte vreo primejdie în osteria aceea, atunci fiind singur voi putea măcar să mă apăr nestânjenit.

— Şi unde să te aştept? întrebă drăgălaşa copilă.

— Ca la vreo trei sute de paşi de osteria lui Taica Benedetto, se găseşte o scorbură uriaşă, în care te vei putea ascunde fără să fii văzută de cineva. Acolo să mă aştepţi.

— Dar de unde ştiu eu, dacă totul a decurs în linişte şi dacă nu te pândeşte vreo primejdie? întrebă Letiţia, îngrijorată. Să ne înţelegem măcar asupra unui semnal, care să-mi dea de ştire cum stau lucrurile.

— Cunoşti ţipătul vulturului pleşuv?

— Da, îl cunosc!

— Ei bine, îl voi imita întocmai. Dacă-l vei auzi de trei ori, una după alta, să ştii că Robert de Paris m-a atras în cursă.

— Şi atunci să nu fac nimic pentru tine? întrebă Letiţia. Te rog, te implor, Egizio, spune-mi, nu ai niciun prieten prin munţi, la care să pot alerga după ajutor?

— Afară de Dumnezeu şi de tine n-am pe nimeni!

— Aceştia sunt destul de buni prieteni, răspunse frumoasa fată, cu glas aproape fericit, crede-te în Dumnezeu şi Letiţia ta, căci aceştia nu-ţi vor pricinui nicio dezamăgire. Şi acum, înainte! Îmi dau seama

că trebuie să vorbeşti cu Robert de Paris. Este vorba de cinstea ta, pe care oamenii ţi-au răpit-o într-un chip atât de nemilos! Vino, iubitule, să mergem!

Cei doi îndrăgostiţi porniră mai departe pe cărăruia îngustă.

Deodată, Letiţia, care era strâns lipită de Egizio, se opri şi arătă în jos. Acolo, în vale, se ivise o luminiţă, care nu putea să vină decât numai de la cârciuma lui Taica Benedetto, deoarece în lung şi în lat nu se găsea altă locuinţă omenească aici, în ţinutul acela stâncos şi pustiu.

— Luminiţa aceea înseamnă că am ajuns la ţintă, zise brigandul. Iată şi copacul despre care ţi-am vorbit. E timpul să ne despărţim. Vino, iubito şi sărută-mă. Să ne despărţim aşa, cum trebuie să se despartă logodnica lui Egizio Ettore, fără lacrimi în ochi, numai printr-o voinicească strângere de mână şi prin jurământul că, atât aici pe pământ, cât şi în lumea cealaltă, nu vom fi decât unul al altuia.

Letiţia se mai aruncă o dată în braţele iubitului său, Egizio o mai strânse înc-o dată la piept, apoi voinicul porni cu paşi hotărâţi, mai departe.

La lumina neclară a lunii, care de abia se ivea din când în când de după nori, o zări pe Letiţia stând rezemată de copac şi, uitându-se după el.

Egizio Ettore se găsea într-o stare de înfrigurare, cum nu-şi mai aducea aminte să mai fi fost vreodată. El nu cunoştea frica şi nici nu se temea de luptă, dimpotrivă, se aştepta chiar la ea, deoarece nu prea avea încredere în Robert de Paris. Pe de altă parte, pentru nimic în lume n-ar ar renunţat la drumul acesta, la capătul căruia ştia că se va întâlni faţă în faţă cu contele de Paris.

În ceea ce-l priveşte pe contele de Paris, acesta alesese de minune momeala cu care să-l atragă pe brigand.

Dacă ar fi făcut-o pe Letiţia să spună că acolo, în osteria lui Taica Benedetto se poate pune mâna pe diamantul cel mai preţios din lume, fără îndoială că Egizio Ettore şi-ar fi dat seama îndată că este vorba despre o capcană. Aici însă era vorba de cinstea, de nevinovăţia lui, de nemărginita nedreptate care i se făcuse. Robert de Paris voia să-şi recunoască păcatul, voia să facă o mărturisire plină de păreri de rău, pentru ca lumea să afle că Egizio Ettore fusese osândit pe nedrept de judecătorii din Bonifacio. Această era o momeală vrednică de creierul

diabolic al decăzutului conte de Paris şi nu se putea să nu-i atragă pe Ettore înspre pieire.

Brigandul ajunsese până aproape de picioarele dealului pe care coborâse. Înaintea lui se mai găsea numai o mică bucăţică din cărarea care trecea prin faţa osteriei.

Egizio Ettore se opri. Cu ochii lui de vultur, care erau obişnuiţi să pătrundă chiar şi întunericul nopţii, se uită scrutător în jurul său.

Oare jandarmii erau deja acolo, oare zbirii îl şi pândeau din dosul stâncilor? O tăcere adâncă stăpânea firea, tufişul, stâncile erau liniştite, numai vântul şuiera fioros. Şi totuşi, liniştea era desăvârşită, ca într-o biserică.

Egizio porni mai departe. La jumătatea drumului însă se opri din nou. Acum nu mai erau ochii, care trebuiau să-l asigure, ci şi auzul. Se aplecă puţin şi trase cu urechea.

Osteria zăcea ca o casă părăsită. Numai în dosul uneia dintre ferestre licărea o lumină, aceeaşi, pe care o zărise şi Letiţia.

Auzul brigandului însă nu fu izbit de ciocnet de pahare, niciun glas nu ajunse până la urechile lui. Noaptea era liniştită, ca într-un cimitir.

— Inimă, de ce baţi cu atâta înfrigurare în pieptul meu? îngână brigandul. Şi voi, nervilor, de ce tremuraţi? Oare nu sunteţi obişnuiţi să înduraţi cele mai nebănuite grozăvii? Cum, eu, Egizio Ettore, să tremur de apropierea unui om? Oare n-am puşca la mine, oare muşchii mei nu se simt în stare să culce la pământ zece oameni, nu unul singur? Dacă va trebui, voi înfrunta moartea înc-o dată, pentru a-mi dovedi nevinovăţia.

Şi voinicul începu să zboare, nu să meargă, tălpile de abia îi mai atingeau pământul şi cât ei clipi din ochi, ajunse în faţa uşii osteriei.

Atunci, o voce lăuntrică îi şopti, poate pentru a zecea oară:

— Nu intra, Egizio Ettore, căci te duci la pieire sigură.

Iar vocea aceasta era parcă asemenea glasului duios al Letiţiei.

La drept vorbind, brigandul făcea cea mai mare prostie să lupte atâta, pentru aş dovedi nevinovăţia. Ce-i păsa lui de lumea, care-l urmărea ca pe o fiară, sălbatică? Oare, nu-i dispreţuia el pe toţi, ori credeau, ori nu, în nevinovăţia lui? De ce nu rămăsese el acolo, în munţii lui, lângă frumoasa sa Letiţia, alături de care ar fi putut duce o viaţă plină de duioşie şi fericire? Îl întrebase ea oare, dacă era vinovat sau nu, când îşi lipea buzele ca fraga de buzele lui, când îşi rezema

fermecătoru-i cap de pieptul său? De ce vâna el cu atâta încăpăţânare după fantoma aceasta a nevinovăţiei, după stafia aceasta de neajuns, pe care oamenii o numeau „cinste”?

Fiindcă el avusese odată o cinste, fiindcă el făcea parte din oamenii aceia care sunt gata să primească cu resemnare pedeapsa cea mai fioroasă, dacă sunt vinovaţi, care însă nu se pot împăca nicidecum cu gândul că au fost persecutaţi pe nedrept.

Egizio Ettore ridică mâna şi o lăsă încet pe uşa osteriei, bătând de trei ori.

Înăuntru se auziră paşi târşiţi, apoi zgomotul unui zăvor tras la o parte şi în cele din urmă, uşa se deschise, în pragul ei ivindu-se taica Benedetto.

Cârciumarul îl cunoştea pe Egizio, încă de pe când acesta aducea lemne din Munţii Cagna în regiunea stearpă aproape a Appietto-ului. Egizio nu stătuse încă niciodată prea mult în osterie, deoarece taica Benedetto nu-i plăcea şi de altfel cârciuma lui nu avea un renume prea bun; or, pe vremea aceea Egizio Ettore făcea parte din acei oameni, cărora nu le plăcea să se spună despre ei că-şi fac veacul prin asemenea localuri deocheate şi că sunt în legătură cu oameni a căror cinste e îndoielnică.

De aceea, chiar şi astăzi Egizio se uită cu un adânc dispreţ la cârciumarul, care purta pantaloni şi cămaşă roşie şi al cărui cap de pasăre de pradă era împodobit cu o tichie albă.

— Dumneata eşti, Egizio Ettore? întrebă cârciumarul, ridicând felinarul, pe care-l avea în mână. Intră, căci eşti aşteptat.

Dar cu toate că-l poftise cârciumarul să intre, Egizio rămase nemişcat în pragul uşii şi rezemându-se în puşcă se uită scrutător în ochii lui Benedetto.

— Ascultă, taică Benedetto, zise Egizio, cu voce şoptită, dar pătrunzătoare. Ştii şi dumneata că, eu nu mai sunt Egizio Ettore cel vechi, acela pe care l-ai adăpostit adeseori în osteria dumitale şi al cărui nume nu era hulit de nimeni. Astăzi sunt pentru dumneata un muşteriu primejdios, urmărit de poliţie şi dacă cumva nu ştii încă, află că pe capul meu este pus chiar şi un premiu foarte însemnat. Nu te-aş sfătui însă, taică Benedetto, să-ţi ascuţi dinţii asupra acestui premiu. Poate că osteria dumitale îi şi ascunde pe zbirii, care stau cu cătuşele gata, pentru a mi le pune. Nimeni nu poate să se împotrivească

destinului său şi împotriva unei puteri covârşitoare, nici chiar cel mai curajos voinic n-are ce face. Îţi jur însă că, înainte de a fi legat cobză de zbiri, voi mai găsi eu o clipă liberă, pentru a pune mâna pe puşcă şi pentru a o descărca în dumneata. Aşadar, să ştii, taică Benedetto că glontele meu îţi va străpunge inima, dacă mă minţi şi ai făcut din casa dumitale o capcană, în care veţi vrea să mă prindeţi. Acum, după ce cunoşti hotărârea mea, spune-mi, te rog, dacă să păşesc sau nu pe pragul osteriei dumitale!

— Pe Sfânta Madonă, Egizio Ettore, răspunse Benedetto, cu vocea lui aspră, respingătoare. În casa mea eşti tot atât de sigur, ca şi în munţii dumitale, unde Dumnezeu ştie în ce peşteră te vei fi ascunzând. Intră, fără teamă, Egizio Ettore, în casa mea nu te pândeşte nicio primejdie, aici poţi bea liniştit un păhărel de vin şi te poţi odihni tot atât de sigur, ca şi într-o biserică.

— Bine! răspunse Egizio Ettore şi intră. Dacă gura dumitale a spus o minciună, atunci va fi cea din urmă pe care o va mai fi rostit în lumea aceasta. Şi acum să sfârşim cât mai iute. Du-mă la acela care mă aşteaptă, căci vreau să fiu înapoi, în munţi, încă înainte de cel dintâi cântat de cocoş. Ha, ha, am ajuns asemenea stafiilor, care dispar odată cu cântecul cocoşilor.

Taica Benedetto o luă înainte şi lumină calea, Egizio Ettore ştia că, odaia unde se bea era la parter, deci, când ajunse în dreptul unei scări pe jumătate mâncate de carii, vru s-o ia la stânga, dar Benedetto îi strigă:

— Nu acolo, fiule! Oamenii de talia dumitale au o odaie specială în casa mea. Oaspeţii atât de distinşi trebuie cinstiţi cum se cuvine şi lor le laşi, cu dragă inimă, propria ta odaie de culcare. Vino în sus pe scări, calcă însă încet, deoarece în cârciumă mai sunt câţiva muşterii, care nu trebuie să ştie, cine a venit astă noapte la osterie.

— Cine sunt oamenii aceştia? întrebă Egizio Ettore, bănuitor.

— Jur pe rănile lui Isus că nu sunt decât sărmani conducători de măgari. De altfel încredinţează-te singur, dacă nu vrei să-mi dai crezare. Deschide puţin uşa şi-i vei vedea aşezaţi în jurul mesei, bând şi jucând cărţi.

În dosul uşii, Egizio Ettore auzi un zgomot de voci, întretăiat de plescăituri asemănătoare acelora, când trânteşti o carte de joc, pe o masă neacoperită şi auzi chiar şi sunet de monede. Toate acestea însă

nu l-ar fi liniştit, dacă n-ar fi simţit acel miros ciudat, pe care îl au conducătorii de măgari şi de catâri, miros, de care se îmbibă trupurile şi veşmintele nenorociţilor, din pricina convieţuirii de fiecare clipă cu aceste animale.

— Te cred… Du-mă mai departe, taică Benedetto! zise Egizio, urmându-l pe cârciumarul care începuse să urce treptele putrede, care duceau înspre pod.

Egizio trebui să-şi aplece capul, pentru a nu şi-l lovi de grindă. Habar n-avuse că acolo, sub acoperiş se mai găsea o odaie.

Benedetto deschise uşa şi lumină o încăpere destul de spaţioasă, care pe semne că-i slujea drept odaie de culcare, deoarece la faţa sobei era aşezat un pat, în mijlocul camerei o masă pătrată, iar pe pereţi atârnau numeroase veştminte bărbăteşti, pe semne garderoba cârciumarului.

Prin uşa deschisă, brigandul se uită în odaie. Era goală.

— Unde este omul, care mă aşteaptă? întrebă el.

— Răbdare, fiule! Va fi îndată aici! răspunse cârciumarul. Este un domn din lumea mare, care nu vrea să fie văzut în casa mea şi care de aceea stă ascuns, până în clipa în care se va întâlni cu dumneata. Răbdare însă, căci în câteva minute va fi aici! Între timp, omoară-ţi vremea cu vinul pe care ţi l-am pregătit, uite colo, pe sobă. E un vin, cum nu găseşti adeseori nici chiar în Corsica.

Cu aceste cuvinte bătrânul luă de pe sobă o cană de metal, plină cu vin, care răspândea într-adevăr un parfum ispititor. Brigandul colindase aproape toată noaptea, aşa că, un asemenea întăritor nu putea să fie decât binevenit.

— Spune-i domnului acela, îi zise el cârciumarului, aşezându-se pe o bancă îngustă, care înconjura soba, să nu mă facă să-l aştept prea mult. Dar stai puţin. Mai înainte de a mă lăsa singur aici, îngăduie-mi să cercetez broasca acestei uşi. Aha! Văd că cheia e pe dinafară! Ei bine, cheia o voi lua la mine. Când voi părăsi osteria, ţi-o voi înapoia.

Taica Benedetto nu părea tocmai mulţumit de gestul lui Ettore, dar nu zise niciun cuvânt, ci părăsi odaia, coborând încet treptele.

Egizio se înapoie la locul lui de pe bancă şi turnă în pahar, din vinul, pe care cârciumarul i-l lăudase atâta.

— Sărmana mea Letiţia, zise el, delectându-se la parfumul vinului fiert cu mirodenii, cum aş împărţi cu tine, întăritorul acesta! Copilă

adorată, cu câtă resemnare împărtăşeşti tu viaţa-mi aventuroasă! Şi eu, eu nu-ţi pot oferi nici măcar o colibă, nici măcar un pat ca lumea! Trupu-ţi obosit ţi l-ai întins până acum la picioarele altarului din mica bisericuţă, iar eu, la picioarele tale, te-am vegheat să nu-ţi tulbure nimeni somnul. Poate însă că Dumnezeu însuşi ne-a mânat înspre această casă a Lui, deoarece gândurile pline de porniri rele ale oamenilor nu se încumetă să se întindă până acolo.

Cu aceste cuvinte Egizio duse paharul la gură şi vru să bea.

În aceeaşi clipă însă, îl şi luă de la gură.

Auzul îi fusese izbit de un sunet ciudat, de un sforăit neînţeles, nelămurit, care se părea că vine din dosul sobei.

Căutând să vadă cine scotea sunetele acestea ciudate, Egizio descoperi o pisică mare, neagră, care dormea dusă, în dosul sobei.

— O pisică, murmură Egizio, superstiţios, ca toţi corsicanii. Asta nu este un semn bun pentru însemnata afacere, pentru care mă găsesc aici. Şterge-o de aici! Nu-mi trebuie mie tocmai astăzi o pisică neagră!

Cu patul puştii brigandul îi dădu pisicii un brânci uşor, dar spre marea lui uimire, pisica nu numai că nu fugi, speriată, după cum se aştepta el, dar nici măcar nu se mişcă din loc.

— Dar ştiu că doarme! exclamă brigandul. Nu se trezeşte nici măcar când o loveşti cu puşcă. Zace aici, de parcă ar fi beată! Sau… poate că…

Un gând ciudat străbătu creierul lui Egizio Ettore.

În clipa următoare se aplecă, luă pisica de după sobă şi o aşeză pe masă.

Animalul scoase un oftat adânc. Rămase însă şi pe mai departe pe masă, întinzându-şi doar cele patru labe.

Brigandul tresări şi o cută adâncă i se întipări pe frunte. Apoi, cu o mişcare iute, prinse gura pisicii, o deschise şi… ce să vezi!…

Gara felinei împrăştia acelaşi miros, pe care-l împrăştia şi vinul din cană.

— A gustat din vin, îngână Egizio Ettore. În privinţa aceasta nu mai încape nicio îndoială. Dar n-a putut să bea, decât cel mult câteva picături, căci îmi aduc bine aminte că această cană era plină până sus. Asta înseamnă că vinul este foarte tare şi că acela, care bea din el, adoarme îndată şi greu… Dar… Te pomeneşti că vinul acesta… conţine vreun narcotic… vreo băutură adormitoare… pe care

Benedetto mi-a pus-o în vin, pentru a mă putea preda zbirilor, fără multă bătaie de cap.

Din clipa, în care gândul acesta încolţi în mintea brigandului, el nu mai ieşi de acolo şi prindea rădăcini din ce în ce mai puternice.

El luă pisica şi o aruncă înapoi, după sobă, deschise apoi uşa sobei şi-şi goli paharul în cenuşă, şi-l umplu pe urmă din nou pe jumătate şi se lungi pe bancă, rezemându-şi capul de cărămizile sobei.

Puşca însă şi-o aşeză în aşa chip, încât să se poată folosi de ea, în decurs de a zecea parte dintr-o secundă.

Mai înainte însă, se uită şi la fereastră şi se încredinţă că aceasta nu era zăbrelită.

După aceea Egizio Ettore rămase nemişcat pe bancă şi peste câteva clipe începu chiar să sforăie uşor, pentru a face să se creadă că adormise.

Trecu câtva timp, în care, în afară de aceste sforăituri nu se auzi nici un alt zgomot în odaie.

Chipul celui ce părea adormit era luminat slab de lampa agăţată într-un cui, pe peretele din faţă.

Atunci, deodată, se auziră nişte paşi, care urcau treptele şi apoi, uşa se deschise, iar în deschizătura ei se ivi chipul ascuţit al lui Benedetto.

Egizio Ettore îşi închisese ochii, dar numai într-atâta, încât printre genele lui lungi să mai poată zări ce se petrece în jurul său. O singură privire însă, aruncată aşa printre gene, asupra chipului înfrigurat al cârciumarului îi fu brigandului îndeajuns, pentru a înţelege că ticălosul acesta se înţelesese pe semne cu acela, care-i dăduse întâlnire acolo, pentru a-l da pe mâna autorităţilor.

Benedetto intră în odaie, prin deschizătura uşi, apoi făcu un semn cu mâna.

Atunci mai intră în odaie un bărbat înalt, învăluit într-o mantie lungă, neagră.

Egizio Ettore nu putea să vadă chipul acestui însoţitor al cârciumarului, dar el nu se îndoia că acesta era Robert de Paris.

Gândul acesta îl făcu să turbeze aproape. Sângele începu să-i alerge nebuneşte prin vine, inima îi bătea să-i spargă coşul pieptului, ştiindu-şi duşmanul de moarte atât de aproape. În sfârşit, în sfârşit, omul care-i pricinuise atâta durere, atâta amărăciune, se găsea acolo, lângă el, în imediata lui apropiere.

— Apropiaţi-vă, Excelenţă, îl auzi pe cârciumar zicând. Vinişorul, pe care i l-am pregătit şi-a făcut efectul şi doarme. Ha, ha, ha, acum este mai puţin primejdios decât un iepure. Un copil ar putea să-l dea gata. Nădăjduiesc că Excelenţa Voastră nu va uita serviciile pe care i le-am făcut, când Egizio Ettore va fi dat pe mâna poliţiei?

— Vei fi răsplătit, după cum meriţi, răspunse omul cu pelerina neagră. Acum însă, lasă-mă singur cu el.

— Singur!… Sfântă Madonă, Excelenţa Voastră vrea să rămână singur cu Egizio Ettore?… Nu vă temeţi de el?

— Du-te, omule, când îţi spun. Un membru al familiei de Paris nu ştie ce este frica!

— Un membru al familiei de Paris!

Acum Egizio nu se mai îndoia. Omul cu pelerina neagră era mizerabilul ai cărui martori falşi fuseseră pricina osândirii sale la Bonifacio, pe nedrept.

Mâna brigandului se strânse în pumn, degetele lui voiau să se întindă după puşcă, dar… încă nu sosise momentul prielnic. Nu, el voia să rămână singur cu Robert de Paris.

— Eşti sigur că narcoticul l-a ameţit? întrebă omul cu pelerina neagră. Nu se poate deştepta mai înainte de a-i fi dat antidotul?

— Excelenţă, răspunse cârciumarul, cu o înclinare linguşitoare, dacă a gustat chiar şi numai de un deget, din băutura pe care i-am pregătit-o, atunci nu se va deştepta până mâine seară.

— Bine! Atunci nu mai am nevoie de serviciile dumitale! Îndepărtează-te şi lasă-ne singuri.

— Excelenţă, mai zise Benedetto, când ajunse la uşă, cu toate acestea, v-aş sfătui să fiţi prevăzător, deoarece Egizio Ettore poate fi primejdios chiar şi când doarme.

— Nu glumi! Acum nu este timpul nimerit pentru glume!

Omul cu pelerina neagră, care-şi zicea singur de Paris, închise uşa în urma cârciumarului, iar apoi se înapoie până la masa, în dosul căreia se părea că doarme brigandul.

— Aşadar, astfel arată nenorocitul, zise omul cu pelerina neagră, care fireşte că nu era altul, decât prinţul Raymond de Paris, pe care ticălosul său frate îl ademenise acolo, pentru a fi ucis de Ettore. Acesta este omul, care mi-a răpit cea din urmă bucurie ce mai puteam avea pe acest pământ, cea din urmă mângâiere, cea din urmă speranţă, a

sufletului meu însângerat. Mărturisesc însă că, omul acesta este un bărbat frumos şi dacă ar fi fost nobil, nu mi-ar fi părut rău că Letiţia îl iubeşte. De altfel, chipul lui nu are niciuna din trăsăturile caracteristice răufăcătorilor. Nu, fruntea aceasta înaltă, adumbrită de bucle castanii, ar putea să fie tot atât de bine leagănul gândurilor celor mai înălţătoare… Şi ce gură bine făcută, ce gene mătăsoase! Dacă s-ar fi născut într-un palat regesc, natura n-ar fi trebuit să-i dea alte semne de recunoaştere a înaltei sale obârşii. Dar ce înseamnă înfăţişarea omului? Adeseori natura îşi râde de noi şi aşază un suflet negru, într-un trup frumos, sau o inimă nobilă, cinstită, în corpul cel mai monstruos la vedere. Dar să-i iau armele şi pe urmă… pe urmă să-l trezesc, căci unui de Paris nu-i este îngăduit să atace un om, care doarme nebănuitor.

Prinţul Raymond de Paris rostise cuvintele acestea atât de încet, încât ele nici n-ajunseră până la urechile brigandului, care nu prinsese, decât câte o vorbă, ici şi colo; din cuvintele acestea resfirate însă, Egizio nu putu să înţeleagă rostul vorbelor prinţului. Este adevărat că auzise numele Letiţiei şi de Paris, dar acestea nu aveau altă menire decât să-l întărească şi mai mult în convingerea că are de-a face cu Robert de Paris.

Egizio îşi întinse încet mâna pe bancă şi luă puşcă. Mâna lui simţi atingerea rece a fierului. Dar acum îşi avea arma la îndemână, acum duşmanul său de moarte nu trebuia să-i mai scape.

— Mai înainte de toate să-i îndepărtez puşca, se gândi prinţul de Paris, pe urmă să-i iau cuţitul de la brâu… înainte deci… Jos aşteaptă zbirii, care sunt deghizaţi în conducători de măgari… iar în Ajaccio mă aşteaptă bunul meu frate Robert… Sărmanul de el, ce rău i-a părut că nu m-a putut însoţi în noaptea aceasta şi că din pricina unor friguri, care l-au cuprins pe neaşteptate, a fost silit să se aşeze în pat! Dar acum să, sfârşim cu acest Egizio Ettore! Arma aceasta, cu care el a săvârşit atâtea fapte nedemne, îmi aparţine mie, căci este…

Un strigăt ieşi din gura lui Raymond de Paris. În clipa, în care el îşi întinse amândouă mâinile după puşcă, arma se ridică deodată şi se îndreptă cu ţeava înspre pieptul său.

Egizio Ettore se ridicase, degetul arătător de la mâna sa dreaptă era aşezat pe trăgaci. Pe deasupra armei, el se uită ţintă la Raymond de Paris, a cărui faţă mai era încă tot acoperită în parte, de gulerul înalt

al pelerinei.

— Niciun cuvânt, sau trag! îi zise brigandul. Eşti în mâinile mele, ticălos de Paris şi nimeni în lumea aceasta nu te mai poate scăpa… Îngenunchează şi fă-ţi rugăciunea… Cea din urmă, pe care o vei mai face în lumea aceasta.

Prinţul de Paris scosese un strigăt scurt, pricinuit de neaşteptata întorsătură a lucrurilor.

Acum însă, acum îşi dădu seama îndată că este pierdut, că se găsea în mâinile brigandului şi că pentru el nu mai era într-adevăr nicio scăpare.

Dacă striga, Egizio Ettore apăsa pe trăgaci şi glontele ucigător îi străpungea pieptul. Dar dacă rămânea liniştit şi nu se împotrivea Ettore tot îl ucidea, deci, în orice caz, viaţa lui era în mâinile acestui om neîndurător.

— Aşadar, mi-ai întins şi a doua cursă, zise apoi Egizio Ettore, fără însă a-şi lua arma de pe pieptul prinţului Raymond. Nu ţi-a ajuns că m-ai nenorocit, acum vrei să-mi răpeşti şi libertatea de care mă bucur în munţi? Vrei să mă vinzi pentru a doua oară, pentru a doua oară vrei să mă dai pe mâinile poliţiei. Ah, ticălosule, nemernicule, om lipsit de conştiinţă, vampir al Corsicii, dacă te şterg acum din rândul celor vii, Cerul mă va ierta pentru tot restul păcatelor mele, căci de tine frigurile fug, bolile nu îndrăznesc să se apropie de tine, molima se teme de sângele tău, să nu se otrăvească cu el. Răzbunarea lui Egizio Ettore însă nu cunoaşte această teamă şi astăzi vei cădea pradă vendetei lui. Dar să sfârşim! Fă-ţi rugăciunea şi pe urmă te voi trimite din lumea aceasta, Robert de Paris, căci aşa cere vendeta mea sfântă!

Prinţul Raymond rămase încremenit. Îşi dădea seama că totul se sfârşise. Poate că ar mai fi putut scăpa, dacă se ruga de brigand, deoarece acum înţelesese că era vorba de o greşeală. Dar un prinţ de Paris n-avea voie să ceară îndurare, mai ales unui brigand şi murea, dacă altfel nu se putea, chiar dacă era să cadă pradă unei greşeli.

Şi pe urmă, ce fel de îndurare putea el să aştepte din partea lui Egizio Ettore, chiar dacă se destăinuia că este fratele lui Robert de Paris? Cum ar fi putut el să nădăjduiască în îndurare, tocmai acolo în Corsica, unde legea vendetei cerea ca fratele să fie jertfit pentru frate, chiar dacă este nevinovat, unde fiul trebuie să pătimească pentru tată, părinţii pentru copii. Prinţul cunoştea prea bine legea vendetei şi,

poate că tocmai şi din această pricină nu căută să se sustragă sorţii ce părea de neînlăturat.

Dimpotrivă, el îşi lăsă capul şi mai în jos, pentru ca gulerul pelerinei să-i ascundă şi mai bine jalea ce i s-ar fi putut citi pe faţă.

Dar jalea aceasta nu era din pricina lui însuşi, nu era din pricina sfârşitului care se apropia. Nu, lacrimile care îi năpădiră ochii acum, jalea care-i cuprinsese sufletul, erau izvorâte din durerea de a şti că va fi ucis tocmai de bărbatul pe care îl iubea nefericita sa copilă.

Şi nici măcar nu putuse să-şi vadă copila, ochii lui nu putuseră nici măcar să zărească chipul Letiţiei. Trebuia să moară, fără a-şi fi putut salva copilul din prăpastia în care o aruncase o dragoste nenorocită.

— Răgazul ce ţi-am dat, a trecut! zise deodată brigandul. Îngenunchează, Robert de Paris!

— Un de Paris nu îngenunchează niciodată! Trage, dacă vrei să mă ucizi! Împlineşte-ţi vendeta!

— Bine. Dacă nu vrei să primeşti glontele meu în genunchi, atunci primeşte-l şi stând în picioare! strigă Egizio Ettore. Dar, deoarece după cât văd, nu ţi-ai făcut rugăciunea, mă voi ruga eu pentru tine: „Tată Ceresc, Stăpânul nostru al tuturor fii îndurător cu sufletul acesta şi nu-l pedepsi cu osânda veşnică a Gheenei”.

După ce rosti aceste cuvinte, degetul brigandului atinse trăgaciul.

Viaţa prinţului Raymond de Paris nu mai atârna decât de o singură secundă, de tremurarea aproape neînsemnată a unui deget.

Cap. 22 – Letiţia cea falsă

Atunci, arma pe care Egizio Ettore o ţinea în mână îi fu apucată, pe la spate, pe neaşteptate, îi fu smulsă din mâini şi în clipa următoare brigandul auzi următoarele cuvinte:

— Nu trage, Egizio… Aleargă… ceea ce-ţi este mai drag în lumea aceasta, se găseşte în primejdie!

Ettore se clătină. Dar nedumerirea lui ţinu numai o zecime dintr-o secundă. Îndată după aceea se pregăti să-l înfrunte pe agresorul, care după părerea lui fusese ascuns după sobă.

Care nu-i fu însă mirarea, când în locul unui bărbat o zări pe Gilda Carazoni, pe frumoasa, gingaşa Gilda, care se găsea în slujba sa, pe care el însuşi o trimisese ca spioană în casa contelui de Paris.

Aşadar, ea fusese aceea care-i smulsese arma din mâini, ea fusese aceea care-i strigase:

— Aleargă… ceea ce-ţi este mai drag în lumea aceasta se găseşte în primejdie!

Ah, despre cine putea să fie vorba, dacă nu despre Letiţia?

Brigandul scoase un strigăt răguşit, căci în mintea sa, el îşi închipuia că Letiţia fusese descoperită de urmăritori în ascunzătoarea sa, că poate în clipa aceea se lupta cu ei – luă iarăşi arma din mâinile Gildei şi se îndreptă împleticindu-se, ca un om beat, înspre fereastră.

— Sări pe fereastră! strigă Gilda, care ce aşezase hotărâtă între el şi prinţ. Aleargă cât mai iute… apărări ce-ţi este drag!

O săritură şi Egizio Ettore dispăru din odaie. Gilda se aplecă pe pervazul ferestrei şi se uită afară, în noapte. Ea văzu că Egizio ajunsese nevătămat jos şi că acum, învârtindu-şi puşca deasupra capului, alerga ca un nebun pe poteca îngustă, care ducea la locul unde se ascunsese Letiţia.

După aceea, Gilda se întoarse încet şi razele lămpii de petrol căzură pe chipul ei frumos de blondă. Ea rămase nemişcată în faţa prinţului Raymond de Paris, care nu se dezmeticise încă din uluire…

Cine era îngerul, care-i venise în ajutor atât de pe neaşteptate, pentru a-l scăpa din mâinile lui Egizio Ettore? Cine era fata aceasta, care-i spusese brigandului un singur cuvânt, pentru ca acesta să se supună îndată şi să fugă din osterie?

Deodată, creierul prinţului fu străbătut de un gând, care ameninţa să-i întunece judecata, care făcea să-i tresară fiecare nerv al fiinţei sale.

— Letiţia!…

Numele acesta străbătuse creierul lui Raymond de Paris şi numele acesta fu îngânat apoi şi de buzele sale tremurânde.

Gura lui nu rostise însă numele acesta cu asprime, nu cu imputare, nu, ci dimpotrivă cu duioşie, cu bucurie aproape. Aşa obişnuiesc părinţii să-şi strige copilul, care le este mai drag decât orice pe lume, aşa rosteşte omul numele fiinţei, de care este legată toată fericirea vieţii sale.

Frumoasa copilă nu răspunse. Ea îşi ridică însă mâinile încet, şi le îndoi şi şi le aşeză pe piept, ca şi când ar fi vrut să vorbească, dar nu putea… Un tremurat nervos puse parcă stăpânire pe întreaga sa

făptură.

Mişcarea aceasta, umilinţa aceasta magdaleniană, fu menită să placă prinţului nespus şi acum… acum el era încredinţat că o găsise pe aceea, pe care o căutase în zadar vreme atât de îndelungată. Şi aşa cum stătea Gilda acolo în faţa lui, asemenea unei întruchipări a căinţei implorând parcă iertare, Raymond de Paris crezu că vedea în ea idealul, pe care-l visase să-l găsească în copila sa, până când Robert nu venise să-i spună cât de jos căzuse Letiţia lui.

În clipa următoare prinţul se repezi la uşă şi trase zăvorul. Nu voia să fie tulburat de nimeni, deoarece în clipa aceea nu s-ar fi putut uita în faţa nici unui alt muritor, decât în faţa acelei copile, care stătea înaintea lui, atât de frumoasă, atât de gingaşă, atât de prevestitoare de fericire.

După aceea prinţul Raymond veni din nou în mijlocul odăii şi oprindu-se, îşi ridică mâinile.

— Oricine ai fi tu, copilă, zise el cu voce şoptită, dar adânc mişcată, îţi mulţumesc că mi-ai scăpat viaţa. Vino mai aproape, ca să te pot răsplăti…

Cu aceste cuvinte îşi desfăcu pelerina şi chipul lui palid, înconjurat de păr cărunt, ieşi la iveală.

Gilda se apropie încet de prinţ, dar când ajunse la trei paşi de el, se aruncă deodată în genunchi şi un hohot de plâns îi zgudui trupul, în vreme ce-şi ascunse capul în mâini.

Atunci Raymond de Paris nu se mai stăpâni. Se aplecă şi o ridică de la pământ pe gingaşa copilă.

Ochii lui se adânciră în ochii ei, năpădiţi de lacrimi şi se părea că prinţul voia să pătrundă cu privirile până în fundul sufletului ei, pentru a vedea, ce se ascundea acolo.

Pe semne însă că, ceea ce citise el în ochii aceştia îl întărise şi mai mult în părerea sa, deoarece el îşi încolăci deodată braţele în jurul tinerei fete şi strângând-o cu dragoste la piept, strigă:

— Chiar dacă spiritul răului a pus stăpânire pe tine, chiar dacă ai trăit împreună cu un decăzut, chiar dacă ai fost tovarăşa unui răufăcător, ai rămas totuşi… Letiţia… copila mea nefericită!

— Tată! îngânară atunci buzele fetei. Ucide-mă, tată!

Şi cu o durere bine prefăcută, aceea pe care prinţul o lua drept fiica sa, îşi ascunse capul la pieptul lui Raymond, ca şi când ar fi voit să

pătrundă cu el până la inima prinţului.

— Letiţia, zise Raymond de Paris, din nou, aşadar, într-adevăr tu eşti?… Nu, nu-ţi ascunde faţa, lasă-mă să ţi-o văd! Oare nu pot regăsi în tine trăsăturile iubitei tale mame?… Nu, nu, ea era oacheşă, ca abanosul, iar tu eşti blondă, ca aurul!… Chipul ei era mai bărbăteşte tăiat, pe când tu ai un oval mai mult decât gingaş… Statura însă… trupul este al ei… şi asta este îndeajuns pentru ca să te recunosc. Dar cum aş putea să mă îndoiesc, continuă prinţul, când, după cum am auzit, nu este pe lume decât o singură făptură, de care ascultă Egizio Ettore. Or, am văzut cu ochii mei, cum el s-a lăsat să-i smulgi arma din mână, cum ţi-a ascultat porunca şi cum a sărit pe fereastră. Da, tu eşti Letiţia, copila mea, dar vai! ai fost şi tovarăşa fărădelegilor lui şi de aceea…

— Tată… tată… ascultă-mă, strigă înşelătoarea, aruncându-se din nou în genunchi şi aplecându-se atât de tare, încât capul său atinse picioarele prinţului. Tată, nu trebuie să mă blestemi, fără a mă fi lăsat să mă apăr… fără a mă fi ascultat.

— Vorbeşte, copil nefericit, spune-mi ce ai de spus! strigă Raymond de Paris. Fii însă cât mai scurtă la vorbă, deoarece jos aşteaptă zbirii să fie chemaţi. Ei nici n-au băgat de seamă măcar, că Egizio Ettore le-a scăpat din mână. Şi nu-mi pare rău, căci acum… acum n-aş mai vrea ca Egizio Ettore să le cadă în mâini.

— Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc, tată, pentru cuvintele acestea, zise Gilda. N-aş fi putut supravieţui faptului că Ettore să fie dat pe mâna zbirilor, tocmai de către tine. Acum însă a scăpat şi fără îndoială că în clipa de faţă aleargă prin munţi, înspre una din ascunzătorile sale. În ceea ce mă priveşte pe mine însă, tată… vei hotărî tu, dacă voi împărtăşi şi de acum înainte soarta lui Egizio Ettore, sau dacă…

Gilda nu-şi încheie vorba. Ea se uită însă la Raymond de Paris, cu priviri în care se putea citi o rugăminte.

Prinţul de Paris se aplecă şi o ridică din genunchi. Pe urmă o conduse până la banca de lângă sobă şi acolo se aşezară unul lângă altul. Raymond luă capul fetei şi-l lipi de pieptul său. Timp de câteva minute nu mai rosti niciun cuvânt, ci se uită doar iarăşi şi iarăşi la chipul îngeresc de frumos al fetei, pe care o socotea copila sa.

Şi rămaseră multă vreme aşa, fără ca vreunul din ei să fi rostit vreun cuvânt.

Raymond se uita necontenit la nefericita sa copilă şi de câte ori privirile lor se întâlneau, ochii i se umpleau de lacrimi şi mintea-i era frământată de întrebarea, dacă era cu putinţă ca această gingaşă copilă să fie atât de decăzută, după cum o descrisese fratele său, Robert.

Era cu putinţă oare ca trupul acesta, care purta toţi nurii fecioriei, să fi căzut pradă într-atâta păcatului? Era oare cu putinţă ca patima greşelii să se fi încuibat atât de adânc în inima aceasta, care bătea atât de furtunos, încât el îi simţea aproape bătăile, încât niciun om cinstit să nu se mai gândească să se apropie de ea, cu gânduri curate? Era oare cu putinţă ca fruntea aceasta curată să adăpostească gânduri atât de josnice, atât de mârşave?

Raymond era pe punctul de a se îndoi că Robert îi spusese adevărul. Dar totuşi, pentru ce să-i fi spus neadevăruri? El însuşi se încredinţase doar de puterea pe care fiica lui o avea asupra lui Egizio Ettore, or, Raymond de Paris era prea umblat prin lume, pentru a nu şti că puterea aceasta o femeie nu şi-o poate dobândi, decât numai prin o jertfire desăvârşită.

Nu, în privinţa aceasta nu mai încăpea nicio îndoială. Letiţia era iubita lui Egizio Ettore. Dar oare trebuia el neapărat să osândească dragostea copilei sale? El însuşi îl văzuse pe Ettore, îl văzuse dormind în aparenţă, pe aceeaşi bancă, pe care şedea acum cu copila sa şi singur se minunase de trăsăturile curate, regulate, ale brigandului şi se întrebase, dacă omul acesta nu era de obârşie nobilă…

— Letiţia, zise prinţul, strângând şi mai tare la pieptul său capul frumoasei înşelătoare. Ascultă-mă, Letiţia.

— Vai, suspină Gilda, mai lasă-mă numai câteva minute în prada visului fermecător care mă face să cred că tu eşti tatăl meu, iau eu copila ta, la care te poţi uita, fără să trebuiască să roşeşti. Este un vis, îmi dau bine seama, dar te rog nu-l risipi, căci deşteptarea va fi îngrozitoare, îmi dau seama că mă vei alunga, că-mi vei spune „Te dispreţuiesc şi vreau să rămân tot atât de singur pe lume, după cum am fost şi până acum!”

— Tu însă n-ai fost singură, Letiţia, răspunse Raymond de Paris, blând, tu ai avut un om…

— Egizio Ettore! exclamă frumoasa mincinoasă pe un ton care părea să trădeze adânca durere ce-i pricinuia rostirea acestui nume.

Te rog tată, să nu mai pomenim de numele acesta, care înseamnă pentru mine atâta durere şi atâta fericire. Da, tată, nu pot tăgădui şi nici n-aş vrea să tăgăduiesc că l-am iubit pe Ettore, deoarece ar fi o laşitate din partea mea. L-am iubit cu o dragoste care nu mai părea să aibă în ea nimic omenesc, deoarece el era pentru mine totul, el era eroul, idealul meu, era omul pe care trebuia să-l urmez, vrând-nevrând.

— Aşadar, el a avut o putere misterioasă asupra ta? cercetă prinţul. Spune-mi tot, nu-mi tăinui nimic. A sosit clipa în care trebuie să te destăinui tatălui tău, deoarece numai adevărul îi poate uni pe oameni. Minciuna îi desparte şi de aceea te rog să nu-mi spui decât adevărul.

— Îţi voi spune numai adevărul, şopti Letiţia. Vai, îmi dau seama că oamenii îţi vor fi povestit atâtea rele despre mine, încât îmi va fi foarte greu să mă pot apăra. Dar nici nu vreau să mă apăr. Nu. Dimpotrivă, mă voi învinui. Îţi jur însă tată, că singurul meu păcat este dragostea duioasă, pe care am avut-o pentru un om, pe care-l hulea toată lumea şi poate că tocmai împrejurarea aceasta a fost ceea ce m-a legat mai strâns de el. La drept vorbind, nici eu nu-mi dau seama, pentru ce-l iubesc atât de mult, atât de pătimaş chiar, pe Egizio Ettore.

— Este o beţie, care te-a cuprins, copila mea, zise Raymond, căruia îi veni foarte greu să-i spună propriei sale fiice, acest adevăr. Ettore a ajuns iubitul tău şi l-ai urmat, fiindcă i-ai dăruit lui ceea ce o femeie nu poate dărui, fără remuşcări, decât numai cu binecuvântarea bisericii.

Gilda se ridică atunci de pe bancă, cu o mişcare bruscă, se smulse din mâinile lui Raymond de Paris şi cu ochi scânteietori, zise:

— Nu, tată, jur pe memoria iubitei mele mame că n-am fost iubita lui Egizio Ettore, în înţelesul pe care oamenii i-l dau cuvântului. Dacă totuşi ţi s-a spus aceasta, atunci este o minciună. Este adevărat că am colindat munţii cu Egizio Ettore, dar el a fost îndeajuns de cinstit, pentru a nu-mi cere ceea ce eu nu trebuia să-i dau.

Raymond de Paris se ridică, tremurând din tot corpul şi enervarea lui era atât de mare, încât cuvintele de abia îi mai puteau ieşi din gură, când zise:

— E adevărat, copila mea?… Eşti curată… eşti vrednică încă, să te numeşti fiica mea?… Letiţia, Letiţia, nu fi atât de crudă şi nu-ţi căuta

scăparea în minciună, căci dacă mai târziu aş afla că m-ai minţit în clipa aceasta, atunci dragostea mea pentru tine ar pieri pentru totdeauna din sufletul meu. Eu îţi pot ierta trecutul, îţi pot ierta tot ceea ce ai făcut în decursul anilor, pe care îi ai în urma ta, chiar dacă n-ai fi rămas tocmai atât de curată şi de nevinovată, după cum spui tu, nu ţi-aş ierta însă niciodată, o minciună în clipa aceasta, atât de însemnată pentru noi doi.

— Primesc să mă pedepseşti cum vei voi, tată, dacă te-am minţit cu ceva. Nu, este aşa după cum ţi-am spus: legătura mea cu Egizio a fost curată, păcatul nu ne-a murdărit dragostea. Am hoinărit împreună prin văi şi munţi şi adeseori privirile lui se cufundau într-ale mele, iar mie privirile acestea îmi făceau bine, cum face rouă ierbii şi razele soarelui florilor. Când însă, învins de patimă Egizio se apropia de mine mai mult, decât credeam eu că poate rămâne fără urmări, fugeam, deoarece o voce lăuntrică îmi şoptea: „Nu te pierde cu firea Letiţia, căci le datorezi cinste părinţilor tăi”.

— Scumpa, iubita, buna mea copilă, exclamă prinţul, vrăjit de demnitatea cu care vorbea pretinsa sa copilă. Vino la pieptul meu, căci din clipa aceasta ţi-am iertat totul. Dacă într-adevăr ai fost numai o tovarăşă a lui Egizio Ettore, nu însă mai mult, atunci… atunci, Letiţia mea, totul se mai poate întoarce în bine. Ascultă-mă! Minutele preţuiesc astăzi, cât altă dată anii. Spune-mi, eşti hotărâtă să te desparţi de omul acesta, vrei să te întorci la tatăl tău, vrei să-mi juri că nu te vei mai înapoia niciodată la bărbatul, alături de care ai trăit până acum, mai înainte de a vorbi cu mine?

— Tată, răspunse frumoasa mincinoasă, în şoaptă, poate că mă vei socoti drept o făptură necredincioasă, fiindcă îmi schimb părerile atât de iute şi sunt gata să te urmez, fiindcă sunt hotărâtă să renunţ cu atâta uşurinţă la omul a cărui singură prietenă în lumea aceasta am fost până acum. Vezi tu însă, tată, pe mine mă îngrozeşte viaţa lui aventuroasă şi tremur că într-o zi ar putea cădea în mâinile autorităţilor. Văd temniţa, văd ghilotina… vai ce grozăvie… Tată, scumpul meu tată, scapă-mă de viaţa aceasta, du-mă departe, cât mai departe de aici, nu vreau să mai trăiesc decât pentru tine şi toată dragostea mea de copil te va copleşi până la capătul zilelor tale, tăticul meu bun şi iubit!

Cu un strigăt de bucurie, Raymond de Paris o îmbrăţişă pe aceea,

care se dăduse drept Letiţia, o sărută, o mângâie pe păr şi-i şopti:

— Da Letiţia mea, scumpa mea copilă, de astăzi înainte nu ne vom mai despărţi niciodată. Vei rămâne cu mine. Mi-am regăsit copilul şi aceasta înseamnă că mi s-au îndeplinit toate dorinţele pe care le mai puteam avea în viaţa aceasta. De acum înainte, nici tu, nici eu, nu vom mai fi singuri! Numele prinţilor de Paris nu se va mai stinge şi chiar dacă nu am un băiat, totuşi, sunt încredinţat că fiica mea va şti să-şi găsească un bărbat vrednic de ea şi poate că Cerul îmi vă dărui şi un nepoţel, care să semene cu gingaşa mea Letiţia.

— Vai, tată, ce frumos vezi tu viitorul, răspunse înşelătoarea, lipindu-se duios de el. O rugăminte însă trebuie să-mi îndeplineşti, cea dintâi rugăminte a copilei tale regăsite. Nu-i aşa, tată, că nu mi-o vei refuza?

— Fireşte că nu, copila mea! răspunse prinţul de Paris, care în sinea sa era foarte curios de a afla, ce dorinţă avea fiica sa, deoarece după dorinţa aceasta voia să-i judece caracterul.

Prin dorinţele noastre ne trădăm firea, prin năzuinţele noastre, ceea ce suntem.

Raymond cunoştea această latură a spiritului omenesc şi de aceea aştepta cu înfrigurare şi audă dorinţa copilei sale.

Ce va cere ea oare? Bogăţii, aur, briliante, podoabe, veşminte de mătase, sau poate că dorinţa ei se referea la castelul, pe care-l va locui de astăzi înainte? Bietul om tremura mai dinainte ca dorinţa aceasta să nu trădeze vanitatea, superficialitatea copitei sale regăsite.

Este uşor de înţeles, deci cât de plăcut fu atins, când o auzi spunându-i:

— Tată, nu-ţi cer altceva, decât să nu mai stăm aici, în Ajaccio, aici, în oraşul în care sunt atât de cunoscută, unde… trebuie să-ţi spun cuvântul, oricât de greu ar fi el… unde lumea mă cunoaşte ca pe tovarăşa lui Egizio Ettore. Du-mă de aici, tată, încă în noaptea aceasta, aşază o ţară sau o mare între mine şi trecutul meu. Numai astfel voi putea rupe cu totul cu ceea ce am fost, numai astfel mă voi putea împăca cu noua stare de lucruri, numai astfel îl voi putea uita pe Egizio. Te rog, tată, nu-mi refuza această rugăminte.

Când Raymond vru să răspundă, ea continuă:

— Nici să nu mă sileşti, tată, să apar în faţa unchiului, căci n-aş putea, aş intra în pământ de ruşine. Ce să-i răspund, când mă va

întreba, unde mi-am petrecut lunile din urmă, ce să-i răspund, când va căuta să-mi afle trecutul? Nu tată, te rog nu-mi cere să dau ochi cu unchiul!

Raymond era fericit să audă că aceasta era dorinţa fiicei sale, deoarece ea dovedea o fire nobilă. Letiţia se ruşina de trecutul său. Aceasta era cea mai bună dovadă că ea era hotărâtă să rupă cu acest trecut. Ea nu voia să dea ochi nici măcar cu bunul ei unchi, mai înainte de a putea veni curată în faţa lui. De altfel nici el însuşi nu prea avea poftă să se întâlnească cu Robert.

Acesta îngrămădise asupra capului Letiţiei toate păcatele iadului. Ce va spune acum?

— Copila mea, zise prinţul, vom pleca astăzi încă. Fii fără teamă, căci te voi cruţa de această întâlnire. La început aveam de gând să te duc în castelul meu din apropierea Bastiei şi într-adevăr acolo am fi putut duce o viaţă foarte liniştită. Bastia însă, este prea aproape de Ajaccio şi de altfel nu vreau să mai stăm în Corsica. De aceea, îţi fac o propunere: Să mergem la Paris.

— La Paris!… exclamă fata, fără ca Raymond să bage de seamă cât de ciudat începură să lucească deodată ochii pretinsei sale copile.

— Da, ne vom duce la Paris, scumpa mea Letiţia, zise prinţul luând-o de braţ pe frumoasa mincinoasă. Căci oamenii care vor să uite, trebuie, sau să se retragă într-un castel singuratic, sau să se ducă la Paris, în metropola lumii, unde viaţa se scurge într-un ritm uluitor, ale cărui trosnete întrec bătăile unei inimi pocăite. Vreau să ştiu însă, Letiţia mea, dacă vrei să mă însoţeşti la Paris? Acolo vei avea prilejui sa vezi lucruri despre care nici n-ai visat măcar până acum. Toată strălucirea şi pompa lumii se întruneşte acolo şi cum tatăl tău este un om distins şi bine văzut, toate uşile societăţii alese îţi vor fi deschise. Oare nu te încântă această perspectivă? Vorbeşte, copila mea, nu mai fi atât de tristă, atât de abătută, căci lacrimile tale îmi fac impresia că sunt rămasul bun, pe care vrei să ţi-l iei de la tot ceea ce înseamnă bucurie şi tinereţe.

Trebuie să recunoaştem că Gilda juca într-adevăr foarte bine rolul Letiţiei, ea ştia cum trebuia să se poarte cu un om din lumea bună, ştia ce-i place şi ce nu, unui asemenea părinte.

— Tată, răspunse ea, clătinându-şi capul auriu, merg la Paris, dar nu fiindcă este un oraş al bucuriei, ci fiindcă aceasta e dorinţa ta. Căci

bucuriile pe care le poate pricinui vâltoarea unui oraş mare n-au nicio înrâurire asupra mea. Mă gândesc, tată că va trebui să ai multă răbdare cu mine, deoarece nu-mi va fi tocmai uşor să uit frumoasele meleaguri ale Corsicii şi nici pe…

— Omul care ţi-a câştigat inima, ştiu! întregi prinţul Raymond, cu un suspin înăbuşit, deoarece el tremura la gândul că imaginea brigandului nu se va şterge din mintea copilei sale. Mărturiseşte sincer, copila mea, că chiar şi în mijlocul veselului Paris, chipul lui Egizio Ettore tot îţi va apărea înainte!

— Chiar dacă ar fi astfel, la ce mi-ar folosi? răspunse fata, cu tristeţe. Tu nu te-ai învoi ca bărbatul acesta să devină soţul meu, ştiu că, oricât de bună ar fi inima ta de părinte, dorinţa aceasta nu mi-ar îndeplini-o niciodată.

— Niciodată, răspunse Raymond de Paris, cu o sinceritate care caracteriza firea sa deschisă. Nu, nu, niciodată şi aceasta din simplul motiv că eu n-am voie să-l scap pe Egizio Ettore. El este urmărit de rigoarea legilor, autorităţile îl caută şi crede-mă, copila mea că, mai curând sau mai târziu, el tot va cădea în mâinile justiţiei. Atunci se va înapoia în temniţa întunecoasă, din care a fugit, dar… nu vreau să te mai chinui cu imagini fioroase… Îl vei uita, Letiţia mea, sunt încredinţat de aceasta şi vei găsi un alt bărbat, care să-l înlocuiască pe Ettore. Acum însă, copila mea, să nu mai rămânem nicio clipă în casa aceasta. Jos, în cârciumă mă aşteaptă servitorii lui Robert şi zbirii, care trebuiau să mă ajute să pun mâna pe brigand. Acum însă, nu mai am nevoie de ei. Mulţumesc lui Dumnezeu că lucrurile au luat altă întorsătură şi n-am fost nevoit să nenorocesc un om. A scăpat, să fie fericit! Din casa aceasta însă, voi lua cu mine tot ce putea să alcătuiască bucuria mea în lume, te voi lua pe tine, Letiţia mea, scumpul meu copil, care mi-ai lipsit atâţia amar de ani.

Raymond porni cu Gilda înspre uşă. Ajungând în prag, îşi mai roti o dată privirile prin odaie. Se părea că voia să-şi sape în minte înfăţişarea locului, unde o regăsise pe Letiţia.

Dar şi Gilda mai aruncă o privire cercetătoare prin încăperea, care avusese pentru ea o însemnătate atât de mare. Şi în clipa aceea un simţământ ciudat străbătu sufletul femeii, care printr-o groaznică înşelătorie căuta să-şi pună temelia unui noroc nevisat.

Gilda auzise toată convorbirea care avusese loc în palatul din

Ajaccio între cei doi fraţi, convorbire în care se hotărâse ca Egizio Ettore să fie atacat aici, în osteria lui taica Benedetto, pentru a i-o răpi pe Letiţia şi pentru a-l preda pe el, în mâinile zbirilor.

În vreme ce cei doi fraţi puneau la cale acest atac, ea stătuse ascunsă în dosul unei perdele şi fiecare cuvânt al prinţului făcu să încolţească în mintea ei gânduri foarte ciudate.

Acest prinţ Raymond de Paris are o fată, pe care nici măcar n-o cunoaşte. Fata aceasta a fost părăsită, încă pe vremea când n-avea decât patru anişori şi de atunci prinţul n-a mai văzut-o. Ce-ar fi dacă ar căuta ea să ia locul Letiţiei? Omul acesta era multimilionar şi soarta fiicei lui nu putea să fie, decât vrednică de invidiat.

Gilda Carazoni era fiica primarului din Saint-Étienne-en-Corse, fusese iubita şi logodnica lui Pietro, cărbunarul, şi ca atare, n-a prea avut prilejuri să guste din bucuriile vieţii.

Tatăl său se purtase adeseori foarte aspru cu ea, mai ales când venea beat acasă, iar în ceea ce-l priveşte pe Pietro, bietul om n-a putui să-i dea nimic altceva, decât dragoste şi noi mai ştim că Gilda voia să-l ia de bărbat, numai fiindcă era prietenul lui Egizio Ettore, al curajosului brigand, al cărui chip îl purta în inimă, încă din copilărie.

Spiritul practic al Gildei făcu următoarea socoteală:

— Dacă reuşesc să mă fac recunoscută ca fiica prinţului Raymond de Paris, atunci voi deveni bogată şi puternică şi deci, voi avea la îndemână tot ceea ce poate face fericirea omenească. Iar dacă voi putea să am tot ceea ce face fericirea omenească, dacă voi avea bani şi putere, nu este firesc să cuceresc şi inima aceluia, care-mi este drag? Astăzi nici nu mă bagă în seamă, astăzi se gândeşte numai la Letiţia. Mi-a zis doar în faţă, colo sus, în bisericuţa Lacrimilor lui Isus, că nu mă va iubi niciodată, deoarece toată fiinţa lui o doreşte numai pe Letiţia, pe care eu o uram încă de atunci. Acum însă mi s-a ivit prilejul de a-l putea cuceri pe Egizio Ettore. Voi pune mâna pe tot ceea ce i se cuvine ei: moştenire, dragoste părintească, bogăţie, strălucire şi după ce voi fi pus mâna pe toate acestea, mă voi înapoia în Corsica şi mulţumită puterii pe care o voi avea, îl voi sili pe Egizio să se plece la picioarele mele.

Cam aceasta fu hotărârea luată de Gilda Carazoni, după ce auzi consfătuirea celor doi fraţi de Paris şi din clipa aceea ea începu să lucreze cu trup şi suflet la planul său diabolic.

Ea ştia că Egizio Ettore se va duce la osteria lui taica Benedetto, deoarece acolo urma ca Raymond să se întâlnească cu el.

Deci, dacă izbutea să se arate alături de Egizio Ettore, prinţul nu se putea să nu o ia drept Letiţia. Or, cum Raymond auzise chiar din gura lui Robert că tovarăşa şi însoţitoarea lui Egizio Ettore era propria sa fiică, prinţul nu se va mai putea îndoi de găsirea mult căutatului său copil.

Cu un ceas înainte de venirea lui Egizio Ettore, Gilda se furişase în osterie, fără ca cineva şi fi băgat de seamă. La început se ascunsese în pod. După sosirea zbirilor însă, băgând de seamă că Egizio Ettore va fi ademenit în odaia cârciumarului, Gilda trecu pe nesimţite în această încăpere şi se pitulă după sobă, de unde nu ieşi la iveală, decât atunci, când crezu că e momentul cel mai prielnic, atunci, când îl împiedică pe brigand de a răpune viaţa prinţului Raymond de Paris.

Prin aceasta, Gilda aruncase cu multă dibăcie puntea, care trebuia s-o aducă la inima dornică de a-şi regăsi copilul, a lui Raymond.

Şi într-adevăr, printr-o prefăcătorie vrednică de toată lauda, Gilda izbutise să cucerească inima şi încrederea prinţului, făcându-l să creadă că-şi regăsise în ea, copilul pe care i-l născuse pe vremuri iubita lui soţie, copil, pe care din pricina unei taine îngrozitoare, fusese nevoit să şi-l părăsească, la vârsta de patru ani.

Acum, când Gilda părăsi osteria la braţul prinţului de Paris, ea putea într-adevăr să spună că-şi găsise norocul şi că o aştepta un viitor atât de frumos, atât de minunat, cum nici să viseze n-ar fi îndrăznit vreodată. Dacă cineva i-ar fi povestit vreo istorioară, sau dacă ar fi citit în vreo carte despre o fată săracă şi părăsită, care se îmbogăţeşte aşa, peste noapte, n-ar fi crezut niciodată că aşa ceva ar fi cu putinţă.

Acum însă, acum vedea bine că o asemenea îmbogăţire neaşteptată este cu putinţă, mai ales dacă eşti vicleană, cum fusese ea. Ce uşor îi fusese, prin minciună şi înşelătorie să devină, din sărmana fată a unui primar de sat, copila unui prinţ!

Din ziua aceea ea era o membră a familiei prinţilor de Paris, una din cele mai nobile familii ale Franţei şi tatăl său îi şi profeţise că bărbaţii cei mai de seamă vor fi încântaţi să-şi pună numele şi averea la picioarele ei.

Prinţul coborâse cu ea treptele şubrede ale osteriei, încet de tot, fără a face cel mai mic zgomot. În curtea osteriei aşteptau caii şi

măgarii cu care veniseră zbirii lui Robert de Paris. Raymond luă doi din aceşti cai, pe unul încălecând el, iar pe celălalt copila sa şi porniră în goană înspre Ajaccio, deoarece prinţul era hotărât să părăsească capitala Corsicii încă în noaptea aceea.

Gilda se mai uită înc-o dată înspre munţii Cagna, care se ridicau în zare, ca nişte uriaşi din lumea de apoi.

Acolo, la poalele acelor munţi negricioşi şi acoperiţi cu păduri dese, zăcea satul în care se născuse ea, micul Saint-Étienne. Ceva mai departe, pe piscul Fontanellei, se găsea ascunzătoarea lui Egizio Ettore şi a acelei nefericite copile, căreia ea îi răpise în noaptea aceasta numele, drepturile şi se pregătea să-i răpească şi dragostea bărbatului iubit.

Inima mincinoasei nu simţi niciun fel de milă pentru sărmana Letiţia, pe care, cu toată averea şi strălucirea ce o aştepta, tot o mai invidia.

Şi cine ştie, dacă în clipa aceea ar fi pus-o cineva să aleagă între fericirea de a fi fata prinţului Raymond de Paris şi între Egizio Ettore, cine ştie ce ar fi ales Gilda.

Cap. 23 – Peste prăpastia Ponte Pietroso

Egizio Ettore se repezise ca un nebun pe cărăruia, care ducea la copacul, în scorbura căruia o ştia pe Letiţia.

Apariţia Gildei fusese atât de neaşteptată, încât brigandul nici nu-şi putu da seama cum ajunsese ea acolo. Din clipa în care el auzi cuvintele prevestitoare de primejdie ale Gildei, Egizio nu se mai gândi decât la Letiţia şi gândul acesta îl făcu să zboare înspre ascunzătoarea iubitei, uitând cu desăvârşire chiar şi despre scopul venirii sale la osteria lui taica Benedetto, uitând chiar şi să se mai uite îndărăt, înspre cârciumă, spre a vedea dacă nu s-a luat cineva după el.

În goana-i deznădăjduită nu făcu altceva decât că-şi pregăti arma, pentru a se putea folosi de ea la momentul potrivit.

Şi alergând pe deal în sus, se trudea să prindă un strigăt de ajutor, să audă un zgomot de încăierare, dar totul era liniştit şi ajungând în apropierea copacului scorburos, nu zări nicio făptură omenească în jurul lui.

Descoperirea aceasta stârni o teamă de nedescris în sufletul

brigandului.

Să fi sosit oare prea târziu? Letiţia să fi fost de-acuma luată de zbiri?

Ah, aşadar, ademenindu-l la osteria lui taica Benedetto, Robert de Paris nu se gândise să pună mâna pe el, ci pe Letiţia.

Dar nu… nu se putea să fie astfel! Dacă Robert de Paris voia s-o prindă pe Letiţia, pentru cine ştie ce scop josnic, atunci nu-i mai dădea drumul când o avusese în mână, după ce o găsise singură în barcă, fugind de pe insula Lavezzi şi n-o mai aducea el însuşi până pe coasta Roccapinei.

Ce scop să fi urmărit deci el astăzi, căutând să pună mâna pe Letiţia din nou?

Dar îngrijorarea lui Egizio era prea mare, pentru a mai tărăgăni îndoiala ce i se strecurase în suflet şi scoase de trei ori unul după altul, un strigăt asemănător cu acela al vulturului pleşuv. După aceea rămase nemişcat, cu arma gata de a trage, în aşteptarea efectului pe care urma să-l aibă semnalul convenit cu Letiţia.

Dar în loc să fie nevoit să se folosească de puşca pregătită, un strigăt de bucurie ieşi de pe buzele lui, când zări ridicându-se în scorbura copacului o făptură omenească.

Era Letiţia.

Egizio se repezi la ea şi o cuprinse în braţe.

— Trăieşti! exclamă el apoi, o luă de mâini şi o privi din creştet până în tălpi, ca şi când ar fi vrut să se încredinţeze că nu i se întâmplase nimic. Iubito, eşti aici? Şi eu care credeam că mi te-au răpit!

— Să mă răpească? întrebă Letiţia, foarte mirată. Dar cine? Căci nimeni nu putea să ştie că sunt aici, deoarece tot timpul am stat ascunsă în scorbură şi tot timpul m-am rugat pentru tine. Dar spune-mi, iubitule, te-ai întors atât de iute, ai la tine scrisoarea făgăduită de Robert de Paris?

— N-o am, răspunse brigandul, cu glas înăbuşit, în schimb o am pe iubita mea, Letiţia, şi în clipa aceasta îmi dau seama că nu mai am nevoie de nimic altceva în lumea aceasta… Vai, dacă ai şti cât am tremurat din pricina ta!?

Brigandul îi istorisi apoi cele petrecute în osteria lui taica Benedetto şi sfârşi prin a-i povesti apariţia neaşteptată a Gildei, care-i

strigă să alerge, deoarece ceea ce are mai scump în lumea aceasta se găseşte în mare primejdie.

— Fireşte că mi-am închipuit, continuă Egizio Ettore, stăpânit încă de nelinişte, că primejdia aceasta nu te putea ameninţa decât numai pe tine şi am fugit din osterie, cât am putut mai iute, pentru a alerga aici, la copacul acesta, unde slavă Domnului că mi-a fost dat să mă încredinţez că teama mea n-a fost întemeiată. Acum însă, scumpa mea Letiţia, laşă-mă să te sărut, să te îmbrăţişez, să mă bucur, căci te am iarăşi pe tine, comoara cea mai preţioasă a vieţii mele.

Cei doi îndrăgostiţi se îmbrăţişară cu toată căldura dragostei şi a tinereţii lor.

Madona din Saint-Étienne era atât de fericită să-şi simtă iarăşi lângă ea iubitul, care fusese ameninţat de o primejdie atât de mare, care scăpase de cursa întinsă de nemernicul conte de Paris.

— Vino, vino, zise ea, căutând să se îndepărteze de copac, să nu mai rămânem nicio clipă în apropierea acestor locuri primejdioase. Să ne înapoiem la Fontanella, în bisericuţa noastră, unde suntem mai siguri decât oriunde. Doamne, cum aş vrea să nu fim nevoiţi să mai coborâm niciodată în mijlocul oamenilor. Acolo, sus, în vârful munţilor fericirea noastră nu este tulburată de nimeni, acolo nu există falsitate şi răutate omenească, acolo nu ne urmăreşte nimeni şi nimeni nu ne întinde curse. Da, scumpul meu Egizio, nu ne putem găsi fericirea, decât numai atâta vreme, cât suntem departe de oameni.

— Da, să fim singuri, numai noi doi, zise brigandul, râzând şi îşi îmbrăţişă din nou iubita.

În clipa următoare însă, îşi ridică deodată capul şi începu să tragă cu urechea.

Culoarea feţei i se schimbă şi îmbujorarea pricinuită de aerul răcoros al nopţii fu schimbată într-o singură secundă, de o paloare mormântală.

Nu, nu se înşelase. Acolo, jos, în osterie, lumea începu să se mişte şi o ceată de oameni urca potecuţa, care ducea înspre copacul scorburos.

Egizio îşi dădu seama îndată că erau zbirii, urmăritorii săi, pe care Robert de Paris îi asmuţise după el.

— Trebuie să fugim, Letiţia mea, şopti brigandul, nu mai avem nicio clipă de pierdut. Vino iubito, să ne îndepărtăm cât mai iute de locurile acestea, căci ai avut dreptate, iubito, numai în vârful

Fontanellei suntem apăraţi de răutatea omenească.

Egizio îşi luă iubita de mână şi aceasta alergă cât putu mai iute, alături de brigandul, care o luase în sus, spre culmea dealurilor.

Drumul la urcare era însă mult mai greu decât la coborâre, mai ales când aveai în urma ta o duzină de oameni, care voiau să te prindă.

Şi spre ghinionul fugarilor, cărăruia nu mai mergea acum nici măcar peste dealuri, ci peste pământ stâncos, alunecos, unde trebuia să bagi de seamă la fiecare pas să nu calci greşit şi să te rostogoleşti la vale, drept în braţele zbirilor.

— Nu mai pot, exclamă deodată Letiţia, oprindu-se din fugă, nu mai pot înainta. Lasă-mă pe mine aici, iubitule şi fugi singur mai departe, căci la drept vorbind, zbirii te vor pe tine, deci tu trebuie să scapi mai întâi.

— Tu şi cu mine, nu facem decât un trup şi un suflet, răspunse brigandul. Iute, iubito, lasă-mă să te iau în braţe şi te voi duce eu mai departe.

Letiţia nu voia să primească această propunere a îndrăzneţului brigand, dar acesta o şi luă în braţe şi începu să alerge cu ea, de parcă ar fi fost un fulg.

Zbirii îi urmăreau însă, pas cu pas şi unii din ei, căutară să ajungă la un loc anumit, unde cărăruia dădea pe un mic platou.

După părerea lui Egizio, urmăritorii erau în număr de vreo doisprezece. Cei mai mulţi din ei erau călare pe catâri, care se pricepeau de minune la urcuş şi care păşeau siguri, pe locurile cele mai prăpăstioase. Ei îşi duceau călăreţii, fără să fie conduşi de aceştia, înaintând neîncetat şi fără să obosească, pe urmele fugarilor, al căror singur aliat era noaptea întunecoasă.

Din pricina beznei zbirii nu-i puteau zări şi deci, nici nu puteau să-şi dea seama în fiecare clipă, unde se găseau fugarii, spre a trimite după ei o ploaie de gloanţe.

Pentru a-şi face datoria însă, urmăritorii îşi descărcau armele din când în când, fără însă ca gloanţele lor să nimerească ţinta nevăzută.

— Nu te teme, Letiţia mea, îi zicea brigandul iubitei sale, a cărei inimă simţea cum bate tremurând. În curând vom ajunge la prăpastia Ponte Pietroso şi de acolo fuga noastră va fi mult uşurată. Acolo cărăruia se pierde peste pereţi înalţi de stâncă, pe care catârii nu-i pot urca, peste care însă noi vom trece fără greutate.

— Acolo însă ne aşteaptă temuta prăpastie, din care am auzit că ies necontenit aburi otrăvitori şi fierbinţi! răspunse Letiţia îngrijorată.

— Da, vom ajunge la vestita prăpastie Ponte Pietroso şi nu ne va rămâne altceva de făcut, decât să mergem de-a lungul ei, până la un loc, unde poate fi trecută.

— Acum, în mijlocul acestei nopţi întunecoase să trecem prăpastia? întrebă Letiţia. Dumnezeule, Egizio, dacă aburii care ies din prăpastie sunt într-adevăr fierbinţi şi otrăvitori, atunci… atunci…

— Vom muri împreună, întregi brigandul, fără şovăire. Te îngrozeşte oare gândul acesta, Letiţia mea? În ceea ce mă priveşte, eu nu mă tem de moarte, dacă nu ne poate despărţi unul de altul!

Încântătoarea copilă nu răspunse. Ea îşi încolăci însă braţele în jurul gâtului iubitului său atât de drăgăstos, se lipi de pieptul lui cu atâta căldură, încât acesta era un răspuns mult mai elocvent, decât orice fraze înfrumuseţate.

Da, moartea nu era o sperietoare nici pentru ea, dacă n-o despărţea de alesul inimii sale.

Egizio Ettore izbuti într-adevăr să se caţere pe stâncile colţuroase şi drepte, care îi închideau acum calea şi în curând ajunse pe micul platou, de unde prăpastia Ponte Pietroso nu mai era decât la o bătaie de puşcă.

— Pe aici pot merge şi eu! zise Letiţia, sărind îndată din braţele brigandului. Nu-i aşa, iubitule că acum poţi fugi şi tu mai uşurat?

Egizio Ettore voia să răspundă, voia să-i spună că ar fi gata s-o poarte aşa, pe braţe, până la capătul pământului, dar răspunsul îi îngheţă pe buze.

El băgase de seamă că aici, pe micul platou, avea de înfruntat un nou duşman, la care nu se aşteptase.

Din stânga îngustei cărări, de după nişte stânci uriaşe, se iviră deodată nişte călăreţi, care se apropiau acum în galop sălbatic de fugari.

— Pe ei, băieţi! auzi Egizio o voce strigând. Astăzi sau niciodată veţi putea pune mâna pe Egizio Ettore! Nu uitaţi că autorităţile au ridicat premiul pentru prinderea lui, la cincizeci de mii de franci! Afară de aceasta, eu îi voi mai plăti încă douăzeci de mii de franci aceluia din voi, care-l va aduce la picioarele mele, viu sau mort, pe cel mai primejdios bandit al Corsicii.

Era glasul lui Robert de Paris. De data aceasta Egizio îl recunoscu, fără putinţă de îndoială.

În orice caz, brigandul nu se dumirea, cum ajungea omul acesta aici, în stânga cărăruii, când el îl ştia la vale, în dreapta potecii, înspre osteria lui Benedetto.

Dar acum nu era momentul pentru a-şi frământa creierul cu dezlegarea unor asemenea taine. Trebuia să fugă, trebuia să încerce imposibilul, dacă nu voia să cadă împreună cu Letiţia, în mâinile urmăritorilor.

— Uite-l! strigă Robert de Paris, triumfător. Ha, ha, ha, bănuiam eu că molatecul prinţ nu se va pricepe să pună mâna pe bandit şi-l va lăsa să fugă. Din pat m-am sculat şi am venit aici, cu zece oameni credincioşi, pentru a împiedica nereuşita şi iată că bine am făcut, căci se pare că nu m-am trudit în zadar. Stai, bandit mizerabil, sau de nu îţi găuresc ţeasta cu un glonte.

Ceata urmăritorilor conduşi de contele de Paris, acest vampir al Corsicii, după cum bine îl botezase Egizio Ettore, se apropiase de fugari până în bătaia puştii şi îndrăzneţul brigand îşi dădu seama că ticălosul era în stare să ducă ameninţarea la îndeplinire, dacă între timp el nu izbutea să-l împiedice de la aceasta.

O singură secundă fu de ajuns, pentru ca Egizio să-şi ducă arma la ochi, şi să tragă.

Calul contelui de Paris se ridică în două picioare, apoi se prăbuşi la pământ, ca lovit de trăsnet. Călăreţul nu mai avu timp să sară din şa şi căzu cu cal cu tot, sub trupul căruia Vampirul Corsicii se zbătea acum, urlând şi înjurând.

Dar brigandul îşi dădu seama îndată că izbânda aceasta era de scurtă durată, fiindcă ceilalţi călăreţi nu încetaseră urmărirea şi dinspre osterie veneau după el şi zbirii.

— Letiţia, zise atunci voinicul, cu glas emoţionat, vezi stânca aceasta ameninţător de înaltă, care se ridică în imediata noastră apropiere?

— O văd, iubitule! răspunse Letiţia, în şoaptă. Ce să fac?

Egizio se lăsă în genunchi.

— Sări în spatele meu, zise el, şi ţine-te bine, cu toată puterea. Să nu te mişti, să nu tremuri, Letiţia mea, orice s-ar întâmpla, căci acum sau scăpăm sau murim amândoi!

În clipa următoare zbirii şi servitorii contelui de Paris avură prilejul să vadă un spectacol, care le îngheţă sângele în vine.

Cu Letiţia în spinare, Egizio Ettore începu să urce peretele prăpăstios al stâncii.

Nici chiar un animal n-ar fi fost în stare să se caţăre pe peretele acesta şi iată că un om săvârşea minunea. Văzându-l, ai fi zis că omul acesta avea putinţă de a-şi înfige unghiile în piatră, pentru a se căţăra. În realitate însă, el se prindea de rădăcinile plantelor care creşteau prin crăpăturile stâncilor, de ieşiturile acestora şi aşa urca mai sus, tot mai sus, în spinare cu scumpa sa povară.

Robert de Paris era iarăşi în picioare. Doi din călăreţii săi îl ajutaseră să iasă de sub calul doborât de glontele lui Egizio. Unul din aceştia doi descălecă şi Vampirul Corsicii sări din nou în şa, pentru a continua urmărirea brigandului.

Mai mulţi dintre urmăritori ridicară armele la ochi, pentru a trage în Egizio Ettore, dar Robert de Paris îi împiedică.

— Nu trageţi, porunci el, lăsaţi-l să ajungă acolo sus. Ha, ha, ha, de abia atunci nu ne va mai putea scăpa. Căci stâncile acelea, care mărginesc acolo platoul, continuă nemernicul conte, cu o bucurie drăcească, şi pe care se caţără banditul, alcătuiesc partea cea mai primejdioasă a prăpastiei Ponte Pietroso şi acolo sus, în vârf, sunt atât de înguste, încât un om de abia are loc să-şi aşeze un picior în faţa celuilalt. Când Ettore va ajunge sus, îşi va da seama cu groază că se găseşte chiar la gura primejdioasei prăpăstii, din fundul căreia ies aburi fierbinţi şi otrăvitori. Aburii aceştia îl vor ameţi şi apoi… ticălosul se va prăbuşi împreună cu frumoasa lui Letiţia în iadul necunoscut al prăpastiei, unde poporul spune că-şi fierb farmecele vrăjitoarele infernului.

Contele de Paris avea dreptate. Stâncile pe care se căţăra acum brigandul alcătuiau într-adevăr în partea lor de sus, partea cea mai primejdioasă a fioroasei prăpăstii.

Ettore însă nu ştia aceasta, sau cel puţin nu-şi dădu seama de aceasta, în momentele de grea cumpănă, în care se văzu prins între două focuri.

Tocmai de aceea se miră grozav, văzând că urmăritorii nu trag după el, mai ales că luna ieşise de printre nori negri, pentru o clipă şi deci trupul lui ar fi oferit o ţintă minunată puştilor.

— Vom scăpa, Letiţia mea, îi şopti el iubitei, pe care n-o putea vedea, deoarece o avea în spinare. Acolo sus, acolo suntem la adăpost, căci odată acolo, ne vom ascunde după stânci şi la adăpostul lor ne vom putea îndepărta, fără ca trupurile noastre să mai fie în bătaia puştilor zbirilor.

În clipa aceea o lumină orbitoare spintecă noaptea şi un trăsnet căzu de partea cealaltă a stâncilor, fără îndoială chiar în prăpastie.

Şi trăsnetul acesta fu semnalul dezlănţuirii unei furtuni, care era menită parcă să vestească sfârşitul lumii.

Spre norocul lui, Egizio Ettore se găsea aproape de vârful stâncilor, aşa că cu noul duşman, ploaia şi furtuna, nu mai avea de luptat decât câţiva metri.

Între timp, urmăritorii plecaţi de la osteria lui taica Benedetto ajunseră şi ei pe platou şi se uniră cu servitorii contelui de Paris, Vampirul Corsicii.

Cu toată furtuna şi ploaia torenţială care începuse, Robert de Paris nu-şi căută un adăpost, ci urmări cu o plăcere diabolică strădania brigandului.

— Dobitocul, exclamă el, într-un târziu, i-am dat prilejul să ucidă un prinţ şi n-a vrut să se folosească de acest prilej. Cu atât mai rău pentru el. Pe Letiţia însă, aş vrea s-o prind de vie, deoarece de ea mai pot avea nevoie, pentru a-l distruge pe fratele meu, Raymond.

În timpul acesta Egizio urca necontenit stânca, dar cu cât ajungea mai sus, cu atât mai fierbinte devenea aerul, pe care ploaia şi vântul i-l izbea în faţă.

O bănuială cumplită se strecură în sufletul brigandului şi începu să se teamă că pentru nimic în lume n-ar fi trebuit să aleagă calea aceasta pentru a fugi.

Dumnezeule, oare stâncile acestea să fie atât de aproape de gura prăpastiei, de unde se ridicau aburii ucigători?

— Egizio, iubitule, ce înseamnă asta? o auzi el pe Letiţia spunând îngrijorată. De unde vine căldura aceasta? Iubitule, tu nu vezi că eşti numai o apă, de năduşeală?

— E ploaia, Letiţia mea! minţi brigandul căutând să-şi liniştească iubita.

— Ploaia e rece şi apa de pe gâtul tău frige aproape! Egizio, spune-mi, ce înseamnă asta?

— Orice ar fi, zise atunci brigandul, văzând că nu-i mai poate ascunde adevărul, înapoi nu mai putem da, şi la urma urmelor, tot e mai bine să cădem pradă iadului necunoscut al prăpastiei, decât mâniei Vampirului Corsicii.

Încă o sforţare, încă o opintire şi brigandul ajunse în vârful stâncii.

Dar de abia se căţără pe vârf că din piept îi ieşi un strigăt de groază.

Adevărul era mai groaznic, decât cea mai rea bănuială a sa.

La picioarele lui se căsca gura fioroasă a prăpastiei, din care aburii fierbinţi şi plini de miasme otrăvitoare ieşeau ca dintr-un imens hârdău al lui Satan. Este adevărat că ploaia mai risipea puţin aceşti aburi şi îi mai răcea, dar vântul le izbea adeseori în faţă răbufnituri scoase din adâncurile prăpastiei şi atunci aburii erau mai fierbinţi şi mai plini de miasme, ca de obicei şi Letiţia mai ales, era ameninţată să-şi piardă cunoştinţa. Afară de aceasta vântul sufla cu o furie nebună şi Egizio Ettore trebuia să se folosească de toată puterea trupului său voinic, pentru a nu fi aruncat în prăpastie, sau înapoi, pe platou.

— Egizio, Egizio, gemu sărmana fată, când o bătaie de vânt, mai împrăştie puţin aburii otrăvitori, nici iadul nu poate născoci o tortură mai groaznică, decât o furtună pe marginea acestei prăpăstii.

— Nu deznădăjdui, Letiţia mea, îi şopti el, căci Dumnezeu este cu noi şi dacă El va voi, vom scăpa şi din primejdia aceasta. Sau poate că preferi să ne înapoiem pe platou? Nu, iubito, e de o mie de ori mai bine să pierim aici, în iadul acestei prăpăstii, decât să cădem în mâinile Vampirului Corsicii.

Letiţia făcu o mişcare, care trăda îndeajuns toată scârba care-i năpădea sufletul, chiar şi numai la amintirea numelui contelui de Paris.

— Atunci, Letiţia mea, reluă brigandul, deocamdată nu ne rămâne altceva de făcut, decât să căutăm să ne menţinem aici, pe vârful acestei stânci. Aici suntem măcar la adăpost de urmăritorii noştri, căci până aici sus, nu va îndrăzni niciunul să se avânte. Iar pentru a ajunge în faţa noastră, de cealaltă parte a prăpastiei, ei ar trebui să facă un ocol, care ar ţine câteva ceasuri.

Vârful stâncii, pe care se găseau Egizio şi Letiţia era atât de îngust, încât nefericiţii fugari nu se puteau gândi nici măcar să şadă. O mişcare nechibzuită, cât de mică, putea să le fie fatală. Cea mai mică

nebăgare de seamă, cea mai neînsemnată relaxare a muşchilor voinicului şi vântul care sufla cu putere de uragan îi azvârlea în prăpastie.

— Iubitule, zise Letiţia, cu glasul tremurând, mi-e teamă că nu vom putea sta multă vreme aici. Căldura ne topeşte şi simt cum creierul îmi devine tot mai greu din pricina miasmelor aduse de aburi din fundul prăpastiei. Acolo jos, însă, ne pândesc urmăritorii, acolo ne aşteaptă Robert de Paris, care ştie că pentru noi nu mai există scăpare. Sau murim aici, sau ne întoarcem, pentru a cădea în mâinile lui.

— În ceea ce priveşte întoarcerea, zise Egizio Ettore, în glas cu acea intonaţie pe care o avea întotdeauna, când lua o hotărâre nestrămutată, aceasta nu se va întâmpla niciodată! Căci în ceea ce mă priveşte ţi-am spus Letiţia mea că prefer să mor în iadul de la picioarele noastre, decât să-i dau prilej Vampirului Corsicii să se bucure la vederea chinurilor noastre.

— Iar eu rămân acolo unde eşti tu, Egizio, răspunse fermecătoarea copilă, lipindu-şi capul de pieptul iubitului. Nu-i aşa că-mi dai voie să mor alături de tine?

— Vei trăi alături de mine, Letiţia mea, răspunse brigandul, cu o siguranţă de sine, care o uimi pe fată, căci n-am ajuns încă atât de departe, încât să trebuiască să deznădăjduim. Mărturisesc sincer că starea noastră nu este de invidiat, dar în niciun caz, ea nu este nici disperată, deocamdată cel puţin.

Situaţia aceasta însă, în realitate era tocmai contrariul celor ce spunea brigandul pentru a-şi linişti iubita. Cu toate astea ea devenea din ce în ce mai deznădăjduită.

Ploaia îi izbea pe cei doi îndrăgostiţi, orbindu-i aproape, vântul ameninţa să-i arunce în prăpastie, aburii îi ardeau şi-i înăbuşeau cu miasmele lor otrăvitoare.

Egizio Ettore se gândi să facă ceva şi zise:

— Vino, Letiţia mea, să încercăm a ne îndepărta de locul acesta, unde se pare că aburii sunt mai deşi decât oriunde. Este adevărat că fiecare pas este o primejdie de moarte pentru noi, dar dacă stăm aşa, cu mâinile în sân, nicio salvare nu ne poate veni. Nu-mi aduc aminte să fie vreun drum prin partea aceasta, afară de o cărăruie, care duce înapoi, pe platou, dar… poate că Dumnezeu tot ne va da un gând salvator.

Brigandul o mai rugă o dată să fie cu cea mai mare băgare de seamă, apoi o luă de mână şi porni înainte, pe vârful îngust al stâncii.

Fulgerele care brăzdau cerul în fiecare clipă le lumina drumul, ferindu-i măcar de primejdia de a nu face un pas greşit, care le-ar fi fost fatal.

La lumina acestor fulgere, Egizio cerceta necontenit împrejurimea, în căutarea drumului mântuitor. Drumul acesta însă era unul singur şi el ducea… în braţele lui Robert de Paris, care pândea în vale, întocmai cum îşi pândeşte tigrul prada din dosul unui copac.

Deodată, cei doi îndrăgostiţi fură orbiţi aproape de o lumină fantastică, care inunda cerul şi pământul. O clipă mai târziu se auzi o bubuitură înfiorătoare şi stânca pe care se găseau Egizio şi Letiţia începu să tremure, să se clatine chiar, o parte din ea rupându-se şi alunecând în prăpastie, cu un zgomot de iad.

Un trăsnet căzuse la câţiva paşi de fugari şi sub puterea lui, o parte mai slab prinsă a stâncii pe care se găseau îndrăgostiţii se prăbuşi în abis, zguduind pământul ca un cutremur, până în mari depărtări.

Letiţia se lipi înspăimântată de brigandul, care zise:

— Acum, iubito, trebuie să fim pregătiţi la orice. Şi fiindcă e mai bine să cunoşti primejdia nouă care ne ameninţă, află că trăsnetul a slăbit stânca pe care ne găsim şi că este probabil ca şi alte părţi din ea să se mai desprindă şi să se prăbuşească în prăpastie.

— Şi ce ar fi, dacă s-ar întâmpla aceasta? întrebă Madona din Saint-Étienne, nebănuind încă toată grozăvia.

— Atunci, răspunse brigandul, în glas acea linişte care trăda îngrijorarea, ar trebui să se întâmple o adevărată minune, chiar dacă nu s-ar prăbuşi partea de stâncă pe care ne găsim noi o să nu ne pierdem echilibrul, din pricina zguduiturilor şi să nu cădem în prăpastie!

Şi ca şi când Dumnezeu ar fi vrut să întărească adevărul celor spuse de brigand, o altă bucată uriaşă de stâncă se desprinse, şi alunecă în prăpastie, zguduind pământul atât de puternic, încât Letiţia se clătină pe picioare şi ar fi alunecat în abis, dacă Egizio nu o ţinea strâns lipită de pieptul sau.

— Iubitule, nu mai pot, îngână ea, sunt istovită, pământul îmi fuge parcă de sub picioare, Doamne, ce povară sunt eu în clipele acestea pentru tine!

— Nu, Letiţia mea, nu-mi eşti nicio povară. Căci dacă n-ai fi fost tu lângă mine, poate că aş fi renunţat demult să mai lupt pentru viaţa mea.

Cu aceste cuvinte o luă pe după mijloc şi ţinând-o mai mult în aer, porni mai departe.

Dar nu făcu trei paşi şi stânca se mişcă din nou, aplecându-se parcă, toată, înspre prăpastie.

Dacă brigandul nu-şi pierduse echilibrul, era numai mulţumită trupului Letiţiei, care atârna ca o contragreutate, în partea opusă înclinării.

— Iute… iute… nu mai avem nicio clipă de pierdut, zise el, cu toate că nici eu însumi nu ştiu unde să ne îndreptăm… Aici ne aşteaptă o moarte sigură… Nu vezi, stânca se apleacă parcă tot mai mult…

Egizio Ettore mai făcuse încă vreo cinci-şase paşi, apoi se opri deodată.

— Da, aici este, zise el, vorbind mai mult pentru sine, decât pentru încântătoarea sa însoţitoare. Aici este locul, despre care vorbesc ciobanii din San Pietro.

— Ce fel deloc, Egizio? întrebă Letiţia, nedumerită.

— Ascultă, iubito, răspunse brigandul şi uitându-se în ochii Letiţiei, aceasta putu să citească pe chipul lui o hotărâre grozavă, de o seriozitate înspăimântătoare. Am ajuns aici în acea parte a prăpastiei, care este socotită ca cea mai îngustă, aici pereţii iadului Ponte Pietroso sunt mai apropiaţi unii de alţii, decât oriunde. Este adevărat că abisul e încă foarte larg, dar pe vremuri, aici şi-a găsit norocul un cioban de capre. El a încercat săritura, de pe un perete al prăpastiei pe celălalt, peste fioroasa adâncime a abisului din care ies aburii otrăvitori şi săritura i-a reuşit. Tânărul ciobănaş servise de călăuză mai multor englezi, care ca mai toţi străinii ce vin în Corsica ţinuseră să vadă şi frumoasa prăpastie cu aburi Ponte Pietroso. Ajungând la locul acesta, englezii începură să se certe între ei, dacă este cu putinţă ca un om să sară peste fioroasa adâncime, de pe un perete pe celălalt. Ei se înfierbântară atât de mult în discuţie, încât deodată, unul din ei îl întrebă pe ciobănaş, dacă n-ar vrea să încerce el această săritură. Dacă făcea aceasta, englezii îi făgăduiră lui cele zece mii de franci, pe care făcuseră ei rămăşag. Suma, ca din basme, pentru bietul ciobănaş,

îl ispiti pe acesta şi luându-şi inima în dinţi, se hotărî să sară. El îngenunche, se rugă lui Dumnezeu, apoi îşi încordă tot trupul şi sări… spre admiraţia englezilor, ajungând om teafăr de cealaltă parte a prăpastiei, unde leşină. Englezii ocoliră prăpastia, se duseră la el şi-i dădură cei zece mii de franci, din care harnicul ciobănaş a ştiut să devină un om bogat. Şi astăzi încă, se spune că fostul cioban istoriseşte cu groază despre această săritură, peste prăpastia Ponte Pietroso şi mărturiseşte că, pentru toate bogăţiile pământului n-ar mai încerca înc-o dată această săritură.

— Dar pentru ce îmi istoriseşti tu mie toate acestea, Egizio? întrebă Letiţia. Pentru numele lui Dumnezeu… nu cumva…

— Ba da, mă gândesc să încerc şi eu isprava acelui ciobănaş, răspunse Ettore. Da, scumpa mea, mă gândesc să încerc săritura, deoarece aceasta poate să fie singura noastră salvare. Aici nu mai putem rămâne, căci ne înghite sau prăpastia… sau Vampirul Corsicii şi atât unul, cât şi celălalt ne-ar pregăti o moarte din cele mai cumplite. Mai adineauri mi-ai spus, Letiţia mea, că ai fi gata să mori alături de mine. Acum a sosit clipa în care va trebui să te ţii de cuvânt. De aceea, iubito ţine-te de gâtul meu, te voi ridica în braţe şi… voi încerca săritura… Trebuie s-o încerc, căci este singura nădejde ce ne-a mai rămas.

Letiţia şovăi o clipă.

Pe urmă însă, ea îşi aşeză braţele în jurul gâtului brigandului, cu supunerea unui copil. Egizio o ridică în mâinile sale vânjoase şi-i şopti:

— Acum închide-ţi ochii Letiţia mea şi mai sărută-mă o dată, căci sărutul tău îmi va da putere… Ah, auzi tu strigătul de triumf al contelui de Paris? Dar nu, ticălosule, nu triumfa, căci Egizio Ettore n-a căzut încă în mâinile tale… Dumnezeu e mare… Dumnezeu e bun… şi el este alături de cei urgisiţi!

Egizio Ettore se dădu înapoi, cât putu, pe îngusta spinare a stâncii, îşi încordă trupul ca un leu, care se pregăteşte să sară şi… aşteptă… o clipă… două… trei…

Dar ce aştepta brigandul? Acum, când trebuia să treacă la faptă, se temea oare să încerce săritura, deoarece îşi dăduse seama că era o nebunie?

Nu, nu se temea. Pricina aşteptării lui era alta.

Dacă ar fi fost singur, n-ar fi stat nicio clipă la îndoială să sară, deoarece era încredinţat că ceea ce făcuse ciobănaşul, va fi în stare să facă şi el. Dar el trebuia să sară în braţe cu Letiţia, trebuia să ducă cu sine o greutate aproape tot atât de mare ca şi a trupului său şi pe deasupra, greutatea îl mai şi împiedica în mişcări, îi înfrâna avântul.

Or, astfel stând lucrurile, Egizio îşi dădu seama că încercarea lui nu avea sorţi de izbândă, decât în anumite împrejurări şi anume, dacă îl ajuta… vântul.

În noaptea aceea de pomină, vântul sufla din toate părţile şi cu o putere nebănuită, cu o putere de uragan.

Dacă deci, în clipa săriturii, vântul sufla din faţă, din dreapta, sau din stânga, Egizio era pierdut, căci picioarele lui n-ar fi atins pământul de pe peretele din faţă şi s-ar fi prăbuşit în prăpastie, împreună cu Letiţia.

Dacă însă vântul bătea din spate, atunci putea nădăjdui ca puterea lui să anihileze greutatea trupului Letiţiei şi deci, să ajungă de partea cealaltă a prăpastiei.

Letiţia tocmai se pregătea să-şi întrebe iubitul, pentru ce şovăie, când deodată… simţi că zboară prin aer.

O răbufnitură puternică de vânt venise dinspre platou şi încă de jos în sus şi Egizio Ettore sărise…

Timp de două-trei secunde cele două trupuri plutiră în văzduhul îmbâcsit de aburi şi miasme, apoi, se prăbuşiră la pământ, de cealaltă parte a prăpastiei.

Săritura peste prăpastia Ponte Pietroso reuşise pentru a doua oară, de când existau oameni în Corsica.

Furtuna, care până atunci le primejduise viaţa îndrăgostiţilor, le fusese şi salvarea. Aripa de vânt îl dusese cu sine pe Egizio, cu atâta furie, încât brigandul ajunse la pământ la o depărtare de vreo cinci metri de gura prăpastiei.

Acum scăpaseră într-adevăr din mâinile contelui de Paris, căci pentru a înconjura prăpastia, spre a ajunge de cealaltă parte a ei, Robert de Paris ar fi trebuit să facă un ocol de cel puţin două ceasuri şi aceasta, dacă avea la îndemână catârii cei mai buni. Dar contele de Paris nici nu se gândea la aşa ceva. El nu văzuse săritura brigandului şi observând lipsa lui din vârful stâncii îşi zisese că pe semne Egizio se va fi culcat la pământ, cu Letiţia, pentru a nu fi aruncaţi de vânt în

prăpastie. De aceea, aştepta răbdător ivirea zorilor, când era încredinţat că brigandul va sfârşi prin a reveni pe platou, unde-l va prinde, ca pe un şoarece într-o capcană.

Zorile se iviră însă, dar brigandul nu se ivi. Atunci Robert de Paris trimise un servitor până la osterie, pentru a-i aduce o scară, cu ajutorul căreia apoi, cum furtuna trecuse, se urcă singur până la gura prăpastiei, pentru a vedea unde erau fugarii.

Fugarii nu erau însă niciunde şi Vampirul Corsicii tocmai voia să izbucnească într-un hohot de râs diabolic, deoarece era încredinţat că prăpastia înghiţise trupurile brigandului şi a nepoatei sale, când deodată… observă ceva, ce schimba pe neaşteptate mersul gândurilor sale şi ceea ce-i transformă dorinţa de râs, într-o mânie fără margini.

De cealaltă parte a prăpastiei, înfipt în pământ, se găsea un obiect, care nu putuse să fie aşezat acolo, decât numai după trecerea furtunii.

Robert de Paris îşi înarmă ochii cu un binoclu, pe care-l purta legat cu o curea după gât şi atunci văzu şi mai desluşit ce era obiectul acela.

Era o spadă trasă din teacă, al cărei vârf fusese înfipt în pământ şi pe al cărei mâner fusese aşezată o pălărie cu margini foarte late.

Vampirul Corsicii cunoştea prea bine pălăria aceasta. El o văzuse chiar şi în noaptea trecută pe capul lui Egizio Ettore şi acum înţelese că ceea ce crezuse el că e cu neputinţă, se îndeplinise: Egizio Ettore şi Letiţia săriseră peste prăpastia fără fund şi-i scăpaseră din mână.

— Înapoi, acasă! strigă Robert de Paris, după ce coborî scara şi se întoarse la oamenii săi. Înapoi, acasă! Aici nu mai avem ce căuta.

După aceea se aruncă pe cal şi pornind în fruntea celorlalţi, alergă în galop nebun, înapoi la Ajaccio.

Nimic din ceea ce pusese el la cale în noaptea aceea, cu atâta drăcească iscusinţă, niciunul din planurile sale negre nu se împlinise. Prinţul Raymond de Paris trăia, Egizio Ettore îi scăpase, iar Letiţia nu era în mâinile lui.

Abătut, furios pe sine şi pe toată lumea, aşa se întoarse la palatul său din Ajaccio.

Feciorul lui credincios, Pierre Leblanc îi ieşi înainte şi-i spuse că un curier adusese cu vreo două ceasuri mai înainte, o scrisoare sigilată.

— Unde este scrisoarea? întrebă contele de Paris, cu glasul răguşit şi când feciorul îi înmână scrisoarea, Robert aruncă o privire fugară

asupra peceţilor şi… încremeni.

Pecetea purta blazonul fratelui său, prinţul Raymond de Paris.

Drace… să fi prins Raymond vreo bănuială? De ce nu venise personal, pentru a-i povesti cele întâmplate? De ce alesese această cale ocolită, a scrisorii?

Uimirea, uluirea contelui nu mai cunoscu margini însă, când ajungând în odaia sa, desfăcu scrisoarea şi citi următoarele:

„Scumpul meu Robert,

Ai avut dreptate să mă trimiţi la osteria lui taica Benedetto, pentru a pune mâna pe Egizio Ettore şi pentru a mă răzbuna pe el, pentru batjocura pe care mi-a adus-o.

Află însă, frate, că Egizio Ettore a scăpat şi în locul simţământului răzbunării am avut în mica osterie un simţământ mult mai dulce, mult mai duios.

Bucură-te cu mine, frăţioare, căci mi-am regăsit fiica, mi-am regăsit-o pe Letiţia, care este curată şi nevinovată… Nevinovăţia sa a rămas neprihănită cu toate că a colindat munţii alături de Egizio Ettore! Robert, dacă ai şti ce adevărată întruchipare de curăţenie sufletească este copilul meu!

Am iertat Letiţiei puţinul ce greşise, căci de acum înainte vrea să trăiască numai pentru mine, vrea să caute să-l uite pe Egizio Ettore, vrea să-şi scoată din inimă o dragoste, de care a şi început să-şi dea seama că este nedemnă de ea. Pentru a-i uşura această sarcină, o duc din Corsica, încă în noaptea aceasta. Peste un ceas plec cu Letiţia la Paris şi nădăjduiesc că acolo, în mijlocul a tot ceea ce are viaţa şi arta mai frumos, va izbuti să-şi uite viaţa de până acum, pentru a trăi în mijlocul unei adevărate fericiri şi bucurii.

Îţi mulţumesc, dragă frăţioare, că mi-ai ajutat să dau de Egizio Ettore, în osteria lui taica Benedetto, că m-ai ajutat să regăsesc calea care duce spre fericire.

Cerul să te binecuvânteze pentru fapta ta bună şi să te facă tot atât de fericit, cum este în clipa de faţă, fratele tău,

Raymond, prinţ de Paris”

Contele de Paris rămase împietrit după ce citi aceste rânduri, de două, de trei ori. Apoi, două pete roşii se iviră pe obrajii săi

împresuraţi de barba neagră, două pete trădătoare a mâniei de nedescris ce-i cuprinse sufletul mizerabil.

— A înnebunit, Raymond, sau am înnebunit eu însumi? strigă el. A plecat în noaptea aceasta la Paris, cu Letiţia… cu aceeaşi Letiţie, care este iubita lui Egizio Ettore… Ha, ha, ha, dacă n-aş fi văzut-o cu propriii mei ochi, alături de bandit, în marginea prăpastiei Ponte Pietroso!… Mii şi mii de draci! Aici, sau s-a întâmplat vreo minune, sau… iadul şi-a bătut joc de mine, în chipul cel mai caraghios!

Cap. 24 – O noul jertfă a Vampirului din Corsica

Ne vom întoarce puţin la casa aceea blestemată, în care Egizio Ettore şi-a petrecut clipele cele mai grele ale vieţii sale, la temniţa fioroasă din Capul Pertusato.

De data aceasta însă, străbătând coridoarele din dosul uşilor cărora se auzeau gemetele surde ale nenorociţilor osândiri, nu ne vom îndrepta înspre celula cu acoperiş de plumb, în care a zăcut Egizio Ettore, ci vom coborî în pivniţa temniţei, unde celulele erau tot atât de diabolic de chinuitoare, ca şi odaia din turn.

Aici, într-o celulă cu miros de mucegai, cu o singură ferestruică, de mărimea unei palme, zăcea Francisca di Montenero, încă din ziua în care fusese prinsă cu plasa aruncată pentru pescuirea lui Egizio Ettore.

Nicio pană din lume n-ar putea descrie furia zbirilor, când văzură că plasa nu le adusese pe fugarul atât de preţios lor, ci numai pe femeia care-l ajutase să fugă din închisoare.

Francisca di Montenero fu condusă înapoi la închisoare, al cărui director porunci ca prizoniera să fie aruncată într-una din celulele pivniţei, unde să fie păzită foarte sever.

Frumoasa „Zâna cu plete de aur”, care-şi primejduise viaţa, pentru a-l ajuta pe Egizio Ettore să fugă, nu se temea că va rămâne prea mult în temniţă.

Oare n-o trimisese acolo Robert de Paris, oare nu din însărcinarea lui pătrunsese în temniţă la Egizio Ettore? Contele de Paris n-avea de unde să ştie că în loc să-l ucidă pe Ettore, ea fugea de bună voie cu el.

Dar o zi trecu după alta şi contele de Paris nu se arăta deloc.

El nu se mai sinchisi de frumoasa prizonieră, care la drept vorbind ajunsese în situaţia-i critică de acum, numai din pricina lui. În zadar

cerea Francisca să i se dea toc şi hârtie, pentru a-i scrie o scrisoare lui Robert, prin care să-i ceară să fie repusă în libertate, în zadar se ruga să i se acorde o întrevedere cu directorul închisorii. Niciuna din cererile sale nu-i fu îndeplinită.

Atunci Francisca începu să bănuiască, cum că Robert de Paris voia să se descotorosească de ea în chipul acesta. Ea cunoştea îndeajuns de bine felul lui Robert de a se purta cu femeile şi era încredinţată că contele îşi găsise o altă iubită, mai ales că în timpul din urmă băgase de seamă că Robert de Paris părea plictisit de ea.

Aşa trecură zilele, săptămânile, lunile şi Francisca di Montenero îşi dădu seama că se ofilea tot mai mult, că singura sa avere – neasemuita-i frumuseţe – se trecea uluitor de repede, din pricina temniţei nesănătoase în care zăcea.

Dar nu era numai asta, ceea ce-i chinuia sufletul şi ceea ce o făcea tot mai melancolică, mai abătută, ceea ce o trezea noaptea din somn.

Francisca suferea cumplit, din pricina nesiguranţei asupra sorţii lui Egizio Ettore.

Oare pierise în valurile mării, oare izbutise el să ajungă până la ţărm, oare îl prinseseră mai târziu din nou şi-l aduseseră iarăşi în temniţă?

Ea se rugă de paznici, îi imploră, să-i răspundă la aceste întrebări, dar paznicii temniţei din Capul Pertusato uitaseră parcă şi să mai vorbească. Ea nu primi niciun răspuns.

Veneau muţi înaintea ei, muţi îi aşezau într-un colţ blidul cu ciorba de lături, muţi plecau apoi din nou din fioroasa celulă, chipurile lor ca de piatră, netrădând nimic din ceea ce se petrecea în lumea de afară.

Care nu fu deci mirarea Franciscăi, când într-o bună zi uşa se deschise şi în celulă intră un bărbat înalt, învăluit într-o pelerină lungă, neagră, un bărbat, în faţa căruia paznicul se purta cu vădit respect.

— Lasă-mă singur, cu prizoniera! zise străinul şi paznicul se îndepărtă îndată.

La auzul acestui glas, Francisca di Montenero sări deodată de pe marginea patului, unde şezuse până atunci.

— Robert de Paris! exclamă ea, în prada uimirii şi se dădu doi paşi înapoi, ca şi când ar fi văzut o arătare.

Într-adevăr străinul nu era nimeni altul, decât contele Robert de

Paris. El o măsură cu atenţie, din cap până în picioare, ca şi când ar fi vrut să se încredinţeze, dacă Francisca rămăsese aceeaşi de mai înainte, femeia frumoasă, mlădioasă şi plină de farmec, care pe vremuri era gata să sară şi în foc pentru el.

— Aşadar, dumneata eşti, într-adevăr, conte? exclamă Francisca, cu glasul răguşit de mânie. Ai lăsat să treacă multă vreme, până când ţi-ai luat osteneala să mă cauţi! Fără îndoială că nădăjduiai să nu mă mai găseşti în viaţă! Te-ai înşelat însă, domnule conte, căci după cum vezi, mai trăiesc încă, mai pot iubi şi urî încă!

— Atunci, nădăjduiesc că-mi mai porţi şi acuma vechea dragoste, răspunse Robert de Pariu cu zâmbetul lui de şarpe, căci la drept vorbind, nu eu sunt vinovat dacă ai tânjit până acum în temniţa aceasta fioroasă.

— Cum, domnule conte… dumneata nu ştiai că eu sunt ţinută prizonieră aici?

— De unde să ştiu? Eu am auzit despre fuga lui Egizio Ettore şi mi-am închipuit că ticălosul a prins de veste despre gândul dumitale de a-l ucide şi că fugind din turn, te-a luat şi pe dumneata cu el, în vâltoarea valurilor mării, pentru a se răzbuna. Sau poate că n-a fost astfel? Poate că te-ai dus de bunăvoie cu el?

Francisca se gândi că e mai bine să nu mărturisească adevărul şi răspunse:

— Nu, domnule conte, bănuiala dumitale a fost îndreptăţită. Egizio m-a recunoscut, cu toată travestirea mea. El îşi făcuse rost mai dinainte, mulţumită unui complice, de o scară de frânghie, de o pilă, de tot ceea ce-i trebuia pentru fugă şi luându-mă de subţiori, porni cu mine pe scară în jos, de unde apoi se aruncă în valurile mării, cu mine cu tot. Vezi deci, dragă domnule conte că n-a lipsit mult să-mi dau sfârşitul în slujba dumitale.

— Atunci nimeni nu te-ar fi plâns mai mult decât mine! răspunse Vampirul din Corsica.

„Omul acesta plănuieşte ceva! îşi zise frumoasa prizonierii. N-a venit aici, decât numai fiindcă are nevoie de mine. De aceea, voi fi cu ochii în patru.”

— Acum însă am venit pentru a-ţi aduce o veste bună, scumpa mea Francisca! zise contele de Paris. Află că eşti liberă. De abia am aflat despre arestarea dumitale că am şi pus totul în mişcare, pentru ca să

fii graţiată, şi, cu toate că vina care ţi se aduce este foarte gravă, fiindcă trebuie să ştii că eşti acuzată de a-l fi ajutat pe Egizio Ettore să fugă, totuşi, mă poţi urma, dragă Francisca, deoarece eşti liberă.

La auzul acestor cuvinte, zâna cu părul de aur simţi o bucurie nespusă. Dorea din tot sufletul să fie iarăşi liberă, pentru a putea gusta din nou farmecele vieţii, pentru care simţise întotdeauna o atracţie de nedescris. Era încă atât de tânără şi o îngrozea gândul că s-ar putea întâmpla să mai sufere încă poate ani de zile în temniţa aceea înfiorătoare. De aceea, i se păru chiar că-i este datoare o adâncă recunoştinţă lui Robert de Paris, care venise personal, pentru a o scoate din închisoare.

Acum însă, contele de Paris, se apropie de ea, îşi afundă privirile într-ale ei şi-i şopti:

— Să nu căutăm să ne înşelăm unul pe altul, frumoasa mea Francisca. Eu ştiu că dumneata l-ai ajutat pe Egizio Ettore să fugă din Casa Iadului. Mărturisindu-ţi aceasta, îţi dau cea mai bună dovadă că nu vreau să joc nicio comedie cu dumneata. Ettore însă s-a arătat mai mult decât nerecunoscător faţă de dumneata şi aceasta numai fiindcă pe vremuri şi dumneata ai făcut parte din aceia, care la Bonifacio au jurat strâmb împotriva lui, pricinuindu-i nenorocirea de astăzi. Pentru a se răzbuna, el a adresat autorităţilor o scrisoare, prin care îţi aduce grave învinuiri.

— Nu-i adevărat, strigă Francisca di Montenero. Ettore n-a putut să fie atât de nerecunoscător, atât de josnic.

— Nu te vei mai îndoi, răspunse Vampirul din Corsica, când îţi voi arăta scrisoarea lui, întărită de certificatul procurorului Amedeo Feruccio.

Cu aceste cuvinte Robert de Paris îşi băgă mâna în buzunar şi scoase de acolo o scrisoare, pe care i-o înmână prizonierei.

Francisca di Montenero citi şi sângele îi dispăru din obraji. Într-adevăr era o scrisoare, în care Egizio Ettore descria, aproape cu toate amănuntele, fuga lui din temniţă, recunoscând că fuga aceasta i-a fost cu putinţă numai cu ajutorul dat de Francisca di Montenero.

Cititorii noştri îşi vor da seama însă că scrisoarea acesta era plăsmuită, ca şi multe alte documente, de care avea obiceiul să se folosească Robert de Paris.

În ceea ce priveşte certificatul procurorului Amedeo Feruccio, nu-i

fu greu deloc să stoarcă de la acesta iscălitura şi pecetea tribunalului.

— Ticălosul! exclamă Francisca, adânc tulburată şi aşezându-se din nou pe marginea patului.

— Francisca, dumneata îl iubeşti pe Egizio Ettore, zise contele de Paris, cu voce aspră, deoarece încurcătura prizonierei îi dezvăluise îndată adevăratele simţăminte, care sălăşluiau în sufletul ei.

— L-am iubit, gemu frumoasa prizonieră, de ce să mai tăgăduiesc… Da, l-am iubit, l-am adorat… a fost idolul vieţii mele şi într-adevăr n-am meritat să se poarte atât de josnic cu mine.

— Recunoştinţa unui Egizio Ettore! făcu contele de Paris, batjocoritor. De altfel, scumpa mea prietenă, ţi-ai dăruit dragostea unui om de două ori nevrednic. Căci în vreme ce dumneata sufereai lipsurile cele mai groaznice aici, în închisoare, domnul Egizio Ettore nu s-a plictisit deloc. Letiţia e cu el!

Francisca nu răspunse niciun cuvânt. Privirile ei înfrigurate căutau ţintă în pământ.

Pieptul îi tresări sub veşmântul aspru, pe care-l purta ca prizonieră şi două lacrimi mari i se prelinseră printre gene.

— Acestea sunt cele din urmă lacrimi de care îl învrednicesc pe ticălos! zise ea apoi, scrâşnind din dinţi. Blestemat să fie şi dragostea Letiţiei să-i însemneze pieirea. Conte de Paris, acum sunt a dumitale, cu trup şi suflet!

— Te înşeli, frumoasă Francisca, răspunse Vampirul din Corsica, cu un râs fioros. Ai fost a mea întotdeauna şi vei fi şi de-acum înainte, căci ştii prea bine că am în mână anumite dovezi, cu ajutorul cărora te pot nimici când vreau.

Dar n-am coborât în temniţa aceasta îngrozitoare, pentru a-ţi spune asta. Nu, dimpotrivă, eu vin cu gândurile cele mai bune, cele mai prieteneşti şi nădăjduiesc că aceleaşi simţăminte le voi găsi şi la tine.

— Porunceşte-mi, conte de Paris şi mă voi supune!

Frumoasa prizonieră stătea aproape umilă, în faţa Vampirului din Corsica, pe care în realitate îl ura, împotriva căruia totuşi nu îndrăznea să se ridice. Când mai nădăjduia să-l vadă pe un Egizio Ettore la picioarele sale, când dragostea pentru brigand o mai făcea să se creadă mai tare decât era poate în realitate, atunci se mai simţise în stare să se măsoare cu contele de Paris. Acum însă, sprijinul acesta dispăruse şi acum căzuse iarăşi doborâtă, în mâinile Vampirului din

Corsica, acest ticălos care putea face din ea ce voia.

— Aşadar, vei părăsi temniţa aceasta, împreună cu mine, continuă Robert. Vei fi liberă, va trebui însă să părăseşti ţinutul acesta, încă în decursul nopţii.

— Voi face după cum îmi vei porunci, conte de Paris.

— Aşa îmi placi, frumoasă Francisca şi dacă-mi vei rămâne credincioasă, nu te vei căi. Trebuie să te înştiinţez însă că rolul pe care ţi-l voi încredinţa acum, nu este tocmai strălucitor şi nu se aseamănă cu acelea pe care le-ai mai jucat pentru mine. Pentru un timp oarecare, buna mea Francisca, va trebui să renunţi de a mai juca pe doamna din înalta societate, pe care ai jucat-o până acum, pe prinţesa Francisca di Montenero. Ea trebuie înmormântată şi pentru un timp oarecare vei lua un veştmânt mai simplu, vei fi o servitoare, o cameristă.

— Am priceput va trebui să mă strecor sub această mască într-o casă, unde voi avea de spionat o anumită persoană.

— Aşa este, frumoasa mea Francisca. Şi persoana aceasta nu se găseşte nici la Ajaccio, nici în Corsica, ci la Paris.

— Atunci mă voi duce la Paris.

— Întocmai şi încă în noaptea aceasta. N-ai altceva de făcut, decât ca astă-seară la ceasurile şapte să fii în palatul meu, îmbrăcată modest, ca o fată dintr-o familie săracă, simplă, o fată care este nevoită să lucreze ca servitoare. Ţine această pungă cu bani, pentru a-ţi cumpăra tot ceea ce vei avea nevoie. Ceea ce-ţi va mai rămâne, vei păstra pentru cazuri pe care nu le putem prevedea. Acum îţi voi spune şi numele persoanei, în a cărei casă vei intra ca servitoare. Este fratele meu, prinţul Raymond de Paris. Acesta m-a însărcinat să-i trimit două servitoare din Corsica, deoarece fiica lui Letiţia, vrea să vadă în jurul său chipuri din patria în care a crescut.

— Fiica lui, Letiţia? exclamă Francisca, în prada unei uimiri de nedescris. Dar oare nu mi-ai spus de abia acum câteva minute că Letiţia e cu Egizio Ettore?

— Letiţia, pe care o vei întâlni la Paris, este o înşelătoare, o uzurpatoare, o mincinoasă, răspunse contele, fără cea mai neînsemnată schimbare în glas. Fratele meu însă nu bănuieşte înşelătoria şi clipa pentru a-i deschide ochii asupra acestei înşelătorii n-a sosit încă. Bănuiesc cel puţin că o alta s-a strecurat în casa fratelui

meu, dându-se drept Letiţia. Vreau însă să am siguranţă în această privinţă şi tocmai de aceea te trimit pe tine acolo, ca să dezvăluim taina.

— Dar cum să dezvălui eu această taină? întrebă Francisca, şovăind.

— Tu o cunoşti pe Letiţia. Ai văzut-o odată, în sala Curţii cu Juri din Bonifacio, când a păşit în faţa judecătorilor, spre a depune mărturie pentru Egizio Ettore şi când apoi, a căzut ca moartă, la pământ.

— N-am văzut-o, decât o singură dată, răspunse Francisca, dar mi-am întipărit bine în minte trăsăturile ei.

— Cu atât mai bine, căci atunci îţi vei da seama îndată, dacă este adevărata Letiţia, sau o înşelătoare, care a uzurpat numele unei prinţese de Paris. De altfel, vei căuta să-ţi faci rost de o fotografie a acestei Letiţii şi mi-o vei trimite cât mai neîntârziat.

— Aşa voi face.

— Asta am avut să-ţi spun deocamdată. Alte instrucţiuni îţi voi da deseară, când vei veni la mine. De altfel drumul până la Paris nu-l vei face singură, ci în tovărăşia unei bătrâne servitoare, care este angajată pentru munca mai aspră. Numele acesteia este Angela.

După ce Robert îi mai atrase o dată luarea-aminte, asupra îmbrăcămintei simple, în care urma să vină la palatul lui din Ajaccio, plecă, lăsând-o singură pe prizonieră.

*

* *

La ceasurile şapte seara, în odaia de lucru a contelui de Paris, se găseau două femei, a căror îmbrăcăminte dovedea că făceau parte din servitorime. Una din ele era frumoasă, tânără, cu păr auriu, care cu toată îmbrăcămintea ei simplă, apărea de o frumuseţe răpitoare; cealaltă încovoiată, căruntă, cu o faţă serioasă, tăcută, abătută.

— Aşadar, amândouă ştiţi ce aveţi de făcut! zise contele de Paris, care nici măcar nu se ridică de pe scaun, când cele două femei intrară în odaie. Veţi lua trenul, care pleacă peste un ceas, la Bastia, iar de acolo veţi porni îndată spre Paris, prin Nisa. Aici aveţi biletele, precum şi scrisoarea de recomandare către fratele mea, prinţul Raymond. Nădăjduiesc că nu mă veţi face să mă căiesc, că v-am

recomandat.

Un semn, al contelui le arătă celor două servitoare că puteau pleca. Ele părăsiră îndată palatul şi se îndreptară înspre gală.

— Aşadar, vom fi colege, zise frumoasa cu păr auriu, către tăcuta sa însoţitoare care păşea obosită, ducându-şi cu greu o legăturică. Ce să-ţi spun, e mare pasul pe care-l facem, părăsind patria, pentru un oraş atât de îndepărtat.

— Vom fi însă la un stăpân bun, răspunse femeia în vârstă. Toată lumea vorbeşte de prinţul Raymond de Paris, ca de an om ale cărui urechi sunt veşnic deschise pentru a auzi durerile semenilor săi.

— Are şi o fată foarte frumuşică, căută Francisca să o descoase pe însoţitoarea sa, ai auzit ceva despre ea?

— Nu, răspunse bătrâna Angela, până acum n-am auzit că s-ar mai găsi şi o fată în casa prinţului.

— Cred că ar fi bine să ţinem una cu alta, răspunse Francisca. Când servitorii ţin laolaltă, atunci stăpânii sunt neputincioşi faţă de ei.

— Cred că nu vei avea să te plângi de mine! zise bătrâna.

— Iată că am şi ajuns la gară. Cum avem biletele, aş fi de părere să mergem de-a dreptul pe peron.

Pe peron era mare învălmăşeală. Trenul fusese tras şi călătorii se înghesuiau să-şi aleagă un loc cât mai bun.

— Să ne urcăm aici, zise Francisca. Compartimentul acesta e gol.

Cu aceste cuvinte Francisca şi sări în vagon, apoi se întoarse, spre a-şi ajuta însoţitoarea să urce.

În clipa aceea, un bărbat înalt, prost îmbrăcat păşi în faţa bătrânei şi spunându-i pe nume, îi zise:

— Am venit să-mi iau rămas bun, dragă soră.

La vederea acestui om, Angela se cutremură. Dar încurcătura ei nu ţinu decât o clipă, căci se reculese îndată şi-i zise Franciscăi:

— O clipă, te rog… E fratele meu, care a venit să-şi ia rămas bun. Urc şi eu îndată.

După aceea se îndepărtă puţin de vagon, cu bătrânul îmbrăcat sărăcăcios, care acum îi zise, în şoaptă:

— Aşadar, eşti nestrămutată în hotărârea dumitale, Ana-Angela? Dumneata, stareţa mănăstirii din insula Lavezzi, vrei să îndeplineşti munca grea a unei servitoare?

— Da… Trebuie! Niciun cuvânt mai mult, cardinale Tosselli.

Hotărârea mea este luată. De altfel, cred că Cerul a rânduit lucrurile astfel, încât să mai pot face şi eu o faptă bună. Mă duc în capitala Franţei, în casa prinţului Raymond de Paris.

— Ah, un om foarte cumsecade. Pe vremuri mi-a fost prieten.

— Mi-e teamă că prinţul este ameninţat de o mare primejdie şi voi încerca să-l apăr.

— O mare primejdie? făcu cardinalul Tosselli, foarte mirat. Dar cine să îndrăznească a se atinge de acest om cu un suflet atât de larg şi nobil?

— Chiar propriul său frate. Însoţitoarea mea este una din creaturile contelui de Paris, pe care acesta o strecoară în casa fratelui său pentru a face pe spioana.

— Atunci fii cu ochii în patru, Ana-Angela şi dacă vrei să-mi trimiţi vreo ştire, atunci foloseşte-te de scrisul nostru secret, a cărui cheie o cunoşti şi adresează-mi scrisorile de-a dreptul la Vatican.

— Îţi mulţumesc, cardinale şi mă voi folosi de bunăvoinţa dumitale.

— Şi acum, înainte de a pleca la drum, mai am o veste să-ţi dau. Ea îl priveşte pe Maurignac.

— Dumnezeule… Iubitul meu din tinereţe, pe care l-am înşelat într-un chip atât de josnic? Ce este cu el?… Îl voi revedea la Paris?

— Nu! răspunse cardinalul, cu nespusă tristeţe. Nenorocitul s-a înecat în Sena.

Bătrâna Ana-Angela se clătină şi nu-şi putu stăpâni decât cu multă greutate un ţipăt de groază, care-i şi venise pe buze.

— Omul meu de încredere, pe care l-am însărcinat să-l caute pe Maurignac mi-a dat de ştire că vechiul meu prieten locuia de ani de zile, într-o odăiţă nenorocită, din cartierul cel mai rău famat al capitalei. Ziua cutreiera străzile, pentru a aduna petice, pe care pe semne că noaptea la alegea, deoarece tot timpul odaia lui era luminată de o mică lampă cu petrol. Într-o zi plecă de acasă şi nu se mai întoarse. Când autorităţile au spart uşa, au găsit o scrisoare, în care nefericitul spunea că se duce să se înece în Sena.

— Fie-i ţărâna uşoară! îngână stareţa, evlavios. Oare mă vei fi iertat, măcar în ultima lui clipă?

— Asta nu ştiu, răspunse cardinalul. Ceea ce însă apare ca foarte ciudat, este că în odaia lui s-au găsit urmele unei activităţi foarte

sârguincioase, pe care se pare că a desfăşurat-o în ultimii ani. Afară de nenumărate opere asupra electricităţii, în odaia lui a mai fost găsită şi o conductă, pe care numai Dumnezeu ştie la ce o va fi întrebuinţat. Se crede că în ultimii ani îşi pierduse minţile. În sfârşit, acum Dumnezeu i-a făcut parte şi sărmanului său suflet, de odihna pe care o merita demult.

— Dar cadavrul lui a fost găsit şi înmormântat? întrebă bătrâna.

În clipa aceea se auzi fluierul conductorului, care invită pe călători pentru cea din urmă oară, să se urce în vagoane.

Bătrâna Ana-Angela se întoarse cu lacrimi în ochii spre cardinal şi-i zise:

— Dă-mi binecuvântarea dumitale, Înalt Preasfinte!

— Binecuvântarea mea să fie cu tine, soră pocăită! Rămâi cu bine şi fii cu ochii în patru, în casa prinţului Raymond de Paris.

Un minut mai târziu Ana-Angela se urcă în vagon. Bărbatul sărăcăcios îmbrăcat îi mai făcu de câteva ori semn cu mâna, apoi se dădu la o parte, pentru a face loc la doi hamali, care împingeau o cotigă, plină cu geamantane.

Locomotiva fluieră, uşile vagoanelor fură închise, trenul porni din staţie.

Cele două servitoare ale prinţului Raymond de Paris îşi începuseră călătoria.

Cap. 25 – O despărţire grea

— De ce eşti tristă, iubito?… Nu, nu căuta să mă înşeli… Noaptea trecută ai plâns în ascuns, te-am văzut, pe când te odihneai acolo în firidă, iar eu te păzeam.

Auzindu-l pe Egizio vorbindu-i astfel, chipul Letiţiei se îmbujoră până peste urechi.

Era o noapte superbă de toamnă, cei doi îndrăgostiţi şedeau unul lângă altul, pe treptele măcinate de vreme ale bisericuţei Lacrimilor lui Isus. Frunzele îngălbenite puţin cădeau în ploaie peste ei, iar trupurile lor bine făcute se desenau magic în lumina argintie a lunii, pe fondul întunecat al bisericuţei.

Aceşti doi oameni păreau anume creaţi de fire, pentru a fi unul al altuia.

Dacă Letiţia era o rară frumuseţe, chiar şi în Corsica, unde se ştie că femeile cu adevărat frumoase, se întâlnesc la fiecare pas, la rândul lui, Egizio Ettore avea tot ceea ce-i trebuia unui bărbat, pentru ca nicio femeie să nu i se poată împotrivi.

Grijile din timpul din urmă, luptele, viaţa sălbatică, aventuroasă, pe care o ducea îi sporiseră parcă frumuseţea bărbătească, făcându-i înfăţişarea mai serioasă, mai impunătoare, dând ochilor săi o lucire cu totul specială. Ai fi zis că în ultimul timp Egizio mai crescuse, se mai înzdrăvenise, devenise mai bărbat.

Letiţia stătea cu mâinile îndoite în poală, iar Egizio se aşezase pe treapta unde se odihneau picioruşele ca de păpuşă ale iubitei sale, în ochii căreia căta cu oarecare teamă, deoarece i se părea că de câtva timp Letiţia îi ascundea ceva, i se părea că sufletul ei adăpostea o taină, pe care el nici măcar n-o bănuia.

Îmbujorarea dispăruse de pe faţa Letiţiei şi de abia acum putu brigandul să-şi dea seama, cât de palidă, cât de tristă şi abătută era copila sa.

Da, copila sa, scumpa şi adorata sa creatură… căci aşa îi mai putea el zice Letiţiei, deoarece între aceşti doi oameni domnea cea mai desăvârşită armonie a sufletelor, fără ca acea ultimă legătură, care încoronează dragostea, care face din doi oameni, soţ şi soţie, după cum spune Sfânta Scriptură, să fi avut loc între ei.

— Ce ai, Letiţia mea? repetă Egizio Ettore, luându-i mâinile într-ale sale. Eşti bolnavă?… Nu, nu se poate ca Cerul să ne pedepsească atât de greu, încât să te lovească cu o boală… Aici, sus, aproape de Fontanella nu există frigurile acelea dureroase, nu există malaria, care-i loveşte acolo, jos, pe oamenii de care ne-am despărţit… nu, nu-ţi întoarce capul Letiţia mea… Spune-mi, trebuie să-mi spui, ce-ţi lipseşte, ce te doare, ce te nemulţumeşte?

— Egizio… dragul meu Egizio!

Letiţia rostise numele acesta, cuprinsă de o ciudată înfrigurare şi se aruncă năvalnică în braţele iubitului, care o strânse duios la pieptul său, în vreme ce trupul ei feciorelnic rămase întins pe treptele acoperite cu muşchi.

Brigandul se aplecă şi sărută buzele tremurânde de dor ale frumoasei copile.

În aceeaşi clipă însă, ea se desprinse din braţele lui, sări aproape

supărată şi rămase în picioare, cu braţele încrucişate peste piept, la câţiva paşi de bisericuţă.

— Nu mă săruta astfel, Egizio, strigă ea. Te implor… nu pot îndura sărutările acestea!

— Letiţia!

Cu această exclamaţie, Egizio Ettore alergă la ea, dar când îşi ridică mâinile, pentru a o cuprinde din nou în braţe, Letiţia se uită la el cu priviri atât de rugătoare, încât mâinile îi căzură, deodată, ca de plumb, de-a lungul trupului.

— Madona mea, zise el, cu un glas atât de dulce, încât nu mai avea în el parcă nimic pământesc, oare nu vrei să-mi asculţi odată rugămintea? Oare nu vrei să fii, în sfârşit… soţia mea?

— Soţia ta! repetă Letiţia, ca în vis. Soţia ta!

— Letiţia, oare nu mă iubeşti? continuă Egizio şi îi cuprinse mijlocul. Spune-mi, iubito, oare nu mă iubeşti mai mult decât orice pe acest pământ? Vezi tu, Letiţia mea, amândoi suntem atât de nefericiţi, că ne lipseşte legătura aceea, care-i uneşte pe oameni mai mult decât orice… ne lipseşte legătura bisericii. Crede-mă însă, iubita mea că binecuvântarea preotului nu este întotdeauna şi aceea a Cerului… or, binecuvântarea Cerului o avem, Letiţia, căci, spune tu singură, ar fi făcut Cerul să ne găsim, într-un chip atât de neobişnuit, dacă n-ar fi vrut să fim unul al altuia?

— Nu vorbi de Cer, Egizio, şopti Letiţia. Noi doi am pierdut dreptul de a vorbi de Cer, am pierdut dreptul de a mai nădăjdui la El.

— Nu este adevărat, strigă Egizio Ettore şi chipul lui ars de soare, fu adumbrit de un nor întunecat. Binecuvântarea Cerului, aceea pe care o împart preoţii acolo, jos, fireşte că pe aceasta n-o avem. În schimb însă, noi am şi găsit fericirea cerească, fiindcă ce este dragostea, dacă nu o fericire cerească.

— Da, dragostea este fericirea cerească, răspunse Letiţia, dar numai dragostea, care se poate arăta liberă şi mândră în faţa oamenilor. Vai, Egizio… ruşinea mă împiedică, dar altfel ţi-aş spune ce s-a petrecut în sufletul meu, în timpul din urmă.

— Vorbeşte, Letiţia mea… spune-mi totul… Dar la drept vorbind eu bănuiesc ce ai vrea să-mi spui. Nu-i aşa că viaţa acesta împreună cu mine ţi-a devenit de neîndurat, viaţa aceasta, care este jumătate rai şi jumătate iad?… Vai, Letiţia mea, ştii tu ce simt eu noaptea, când mă

zgribulesc la picioarele tale şi tu… tu eşti întinsă în faţa mea, atât de frumoasă… Şi eu nu îndrăznesc nici măcar să-mi întind mâna după tine! Îmi eşti dragă Letiţia şi de aceea cinstea ta este singurul lucru pe care-l mai stimez în lumea aceasta.

— Şi totuşi, iubitule, cuvintele tale îmi trădează îndeajuns grelele lupte, pe care eşti silit să le dai cu tine însuţi, suspină Letiţia. Îmi dau bine seama că nu mai putem trăi aşa… Tu nu mai poţi şi… poate că eu pot şi mai puţin decât tine… căci eu te iubesc, Egizio… te iubesc nu numai cu sufletul, dar te doresc, întocmai după cum doreşte floarea rouă şi valurile mării razele soarelui de dimineaţă. Crezi tu că eu dorm, când îmi închid ochii, când stau nemişcată în firida din bisericuţă? Nu, Egizio, şi eu stau de veghe, deoarece teama nu mă lasă să aţipesc. Nu tu eşti acela, de care mă tem, ci de dorul propriei mele inimi, de văpaia care clocoteşte în mine, de ea mă tem, de ea tremur veşnic. Şi de aceea Egizio, am luat o hotărâre, pe care nu ţi-o pot împărtăşi, decât cu inimă sângerândă.

— O hotărâre? exclamă brigandul. Dumnezeule, dar oare ce-mi va fi dat să aud?

— Da, scumpul meu Egizio, am luat o hotărâre plină de urmări, dar ea va fi spre mântuirea noastră a amândurora.

— Vorbeşte!… Vorbeşte! o zori brigandul. Ce ai hotărât, Letiţia mea?

— Să-mi iau rămas bun de la tine! sună glasul stins al frumoasei copile.

Egizio păli, se clătină, îşi apăsă amândouă mâinile pe inimă. În clipa următoare însă alergă la ea, o cuprinse în braţe şi fugi cu ea pe trepte în sus.

Un râs ciudat îi ieşi de pe buze.

— Şi tu crezi, zise el, oprindu-se în uşa bisericuţei, şi tu crezi într-adevăr că Egizio Ettore ar putea să trăiască fără tine?… Egizio fără Letiţia lui?… Fără îngerul său păzitor?… Nu, Letiţia, chiar dacă ar trebui să te ţin prizonieră şi tot nu te-aş lăsa să pleci! Nu trebuie să mă părăseşti, iubito… logodnica mea… spune-ţi cum vrei, numai nu mă părăsi!

El o strânse la piept cu atâta putere, încât faţa credea că Egizio voia să-i stoarcă sufletul din piept şi o sărută cu o patimă care o făcu pe Letiţia să se cutremure şi care totuşi îi umplu toată făptura de un

simţământ nespus de dulce.

— Lasă-mă!… lasă-mă, îngână ea. Ai milă de mine!… Nu te pot asculta… Preotul nu ne-a binecuvântat… Iar oamenii le dispreţuiesc pe femeile care trăiesc cu un bărbat, fără ca unirea lor să fi fost binecuvântată de biserică… Cruţă-mă, Egizio… Ai milă de mine.

— Oamenii te dispreţuiesc, fiindcă eşti tovarăşa lui Egizio Ettore, răspunse brigandul. Crezi tu că aceia, la a căror părere ţii atât de mult te vor crede că nu mi-ai fost nimic mai mult, decât o tovarăşă de pribegie? Nefericito, dacă aceasta este credinţa ta, atunci îţi voi deschide ochii şi te voi face să-ţi dai seama că, oamenii au despre semenii lor o părere mult prea rea, pentru a admite că ar fi cu putinţă ca o fată ca tine şi un bărbat ca mine, să trăiască singuri, pe vârful Fontanellei, fără ca dragostea lor să fi fost încoronată prin unirea întregii lor făpturi. Ei nu vor crede niciodată că tu ai putut rămâne ceea ce ai fost, numai o prietenă a mea, atât şi nimic mai mult. Vai, Letiţia, în ceea ce crezi tu, nu este decât o nălucă, o fantomă ieşită dintr-un creier înfierbântat prea mult… În faţa oamenilor, Letiţia mea, nevinovăţia ta a fost demult judecată, osândită. De aceea, să nu fim asemenea nătărăului, care stă în faţa unui izvor cristalin şi nu bea, numai fiindcă se teme că cineva ar putea trece prin pădure şi l-ar vedea… Ascultă-mi rugămintea, Letiţia mea şi nu mai lăsa să ne chinuim unul pe altul. Priveşte cum lucesc stelele pe cer, mai argintii decât oricând… Ele s-au împodobit pentru noi doi… Luna, care tocmai trece prin nori, să fie martorul mut al fericirii noastre… N-auzi tu oare susurul frunzelor?… Este imnul de slavă al dragostei, pe care ni-l cântă pădurea… Stâncile majestuoase vor fi musafirii noştri… Toţi şi toate să fie binevenite, la celebrarea fericirii lui Egizio Ettore!

Egizio voi s-o cuprindă din nou în braţe.

Dar cu o mişcare neaşteptată, Letiţia se feri şi alergă în goană nebună până la marginea unei stânci, sub care adâncimea era atât de mare, încât fundul de abia i se putea zări.

— Da, te iubesc, Egizio, strigă ea, te iubesc mult mai mult decât se poate tălmăci în cuvinte. Sunt gata să împart cu tine orice grijă, orice nevoie, dar mai mult decât o prietenă nu-ţi pot fi în situaţia noastră de astăzi. Jură-mi că mă vei lăsa să plec, sau de nu…

— Letiţia, iubita mea, ai milă de mine şi nu mă sili să fac acest groaznic jurământ.

— Sau juri, strigă Letiţia, în prada unei enervări, care era aproape de nebunie, sau dacă nu mă arunc în prăpastie!

— Aşadar, nu ţi-e milă de mine? Atunci nu m-ai iubit niciodată!

— Egizio, în clipa aceasta poate că te iubesc mai mult decât oricând şi tocmai prin aceasta îţi dovedesc că sunt vrednică de dragostea ta.

Letiţia se apropie şi mai mult de marginea fioroasei adâncimi. O singură mişcare, un singur pas şi se prăbuşea în abis.

Atunci Egizio Ettore căzu în genunchi şi îşi acoperi faţa cu amândouă mâinile.

Lacrimi mari, amare i se prelingeau printre degete, în acelaşi timp însă, buzele lui îngânară:

— Îţi jur Letiţia, îţi jur, făgăduieşte-mi însă un singur lucru…

— Tot ceea ce vrei, iubitule, răspunse Madona din Saint-Étienne, apropiindu-se acum de brigand, cu ochii năpădiţi de lacrimi.

— Făgăduieşte-mi, Letiţia că te vei înapoia la mine, de îndată ce voi fi găsit putinţa de a te face soţia mea, atât în faţa oamenilor, cât şi a lui Dumnezeu.

— Sărmanul meu Egizio, dar cum crezi tu să găseşti o asemenea putinţă? Care este preotul, care-ţi va asculta rugămintea? Toţi te dispreţuiesc, toţi te blestemă, niciunul nu va voi să binecuvânteze unirea noastră.

— Dar dacă, totuşi s-ar întâmpla? zise Egizio Ettore, cu glasul stins. Dacă totuşi aş izbuti să înmoi inima unui preot… jură-mi Letiţia că te vei înapoia la mine, de îndată ce vei primi chemarea mea!

— Îţi jur, Egizio! răspunse Letiţia, cu glasul înduioşat, deoarece felul de a vorbi al iubitului său îi trezi în suflet nădejdea că, poate tot va veni o zi, când va putea fi soţia lui Egizio Ettore. Oriunde m-aş găsi, un singur cuvânt din partea ta, care să-mi spună că preotul mă aşteaptă şi voi lăsa totul, voi şti să rup orice lanţ care ar căuta să mă oprească, voi şti să trec peste orice piedică, pentru a alerga la tine. Da, voi veni la tine, scumpul meu Egizio, voi veni la tine şi atunci…

— Atunci vei fi soţia mea! strigă brigandul, luându-şi iubita în braţe.

Acum Letiţia nu se mai feri de sărutările lui, ci i le înapoie cu acea nespusă bucurie, pe care o simt numai oamenii, care presimt fericirea cea mare.

Razele argintii ale lunii căzură pe stânca din jurul piscului Fontanella, pe care stăteau cei doi îndrăgostiţi. Luna îşi lăsă mantia de raze peste cei doi, peste bărbatul care suspina, peste femeia care plângea încet şi stelele luceau atât de vioi, încât ai fi crezut că ridică un imn de slavă unirii acestor două inimi atât de curate.

— Şi acum nu mai plânge, iubitule, zise Letiţia, mângâind buclele mătăsoase ale brigandului, şi sărutându-i lacrimile din ochi, ci uită-te la mine cu privirile tale clare. Aşa sunt eu obişnuită să mă privească Egizio Ettore. Lasă-mă să-ţi mai sărut şi această ultimă lacrimă, care-ţi străluceşte pe obraz. O sorb cu nesaţ, ea îi va da sângelui meu veşnica credinţă pentru tine.

— Şi pe urmă vei pleca de la mine? întrebă brigandul, cu vocea stinsă. Pe urmă mă vei lăsa singur, în pustietatea aceasta înfiorătoare? Oare nu este îndeajuns de mare nenorocirea mea, că trebuie să fug de oameni, de toată societatea omenească, împotriva căreia trebuie să lupt şi pe care o urăsc atâta? Şi tu vrei să mă părăseşti acum, să mă laşi singur, singur de tot?

— Şi tu crezi oare, Egizio, zise ea, conducându-şi iubitul înc-o dată, până la treptele acoperite cu muşchi ale bisericuţei, crezi tu oare că mi-a fost tocmai atât de uşor să iau hotărârea aceasta? Vai iubitule, cât de greu a trebuit să lupt cu mine însumi, până când am luat-o! Dar a trebuit s-o iau. Şi crede-mă, Egizio, că aceasta este mai bine aşa, nu numai pentru dragostea noastră, ci chiar şi pentru tine, pentru siguranţa ta, căci de astăzi înainte Letiţia ta nu te va mai împiedica la fiecare pas. Tu trebuie să fii liber pe mişcările tale, căci astăzi tu eşti asemenea unui vânat încolţit. Astăzi trebuie să fii aici, mâine dincolo, tu nu ai un cămin, n-ai un adăpost stabil. Tu nu trebuie să uiţi de misiunea, pe care singur ţi-ai luat-o, printr-un sfânt jurământ. Gândeşte-te la vendeta ta, Egizio!

— Da, vendeta mea! murmură brigandul. Ai dreptate, Letiţia! Până când nu m-am răzbunat pe toţi aceia care m-au adus la pieire, care m-au necinstit, m-au făcut de batjocura lumii, până atunci Egizio Ettore n-are dreptul să se gândească la deplina fericire. Aşa grăieşte legea sfântă a vendetei, căreia ne închinăm toţi adevăraţii fii ai Corsicii şi eu nu pot, n-am dreptul să fac altfel. Adevăr grăit-ai, Letiţia mea. Pentru amândoi e mai bine aşa. Tu te vei duce de la mine, după cum ai venit, iar eu voi rămâne cu sufletul plin de dorul de răzbunarea,

care nu cunoaşte răzbunare… Este adevărat că atâta vreme, cât ta eşti lângă mine, nu pot urî cu toată puterea, cu care trebuie să-mi urăsc duşmanii. Când îţi privesc ochii cu priviri de înger, când îţi aud glasul dulce, ca murmurul unui izvor, mi se pare că Cerurile se deschid şi serafimii îmi cântă: „Iartă, ca să ţi se ierte şi ţie!” Or, eu nu pot ierta, n-am voie să iert, chiar dacă aş vrea, deoarece m-au necinstit, mi-au târât numele în noroi, m-au osândit pe nedrept şi un corsican nu poate ierta aşa ceva. Ah, lista mea neagră! S-o mai repet o dată, pentru a nu o uita! Fii de trei ori blestemat, Robert conte de Paris, Vampir al Corsicii! Şi tu, Fernando Hernez, sperjurule! Şi tu Francisca di Montenero, care ai păcătuit de două ori împotriva mea! Vincenzo Rossati, josnică creatură a Vampirului din Corsica. Leblanc, fecior netrebnic şi fără conştiinţă! Amedeo Feruccio, procurorul, care pentru un pumn de aur este gata să vândă chiar şi legea şi în sfârşit, prinţul Raymond de Paris, şeful casei, fratele contelui de Paris… toţi, toţi aceştia vor cădea pradă vendetei mele şi în curând va suna şi ziua scadenţei, în care vor trebui să-şi plătească poliţele date zeului răzbunării. Tu însă, Letiţia mea, nu trebuie să fii de faţă. Tu eşti zâna albă, eşti curăţenia întruchipată, eşti lumina… iar răzbunarea este neagră ca noaptea în care se zvârcoleşte şi loveşte. Da, du-te de aici! Nu este momentul ca făptura mea să stea alături de fiinţa iluminată a dragostei. De astăzi înainte voi avea ca tovarăş pe zeul răzbunării.

Chiar şi Letiţia însăşi se îngrozi când îşi ridică privirile şi se uită la bărbatul iubit. Egizio Ettore nu mai semăna a om. El părea să fie o făptură din altă lume, care luase înfăţişare omenească, numai pentru a sluji duhul răzbunării.

Ochii lui erau larg deschişi şi luceau fioros, mâinile lui erau întinse, ca pentru a pune mâna pe victimă; degetele i se încovoiaseră; muşchii întregului său trup, tremurau din pricina încordării, iar glasul său avea un răsunet, ca din lumea de apoi.

— Dar pe una, continuă Egizio Ettore, pe una am uitat-o! Lista mea neagră nu este încheiată! Răzbunarea mea o va lovi şi pe fata prinţului de Paris! Ea este cea mai proaspătă, cea mai tânără de pe lista datornicilor mei. Dar şi ea îşi are obârşia în familia care m-a nenorocit şi de aceea trebuie să pătimească şi ea. Şi chiar dacă ar fi o violetă, care creşte pe marginea drumurilor din pădure şi tot o voi călca în picioare!

Letiţia nu-şi dădea seama pentru ce se îngrozi deodată, pentru ce un fior de gheaţă îi străbătu trupul, din creştet până în tălpi.

O voce tainică îi spunea că prin acest ultim jurământ Egizio Ettore rostise ceva îngrozitor; fireşte însă că ea nu bănuia că acest ultim jurământ o privea pe ea, groaznicul jurământ de răzbunare, că ea era violeta, pe care brigandul îşi propunea s-o strivească în picioare.

— Ajunge, iubitule, zise ea, împreunându-şi mâinile în jurul gâtului lui. Noaptea aceasta încă să nu fii stăpânit de dorul răzbunării, ci de acela al dragostei. Capul meu să se mai odihnească o dată la pieptul tău, să mai dorm o dată, să mai visez o dată în apropierea ta, căci mâine, când soarele va risipi noaptea şi va scălda piscurile în razele lui aurii, va trebui ca inimile noastre credincioase să se despartă.

Şi cu aceste cuvinte îl trase duios, mai departe, spre uşa ruinei.

— Dar nu, strigă ea deodată, să nu intrăm în bisericuţă. Noaptea aceasta s-o petrecem aici, sub cerul înstelat. Luna să ne fie paznic, razele ei să ne lumineze somnul.

Egizio Ettore se aşeză pe treapta cea mai de sus. Letiţia se întinse alături de el. Ea îşi rezemă capul de genunchii lui, iar el îşi îngropă mâinile în buclele ei de abanos.

Brigandul se uită trist la chipul fetei care şedea acolo, în faţa lui, cu ochii închişi şi văzu mişcările regulate ale pieptului feciorelnic, pe care ar fi vrut atât de mult să-şi poată odihni capul înfierbântat. Doamne, ce crud se mai purtase soarta cu el! El o avea acolo pe frumoasa, fermecătoarea sa iubită şi totuşi, era silit s-o lase să plece.

Dar la drept vorbind, oare nu era ea numai a lui? Sufletul, gândirea, faptele acestei frumoase copile nu erau numai ale lui?

Dar oricât de mult se trudea el să se încredinţeze pe sine însuşi, că posesia sufletească a unei femei, trebuia în anumite împrejurări să-i ajungă unui bărbat, înfrigurarea, sângele său, care alerga nebuneşte prin vine, frigurile care îi luceau în ochi, trădau prea vădit că nu izbutea să se mintă singur.

Egizio îşi mărturisi, până în cele din urmă, că nu va putea fi fericit până când femeia aceasta nu-i va fi soţie, până când ea nu va fi a lui, cu trup, cu suflet.

Ceasurile trecură unul după altul, Letiţia adormi. Egizio însă nu închise nicio clipă ochii, cu care se uita necontenit la fermecătoarea apariţie din braţele sale.

Şi atunci, în noaptea aceea liniştită, în noaptea premergătoare despărţirii, ispititorul veni lângă voinic şi-i şopti:

— Nu lăsa copila aceasta încântătoare să plece de lângă tine. Ţine-o bine. Ea nu se va supăra, dacă trezindu-se îşi va da seama că a fost a ta. Nu fi prost, toate femeile zic „nu”, pentru ca să înţelegi „da”.

O altă voce însă, îi şoptea şi ea:

— Nu te prăda singur, Egizio Ettore, de cea mai preţioasă comoară, pe care o ai pe acest pământ! Chiar dacă Letiţia se va despărţi trupeşte de tine, ea îţi lasă chezăşie pentru credinţa ei, propriul său suflet. Îngerul ei bun va fi veşnic în jurul tău, chiar când vei fi stăpânit de spiritul răsturnării tale. Ea nu te va ierta niciodată, dacă te vei folosi de somnul ei, pentru a o face a ta, căci este un suflet curat, care nu îngăduie târguieli cu cinstea ei. Şi de altfel, n-ai jurat că o vei lăsa să plece? Stăpâneşte-te Egizio, căci această stăpânire, care te chinuie astăzi, va fi fericirea ta de mâine!

Şi aşa se făcu ziuă şi Letiţia se trezi, fără să bănuiască lupta cumplită, care s-a dat în întreaga făptură a iubitului său, o noapte întreagă.

— Nu te despărţi aşa de mine, Letiţia mea, îi zise brigandul. Spune-mi, unde ai de gând să te duci? Vream să fiu măcar liniştit asupra destinului tău. Şi tu eşti singură pe lume. Unde vrei să fugi? Unde crezi că vei găsi un adăpost, Letiţia mea?

— Da, n-am cămin, n-am adăpost, răspunse frumoasa copilă, dar nu trebuie să te îngrijorezi. Acela care este hotărât să muncească, nu se poate să nu-şi găsească un acoperiş, sub care să se adăpostească.

— Aşadar, vrei să munceşti?… Mâinile acestea albe, moi, frumoase, să muncească pentru alţi oameni?

— Dar ce pot face? Trebuie!

— Te rog, însă, iubito, dacă eşti hotărâtă să-ţi câştigi pâinea zilnică cu sudoarea frunţii tale, te rog nu te îndepărta prea mult de mine, nu pleca din Corsica.

— Nu, iubitule, voi rămâne în apropierea ta, răspunse ea. Mă voi duce la Bastia, oraş mare, centru de negoţ, unde cred că se va găsi ceva de lucru şi pentru Letiţia ta.

— Aşadar, la Bastia te duci? Nu voi uita asta. Gândeşte-te însă necontenit la jurământul tău, Letiţia. Mi-ai jurat să te înapoiezi de îndată ce un preot va voi să facă din noi soţ şi soţie. Nu-i aşa, Letiţia

mea că nu te voi aştepta în zadar?

— Nu, Egizio! răspunse ea. Voi aştepta cu înfrigurare ziua în care voi fi chemată. Acum însă, rămâi cu bine sărmanul şi iubitul meu Egizio. Vai, nu pot să-ţi las nimic de la mine, nimic decât sfântul jurământ al dragostei mele. Inima mea este a ta, ţi-am dăruit-o prin jurământ. Niciodată, niciun bărbat nu va putea spune că a fost şi a lui. Sărută-mă încă o dată, scumpul meu Egizio.

Când brigandul îşi apăsă buzele tremurânde, pe gura frumoasei copile, aceasta se desfăcu din braţele lui, făcu un pas înapoi şi cu ochi scânteietori zise:

— Acum, după ce mi-ai mai sărutat o dată buzele, ascultă jurământul meu: Blestemat să fie acela, care va mai săruta buzele acestea după tine, de trei blestemat să fie! Şi acum, adăugă ea, cu un zâmbet forţat, poţi fi liniştit, iubitul meu. De-acum înainte nu mă va mai iubi nimeni, afară de tine, căci ca să mă iubească, ar trebui să mă sărute şi atunci sufletul lui ar fi blestemat. Şi acum, Egizio, însoţeşte-mă până în vale, până acolo, unde stâncile se împreunează aproape. Acolo să ne luăm rămas bun unul de la altul, cel din urmă rămas bun.

Egizio Ettore îşi cuprinse iubita pe după mijloc şi aşa porni cu ea în jos, de pe vârful Fontanellei.

Nici unul, nici altul n-aveau poftă de vorbă. Gândurile şi durerea stăpâneau sufletul fiecăruia din ei.

Deodată, Letiţia se aplecă şi culese o violetă de pădure, care creştea în iarbă.

— Ţine, zise ea, sărutând vioreaua şi apoi dându-i-o lui Egizio, ia această viorea, ca amintire de la mine. Nu-ţi pot dărui niciun giuvaer mai preţios; violeta aceasta însă, îţi vei aminti întotdeauna de Letiţia ta.

— O voi purta la inimă, răspunse brigandul, care după ce sărută şi el floricica, o vârî în sân.

— Iar dacă mă va ajunge cândva destinul, dacă voi fi pe patul de moarte, voi mai săruta o dată vioreaua aceasta şi voi muri pe buze cu binecuvântare, pentru Letiţia mea.

— Acum rămâi cu bine, iubitule şi Dumnezeu să te păzească! zise Madona din Saint-Étienne. Şi să ştii că aştept cu înfrigurare chemarea ta.

Atunci brigandul îşi mai îmbrăţişă o dată iubita şi ea se lăsă multă

vreme în prada sălbaticelor lui sărutări. Pe urmă, se desprinse duios din braţele lui şi zise:

— Trebuie, scumpul meu Egizio, trebuie, chiar dacă ar fi să mi se rupă inima de durere. Vei vedea tu însuţi că a fost mai bine aşa. Când ne vom revedea, vom putea privi fără ruşine, unul în ochii celuilalt. Dacă însă aş rămâne aici, atunci nu mi-aş mai putea ridica ochii la tine. Sfânta Madonă să te binecuvânteze şi să te apere… Tu rămâi al meu, îţi port chipul săpat în inimă.

În clipa următoare Letiţia dispăru după un colţ de stâncă.

Egizio Ettore urlă de durere ca o fiară, dar nu fugi după ea, căci îi jurase s-o lase să plece, ci îşi lipi fruntea fierbinte de piatra rece a stâncii, ţinându-se şi cu mâinile de ea, ca şi când ar fi căutat un sprijin, pentru a nu se lăsa stăpânit de ispita care-l îndemna să alerge după ea.

— Rămâi cu bine… rămâi cu bine! auzi el, din vale.

Când brigandul îşi ridică ochii, o văzu pe Letiţia coborând iute poteca… Iat-o pe Spinarea Dracului… Egizio tremură, văzând-o în locul acesta, atât de primejdios. Letiţia însă se opri în mijlocul punţii şi-i mai strigă o dată:

— Rămâi cu bine, iubitule!

— Gândeşte-te la jurământul tău! strigă, brigandul înapoi. De îndată ce voi găsi un preot, care să ne cunune, te voi chema şi atunci să nu întârzii, vino îndată!

— Da, voi veni îndată! răspunse ea şi în clipa următoare trecu peste primejdioasa punte.

Egizio o urmărea cu privirea, o vedea devenind tot mai mică, pe cărăruia care cobora în vale, apoi, când o pierdu din ochi, se întoarse şi porni încet, înspre bisericuţa lui.

De abia când ajunse acolo îşi dădu el seama ce pierduse în Letiţia.

Acolo auzise el pentru cea dintâia oară mărturisirea dragostei ei, acolo schimbaseră ei sărutările cele mai înfocate, acolo gospodărise Letiţia, câteva zile, scurte săptămâni.

Vai ce tăcut, ce singuratic era locul acesta acum!

Acum, de abia acum băgă el de seamă şi că mica bisericuţă nu era, decât o ruină, dărâmată pe jumătate, de abia acum observă el că zidurile cădeau, ferestrele erau sparte şi că în ceea ce el văzuse mai înainte o catedrală măreaţă – fiindcă îngerul lui bun locuia acolo – nu

era în realitate decât o grămadă de pietre şi moloz, printre care te mai puteai furişa, pentru a descoperi înăuntru, că ruina fusese cândva o Casă a Domnului.

Egizio Ettore se aruncă suspinând pe treptele altarului şi lacrimi amare îi năpădiră ochii, când deodată… visa oare, iarăşi, sau într-adevăr urechile îi erau izbite de sunete dulci, duioase?

Acestea erau sunetele de orgă, pe care le mai auzise o dată, atunci când făcuse cunoştinţă cu misteriosul locatar al subteranelor bisericuţei, cu acel tainic şi neînţeles moşneag, care se numise pe sine însuşi Electrus.

Nu, de data aceasta nu mai era vis, nu mai era un joc al închipuirii. Cântecul era aievea şi venea de jos, de undeva, puternic, dulce, îndurerat şi totuşi, mângâietor. Ai fi crezut că prin aceste sunete Electrus voia să-i trimită de acolo, din locuinţa lui subpământeană, alinarea inimii sale înţelegătoare, parcă voia să-i spună:

— Nu deznădăjdui, Egizio Ettore, căci nu eşti tocmai atât de singur!

Şi suspinele frumosului brigand deveniră din ce în ce mai slabe, căci sunetele de orgă erau asemenea unui balsam alinător, care ungea rănile din sufletul lui Ettore.

Deodată dulcea melodie se transformă în sunete sinistre, ca şi când acordurile line s-ar fi topit în stranii disonante şi brigandul înţelese şi de data aceasta graiul instrumentului subpământean.

— Aceasta este vendeta, de care Electrus vrea să-mi reamintească, strigă sărind în picioare şi punând mâna pe armă. Are dreptate, am tânjit prea multă vreme, nefăcând nimic împotriva acelora care trebuie să fie loviţi de răzbunarea mea. Să vedem, care este cel dintâi pe lista mea neagră? Contele Robert de Paris! Nu, rodul nu este încă îndeajuns de copt, voi aştepta până când va da bine în pârg! Fernando Hernez, spaniolul! Da, el va fi următorul! Să vedem deci, dacă acesta nu poate fi ajuns. El se ascunde în strălucitorul său palat din Ajaccio şi se crede sigur în dosul uşilor de fier şi în mijlocul armatei sale de lachei. Fără îndoială că a uitat cu totul de Egizio Ettore, pe care prin mărturia sa strâmbă, l-a trimis în Casa Iadului din Capul Pertusato. Ei bine, îl voi dezmorţi din dulcea-i trândăveală! Vai ţie, Fernando Hernez şi întregii tale case! Egizio Ettore, îngerul răzbunării, al vendetei, se apropie!

Sunetele orgii subterane însoţiră cu un „furioso” sălbatic, strigatul

de răzbunare al brigandului.

Cap. 26 – Trei vânători pe urmele lui Egizio Ettore

Micul, dar minunat aranjatul palat din Paris al prinţului Raymond, stătea de mulţi ani singur şi nelocuit, ca un om părăsit, care moare încetul cu încetul, fără ca cineva să se intereseze de el.

Ferestrele erau veşnic închise, jaluzelele erau lăsate, nimeni nu deschidea uşile, cel puţin pe acelea care răspundeau în faţă şi numai rareori se strecura pe poarta principală, un bătrân cu barbă albă, care era castelanul palatului.

Soarta aceasta o împărtăşeau însă toate bunurile prinţului Raymond de Paris, bunuri care fuseseră lăsate pe mâini străine, tot timpul cât prinţul călători prin străinătate, cu soţia sa Carmencitta.

Mulţi străini veniseră să bată la poarta palatului, pentru a-l întreba pe castelan, dacă palatul nu era de închiriat, deoarece mulţi ar fi vrut să poată locui în minunata casă a prinţului. Bătrânul castelan însă, răspundea veşnic la fel:

— Mă iertaţi, domnii mei, dar casa aceasta îşi aşteaptă stăpânul în fiecare zi!

Şi iată că în sfârşit, stăpânul casei venise şi era nespus de vesel.

Căci el nu venise singur, ci însoţit de o făptură drăgălaşă, care era fiica lui. Şi casa din Faubourg Saint Germain se schimbă, peste noapte şi dacă mai înainte o asemuisem cu un om părăsit, care se stingea pe nesimţite, acum trebuie, urmând asemuirea, să spunem că obrajii muribundului începuseră să se îmbujoreze din nou, că viaţa începuse să pulseze prin toţi porii săi.

Da, casa lua cu totul altă înfăţişare. Jaluzelele fură ridicate, iar în dosul ferestrelor se puteau vedea perdelele grele de mătase. Poarta cea mare de fier, cu vârfurile aurite se deschidea necontenit, iar în pragul uşii se iveau lacheii eleganţi ai prinţului, fumul ieşea pe hornuri, în curtea de serviciu era un zumzet, ca într-un stup de albine şi, într-un cuvânt, se vedea cât de colo că palatul mort mai înainte, adăpostea acum oameni şi încă oameni fericiţi.

Şi într-adevăr, prinţul Raymond era foarte fericit, căci i se îndeplinise dorinţa cea mai vie, aşa cum nici nu îndrăznise să nădăjduiască: El îşi regăsise copila, pe care o crezuse pierdută pentru

totdeauna, bătrâneţea lui se împodobise din nou cu tinereţea şi încă cu ce tinereţe strălucitoare!

Raymond trebuia să mărturisească, cum că fiica sa era de o frumuseţe într-adevăr rară, căci dacă n-ar fi băgat el de seamă aceasta, l-ar fi făcut să-şi deschidă ochii ceilalţi, care cădeau în admiraţie în faţa Letiţiei sale.

Acum însă nu mai exista Letiţia. Frumoasa înşelătoare nu voia să poarte numele acesta pe care-l ura atât de mult, numele aceleia, care – după cum pretindea ea – îi furase inima lui Egizio Ettore.

De aceea, chiar a doua zi după întâlnirea ei cu prinţul Raymond, ea veni la acesta şi-l rugă să-i dea voie, să-şi schimbe numele.

— Dar de ce, copila mea? întrebă prinţul, mirat. Letiţia este un nume frumos, istoric!

— Tată, răspunse frumoasa mincinoasă, aplecându-şi capul, în vreme ce obrajii i se înroşiră până peste urechi, aş vrea să rup cu tot ceea ce m-ar face să-mi reamintesc de trecut. Letiţia îmi zicea şi el, acela, la care nu trebuie să mă mai gândesc, dacă nu vreau să te înşel pe tine. De aceea, tată, te rog, spune-mi pe al doilea nume, pe care-l am, spune-mi de astăzi înainte, Gilda.

Prinţul nu-şi mai putea aminti bine, dacă pe vremuri îi dăduse fiicei sale şi un al doilea nume şi fiindcă găsi că motivul adus de ea, era foarte întemeiat, hotărî să-i spună din ziua aceea, Gilda.

Gilda, prinţesă de Paris se numea ea deci de acum înainte şi numele acesta fu în curând cunoscut în toată capitala Franţei, căci nimic nu se răspândeşte mai iute într-un oraş mare, ca numele unei femei frumoase, sau al unei fete fermecătoare.

La început prinţul Raymond nu se prea grăbi să reintre în societate, ba, dacă ar fi fost după el, ar fi preferat să trăiască cu copila sa, măcar un an-doi, în singurătate, retras cu totul de lume, pentru a putea cunoaşte mai bine caracterul copilului său. În chipul acesta ar fi avut şi mai mult prilej de a-şi repara greşeala săvârşită prin despărţirea atât de îndelungată de copilul său, ar fi putut să-i arate mai intens toată dragostea părintească pe care i-o purta.

Nu la fel se gândea însă şi Gilda. Acum, după ce înşelăciunea îi reuşise, după ce-l păcălise pe Raymond într-un chip atât de josnic şi se strecurase în inima lui, voia nu numai să fie copilul adorat al părintelui sân, ci voia să-şi joace într-adevăr rolul însemnat ce se

cuvenea unei fiice a prinţului de Paris.

De aceea ea îl asaltă pe tatăl său s-o introducă în societatea pariziană şi cum, prinţul Raymond făcea el însuşi parte din floarea acestei societăţi, dorinţa Gildei fu îndeplinită în mai puţin de două săptămâni.

Pentru atingerea acestui scop, prinţul n-avea nevoie să facă decât câteva vizite cu fiica sa, să se arate cu ea de câteva ori în Bois de Boulogne, să invite pe câţiva membri din societatea pariziană la masă şi în câteva zile tot Parisul nu mai vorbea decât de prinţul Raymond şi de fermecătoarea sa copilă.

Între timp sosise iarna, anotimpul balurilor, al strălucitelor petreceri, al reuniunilor fermecătoare, care aparţin societăţii alese.

Atunci începură invitaţiile să nu mai lipsească de pe masa prinţului şi în curând Gilda se putea mândri de a fi, fără îndoială, regina balurilor.

Fiindcă toată lumea îi făcea curte, peste tot cei mai aleşi dintre cei aleşi ce adunau în jurul ei, frumuseţea ei era sărbătorită pretutindeni şi privirile ei aprindeau focul în inima tuturor bărbaţilor.

Şi într-adevăr, nu numai că era foarte frumoasă, dar avea şi o prezenţă de spirit uluitoare şi era de o drăgălăşenie, care subjuga de la prima privire.

Gilda fusese crescută foarte simplu. Tatăl său fusese un beţiv, afară de aceasta un om grosolan şi incult, deci, de la el n-avea ce învăţa. Gilda ştiuse însă să-şi facă singură educaţie, citind mult, chiar foarte mult şi adeseori cărţi, care nu cad decât la un secol o dată în mâinile unei fete din clasa ei socială. Afară de aceasta mai avea şi un dar de asimilare, nemaivăzut.

Îi era îndeajuns să vadă o singură dată ceva, pentru ca apoi să poată face şi ea acelaşi lucru, întocmai după cum îl făcuse acela, care-i slujise drept pildă.

Toate manierele societăţii alese le învăţase în câteva săptămâni, un simţământ special o ajuta să ştie ce trebuie să facă şi ce nu, şi afară de aceasta, era îndeajuns de deşteaptă să nu se amestece în discuţii, pe care nu le cunoştea, ci să aştepte liniştită până când se trecea la un alt tărâm unde ea era acasă.

În asemenea împrejurări Gilda zbura ca un fluturaş, din floare în floare, din petrecere în petrecere, din bal în bal.

Firește că în sinea sa prințul Raymond era fericit să constate succesele fiicei sale. În acelaşi timp însă se şi temea ca în chipul acesta să nu-i fie răpită prea de timpuriu.

Cât de îndreptăţită era această teamă a nobilului prinţ se dovedi în curând, în decursul unei dimineţi, care pentru casa sa fu plină de cele mai felurite întâmplări.

Prinţul Raymond tocmai luase cafeaua cu lapte şi credincios obişnuinţei sale, se retrăsese în bibliotecă, când unul din servitori îi anunţă pe contele Aristide Lamotier.

Câteva minute mai târziu apoi, tânărul şi elegantul cavaler intră în biblioteca prinţului de Paris. Contele era un om căruia natura nu-i precupeţise niciunul din darurile sale, care fac ca anumiţi bărbaţi să aibă mare trecere la femei.

Contele de Lamotier era înalt şi bine făcut, avea un cap destul de expresiv, ochi îndrăzneţi, o mustaţă mică şi un renume de om curajos. Tot Parisul ştia că avusese până atunci vreo câteva dueluri, din care ieşise învingător şi că contele Aristide de Lamotier nu se sfia să primească nici un fel de duel, chiar dacă ar fi fost vorba de o luptă cu unul din cei mai renumiţi spadasini ai lumii.

În altă privinţă, contele de Lamotier intrase de curând de abia în stăpânirea unei averi nemărginite, pe care o moştenise de la părintele său.

În asemenea împrejurări, oricine îşi poate închipui că nu era tată să nu dorească să-l ştie pe contele de Lamotier ginerele său.

— Fii binevenit, dragă conte, zise prinţul de Paris, mirat de a-l vedea în casa sa la o oră atât de matinală. Fără îndoială că trebuie să fie vorba de o chestiune foarte importantă, căci altfel n-ai fi venit să mă vezi la un timp atât de neobişnuit.

— Prinţe, răspunse Aristide de Lamotier, înclinându-se în faţa venerabilului prinţ, într-adevăr, chestiunea care m-a împins să vă vizitez la o oră atât de nepotrivită, este de o însemnătate covârşitoare. Cred însă, că ar fi mai bine dacă v-aş vorbi de-a dreptul şi fără nicio introducere, despre scopul venirii mele aici. Ei bine, prinţe, aflaţi că o iubesc pe fiica dumneavoastră şi prin aceasta vă rog să-mi acordaţi mâna ei.

Prinţul Raymond se sperie grozav când auzi aceste cuvinte, deoarece el nu se aşteptase să fie silit atât de iute să se despartă de

Gilda. Totuşi prinţul Raymond de Paris era un om prea drept şi un părinte prea bun, pentru a refuza scurt pe un tânăr, care poate că-i era drag copilei sale.

— Conte, zise el, Gilda este încă prea tânără şi vei înţelege şi dumneata că…

— Vă rog să mă iertaţi, prinţe, îl întrerupse contele, dar tocmai tinereţea este vârsta, care îndreptăţeşte dragostea.

— Dar… fiica mea te iubeşte? întrebă prinţul. Ai căutat să dobândeşti o asigurare din acest punct de vedere?

— Nu, răspunse Aristide de Lamotier. Ca om de onoare, era de datoria mea să vă cer dumneavoastră mai întâi îngăduinţa de a-mi putea procura această asigurare.

— Bine, conte, procură-ţi-o! răspunse prinţul. Cere să vorbeşti cu fiica mea şi dacă Gilda te iubeşte… atunci îmi vei fi binevenit.

Câteva minute mai târziu contele Aristide de Lamotier fu anunţat Gildei şi cum fata nu era tocmai nepregătită la această vizită, deoarece din purtarea contelui la balul din ajun, ea pricepuse că Lamotier îi va cere mâna, îl şi primi îndată.

La intrarea lui Lamotier în odaie frumoasa mincinoasă şedea într-un scaun fără picioare, din acelea care se leagănă şi trupul său fermecător se vedea în toată frumuseţea lui, prin ţesătura subţire a mătăsii.

Un fior de admiraţie îl cutremură pe voinicul conte, când zări acest trup.

În realitate el era îndrăgostit nebuneşte de frumoasa mincinoasă, deşi Gilda însă nu-i dăduse până atunci niciun fel de dovadă de simpatie.

Zi şi noapte el nu se gândea decât la ea şi de dragul ei era gata să renunţe la viaţa liberă pe care o trăise până atunci.

— Prinţesă Gilda, strigă el, după ce servitorul închise uşa în urma sa şi se îndepărtă, îngăduie-mi să-ţi sărut mâinile şi să-ţi spun bună dimineaţa.

Gilda se ridică de pe scaunul cu leagăn în care şezuse, îşi rândui puţin buclele resfirate în timpul legănatului, apoi se îndreptă înspre elegantul său vizitator şi îi întinse mâna.

Simţind mâna ei în mâna sa, Lamotier nu-şi mai putu stăpâni avântul pătimaş al inimii şi zise cu glas şoptit, fără a da drumul mâinii

fetei:

— Gilda, mai e nevoie să-ţi spun pricina vizitei mele? Cred că ai citit demult în ochii mei, focul pe care dumneata l-ai aprins în sufletul meu! Gilda, te iubesc, te ador, Gilda fă-mă omul cel mai fericit de pe acest pământ şi primeşte să fii soţia mea.

— Conte, răspunse ea, trăgându-şi încet mâna din mâna contelui, tot ceea ce-ţi pot spune în clipa aceasta este că nici un alt bărbat n-a pătruns în inima mea mai mult ca dumneata!

— Îţi mulţumesc, Gilda, îngână de Lamotier, fericit, îţi mulţumesc pentru aceste cuvinte… Aşadar, îmi dai voie să nădăjduiesc?

— Pardon, conte, eu ţi-am spus că nici un alt bărbat n-a pătruns în inima mea mai mult ca dumneata, aceasta înseamnă că toţi sunteţi încă pe acelaşi plan, că pentru mine toţi sunteţi la fel, niciunul necumpănind mai greu decât celălalt. Căci trebuie să ştii că nu eşti singurul… Mai sunt câţiva, dintre care doi sunt chiar prieteni de-ai dumitale.

Aristide făcu un gest de uimire şi chipul lui deveni trist.

— Vezi, conte, că sunt sinceră, continuă Gilda. Aş fi putut să-ţi răspund într-un fel, care să-ţi taie orice nădejde de a face din mine vreodată soţia dumitale, dar aceasta n-ar fi fost adevărat. Dumneata conte de Lamotier poţi avea tot atâta nădejde ca şi căpitanul Rémi Neuville, ca şi baronul Lamberg.

Iar când contele tăcu, mai mult abătut, decât uimit, deoarece aflase că va avea de luptat cu doi potrivnici care nu erau de dispreţuit, Gilda continuă, cu un zâmbet plin de înţeles:

— Nu este vina mea, dacă în acelaşi timp trei nobili cavaleri s-au apucat să-mi ceară mâna. Aş dori însă să nu supăr, să nu pricinuiesc durere niciunuia din ei, căci astăzi nu pot şti încă, dacă mai târziu nu-l voi prefera pe unul, în paguba celorlalţi, ceea ce ar fi nedrept! În orice caz, nu mă voi mărita decât cu acel bărbat care va fi gata să îndeplinească o condiţie pe care o voi pune!

— O condiţie? exclamă contele, aproape bucuros. Spuneţi, care este această condiţie şi fiţi încredinţată că, dacă mi-aţi cere să aduc cerul pe pământ, nu ştiu dacă l-aş aduce, dar în orice caz, aş încerca.

— Aşadar, vrei să auzi care este condiţia mea?

— Da, Gilda, te rog spune-mi-o!

— Trebuie să ştii însă că odată ce ai auzit condiţia mea, trebuie s-o

şi îndeplineşti, sau, după cum ai spus singur, să cauţi măcar s-o îndeplineşti, căci la aceasta te obligă onoarea dumitale de nobil. Aşadar, îmi dai cuvântul dumitale de onoare că, timp de trei luni de zile vei sta cu totul la dispoziţia mea? Adaug, domnule conte că, serviciile pe care ţi le voi cere, sunt numai chestiuni de onoare, de cavalerism.

— Orice ar fi, Gilda, strigă contele, te voi sluji mai credincios decât a slujit vreodată vreun cavaler medieval pe aleasa inimii sale. Acum însă te rog vorbeşte, nu mă mai chinui!

— Voi vorbi, răspunse Gilda, căci aud zgomot de paşi prin apropierea uşii. Fără îndoială, că este căpitanul Neuville şi baronul Lamberg – glasul Gildei deveni aproape solemn. Vă voi destăinui taina mea, la toţi trei deodată.

Uşa se deschise şi cei doi tineri nobili intrară în odaie. Unul din ei era de statură mijlocie, expresiv, puternic, totuşi, fără a fi lipsit de oarecare mlădiere în trup. Uniforma cu fireturi de argint se potrivea de minune la înfăţişarea sa de războinic, care nu cunoaşte teama.

Căpitanul Rémi Neuville era şi el urmaşul unei nobile familii franţuzeşti. El descindea după mamă, din faimosul Traiville, care sub Richelieu fusese comandantul muşchetarilor regelui şi fără îndoială că Rémi Neuville, era un vrednic urmaş al predecesorilor săi, deoarece, cu toate că n-avea încă decât douăzeci şi şapte de ani, spada lui trecea drept una din cele mai renumite ale Franţei.

Rémi Neuville purta părul tăiat în pene, iar mustăţile cu vârfurile ridicate în sus, ca două vârfuri de suliţe.

Însoţitorul tânărului căpitan era baronul Otto Lamberg, care se îndreptă şi el înspre Gilda.

Acesta nu avea o nobilime tocmai atât de veche, ca ceilalţi. Lipsa aceasta însă era înlocuită printr-o avere nemăsurată, care-i îngăduia să ducă o viaţă foarte liberă şi să-şi satisfacă toate capriciile.

Unul din strămoşii baronului Lamberg, austriac de origine, ştiuse să se folosească de războaiele napoleoniene, pentru a aduna o avere foarte mare şi pentru a-şi cumpăra chiar şi titlul de baron, în noua sa patrie, Franţa.

Cu un zâmbet fermecător, Gilda întinse mâna pe rând, celor doi noi sosiţi, iar apoi cu o mişcare graţioasă a mâinii, îi invită să ia loc în fotoliile de mătase, ce se găseau prin odaia bogat mobilată, care

alcătuia budoarul prinţesei.

După ce căpitanul Rémi Neuville şi baronul Lamberg strânseră călduros mâna contelui da Lamotier, cu care erau prieteni mai demult, luară loc pe scaunele arătate de Gilda.

Fireşte că în tot acest răstimp, fiecare din ei se uita nedumerit la ceilalţi doi, întrebându-se ce vânt îi aducea la o oră atât de neobişnuită în vizită la prinţesă.

Gilda se trântise iarăşi în scaunul cu leagăn, pe care-l puse în mişcare cu atâta graţie, încât cei trei admiratori rămaseră ca fermecaţi în faţa scenei.

— Domnii mei, zise Gilda, uitându-se cu o ironie de abia stăpânită, de la unul la altul. Sunt încântată de a vă vedea pe toţi trei adunaţi la mine şi bucuria mea este cu atât mai mare, cu cât ştiu că aceeaşi pricină v-a îndemnat pe toţi trei să mă căutaţi în dimineaţa aceasta. Căci, domnii mei, fiecare din dumneavoastră mi-a spus, în cuvinte felurite că mă iubeşte şi că ar dori să mă ştie soţia sa.

Cei trei bărbaţi rămaseră foarte uimiţi, fiecare din ei exprimându-şi însă altfel uimirea. Aristide de Lamotier se încruntă, căpitanul Neuville îşi lovi pintenii unii de alţii, iar în jurul buzelor baronului Lamberg un zâmbet de încurcătură se înfiripă pentru câteva clipe.

— Ei bine, domnii mei, continuă Gilda, nu poate fi decât o cinste pentru mine, de a mă şti dorită deodată de trei cavaleri atât de distinşi ca dumneavoastră, cred însă că vă daţi seama şi dumneavoastră că în cel mai fericit caz, îl pot urma numai pe unul din dumneavoastră, pot fi soţia numai a unuia din dumneavoastră, nu însă a tuturor.

— Fără îndoială! încuviinţă Lamotier.

— Aveţi dreptate, prinţesă! întări şi căpitanul Rémi Neuville.

— Fireşte însă, zise şi baronul Lamberg, că fiecare din noi ar vrea să fie cel fericit.

— Unul dintre dumneavoastră va fi în orice caz, domnii mei, răspunse frumoasa mincinoasă, fără a şovăi, fie chiar şi numai o clipă. Vă mărturisesc însă că nu mă pot hotărî, aşa ca una ca două, pentru niciunul din dumneavoastră şi aceasta din simplul motiv: că toţi trei îmi sunteţi deopotrivă de prieteni şi nu ştiu pe care din dumneavoastră să-l prefer, în paguba celuilalt. Trebuie să vă mai mărturisesc însă că în niciun caz nu m-aş mărita ca un bărbat care n-ar îndeplini o condiţie pe care o pun eu şi pe care vă o voi comunica

acum şi dumneavoastră. Trebuie să ştiţi, domnii mei că eu am un duşman…

La auzul acestor cuvinte, cei trei cavaleri săriră toţi deodată de pe scaunele lor şi fiecare, în felul lui, căută s-o asigure pe Gilda că ar fi pentru el o plăcere cu totul deosebită să-l poată distruge pe acest duşman al ei.

— Vă mulţumesc, domnii mei, strigă Gilda, întorcându-se râzând înspre cei trei adoratori ai săi, vă mulţumesc pentru făgăduielile dumneavoastră solemne. În orice caz, asta este ceea ce aşteptam de la dumneavoastră. Vă rog însă să luaţi loc, deoarece chestiunea trebuie pusă la cale cu mult sânge rece. Eu vă voi povesti cum stau lucrurile, iar dumneavoastră veţi hotărî, ce trebuie să se întâmple. Aflaţi, domnii mei, continuă Gilda, după ce cei trei admiratori se aşezară iarăşi în jurul ei, că vă cer într-adevăr să mă scăpaţi de duşmanul acesta. Simt însă că este de datoria mea să nu vă ascund că veţi avea de-a face cu un om foarte primejdios.

— Chiar dacă ar fi însuşi Necuratul, strigă Aristide de Lamotier, tot m-aş măsura cu el şi nu cred că mi-ar scăpa.

— Chiar dacă ar fi cel mai bun spadasin din lume, exclamă Neuville, tot mi-aş încrucişa spada cu el şi credeţi-mă că n-aş fi învins!

— Chiar dacă omul acesta ar avea puteri supraomeneşti, întări şi baronul Lamberg, tot nu aş refuza de a mă lupta cu el şi sunt încredinţat că din măsurarea puterilor noastre, eu aş ieşi învingător.

— Domnii mei, reluă Gilde, şi pe trăsăturile feţei sale se putea citi deodată o seriozitate aproape îngrijorătoare, vă sfătuiesc să nu nesocotiţi pe omul împotriva căruia voiţi să porniţi. Omul, despre care v-am vorbit şi pe care-l urăsc, poate fi pentru dumneavoastră mai primejdios decât un regiment întreg de soldaţi bine înarmaţi, deoarece este curajos, foarte îndrăzneţ, iscusit şi nu se sperie de nimeni şi de nimic. În acelaşi timp însă, mai este şi un om pe care nu-l veţi putea prinde cu atâta uşurinţă, deoarece locuieşte peste tot şi nicăieri, adică, totuşi, într-o fortăreaţă, care însă nu poate fi asediată cu succes.

Pentru cei trei tineri cavaleri, duşmanul acesta, devenea din ce în ce mai misterios.

— Mai departe trebuie să ştiţi că este un om pe care autorităţile corsicane l-au căutat până acum în zadar, continuă Gilda. N-are nici măcar un cal şi totuşi, este mai iute decât cel mai bun armăsar de pur

sânge arab. De abia apare pe undeva, că şi dispare, nu are niciunde un adăpost stabil şi totuşi, îl poţi întâlni peste tot şi mai ales acolo, unde te aştepţi mai puţin. N-are decât o singură puşcă, dar moartea pe care o răspândeşte el este mai sigură decât cea răspândită de ghiuleaua unui tun.

— Prinţesă, strigă căpitanul Neuville, spuneţi-ne numele acestui om, căci dacă într-adevăr este o făptură din carne şi oase, atunci e omul cel mai vrednic de urmărirea noastră.

— Mai înainte de a spune numele lui, răspunse Gilda, vreau să vă mărturisesc cu ce a păcătuit împotriva mea, vreau să vă dau putinţa să înţelegeţi dorinţa mea, care şi aşa mă tem că vi se părea foarte ciudată. Omul acesta mi-a ucis pe cea mai bună prietenă a mea.

— Prinţesă! strigă atunci Aristide de Lamotier, dar atunci omul acesta este un ucigaş de rând, şi pe deasupra şi un laş, dacă a îndrăznit să se atingă de o femeie.

— Să nu vorbim deocamdată de laşitatea lui, răspunse Gilda. Că este însă un ucigaş, în privinţa aceasta nu mai încape nicio îndoială. Prietena aceasta, despre care v-am vorbit, nu era din clasa noastră socială, ci numai o fetişcană din popor, pe care însă totuşi o iubeam foarte mult şi de care mă lega o prietenie din cele mai sincere. Fata aceasta se numea Gilda Carazoni şi o cunoşteam încă de pe vremea când nu eram decât copii. Tatăl acestei Gilda Carazoni l-a supărat odată pe omul împotriva căruia trebuie să porniţi şi din răzbunare, omul acesta l-a ucis mai întâi pe bătrân, iar pe urmă, răzbunarea lui a lovit-o şi pe nevinovata copilă. Şi acum, domnii mei, vă rog să-mi spuneţi, care este hotărârea dumneavoastră?

— În ceea ce mă priveşte, răspunse căpitanul Neuville, pot să vă spun că eu îl urăsc de-acum chiar pe omul acesta şi că pentru mine, din clipa aceasta va fi o datorie de onoare de a răzbuna moartea nefericitei Gilda Carazoni, nevinovata dumneavoastră prietenă. Oriunde îl voi întâlni pe omul acesta, îl voi ucide fără niciun fel de milă.

— Nu, căpitane Neuville, nu vei face aceasta, strigă Gilda cu înfrigurare, sculându-se din scaunul său de leagăn, căci aceasta este partea cea mai slabă a însărcinării pe care vreau să v-o dau: doresc ca omul acesta să nu fie ucis, ci să-mi fie dat în mâini de viu. Din partea mea, n-aveţi decât să-l aduceţi la Paris, cum doriţi, legat de mâini şi

de picioare, sub pază severă, închis într-o cuşcă, întocmai ca o fiară sălbatică, cum vreţi. După ce mi-l veţi fi predat însă, nu vă veţi mai bate capul cu el, căci atunci voi şti eu să mă răzbun, căci în vinele mele curge sânge de spaniolă şi sângele spaniol este cel puţin tot atât de arzător, ca şi cel corsican. Şi acum, domnii mei, acela care mi-l va aduce pe omul acesta aici, la Paris şi mi-l va depune la picioare, acela care va îndeplini această grea sarcină, va fi cel ales, cu acela mă voi logodi chiar în aceeaşi zi, iar peste patru săptămâni de la logodnă voi fi soţia lui.

Spunând cu patimă aceste cuvinte, Gilda nu scăpă niciun prilej de a cerceta cu coada ochiului purtarea celor trei cavaleri şi spre deplina ei mulţumire văzu că aceştia de abia se mai puteau stăpâni de a nu cădea în genunchi în faţa ei, pentru a o asigura în cuvintele şi jurămintele cele mai sfinte că-i vor îndeplini dorinţa.

— Acum, după ce aţi aflat care este condiţia mea, îşi încheie Gilda cele ce avea de spus, termin, spunându-vă că pentru îndeplinirea ei vă dau trei luni de zile, începând de astăzi. Trei luni de zile mă voi socoti legată de dumneavoastră oricine mi-ar cere mâna în timpul acesta, îl voi refuza şi vă voi aştepta pe dumneavoastră domnii mei. După trei luni însă, îl voi alege pe acela dintre dumneavoastră care a ieşit biruitor din luptele care vă aşteaptă şi îmi va fi predat pe duşmanul meu. Dacă aceasta nu se va întâmpla, atunci niciunui din dumneavoastră nu va fi soţul meu.

— Prinţesă Gilda, strigă Aristide de Lamotier luând mâna albă a frumoasei mincinoase şi sărutând-o, nu mai rămâne decât să ne faceţi cunoscut numele duşmanului dumneavoastră şi să ne spuneţi cam unde poate fi el găsit. Puteţi fi încredinţată că mai înainte de a se fi împlinit cele trei luni, omul acesta va zăcea legat cobză la picioarele dumneavoastră.

— Fireşte că aşa se va întâmpla, strigă Rémi Neuville, însă fii sigură că eu voi fi acela care ţi-l va aduce pe duşmanul atât de mult urât!

— Nu este în obiceiul meu să vând pielea ursului, zise şi baronul Lamberg. Cred însă că însărcinarea pe care ne-ai dat-o, nu este deloc tocmai atât de primejdioasă, după cum s-ar părea la prima vedere. Să pun mâna pe un singur om şi dă-l aduc la Paris, este prea puţin pentru preţioasa răsplată ce-l aşteaptă pe învingător.

— Vă mulţumesc domnii mei pentru frumoasa hotărâre, pe care aţi

luat-o, reluă prinţesă. Şi acum aflaţi şi numele acestui duşman al meu, care nu vă poate fi cu totul necunoscut. Faima acestui nume a trecut şi în Franţa şi gazetele s-au ocupat în mai multe rânduri de el.

Privirile celor trei adoratori se aţintiră cu o încordare de nedescris pe buzele frumoasei dar falsei prinţese, căci de numele pe care aceste buze aveau să-l rostească, atârna aventura cea mai ciudată, cea mai puţin obişnuită a întregii lor vieţi.

— Omul pe care-l urăsc, strigă Gilda şi pieptul ei începu să se mişte deodată furtunos, iar făptura ei crescuse parcă, dându-i o înfăţişare de uriaş, omul pe care vreau să-l văd la picioarele mele, înfrânt, legat cobză, este… Egizio Ettore… banditul Corsicii!

Un strigăt de uimire şi de mirare se desprinse de pe buzele celor trei nobili.

— Aşadar, după Egizio Ettore, banditul, să alergăm noi?

Drace! dar ei îşi închipuiseră aventura aceasta cu totul altfel!

Ei crezuseră că este vorba de urmărirea unui nobil, a unui om din aceeaşi clasă socială cu ei, or, acum auziră că vor avea de-a face cu un simplu bandit, care colindă munţii.

De obicei, acest soi de răufăcători erau prinşi de poliţie. Iată însă că acum era vorba ca trei urmaşi ai unora din cele mai nobile familii franceze să pornească în urmărirea banditului. Asta ar însemna cam tot atât, ca să împuşti vrăbii cu tunul.

Dezamăgirea pricinuită de cuvintele Gildei nu întârzie să se arate pe chipurile celor trei cavaleri.

— Nu nesocotiţi primejdia care este legată de îndeplinirea condiţiei pusă de mine, zise Gilda, după o mică pauză, căci din toate punctele de vedere Egizio Ettore este un vrăjmaş vrednic de dumneavoastră. În omul acesta se întâlnesc darurile cele mai ciudate, în el trăiesc două firi cu totul deosebite. Astăzi este un hoţ de rând, mâine nobilul cei mai desăvârşit, astăzi răzbunător al cinstei sale jignite, mâine un nenorocit care atacă poştalionul, îl ucide pe postaş, pentru a-i sili pe călători să-şi golească pungile în mâinile lui. În orice caz, vă sfătuiesc, domnii mei, să fiţi cu cea mai mare băgare de seamă în îndeplinirea însărcinării ce vă luaţi, fireşte, dacă nu cumva acum, după ce aţi auzit că este vorba de Egizio Ettore, v-a trecut pofta de a vă mai supune dorinţei mele.

Aristide de Lamotier se îndreptă din tot trupul şi zise, cu hotărâre:

— În ce mă priveşte pe mine, te încredinţez că încă astăzi voi porni la drum, pentru a-ţi îndeplini dorinţa. Nicio trudă nu poate fi prea obositoare, nicio primejdie prea mare, dacă prin ea te pot câştiga pe dumneata, Gilda.

— Acelaşi lucru îl pot spune şi despre mine, prinţesă! zise şi Neuville.

— Iar pe mine, adăugă baronul Lamberg, amiaza nu mă va mai prinde la Paris.

Aceste cuvinte ale celor trei cavaleri dovedeau hotărârea lor nestrămutată de a înfrunta orice primejdie, pentru a-şi asigura inima frumoasei copile.

— Bine, domnii mei, reluă Gilda, acum nu mai rămâne, decât să vă spun unde-l puteţi găsi pe Ettore, cel mai vestit bandit al Corsicii. Ticălosul colindă Corsica de miazăzi, în apropiere de Bonifacio, şi anume, pe la Saint-Étienne-en-Corse, unde este satul lui de baştină. Se spune că ascunzătoarea lui ar fi undeva, pe lângă piscul Fontanellei. Aceasta nu este hotărât însă şi de aceea, vă sfătuiesc să nu vă lăsaţi păcăliţi de urme false, ci să scotociţi toată partea din spre miazăzi a Corsicii, de la Porto Vechio până la Ajaccio şi chiar mai sus. Ţin să subliniez însă că acela care-l va ucide pe Egizio Ettore, pierde orice drept la răsplata făgăduită; numai acela – repet aceasta – care mi-l va aduce viu, numai acela va câştiga stima, inima şi mâna mea.

Cei trei tineri admiratori se înclinară, dar nu văzură zâmbetul ciudat, triumfător, care încolţise în jurul buzelor ei.

— Acum, domnii mei, rămâneţi cu bine, mai zise Gilda, întinzând mai întâi mâna lui Aristide de Lamotier, pe urmă căpitanului Neuville şi la sfârşit baronului Lamberg, nădăjduiesc că nu vă veţi înapoia dezamăgiţi şi că peste trei luni de zile, timpul hotărât pentru îndeplinirea condiţiei pusă de mine, ne vom revedea toţi, mulţumiţi şi fericiţi! În vremea aceasta îmi voi da toată silinţa să mă gândesc la dumneavoastră trei cu o prietenie, cu o duioşie, cu o dragoste egală. De altfel, cred că ar fi mai bine ca niciunul din dumneavoastră să-numi trimită nicio ştire, până la aceea, care va avea ca scop să-mi vestească, cum că dorinţa mea s-a îndeplinit. Din alt punct de vedere, veţi face un mare serviciu şi autorităţilor corsicane, dacă veţi izbuti să-l faceţi inofensiv. În orice caz însă, vă cer ca nimeni să nu afle despre planurile noastre. Am vorbit unor oameni de cuvânt şi

nădăjduiesc că pot avea încredere în ei. Tocmai de aceea, continuă Gilda şi glasul ei luă o sonoritate aproape bărbătească, vă rog să-mi daţi cuvântul dumneavoastră că nu veţi destăinui nimănui pricina lipsei dumneavoastră din Paris, că nu veţi dezvălui nici chiar rudelor celor mai apropiate scopul călătoriei dumneavoastră în Corsica şi că asupra tuturor celor vorbite aici, veţi tăcea ca mormântul, până când nu vă voi dezlega eu de acest jurământ.

— Prinţesă, zise Aristide de Lamotier cu mândria omului conştient de valoarea sa, sunt un cavaler şi prietenii mei, căpitanul Neuville şi baronul Lamberg, la fel.

— Cum, sunteţi prieteni? exclamă Gilda, uimită. Eu credeam că vă cunoaşteţi doar din societate! Împrejurarea aceasta îmi era cu totul necunoscută.

— Da, răspunse căpitanul Neuville, o strânsă prietenie ne leagă de ani de zile şi tocmai de aceea, ni s-a dat şi o poreclă: Cei trei fraţi siamezi din Paris.

— O poreclă foarte amuzantă! râse prinţesa…

— Sau şi „cei trei nedespărţiţi” – adăugă contele de Lamotier.

— Sau, întregi baronul Lamberg, şi „cei trei pierde-vară” ai Franţei! Nădăjduiesc însă, prinţesă, că în curând vă veţi încredinţa că nu suntem tocmai aşa de pierde-vară, după cum ne crede lumea!

— Oricum ar fi, zise Gilda, sunt încredinţată că chestiunea care mă interesează se găseşte în mâinile cele mai bune şi că preţul pe care vreau să-l plătesc ca răsplată pentru îndeplinirea dorinţei mele, nu este prea mare. Acum înc-o dată, vă urez mult succes şi înapoiaţi-vă în curând la Paris, cu Egizio Ettore.

— Rămâi cu bine Gilda, zise contele de Lamotier, cu nobilă pasiune. Pentru prima oară în viaţa mea aş dori ca mie să-mi reuşească ceea ce prietenilor mei le va fi cu neputinţă să îndeplinească. Şi crede-mă că aceasta este cea mai mare jertfă pe care o pot aduce dragostei ce-ţi port.

— Eu îţi spun la revedere, zise baronul Lamberg, înclinându-se şi el, ca şi prietenul său, la revedere cu Egizio Ettore.

— În ceea ce mă priveşte, adăugă Neuville, eu mă voi dedica cu trup şi suflet însărcinării ce ne-ai dat, pentru trei luni de zile. Fii încredinţată însă, prinţesă, că după acest răstimp Corsica va fi scăpată de vestitul său bandit, chiar dacă Neuville nu s-ar pricepe să

mânuiască spada decât pe jumătate.

Cei trei nobili se îndreptară înspre uşă, acolo se mai înclinară o dată şi în clipa următoare părăsiră odaia.

În aceeaşi clipă dispăru şi zâmbetul de pe chipul Gildei, care luă o înfăţişare duşmănoasă şi în ai cărei ochi larg deschişi se putea citi o înfrigurare neţărmurită.

— Trebuie să pun mâna pe el, dacă nu vreau să fiu pierdută, exclamă frumoasa fată, cu glasul înăbuşit, şi aceşti trei proşti trebuie să mă ajute spre a-mi ajunge scopul. Da, Egizio, va trebui să te cuceresc, ca pe o cetate. Este adevărat că sunt departe de tine, dar am la îndemână o armată destul de bună, pe care o pot trimite pe urmele tale. Te voi smulge de lângă Letiţia ta, în lanţuri vei fi azvârlit la picioarele mele. Mâinile acestea însă îţi vor rupe lanţurile şi te vor ridica până la pieptul meu, unde trebuie să se odihnească frumoasa ta frunte. Odată aici, la Paris, îşi continuă Gilda convorbirea cu sine însăşi, în vreme ce se plimba prin budoar, cu paşi înfiguraţi, vei sfârşi prin a fi al meu, căci Egizio Ettore este asemenea florilor exotice, care dacă sunt scoase din pământul patriei lor, nu mai prind rădăcini în nici o altă glie şi se veştejesc, clătinându-se şi îndreptându-se după fiecare vânt. Dar eu, grădinarul iscusit, voi şti să-i dau sucul vieţii, aruncându-l în vâltoarea acestui oraş ar bogăţiei şi al plăcerilor, de unde îşi va suge o sevă nouă, pe care n-a cunoscut-o în munţii lui. Îl voi domestici eu pe acest sălbatic corsican, iar tu, Letiţia, rivala mea, îţi vei fi pierdut nu numai bogăţia şi strălucirea tatălui tău, dar şi pe alesul inimii tale, care după mine preţuieşte mai mult decât orice comoară de pe pământ. Egizio al tău va fi al meu, numai ai meu şi al nimănui altcuiva.

Cap. 27 – Cei trei fraţi siamezi din Paris

Aristide de Lamotier, Rémi Neuville şi baronul Lamberg coborau tăcuţi treptele acoperite cu covoare scumpe ale palatului, în care avusese loc convorbirea redată mai sus. Acum ajunseră în stradă, dar niciunul nu scosese încă vreo vorbă. Era pentru cea întâia oară în viaţa lor, că o neînţelegere îi despărţea. Fiecare din ei însă o iubea pe Gilda cu atâta patimă, o dorea ca soţie cu atâta râvnă, încât i-ar fi fost cu neputinţă să-şi poruncească tăcere puhoiului simţămintelor, pentru

a nu jigni celălalt sentiment, al prieteniei.

Într-adevăr, ea îi fermecase pe toţi trei şi toţi trei erau hotărâţi să se avânte într-o aventură, al cărei sfârşit nimeni nu-l putea prevedea.

Ajunşi în faţa portalului, ei nu se despărţiră, ci merseră mai departe, unul lângă altul.

Aşa ajunseră ei la capătul lui Faubourg Saint Germain, unde contele de Lamotier se opri deodată şi se adresă celorlalţi doi prieteni ai săi, cu următoarele cuvinte:

— Băieţi, nu mai merge! Pentru ce am fost noi prieteni o viaţă întreagă, pentru ca o singură zi să ne poată despărţi? Să fie deci totuşi adevărat că chiar şi între cei mai desăvârşiţi bărbaţi o femeie poate băga zâzania?

— Te rog, Lamotier, zise căpitanul Neuville, foloseşte-te de alte cuvinte, când vorbeşti de Gilda de Paris! O femeie este ea?

— O femeie, răspunse contele, nu fără o oarecare amărăciune, o adevărată femeie, căci altfel nu s-ar fi putut gândi niciodată să ne dea o însărcinare ca aceea pe care ne-a dat-o. La naiba! mai trăim oare în vremea evului mediu, când cavaleri acoperiţi de zale se luptau între ei pentru un surâs de femeie frumoasă? Băieţi, nu vă supăraţi pe mine, dar eu găsesc dorinţa Gildei foarte ciudată.

— Şi cu toate acestea vrei să i-o îndeplineşti! strigă baronul Lamberg.

— Da, vreau, fiindcă cuvântul unui nobil este sfânt, în orice împrejurări! Voi părăsi Parisul încă înainte de asfinţit şi voi pleca în Corsica.

— În ceea ce mă priveşte, zise şi căpitanul Neuville, şi eu voi pleca spre Corsica. Astăzi însă nu voi putea face aceasta, deoarece mai am câteva chestiuni de mare însemnătate de rânduit la Paris. Mai înainte de toate trebuie să-l fac pe François de Cernay să simtă puţin vârful spadei mele, pentru neruşinata jignire, pe care mi-a adus-o ieri, la teatru; apoi, trebuie să mai trec şi pe la bătrânul Gueldo Diaz, care mi-a făgăduit că-mi va prelungi o poliţă, iar pe urmă… dar asta este o chestiune, care nu vă mai priveşte pe voi!

— Ah… pricep, pricep, zise baronul Lamberg, râzând, este o chestiune duioasă… de inimă… Nu cumva e vorba de mica midinetă… Doamne, cum se chema?… ah, da, Nitouche!

— Dacă bănuieşti, le ce ţi-aş mai ascunde, răspunse Neuville. Într-

adevăr aşa este, micuţa e foarte geloasă şi dacă nu mă reped mai întâi până la ea, pentru a-i spune vreo minciună referitor la lipsa mea din Paris, este în stare să mă caute în toată lumea.

— Dar ce-i vei spune? întrebă baronul. Nu cumva ai de gând să-i bagi în cap că ţi-a picat vreo moştenire şi că punerea în stăpânire va ţine trei luni de zile?

— Din păcate, nu, suspină Neuville. Asta nu i-o pot spune, deoarece n-am deloc aerul unui om care poate avea norocul unei moşteniri mai însemnate. Îi voi spune însă că regimentul meu a primit ordin să plece în Algeria, pentru a potoli o răscoală a unor triburi indigene.

— Băieţi, zise deodată baronul Lamberg, arătând spre o firmă de deasupra unui geam mare de cristal, iată restaurantul în care am făcut atâtea chefuri împreună! Ce-ar fi dacă am intra să mai luăm o gustare, înainte de a deveni duşmanii neîmpăcaţi, care vom fi în Corsica? Căci să nu ne ascundem după degete şi să mărturisim că, ajunşi acolo, fiecare din noi va căuta să-l întreacă pe celălalt în curaj, în iscusinţă, în viclenie, pentru a lua el premiul; or, această întrecere a cărei răsplată este mâna Gildei de Paris, nu ne poate decât învrăjbi. De aceea, înainte, copii, sunteţi invitaţii mei!

— S-a făcut! zise Lamotier.

Iar Neuville, mângâindu-şi mustaţa blondă, adăugă:

— Un ceas pot rupe încă. Mai mult însă, în niciun caz!

În curând apoi, cei trei prieteni şedeau în jurul unei mese din restaurant, iar birtaşul, care-i cunoştea, se întrecea în a le lăuda diferitele feluri de bucate.

Restaurantul acesta era vestit pentru ficaţii săi de gâscă şi de aceea, cei trei prieteni comandară această delicatesă.

Nu mult de la sosirea celor trei cavaleri apoi, masa lor era împodobită cu patru sticle… goale.

Vinul dezlegă limbile, glumele se întretăiau în fiecare clipă, prietenii râdeau şi în cele din urmă, Aristide de Lamotier zise:

— Dragii mei, eu v-aş face o propunere, cea mai bună, pe care o poate născoci o minte de om! Noi să fim potrivnici, noi care suntem legaţi printr-o prietenie atât de îndelungată, noi, pe care tot Parisul ne cunoaşte ca pe cei trei fraţi siamezi, sau ca pe cei trei nedespărţiţi, sau ca pe cei trei pierde-vară ai Franţei? Avem noi oare dreptul să facem de râs numele, poreclele acestea, care ne-au fost date? Băieţi, gândiţi-

vă, ce este a treia parte din nişte fraţi siamezi?… un nimic… nu poate trăi… numai împreună au putere de viaţă… numai împreună pot trăi. Ei bine, având în vedere toate acestea, eu vă propun să nu ne despărţim, ci să pornim împreună pentru a înfrunta aventura. Împreună, toţi trei, vom putea pune mâna mai uşor pe ticălosul acela de bandit, pentru a-l aduce la Paris. Dar de ce sfântul staţi aşa, ca nişte popândăi? De ce nu răspundeţi? Vorbiţi, prieteni, spuneţi şi voi ceva! Luaţi o hotărâre!

— Lamotier, exclamă Neuville, întinzându-şi mâna peste masă, pentru a o strânge pe aceea a prietenului, tu mi-ai citit gândurile, te-ai coborât în sufletul meu… La ceea ce ai spus tu, acum, eu mă gândesc de un ceas.

— Lamotier, vino să te sărut, strigă şi baronul Lamberg, care întinzându-se peste masă îl sărută pe tânărul conte. Propunerea ta este minunată, genială. Împreună îl vom putea prinde pe bandit mult mai iute, pe când separaţi am putea alerga după el mult şi bine. Da, să jurăm că vom porni împreună în urmărirea lui Egizio Ettore, că nu ne vom părăsi niciodată la primejdie. Împărţindu-ne rolurile ne va fi mult mai uşor să ne atingem scopul.

— Rolurile ni le vom putea noi împărţi, răspunse Neuville, dar cum facem cu răsplata? A cui va fi frumoasa Gilda, dacă pentru prinderea lui Egizio meritul nostru va fi egal?

Întrebarea aceasta îi puse într-o vădită încurcătură pe ceilalţi doi.

— Eu cred că, continuă căpitanul Neuville, răspunzându-şi singur la întrebare, după ce ne vom fi îndeplinit misiunea, să ne ducem în faţa ei şi să-i spunem: „Prinţesă, fiecare din noi te iubeşte tot atât de înfocat ca şi celălalt; hotărăşte dumneata, care-ţi este mai drag din noi trei”.

— Şi dacă ea nu se va putea hotărî? întrebă contele de Lamotier.

— Atunci vom juca o partidă de pichet pentru ea, zise baronul Lamberg.

— S-a făcut! strigară ceilalţi doi, râzând şi trei mâini se împreunară peste masă, pentru a uni şi pe mai departe trei suflete credincioase, trei prietenii adevărate.

— Acum însă, să ne facem şi planul de război, strigă Lamotier, vesel. Băieţi, trebuie să vă mărturisesc că aventura de abia de acum începe să devină interesantă şi că eu de abia aştept să pornim la drum.

În ceea ce te priveşte pe tine, Neuville, fireşte că acum te vom ajuta să termini cât mai repede cu încurcăturile tale. În privinţa lui François de Cernay n-am nicio grijă, căci ştiu că-i vei da lecţia cuvenită. Unde, vă întâlniţi?

— Deseară, la ceasurile şase, în faţa porţii Saint Denis! răspunse Neuville.

— Bine. Să-l mângâi puţin cu spada, căci un al doilea spadasin ca tine nu mai este în tot Parisul. Cu totul altfel stau lucrurile cu bătrânul portughez, Gueldo Diaz. Acela este un cămătar foarte încăpăţânat. Cât de mare este datoria pe care o ai la el?

— Nici nu ştiu pe dinafară, răspunse Neuville. În orice caz, nu mai puţin de treizeci de mii de franci.

— Pe aceştia îi iau asupra mea, zise baronul Lamberg. Mă voi duce chiar acum la portughez şi voi rândui eu lucrurile! Vrei poate s-o împac şi pe mica Nitouche?

— Până aici! strigă Neuville, râzând. Pe Nitouche îmi iau eu însărcinarea s-o împac. Ascultă, băiete! Cerneală, toc, hârtie!

Îndată ce chelnerul îi aduse cele cerute, căpitanul Neuville îi scrise domnişoarei Nitouche o scrisoare, în care îi dădea de ştire că a fost trimis cu regiment cu tot, pentru trei luni, în Algeria.

— Dragă Lamotier, zise el, apoi, te rog fii tu aşa de bun şi îngrijeşte ca scrisoarea aceasta să ajungă la destinaţie. Eu trebuie să mă mai reped şi până la colonel, spre ai cere an concediu de trei luni, pe care cred că nu mi-l va refuza. Între timp, tu vei putea lăsa scrisoarea la portarul casei unde şade Nitouche.

— Fireşte! răspunse. Lamotier şi vârî în buzunar plicul, pe care i-l înmână căpitanul.

— Acum însă, să trecem la planul de război, zise el pentru a doua oară. Înainte de toate, cred că nu vom pleca singuri spre Corsica. Noi suntem obişnuiţi cu un anumit fel de viaţă, aşa că nu încape nicio îndoială că ne vom lua cu noi şi servitorii.

— Asta nu prea merge, răspunse Neuville. Trei oameni se mai pot strecura oarecum, când este vorba de o aventură ca aceasta. Cu cât suntem mai mulţi însă, cu atât va fi mai greu. În ceea ce mă priveşte, eu nu-mi iau servitorul cu mine.

— Iar eu nici măcar n-am un servitor în care să mă pot încrede. Toţi sunt mizerabili! zise baronul Lamberg.

— Bine, atunci nu vom fi însoţiţi decât de Tric-Trac al meu, reluă Lamotier. Îl cunoaşteţi doar şi voi. E prost ca noaptea şi totuşi, viclean, cum nu poate fi decât un „gamin” parizian, care s-a născut, ca orice vagabond al capitalei franceze, pe stradă. Tric-Trac este un băiat foarte bun, pe care mă pot bizui din toate punctele de vedere. El ne va servi pe toţi trei.

— Fireşte că nu trebuie să uităm nici de armele, de care putem avea nevoie, adăugă Lamberg. Eu propun ca fiecare din noi să ia cu sine câte o puşcă de vânătoare, precum şi un anumit număr de alte arme, mai mici.

— În ceea ce mă priveşte, zise căpitanul Neuville, eu îmi voi permite să-mi iau cu mine şi spada, căci asemenea poetului, eu pot spune că-mi lipseşte o mână, când îmi lipseşte spada.

— Dar cum nu se poate face război fără bani, zise Aristide de Lamotier, după ce mai goli un pahar cu vin, va trebui să luăm cu noi şi o însemnată sumă de bani.

Neuville oftă.

— Am priceput, răspunse Lamotier. Partea ta ţi-o vei plăti prin priceperea-ţi mai firească în cele ale războiului. Lamberg şi cu mine vom aduna banii necesari, pentru ca să nu rămânem în drum prin Corsica.

— Fireşte că vom lua trenul şi vaporul, pentru a ajunge în Corsica, zise Neuville, cu toate că, dacă ar fi cu putinţă, pe mine nu m-ar supăra să facem tot drumul călare.

— Până la Marsilia vom merge cu trenul, de acolo până la Bastia cu vaporul, răspunse Lamotier. Părerea mea însă ar fi să comandăm un tren special, căci la urma urmelor nu ştim cât vom colinda prin munţii Corsicii, pentru a-l căuta pe acel ticălos de bandit, aşa că, fiecare zi, fiecare ceas poate să joace un rol de căpetenie în aventura noastră. De aceea, voi comanda un tren special, care să ne ducă de aici şi până la Marsilia, de îndată ce vom fi gata.

— Foarte bine, încuviinţă Lamberg, cu tren special până la Marsilia, cu vapor special până la Bastia, iar de acolo cu caii, în munţii Corsicii.

— Aşadar, trei luni avem pentru îndeplinirea misiunii ce ne-am luat, observă Lamotier. În câte avem astăzi?

— 17 decembrie.

— Atunci la 17 martie aventura noastră trebuie să fie încheiată, exclamă Lamotier. Cred că până atunci avem timp îndeajuns pentru a prinde toţi bandiţii de pe pământ şi a-i pune la picioarele frumoasei Gilda. Şi acum, băieţi, goliţi-vă paharele şi să pornim.

Paharele se mai ciocniră o dată, prietenii le mai dădură o dată cuprinsul pe gât, apoi toţi trei părăsiră restaurantul, fiecare ducându-se după treburile sale.

Când apoi la ceasurile opt seara se întâlniră iarăşi în locuinţa lui Lamotier, totul se petrecuse după program. Neuville străpunsese cu spada umărul stâng al lui François de Cernay, ceea ce-l scoase îndată din luptă pe acesta din urmă, Lamotier comandase tren special, care la ceasurile zece seara îi aştepta în Gara de Sud, baronul Lamberg îi plătise preacinstitului Gueldo Diaz datoria prietenului său, Neuville îi şi înmână acestuia un pachet întreg de chitanţe şi poliţe. Chiar şi iscusitul Tric-Trac era gata şi stătea în fundul odăii, lângă un geamantan uriaş, în care împachetase toate cele trebuincioase pentru o călătorie îndelungată.

— Atunci putem pleca, zise Aristide de Lamotier, aruncând o ultimă privire prin odaie. Trei luni de zile nu te voi mai vedea, simpatică locuinţă, trei luni de zile nu voi mai gusta plăcerile Parisului, trei luni de zile nu voi mai fi văzut nici la Bois de Boulogne, nici la Operă şi nici la unul din celelalte numeroase localuri, unde se întâlneşte de obicei Parisul vesel. Şi toate acestea, numai pentru capriciile unei femei!

Cei trei prieteni părăsiră micul palat al lui Lamotier şi cu trăsura care-i aştepta se duseră la Gara de Sud.

Trenul special, rezervat numai pentru ei, era tras pe o linie moartă şi era alcătuit numai din locomotivă, un vagon de bagaje şi un vagon-salon.

Cei trei prieteni luară loc în vagonul din urmă. Tric-Trac fu îngăduit şi el, într-unul din compartimente, unde îşi putu întinde după dorinţa inimii picioarele, cărora Dumnezeu uitase parcă să le facă un sfârşit.

— Să aprindem o ţigară, copii, zise Lamotier.

— Uite, trenul s-a şi pus în mişcare.

Roţile se învârteau într-adevăr, locomotiva scoase un fluierat asurzitor, aburii ţâşniră prin ventil şi trenul special porni din veselul

Paris, cu o iuţeală ameţitoare, toate celelalte trenuri obişnuite trebuind să-i facă loc.

A doua zi de dimineaţă, Tric-Trac intră în compartimentul cel mare, în care se găseau cei trei prieteni şi fluturând o scrisoare în mână, se adresă vădit încurcat lui Lamotier:

— Stăpâne, mărturisesc că am uitat să vă dau scrisoarea aceasta, pe care am găsit-o într-unul din buzunarele surtucului, pe care l-aţi purtat ieri dimineaţă.

— Ia să vedem, ce scrisoare e, Tric-Trac! zise Lamotier, luând plicul din mâinile servitorului său.

Dar de abia aruncă o privire fugară asupra scrisului, că şi păli, apoi, cu un amestec caraghios de glumă şi seriozitate, exclamă:

— Mica şi sărmana Nitouche, va plânge până îi vor seca lacrimile, Neuville, căci va crede nici mai mult, nici mai puţin, decât că te-ai înecat în Sena. Iată scrisoarea pe care mi-ai încredinţat-o şi pe care fireşte că am uitat s-o duc la destinaţie.

— Biată fată, strigă căpitanul, se va topi de durere. Nădăjduiesc însă că-şi va purta văduvia cu demnitate şi-şi va îneca amarul, la pieptul unui alt bărbat. Înainte deci, prietene, aruncă scrisoarea pe fereastră, aşa cum se găseşte.

O mişcare a braţului lui Lamotier şi scrisoarea pentru mica Nitouche zbură pe fereastra vagonului.

Egizio Ettore nu bănuia, că în clipa aceea pe şinele strălucitoare aluneca un tren special, în care se găseau trei tineri nobili francezi, care mergeau spre Corsica, numai pentru a pune mâna pe el, spre a-l aduce în lanţuri la Paris, deoarece aşa dorise o femeie frumoasă.

Cap. 28 – O rudă primejdioasă

Sub încăperile princiare, care alcătuiau luxoasa locuinţă a lui Fernando Hernez, se găseau alte odăi nesfârşite, în care sute de funcţionari lucrau neîntrerupt pentru fericirea stăpânului lor.

Aceasta nu însemna însă că stăpânul putred de bogat răsplătea după merit munca istovitoare a funcţionarilor săi.

Căci dacă spaniolului îi plăcea să facă lux acolo, unde era înconjurat de oameni din societatea aleasă, în schimb faţă de aceia care îl serveau, ajutându-l să îngrămădească averi, era de o zgârcenie,

cum numai la un spaniol parvenit se poate întâlni.

Trecând prin sălile nesfârşite, în care şedeau contabilii şi corespondenţii, în dosul ferestrelor zăbrelite şi alături de nenumărate case de fier, în care Fernando Hernez îşi ţinea mormanele de aur, ajungeai la o scară întortocheată, al cărei pălimar era îmbrăcat în catifea roşie.

Dar erau foarte puţini aceia, care aveau dreptul să treacă peste scara aceasta, căci folosirea ei nu era îngăduită decât acelora, care dobândiseră o audienţă la acest prinţ al aurului.

În acest scop, Fernando Hernez aşezase la capătul de jos al scării un cerber, care nu lăsa pe niciun nechemat să calce fie chiar pe cea dintâi treaptă.

Cerberul acesta era Alfonso, servitorul său, tot un spaniol, despre care se spunea că pe vremuri ar fi fost un toreador, adică un luptător cu taurii.

Făptura lui de atlet, muşchii lui de uriaş păreau să îndreptăţească acest zvon.

Acela însă, care avea norocul să treacă peste aceste trepte şi să ajungă în faţa lui Fernando Hernez, păşea în cabinetul cel mai luxos, pe care îi fusese dat să-l vadă vreodată.

Picioarele se cufundau în covoarele moi până la glezne, ochii rămâneau holbaţi la minunatele tablouri care împodobeau pereţii.

În ziua aceea, Fernando Hernez şedea la masa sa de lucru şi răsfoia într-un registru voluminos.

Chipul lui însă era înnourat. Acum, fie că bogătaşul era în toane rele, fie că în lume el purta o mască de om vesel şi nepăsător, pe când aici, unde se ştia neobservat, îşi scotea la iveală adevărata sa înfăţişare, care nu era deloc aceea a unui om lipsit de griji şi de necazuri.

Hernez apăsă pe un buton electric şi câteva minute mai târziu Alfonso intră în biroul stăpânului său.

— Cheamă-mi-l pe Bertrand şi îngrijeşte ca în vreme ce vorbesc cu el să nu mă tulbure nimeni şi să nu fim spionaţi.

— Am înţeles, señor! răspunse fostul toreador şi se îndepărtă.

Peste alte câteva minute uşa cabinetului se deschise din nou şi cel chemat intră.

Era un om slab, uscăţiv, al cărui chip n-ar fi insuflat prea multă

încredere unui bun cunoscător de oameni, deoarece chipul acesta avea o asemănare izbitoare cu aceea a unei păsări de pradă. Culoarea feţei era galben-verzuie, ceea ce dovedea o neobişnuită frământare a fierii. Chiar şi ochii lui negri, înţepători, erau aşezaţi într-un glob alb-gălbui, murdar parcă.

Avea părul aproape cărunt şi faţa plină de urme de patimi, care mai licăreau parcă şi acum sub cenuşă.

Cu toate acestea Bertrand era omul de încredere al lui Fernando Hernez, casierul lui, căruia îi dăduse însărcinarea administrării averii sale, mâna lui dreaptă, omul cu care se sfătuia în toate chestiunile sale de afaceri.

— Închide bine uşa, Bertrand, îi zise Hernez, fiindcă vreau să vorbesc ceva cu dumneata.

Casierul făcu după cum i se porunci.

Dar de-abia se îndepărtă de uşă cu câţiva paşi, că Fernando Hernez şi puse în mişcare o mică manivelă, ce se găsea într-un colţ al biroului său şi în aceeaşi clipă se lăsă o perdea de fier în faţa uşii. Perdeaua aceasta de fier avea menirea de a împiedica urechile nechemate de a asculta convorbirea bancherului cu omul său de încredere.

După cât se părea, Fernando Hernez avea de vorbit cu casierul său despre lucruri care nu trebuiau să fie auzite de nimeni.

Bancherul se ridică de pe scaun, măsură de câteva ori odaia în lung şi în lat, apoi se opri în faţa lui Bertrand, cu expresia omului care are ceva pe suflet, ceva ce-l chinuie grozav.

— Veşti proaste, Bertrand, zise Hernez, cu voce şoptită, dar foarte aspră. Norii se adună deasupra noastră. Toate afacerile pe care le-am încheiat în ultimul an, au dat greş. Tocmai acum am primit o telegramă de la agentul meu din Paris, care-mi spune că conducătorul sucursalei noastre de acolo a fugit cu aproape un milion de franci. Mi-e teamă că ticălosul nu va putea fi prins cu una cu două, deoarece a câştigat o bună bucată de drum înaintea urmăritorilor, ticăloşia lui nefiind observată, decât la vreo săptămână după ce n-a mai dat pe la sucursală.

— Într-adevăr aceasta este o veste proastă, răspunse Bertrand, mai ales când te gândeşti că nici ştirile primite de la Londra nu sunt prea favorabile. Marea speculaţie, pe care am pus-o la cale acolo, a dat greş cu desăvârşire şi aceasta ne costă vreo patruzeci de mii de lire

sterline.

— Într-un cuvânt, scrâşni Fernando Hernez, suntem în marginea prăpastiei!

— Să fie oare tocmai atât de rău? exclamă Bertrand, uitându-se iscoditor la stăpânul său.

— Nu face nimic! zise Hernez, ridicând nepăsător din umeri. Ne vom folosi iarăşi de mijlocul de care ne-am mai folosit de câteva ori. Căci Bertrand, trebuie să avem bani cu orice preţ.

— Fireşte că trebuie, răspunse casierul. E prost numai că în capitalele Europei lumea a început să se cam ferească de noi. Creditul nostru e zdruncinat, băncile nu vor să ne mai dea o para chioară.

— Să se ducă dracului, băncile, scrâşni Fernando Hernez. De altfel nici nu m-am gândit la ele şi nici la bani adevăraţi. Tu ştii la ce m-am gândit, Bertrand!

— Eu nu ştiu, decât ceea ce-mi spune stăpânul meu, răspunse linguşitorul casier. Eu nu sunt îndeajuns de deştept, spre a putea citi gândurile.

— La naiba, Bertrand, de ce vrei să-ţi baţi joc de mine? strigă bancherul, lovind furios cu piciorul în podeaua acoperită cu covoare moi. Înţelegi prea bine la ce mă gândesc. Trebuie să ne întoarcem la aceea de unde am pornit. Nu-ţi mai aduci aminte, Bertrand, cum am fabricat noi cele dintâi bancnote false? Ha, ha, ha, am năpădit piaţa cu peste un milion de franci, în bancnote false de o sută.

— Ai fost însă îndeajuns de prevăzător, Hernez, răspunse Bertrand, că timp de zece ani să nu mai faci această încercare. Peste zece ani însă, nevoia te-a silit să-ţi mai încerci o dată norocul, cu bancnote false.

— Mai încet, nu vorbi aşa tare. Ai dreptate, după zece ani am mai fabricat bani o dată. Atunci însă am aruncat pe piaţă hârtii de o sută de lire italiene. Şi încercarea a reuşit pentru a doua oară. Cei de la Roma au căscat ochii mari, când au văzut că au de răscumpărat două milioane de lire mai mult, decât au pus ei pe piaţă. Ei bine, eu cred că ceea ce am putut face cu francii francezi şi cu lirele italiene, ar putea izbuti şi cu lirele sterline. Bertrand, sunt hotărât să-mi mai încerc o dată norocul pe calea aceasta, pentru a treia şi cea din urmă oară. Nu-mi rămâne altceva de făcut.

— Hernez, acesta este un joc foarte primejdios. De atunci

împrejurările s-au schimbat simţitor şi Europa veghează asupra bandei de falsificatori de bani, care a izbutit s-o păcălească de două ori. Dacă până astăzi n-ai fost descoperit, aceasta n-o poţi mulţumi decât numai împrejurării că de amândouă dăţile ai făcut câte o pauză de zece ani încheiaţi. Fernando Hernez, ştii bine, cât îţi sunt de credincios. Tocmai de aceea, nu pot să te sfătuiesc îndeajuns să renunţi la această primejdioasă încercare a norocului.

— Totuşi, trebuie s-o fac, strigă spaniolul, cu voce răguşită, aruncându-şi ţigara într-un colţ al odăii, căci este singura scăpare, deoarece tocmai acum am nevoie de o însemnată sumă de bani. Soţia mea este obişnuită să împrăştie banii cu amândouă mâinile. Ea nu bănuieşte care a fost izvorul de unde am pompat eu aurul până acum şi nu pot să-i refuz nicio dorinţă. De aceea, voi încerca lovitura din nou şi va trebui să ne punem pe lucru fără întârziere.

— Uiţi însă un lucru, Fernando Hernez, răspunse uscăţivul casier. Anume că nu mai ai un meşter, care să-ţi falsifice bancnotele într-un chip atât de desăvârşit, ca în trecut Ştii bine, Fernando Hernez, că Edgard Müller a murit.

— Îmi pare destul de rău, exclamă spaniolul, oftând. Artistul acesta dăruit de Dumnezeu a murit şi sunt îndreptăţit să deplâng moartea lui, deoarece el a fost acela care m-a ajutat să ajung la averea de astăzi.

— Aşa este, răspunse Bertrand, şi tocmai de aceea este păcat că Edgard Müller a murit de foame, în adevăratul înţeles al cuvântului.

Fernando Hernez tresări şi aruncă o privire furioasă lui Bertrand.

— A fost oare vina mea? scrâşni el. L-am răsplătit împărăteşte, dar a fost un risipitor. Iar când i-am cerut pentru a treia oară să-mi facă plăci pentru a tipări bani falşi, mi-a întors spatele, cu îngâmfare, strigându-mi că o asemenea fărădelege n-ar mai săvârşi pentru toate comorile din lume. Şi de ce îndrăznea neamţul acesta să-mi vorbească cu atâta mândrie? Fiindcă la bătrâneţe devenise superstiţios. O fată a lui, pe care o iubea grozav, îi fugise de acasă cu iubitul său. Atunci a venit la mine şi mi-a spus: „Aceasta este pedeapsa lui Dumnezeu, pentru că mi-am înjosit arta atât de mult şi am pus-o în slujba unor scopuri atât de mârşave, în slujba unui răufăcător. De aceea m-a lăsat Marta mea. De acum înainte însă nu-l voi mai supăra pe Dumnezeu. Mai am un copil, pe Wilhelm şi nu vreau să-l pierd şi pe acesta”. Şi

bătrânul a fost de o încăpăţânare de catâr. Toate rugăminţile, toate ameninţările mele au rămas zadarnice. Nu, Bertrand, n-ai spus chiar şi dumneata atunci că eu n-am avut nicio vină că Edgard Müller a murit ca un mizerabil, undeva, pe un mănunchi de paie, în Ajaccio?

— Da, aşa este, răspunse casierul. Ai dreptate, căci când omul a apucat să zică A, trebuie să spună şi B. Ce vrei însă, era un neamţ şi nemţii sunt cunoscuţi pentru încăpăţânarea lor.

— Dar asta nu înseamnă că nu-mi voi ajunge scopul. Edgard Müller a murit, dar a lăsat în urma lui un fiu, căruia i-a trecut toată taina artei sale… Wilhelm Müller este şi el un mare artist, dragul meu Bertrand şi ar fi trebuit să fie sărbătorit în toată Europa ca cel mai mare litograf, dacă n-aş fi avut eu grijă ca aceasta să nu se întâmple.

— Dumneata, Hernez? făcu casierul, uimit peste măsură.

— Da, eu! zise spaniolul, râzând batjocoritor. Eu am lucrat întotdeauna împotriva intereselor acestui Wilhelm Müller, i-am săpat renumele, aşa că, nicio firmă mai de seamă n-a vrut să lucreze cu el. Prin aceasta am ajuns la rezultatul că acest Wilhelm Müller este tot atât de sărac, ca şi tatăl său, tot atât de muritor de foame ca şi acela, care i-a lăsat moştenire o comoară atât de preţioasă. Iar dacă mă voi duce la el acum şi-i voi cere să-mi facă plăcile pentru bancnotele englezeşti, Wilhelm Müller mi le va face, rămânându-mi recunoscător pentru bacşişul pe care i-l voi arunca.

— Crezi? răspunse Bertrand. Eu nu sunt tocmai atât de încredinţat de asta. Wilhelm Müller a moştenit nu numai talentul tatălui său, dar şi caracterul lui. De aceea, te sfătuiesc, Fernando Hernez, fii cu multă băgare de seamă.

Cu mâinile în buzunarele pantalonilor, Fernando Hernez se plimba de colo până colo prin odaie.

— Ai dreptate, dragă Bertrand, zise el, în cele din urmă. Cu nemţii aceştia nu poţi fi niciodată îndeajuns de prevăzător. Mi-a venit însă o idee, care cred că nu este tocmai rea, Bertrand. Unde locuieşte acest Wilhelm Müller?

— În aşa numitul „Colţul Gâştelor”, răspunse casierul. Este o fundătură mică, în care s-au adunat aproape toţi artiştii săraci din Ajaccio. Toate odăile caselor din această fundătură sunt ocupate de ei. Acolo se pictează, se sculptează, se cizelează, într-un cuvânt, toate artele pot fi întâlnite în „Colţul Gâştelor”. Totuşi, sărăcia e stăpâna lor

neînduplecată şi toţi trăiesc de azi pe mâine. Iar dacă vreunul din ei pune vreodată mâna pe o sumă mai însemnată îşi adună toţi prietenii şi pe toţi îi ospătează, le plăteşte chiria, spălatul, până când rămân fără un ban. Wilhelm Müller însă este unul din cei mai săraci.

— Bine, foarte bine, murmură Fernando Hernez. Dacă nu mă înşel, tânărul acesta trebuie să aibă vreo douăzeci şi patru de ani.

— Întocmai!

— La vârsta aceasta bărbaţii, chiar şi cei săraci la pungă, sunt foarte darnici în dragoste. Ascultă, Bertrand, ai putea să-mi spui, dacă acest Wilhelm Müller are vreo legătură, cu vreo femeie oarecare?

— Din însărcinarea dumitale, l-am supravegheat pe litograf neîncetat, răspunse casierul, de aceea ştiu că Wilhelm Müller trăieşte foarte modest şi mai ales retras. În orice caz, în casa în care locuieşte el, se găseşte o fată, un fel de model, care însă îngrijeşte şi de toate ale casei. Ea este aceea care poartă grija curăţeniei odăilor, care face drumurile necesare prin oraş, care găteşte, preia rufele, într-un cuvânt, care conduce toată gospodăria tuturor.

— Şi ce vârstă are fata aceasta?

— E încă numai o copilă de vreo şaisprezece-şaptesprezece ani. Se numeşte Mariana şi este atât de frumoasă, încât e cunoscută în tot cartierul.

— Frumoasă şi săracă, strigă Fernando Hernez, cu un râs diabolic, asta nu e rău, Bertrand, nu e rău deloc! Bertrand, ascultă-mă bine! zise spaniolul, după o scurtă pauză. Îţi voi da o însărcinare foarte importantă. Cunoşti castelul meu Alhambra, care este aşezat în apropiere de Saint-Étienne. Porunceşte să se înhame caii cei mai iuţi din grajd, ia trăsura cea mai uşoară şi repede-te până la Alhambra. Acolo spune-i administratorului castelului să pregătească odaia din turn, deoarece va avea un oaspete, încă chiar din noaptea aceasta.

— Am înţeles, zise Bertrand, înclinându-se în faţa stăpânului său, care puse din nou în mişcare manivela de pe birou. Perdeaua de fier se ridică iarăşi şi casierul părăsi cabinetul de lucru al bancherului.

— Alfonso!

Paşii apăsaţi ai fostului toreador se auziră îndată pe scări şi făptura lui voinică se ivi apoi în pragul uşii.

— Vino mai aproape, Alfonso… Mai aproape… Îţi voi da o însărcinare de mare însemnătate.

— Porunciţi, señor!

— La noapte, la ceasurile douăsprezece, vei ataca pe cineva în strada Cavour. Îl vei trânti la pământ, îl vei lega bine şi apoi îl vei duce până la o trăsură, care va aştepta prin apropiere. Toate acestea trebuie să se întâmple foarte iute şi omul trebuie făcut inofensiv, mai înainte de a putea scoate vreo vorbă.

— Stăpânul meu va fi mulţumit cu mine, răspunse spaniolul. Îl voi trânti pe omul acela la pământ atât de bine, încât să nu se mai poată ridica singur, câte zile va mai avea.

— Nătărăule, strigă bancherul, mânios. Eu vreau tocmai contrariul. Deschide-ţi bine urechile, Alfonso. Omului acestuia nu trebuie să i se întâmple nici cel mai mic rău. Nici măcar cu o zgârietură să nu se aleagă. Îmi garantezi de el, cu propria ta viaţă!

— Viaţa mea aparţine lui Fernando Hernez, fu răspunsul supusului servitor. Poate să mi-o ia, când va crede de cuviinţă. Am înţeles ce am de făcut. Omul va ajunge la trăsură, fără să i se mişte un fir de păr, fără să scoată vreo vorbă.

— Bine, Alfonso! Ştiu că mă pot bizui pe tine! Poţi pleca.

Un minut mai târziu, bancherul se găsea iarăşi singur în cabinetul său de lucru. El încuie uşa, de data aceasta însă se mulţumi numai să tragă zăvorul şi nu mai lăsă perdeaua de fier în faţa uşii…

După aceea se apropie de peretele din faţa biroului său, unde se găsea o pictură în ulei, care o înfăţişa pe soţia sa Esmeralda, în mărime naturală.

Fernando Hernez apăsă pe un buton ascuns şi tabloul se ridică înspre tavan, în dosul lui ivindu-se o firidă destul de încăpătoare, plină cu veşmintele cele mai felurite.

Aceasta era garderoba de măşti a lui Fernando Hernez şi acolo avea tot ceea ce-i trebuia, pentru a se face de nerecunoscut, când voia să facă vreun drum prin oraş, fără ca lumea să ştie cu cine avea de-a face.

Fernando Hernez se dezbrăcă de costumul său elegant şi îşi puse un altul, de simplu burghez, însă şi acesta era de pe vremea bunicului său. Dintr-un sertar ascuns al biroului său scoase apoi felurite mustăţi şi peruci, cu ajutorul cărora bancherul se transformă într-un om mai în vârstă, cu părul cărunt şi cu o barbă care era aproape albă.

După aceea se uită cercetător în oglindă şi se declară mulţumit.

Mai luă apoi din firidă un baston cu capul de aur, o pălărie albă înaltă, de o vechime de peste cincizeci de ani şi apăsă pe buton din nou.

Tabloul reveni la locul său.

Atunci bancherul deschise o uşă mascată de tapete şi pe o scară secretă ajunse în grădina palatului său, de unde apoi ajunse fără nicio greutate şi fără a fi văzut, în stradă.

Încet, cu paşii nezoriţi ai omului care are mult timp de pierdut, Fernando Hernez cobori strada pe care locuia, traversă apoi o sumedenie de alte străzi şi străduţe, până când ajunse în acea parte a capitalei Corsicii, care era locuită de oamenii cei mai săraci din Ajaccio şi care, din cauza lipsurilor de tot soiul, erau siliţi să locuiască tot anul, pe stradă.

Cine a vizitat vreodată oraşele Corsicii, ale Sardiniei, Siciliei şi ale Italiei de sud, îşi aminteşte cu groază de priveliştea acestor cartiere ale săracilor, unde străzile înguste sunt de o murdărie de neînchipuit şi unde oamenii, aproape goi, îşi fierb mămăliga – *polenta* – în faţa uşilor joase, unde bărbaţii nu fac toată ziua altceva, decât să joace zaruri şi cărţi, sau să trândăvească cu burta la soare, în vestitul „dolce farniente”.

Oamenii aceştia, care urăsc munca şi care sunt mulţumiţi dacă într-o zi au câştigat, printr-o plimbare cu barca sau vreo găinărie, câţiva gologani, de îndată ce s-au văzut stăpâni pe o bucată de mămăligă, sau un pumn de macaroane, cu care să-şi astâmpere foamea, până a doua zi nu mai fac nimic.

Fernando Hernez se uita nepăsător la aceste făpturi învăluite în zdrenţe, pe lângă care trecea, neauzind parcă rugăminţile fierbinţi, imploratoare care îl urmăreau pas cu pas.

Din când în când, bastonul lui cu măciulie de aur şuiera prin aer, pentru a cădea apoi peste o grămadă murdară de copii, care se ţineau după el, cerându-i câteva centime de pomană.

Mergând astfel, deodată coti pe după un colţ şi în faţa lui se ivi aşa numitul „Colţul Gâştelor”, unde se adunaseră o sumedenie de artişti, care prin foame şi lipsuri voiau să-şi croiască drumul spre faimă.

Fernando Hernez intră într-o casă, care părea să facă parte din locuinţele cele mai sărăcăcioase din împrejurime. El înaintă cu paşi apăsaţi pe scară, când deodată, la catul întâi, îi ieşi în cale o fetişcană

de o drăgălăşenie fermecătoare.

Frumoasa copilă era îmbrăcată foarte ciudat. Peste o rochie cenuşie, brodată în roşu, purta o adevărată uniformă, cu brandenburguri late, roşii, pe cap un chipiu soldăţesc, iar în picioruşe, nişte cizmuliţe ca de păpuşă.

Fără a o întreba cum se numeşte, Fernando Hernez ştiu îndată, cu cine are de-a face.

— Aceasta este Mariana, se gândi el. Tocmai bine am întâlnit-o, căci pe ea o căutam!

Şi atunci, Fernando Hernez îşi deschise deodată braţele şi încercă s-o strângă la pieptul său pe fată.

Aceasta însă se dădu un pas înapoi, foarte mirată.

— Pe sfânta Madonă, strigă bancherul, aceasta este Mariana, nepoţica mea! Nu mă recunoşti, copila mea? Sunt unchiul tău, Giulio! Mult a trebuit să te caut, dar iată că în sfârşit te-am găsit!

Bancherul rosti aceste cuvinte cu atâta căldură, încât fata, care la început voia să fugă, speriată, se opri locului acum şi se uită iscoditoare la bătrânul domn, pe care lacrimile ameninţau să-l podidească de bucurie.

— Cred, domnul meu, zise ea apoi, că la mijloc trebuie să fie o asemuire. Eu n-am niciun unchi, nici n-am avut vreunul cândva.

— O mamă însă totuşi ai avut, nu-i aşa? zise bătrânul mângâind obrajii rumeni ai copilei. Ei bine, eu sunt fratele mamei tale şi dacă ea nu ţi-a vorbit nicicând de unchiul tău, Giulio, care are la Truva o gospodărie foarte frumuşică şi care este un om cu stare, nu e vina mea. Adevărul e însă că eu sunt unchiul tău şi tu… tu, Mariana, eşti nepoţica mea.

— Atunci, fii binevenit, unchiule, zise Mariana, întinzându-i mâna bătrânului. Îţi jur însă că nici n-aş fi îndrăznit să visez vreodată că aş avea un unchi cu stare bună.

— Să nu crezi că mi-a fost uşor să dau de urma ta. Întâmplarea însă a vrut să te găsesc. Dar despre aceasta vom vorbi mai târziu. Acum pregăteşte-te, căci vreau să ai şi tu o zi bună. Vom merge împreună prin oraş. Spune-mi însă, nu putem intra undeva pe aici, să mă odihnesc puţin? Căci îmi închipui că nici aici nu se obişnuieşte a se primi musafirii pe scară.

— Ba da, unchiule, răspunse Mariana, deschizând o uşă, urmează-

mă în odaia aceasta. Domnul care locuieşte în ea, nu este acasă.

De abia trecu pragul şi Fernando Hernez îşi dădu seama îndată că se găseşte în odaia, care-i servea litografului Wilhelm Müller de atelier, odaie de locuit şi dormitor, în acelaşi timp.

— Aşadar, domnul care locuieşte aici, nu este acasă? o întrebă el pe Mariana.

— Nu, e prin oraş. Caută de lucru, sărmanul. Măcar de i-ar ajuta Dumnezeu să găsească ceva.

— Va şi găsi, dacă este un om de treabă, copila mea!

— E omul cel mai cumsecade de pe pământ, răspunse Mariana, roşind. E domnul Wilhelm Müller, un artist dăruit de Dumnezeu, din nefericire însă, nu toţi cei cu talent au noroc în lumea aceasta.

— Asta aşa este, copila mea, răspunse Fernando Hernez. Dar spune-mi, copila mea, tu eşti în slujba acestui domn? Vreau să spun, eşti aici aşa… un fel de gospodină?

— Da, unchiule, zise Mariana. Pe semne că ştii că am rămas orfană de timpuriu şi după cât îmi aduc eu aminte a trebuit să-mi câştig singură pâinea zilnică, încă de când am început să gândesc. Aşa am ajuns la Ajaccio. Aici însă, mi-a mers foarte prost şi poate că aş fi murit de foame, dacă domnul Wilhelm Müller nu se îndura de mine şi nu mă aduna de pe stradă. De atunci îi duc gospodăria, lui şi încă câtorva prieteni de ai săi, care locuiesc tot aici în casă.

— Astăzi însă, domnii aceştia vor căuta s-o scoată la capăt şi fără tine, zise pretinsul unchi, căci nu-i aşa, copila mea, că vei veni cu mine? Vom colinda puţin prin oraş, pe urmă… pe urmă vom lua masa împreună, apoi te voi duce la teatru, iar când va sosi vremea la care orice cetăţean cinstit trebuie să se culce, te voi aduce iarăşi aici.

Privirile Marianei trădară o mare bucurie. Până atunci, sărmana copilă avusese doar atât de puţine zile fericite, încât invitaţia pretinsului unchi i se părea ceva din poveşti.

De unde să bănuiască biata fată că omul acesta bătrân, care-i vorbea atât de dulce, atât de părinteşte, care voia să-i facă o bucurie atât de mare, nu urmărea decât un scop mârşav, acela de a o ademeni din casa unde, după nesfârşite şi zbuciumate peregrinări, îşi găsise în cele din urmă un adăpost.

Cu o mişcare de adâncă recunoştinţă îşi întinse amândouă mâinile înspre Fernando Hernez.

— Unchiule Giulio, nu voi uita niciodată că ai fost atât de bun să te mai gândeşti şi la mine! strigă ea, cu sinceră bucurie. Doamne, ce bine e să ştii că ai şi tu pe cineva, o rudă, sânge de-al tău şi că deci nu eşti singură cuc pe lume!

— Nici nu vei mai fi singură cuc, de acum înainte, copila mea, exclamă bancherul, care cu o prefăcătorie măiastră, o apucă pe fată de bărbie şi o sărută părinteşte pe frunte. Dacă vrei, sunt gata să te iau cu mine la ţară. Ce frumos, ce minunat e acolo şi ce bine ţi-ar prinde ţie! Toamna mai ales, când se coc strugurii, crezi că eşti în rai! Ei, ce zici, copila mea, mergi cu mine?

Privirile lui Hernez se-ndreptau ca privirile unei fiare la pândă, la chipul drăgălaş al Marianei, care cu mâinile încrucişate pe piept, se uita la el, întocmai cum se uită în tablouri, madonele la Dumnezeire.

Ticălosul ştia prea bine care va fi răspunsul fetei. Voia însă să aibă o întărire a bănuielii sale chiar din gura frumoasei copile, de care era încredinţat că nu va voi să se despartă de Wilhelm Müller.

— Hotărăşte, copila mea, zise el, văzând că fata nu răspunde nimic. Vrei să pleci cu mine pentru totdeauna de aici? Atunci ar fi mai bine să-ţi strângi chiar acum lucrurile şi să…

— Unchiule, murmurară buzele inimoasei copile, aproape implorator, te rog lasă-mă pe mine aici!

— Aşadar, vrei să rămâi?… Asta înseamnă că eşti mulţumită cu slujba ta aici. Ţi se plăteşte oare atât de bine? Vorbind sincer, după cât se pare, locatarul acestei odăi nu prea poate fi un om cu dare de mână.

— Nici nu este, răspunse drăgălaşa făptură. Nu, el nu este bogat în bunuri pământeşti, în schimb e nespus de bogat în bunătate şi dragoste.

— Aşa, pricep acum! zise Fernando Hernez, jubilând în sinea sa. Artistul acesta ţi-a sucit capul. Dar ascultă, fetiţo, nădăjduiesc că nu ne vei face familia de râs şi nu te vei lăsa…

— Nu mai vorbi, unchiule! strigă Mariana. Îţi jur pe Sfânta Madonă că dragostea noastră este atât de curată, atât de sfântă, încât nici chiar urma păcatului nu poate izvorî din ea. Este adevărat însă – şi ţie, singura mea radă, trebuie să-ţi mărturisesc – că-l iubesc pe Wilhelm şi că împart cu dragă inimă cu el, sărăcia şi nădejdile care le are, că va veni o zi în care îşi va putea valorifica talentul, cu care l-a înzestrat

Dumnezeu.

— Aşadar, este un artist îndemânatic?

— Unchiule, este un pictor, ai cărui nume va deveni încă vestit odată în toată lumea. Deocamdată însă, cum nu-şi poate vinde tablourile, a fost nevoit să se apuce de o altă meserie, pe care a moştenit-o deja tatăl său. Vezi acolo plăcile, pietrele, condeiele? Spune unchiule, nu este nedrept ca un om dăruit de Dumnezeu, ca Wilhelm Müller, să fie nevoit să-şi mănânce zilele ca litograf, cu toate că, chiar şi pe acest tărâm este un artist desăvârşit?

— Parcă eu nu ştiu toate acestea, îşi zise Fernando Hernez, în ascuns. E un artist desăvârşit şi tocmai de aceea vă voi nimici pe amândoi.

În vreme ce prin creierul său treceau asemenea planuri josnice, bancherul îşi ridicase măciulia de aur a bastonului până la buze, ca şi când ar fi fost afundat în gânduri.

— Ascultă, copila mea, zise el, pe un ton părintesc, de care se sluji tot timpul cât stătu de vorbă cu Mariana, eu am o idee. Tu îl iubeşti pe Wilhelm Müller şi după cât am putut înţelege din cele spuse de tine, el ar avea de gând să te şi ia de soţie, nu-i aşa?

— Mi-a jurat asta, unchiule!

— Ei bine, atunci datoria mea de unchi este să-ţi cunosc şi eu alesul inimii. Îl voi pune la încercare, îl voi descoase asupra viitorului vostru. Iar dacă-mi va plăcea… pe Sfânta Madonă, de ce să nu-mi deschid şi eu puţin punga, pentru a-i da singurei mele nepoate, o zestre rotunjoară?

Sărmanei Mariana i se păru că toate clopotele din Ajaccio începuseră să sune deodată. Trăia oare un vis de feerie, ziua de astăzi era oare menită să însemne îndeplinirea dorinţelor sale, chiar şi a celor mai îndrăzneţe?

Iată că deodată, din senin, se alesese nu numai cu un unchi bun şi iubitor, ea, care se crezuse o viaţă întreagă singură în lumea aceasta – dar omul acesta mai voia să o şi înzestreze.

Nu, asta era prea mult!

Mariana începu să plângă amarnic.

— De ce plângi copila mea? o întrebă Hernez.

— Fiindcă eşti mai bun decât îmi închipuiau că poate fi vreun om pe lumea aceasta, unchiule Giulio!

— Dar acesta ar fi mai curând un motiv să te bucuri, nu să plângi, Mariana mea, răspunse linguşitorul. Acum însă, ia loc, te rog, acolo la masă şi scrie ce-ţi voi spune eu!

Mariana ar fi socotit ca un păcat strigător la cer să nu se supună întru totul, acestui unchi atât de bun.

Dânsa se aşeză deci la masa, la care lucra Wilhelm Müller şi care era plină de tot felul de hârtii, creioane, peniţe, pietre – şi în clipa următoare era gata pentru a scrie, ce-i va dicta unchiul Giulio.

— Ce să scriu, unchiule şi cui? întrebă ea, văzând că pretinsul bătrân stătea pe gânduri.

— Îi vei scrie numai câteva rânduri iubitului tău. Vesteşte-l, foarte pe scurt, că unchiul tău Giulio a venit şi că îţi vei petrece ziua de astăzi cu el.

— Am şi scris asta, unchiule!

— Atunci scrie mai departe: *„Unchiul Giulio vrea să te cunoască, Wilhelm. E un om cu inimă de aur. Vrea să ne căsătorim cât mai iute şi de aceea mi-a făgăduit că mă va înzestra. Vrea însă să te cunoască şi pe tine. De aceea, vino te rog, la noapte, la ceasurile douăsprezece, la restaurantul Veneţia, în strada Cavour. Te vom aştepta acolo. Sunt atât de fericită scumpul meu, încât de abia mai pot ţine tocul în mână. Te sărut cu tot dragul, a ta, Mariana.”*

— Unchiule, întrebă Mariana, ridicându-se de la masă, de ce îl chemi pe Wilhelm numai la miezul nopţii la restaurant? Nu se poate să ne întâlnim cu el ceva mai de vreme?

— Nu, copila mea, răspunse Fernando Hernez. În ceea ce ne priveşte pe noi, vom căuta să petrecem cât mai bine în cursul zilei. Socotesc însă că ar fi un adevărat păcat să-l reţinem pe Wilhelm de la lucrul său. Lasă-l pe el să-şi vadă de treburi. De altfel, teatrul la care vom merge împreună se sfârşeşte de abia pe la miezul nopţii.

— Aşa e, iartă-mă, dragă unchiule, la asta am uitat să mă mai gândesc.

— Acum, lasă scrisoarea aici pe masă, continuă Fernando Hernez, grăbit, şi fă-te gata cât mai iute, căci m-a apucat o foame grozavă.

— Unchiule, zise atunci Mariana, roşind, dacă vrei să merg cu tine, trebuie să mă iei aşa cum sunt, căci alte veştminte n-am.

— Sărăcuţa de tine, exclamă pretinsul unchi, nici măcar o rochie ca lumea nu ai. Nu-i nimic, se vor schimba toate. Acum însă să mergem,

căci şi aşa am stat prea mult aici.

Cu aceste cuvinte îi întinse braţul Marianei şi porniră amândoi spre uşă.

Cap. 29 – Dreptul pumnului

Câteva minute mai târziu părăsiră casa împreună.

Trecând pe străzi, Mariana era fericită şi mândră de a se şti alături de unchiul său. Sărmana fată, nici chiar în visele sale cele mai îndrăzneţe nu-şi închipuise că Cerul, se va îndura de singurătatea ei şi-i va trimite pe cineva din familie. Iată însă că Dumnezeu îi trimisese pe acest frate al mamei sale, un unchi bun şi iubitor, care făgăduise chiar s-o şi înzestreze.

Oare ce va zice Wilhelm când va veni acasă şi va citi rândurile ei? Ce se va mai mira sărmanul! Mariana începuse deja să-şi clădească castele în Spania. După ce va fi cununată cu Wilhelm, se va duce în fiecare an să-i facă câte o vizită, acolo la ţară, la Truva, iar cei dintâi copil se va numi Giulio, în amintirea bunului său unchi.

Trecătorii nu-şi puteau tălmăci taina roşeţei care se ivea mereu în obrajii frumoasei copile, deoarece ei nu-i puteau citi gândurile.

Fernando Hernez mergea nepăsător înainte cu sărmana copilă înşelată, de ale cărei simţăminte îşi bătuse joc într-un chip atât de josnic şi după ce străbătu numeroase străzi, rămânând însă tot la mahala, se opri în faţa unei case cu două caturi, care era vopsită toată în albastru.

Culoarea aceasta avea o însemnătate, căci casa era un restaurant şi se numea „Cerul Albastru”.

Dacă Mariana ar fi ştiut ce prost renume avea casa aceasta, fără îndoială că s-ar fi ferit să-i calce pragul. Ea avea o încredere oarbă în conducătorul său şi de aceea intră cu el pe poartă fără teamă.

Dar de-abia intrară pe poartă că le şi ieşi în cale o femeie cu părul negru ca tăciunele.

Era hangiţa de la „Cerul Albastru”, care pe semne fiindcă locuia în „cer”, fusese poreclită „Meşteriţa Raiului”. Într-adevăr, cinstita hangiţă se numea Tereza Galdano.

În clipa în care se ivise hangiţa, Fernando Hernez lovi de trei ori cu bastonul în pământ, dar în aşa chip, încât să nu se bage de seamă.

După acest semnal Tereza Galdano înţelese că avea de-a face cu unul din muşteriii săi obişnuiţi, cu toate că după înfăţişare îi era cu neputinţă să-l recunoască.

— Aş dori un mic separeu, doamna mea, zise Hernez, cu aceeaşi voce de provincial simplu. Ştiu că la dumneata voi putea lua o masă bună, împreună cu nepoţica mea. Te rog deci îngrijeşte de un prânz cât mai vrednic de renumele casei şi nu uita şi de ceva prăjituri. Fireşte că ne vei trimite şi nişte vin, din acela care este cunoscut în tot cartierul.

Tereza ştia acum îndeajuns. Ea deschise o uşă, care dădea în gangul de la poartă şi-i pofti pe cei doi să intre.

Fernando Hernez se găsea acum cu Mariana într-o mică încăpere, mobilată destul de bine. O masă cu mai multe scaune, un divan roşu, tablouri pe pereţi, perdele grele în faţa ferestrelor, într-un cuvânt un aranjament destul de cumsecade, numai dacă toate acestea ar fi fost ţinute ceva mai curat.

— Să luăm loc, copila mea, zise Fernando Hernez, după cât am auzit în restaurantul acesta se mănâncă foarte bine.

— Unchiule, zise Mariana, care nu se aşezase încă, mie nu-mi place deloc aici. Casa aceasta întunecoasă şi hangiţa aceea… Ai văzut ce obraznic s-a uitat la mine?

— Ce tot vorbeşti, Mariana, căută Hernez s-o liniştească pe fată, care începuse să prindă bănuieli, acestea sunt numai închipuiri de ale tale. De altfel, ce ne pasă nouă de hangiţă, dacă mâncarea e bună? Iată, primul fel a şi sosit.

Într-adevăr, Tereza se înapoie cu un castron mare din care ieşeau aburi bine mirositori. Hangioaica puse masa şi peste câteva minute apoi, bancherul şi pretinsa sa nepoată şedeau în faţa farfuriilor pline cu o ciorbă de peşte, care făgăduia să fie minunată.

Sărmana Mariana nu mai contenea de a-i istorisi lui Fernando Hernez despre calităţile lui Wilhelm Müller şi spaniolul ascultă cu răbdare, ba chiar cu interes povestirile nevinovatei copile, deoarece în chipul acesta putea afla multe amănunte despre omul care trebuia să-l ajute să se îmbogăţească din nou şi să scape deci de ruină.

Din povestirile Marianei reieşea că Wilhelm Müller era în mare mizerie şi că mai ales în lunile din urmă îi mersese foarte prost, deoarece nici chiar ca litograf nu prea mai găsise de lucru.

— Oh, dacă Wilhelm ar vrea să fie un om cu mai puţină frică de Dumnezeu, continuă Mariana, după ce hangiţa ieşi din nou din odaie, după al treilea fel de mâncare, atunci nu i-ar lipsi banii niciodată, mai mult chiar, ar putea fi un om bogat.

— Ce tot vorbeşti fată, strigă Fernando Hernez. Dar atunci ar trebui să se înfigă cu amândouă mâinile.

— Nu, unchiule, dumneata nu ştii despre ce este vorba. Mariana aruncă o privire cercetătoare înspre uşă şi după ce se încredinţă că hangioaica o închisese bine, zise, în şoaptă: Închipuie-ţi, unchiule, că tatăl lui Wilhelm a fost şi el un mare artist şi că într-o bună zi a făcut cunoştinţa unui om, care l-a ispitit să facă bani falşi.

Chipul lui Hernez se strâmbă sub barba falsă.

— Bani falşi! exclamă el apoi, dezgustat. Să fie pe pământul acesta oare într-adevăr oameni atât de decăzuţi, încât să fie în stare de a săvârşi o fărădelege atât de josnică? Când am auzit despre asemenea criminali, credeam întotdeauna că numai scriitorii de romane născocesc aşa ceva.

— Nu, unchiule, răspunse Mariana, cu multă seriozitate şi pe chipul ei se putea citi o teamă grozavă, tatăl lui Wilhelm s-a lăsat ademenit la asemenea fapte, mai târziu însă, s-a căit amar. Este adevărat că nu s-a aflat niciodată, dar dacă a scăpat de judecata oamenilor, Dumnezeu nu l-a uitat şi l-a pedepsit foarte aspru. Avea o fată, mai mică cu doi ani ca Wilhelm şi era atât de frumoasă, ca un înger. Fata aceasta, care se numea Martha Francisca, a fugit într-o bună zi de la casa părinţilor săi şi se spune că ar fi ajuns tare rău. Nenorocirea aceasta a întunecat aproape minţile sărmanului bătrân, deoarece se credea pe sine vinovat că fata sa a apucat pe căi greşite. „Când tatăl a fost un falsificator de bani, striga el adesea în deznădejdea sa, ce este de mirat că fata a alunecat pe povârnişul pierzaniei.” De atunci, Wilhelm s-a jurat că niciodată nu va face o asemenea încercare.

— Şi voi cunoaşteţi numele aceluia care l-a împins în nenorocire pe tatăl lui Wilhelm?

— Fireşte, Wilhelm mi-a spus cine este şi ar fi îndeajuns să se ducă la el şi să-i spună: „Sunt gata să fac şi eu pentru dumneata, ceea ce a făcut tatăl meu, dacă-mi dai o jumătate de milion de franci” – pentru ca acela să-i numere îndată banii. Dar Wilhelm are grijă ca drumul lui să nu se întâlnească niciodată cu acela al bancherului Fernando

Hernez.

— Maledetto diavolo! strigă Hernez şi de data aceasta nu lipsi mult să se dea în vileag, aşadar cunoşti chiar şi numele acelui om, Mariana?

În gând apoi adăugă:

— E timpul ca fata aceasta să fie făcută nevătămătoare, ea îmi cunoaşte taina, ea ar putea să mă piardă. Ha, ha, ha, ce bine am făcut de a o fi ademenit să plece de acasă! Acum însă, la lucru!

În clipa aceea uşa se deschise şi hangioaica intră din nou în odaie. În mână ea avea o sticlă mare înfundată, plină cu vin negru.

— V-am adus din vinul meu cel mai de soi, zise ea, aruncându-i lui Fernando Hernez o privire plină de înţeles, vinul acesta îi va plăcea frumoasei duduiţe. El face obrajii mai roşii şi inima să bată mai iute.

Cu aceste cuvinte desfundă sticla, umplu paharele şi Hernez ridicându-l pe al său şi mirosindu-i parfumul, ca un bun cunoscător de vinuri, zise:

— Într-adevăr pare să fie un vin foarte bun. Tocmai de aceea, să-l bem în sănătatea acelora care ne sunt dragi. Goleşte paharul până în fund, draga mea Mariana, căci îl bem pentru fericirea şi izbânda iubitului tău.

Biata Mariana nu aşteptă să i se spună de două ori. Ea duse paharul iute la gură şi tot atât de iute cuprinsul lui dispăru printre buzele sale. Dar nici n-apucă bine să aşeze paharul înapoi pe masă, că o neînţeleasă moleşeală şi începu să pună stăpânire pe întreaga sa fiinţă.

— Vinul este bun, zise ea, dar glasul ei suna atât de nesigur… este… mi-am băut paharul până în fund… unchiule… fiindcă… Sfântă Madona… unchiule… ce este şi asta… ajută-mă… ochii mi se închid… aici nu este… Wilhelm… Wil… Wi…

Voia pe semne să-şi strige iubitul în ajutor, pentru a o cuprinde în braţe şi a o scoate din casa aceasta blestemată; dar vinul prefăcut îşi şi făcea efectul şi Mariana ar fi căzut de pe scaun, dacă hangioaica n-o prindea la timp în braţe.

În aceeaşi clipă se ridică şi Hernez de pe scaun şi cu o mişcare hotărâtă îşi smulse barba falsă pe care o purta.

— Fernando Hernez! exclamă hangioaica de la „Cerul Albastru”.

Exclamaţia aceasta trăda însă o nespusă umilinţă, aproape o teamă de bogatul spaniol, care pe semne că nu venea la ea în casă pentru

întâia oară.

— Tăcere! Nu rosti niciun nume! îi şopti bancherul. Fata aceasta va rămâne aici, în casa ta. E frumoasă şi dacă vei fi deşteaptă, ceea ce nu mă îndoiesc, vei putea trage mari foloase de pe urma ei.

Tereza Galdano râmji, într-un chip într-adevăr diabolic.

— Da, este frumoasă, zise ea, uitându-se la Mariana, cu o mulţumire de fiară, care vede că o aşteaptă o pradă bună. După cât se pare, trebuie să fie încă o oiţă nevinovată! Mii de mulţumiri, Fernando Hernez, că mi-ai adus-o în casă şi fii încredinţat că tocmai aşa de iute nu va părăsi ea casa aceasta. Dacă nu mă înşel, ai dori ca fata aceasta să dispară pentru câtva timp. Aşa este?

— Cât va ţine efectul băuturii pe care ai amestecat-o în vin? cercetă Hernez.

— Numai până mâine dimineaţă, răspunse hangioaica. Nu i-am pus prea mult narcotic, deoarece de când tânăra pescăriţă, de care contele de Paris era îndrăgostit până peste urechi şi pe care numai cu multă greutate am izbutit s-o ademenesc în casa mea, nu s-a mai trezit din somn, sunt mult mai prevăzătoare cu narcoticele pe care le amestec în vin.

— Aşa?! Vasăzică şi contele Robert de Paris face parte din muşteriii dumitale? iscodi Fernando Hernez.

Meşteriţa Raiului îşi muşcă buzele de necaz că o luase gura pe dinainte şi rostise numele contelui de Paris.

— Oh, dar e mult de atunci! – încercă ea să-şi repare greşeala. Asta s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă… Pe numele Sfintei Madone că nu l-am mai văzut la faţă pe contele de Paris de câţiva ani.

— Bine, bine, răspunse Fernando Hernez, ştiu eu până unde trebuie să dau crezare spuselor dumitale. Ţine galbenul acesta, Tereza, şi află că dacă ai putea face cumva ca fata aceasta să dispară cu totul din Ajaccio, ţi-aş fi mult mai recunoscător.

Cu aceste cuvinte bancherul îşi lipi din nou barba falsă în jurul chipului şi părăsi hanul la „Cerul Albastru” fără a mai arunca măcar o singură privire asupra nefericitei sale jertfe, care zăcea nemişcată pe divanul pe care o întinsese hangioaica.

Spaniolul se îndreptă spre locuinţa sa, stăpânit de o înfrigurare de nedescris. Cu toate acestea mişcările, mersul, purtarea lui erau cu desăvârşire acelea ale omului pe care-l imita.

Acum nu se mai îndoia că-şi va ajunge scopul.

Mariana îi lăsase lui Wilhelm Müller o scrisoare, în care-l ruga ca la miezul nopţii să vină la restaurantul „Veneţia” din strada Cavour. Artistul va veni, fără îndoială, căci din spusele Marianei reieşea că o iubea mult pe fată şi deci era firesc să se grăbească să-l cunoască pe bunul unchi Giulio.

— Strada Cavour, murmură Fernando Hernez, este neumblată, la miezul nopţii, aşa că Alfonso îl va putea ataca fără multă greutate, iar pe urmă, legat cobză, îl vom duce în trăsură la Alhambra. Iar când va fi odată în odaia din turn, atunci va juca el după cum îi voi cânta eu. Trebuie să-mi facă clişeele pentru falsificarea lirelor sterline, căci altfel sunt ruinat: n-am nicio poftă să ajung iarăşi cerşetor, după ce am făcut-o pe milionarul, timp de atâţia ani.

După aceea, folosindu-se de aceeaşi scară secretă, prin care îşi părăsise locuinţa, Fernando Hernez ajunse din nou în biroul său, unde în câteva clipe îşi reluă adevărata lui înfăţişare şi pe urmă se aşeză din nou în faţa mesei de scris.

În anticameră aşteptau mai mulţi oameni de afaceri, care doreau să aibă o audientă la bancher. Şi în ziua aceea, Fernando Hernez fu îndeajuns de îngăduitor pentru a-i primi pe toţi.

Niciunul din oamenii aceştia însă, care stătuseră în faţa spaniolului, cu un simţământ de vădită stimă, nu bănuiau că vestitul bancher nu era decât un ticălos, care numai cu câteva minute mai înainte săvârşise o faptă de o groaznică mârşăvie, care aruncase în ghearele pierzaniei pe o tânără şi nevinovată fată, pe un copil încă.

*

* *

Wilhelm Müller nu se înapoie acasă, decât spre seară. Toată ziua alergase prin oraş, pentru a găsi ceva de lucru, căci se găsea în mare încurcătură, deoarece de două luni de zile nu câştigase nicio centimă.

El îşi vânduse, sau îşi amanetase tot ceea ce mai avuse din timpuri mai bune.

Un nenoroc neînţeles părea că-l paşte, pas cu pas, clipă cu clipă.

Era doar un artist, un om de talent, care se pricepea la mai multe meserii chiar – era pictor şi litograf – totuşi, în timpul din urmă niciuna din aceste meserii nu-l ajută să-şi câştige măcar o coajă de

pâine uscată.

Niciun negustor de tablouri nu voia să-i cumpere pânzele, cu toate că tovarăşii săi de meserie îl încredinţau că lucrările sale erau mult mai desăvârşite, decât ale lor proprii, pentru care ei găseau întotdeauna cumpărători. Pe de altă parte, mai multe case serioase, cu care era în legături de afaceri pentru lucrări litografice, îl vestiră, aproape toate în aceeaşi zi, că nu mai au nevoie de serviciile lui.

— O soartă cumplită mă urmăreşte, îi spusese el deseori Marianei, iubitei sale. S-ar zice că o putere misterioasă lucrează împotriva mea. Şi totuşi, mă întreb, fără a putea găsi un răspuns, ce-am făcut eu, pe cine am supărat eu, pentru a-i da motiv să mă urască, să mă persecute?

Da, două luni încheiate fusese Wilhelm Müller fără lucru şi dacă n-ar fi fost Mariana, care să-l alunge din minte gândurile negre, care-l păşteau, prin dragostea şi duioşia de care îl împărtăşea, poate că bietul om şi-ar fi pus demult capăt zbuciumatei sale vieţi.

De altfel, se părea că nenorocul acesta îi urmărise toată familia. Tatăl său, Edgard Müller, fusese un mare artist care îndreptăţea nădejdile cele mai îndrăzneţe. Ghinionul îi scosese însă în cale pe Fernando Hernez şi din ziua aceea Edgard Müller fu pierdut.

Spaniolul izbutise să-l convingă, că ar putea deveni un om bogat, dintr-o singură lovitură, dacă ar primi să falsifice bani.

Edgard Müller dăduse ascultare ispititorului dar răsplata făgăduită nu veni niciodată.

Fernando Hernez îl înşelă în chipul cel mai josnic. Din clipa aceea însă, dezamăgirea îl duse încetul cu încetul, spre nebunia, în care se sfârşi, până în cele din urmă.

Peste zece ani se mai lăsă o dată ispitit de spaniol, care-i ceru din nou să-l ajute la falsificarea de bani.

Müller refuză propunerea lui Hernez, dar atunci ticălosul îl ameninţă să dea totul pe faţă, chiar cu riscul de a ajunge şi el însuşi în închisoare.

Nenorocitul se lăsă deci convins şi a doua oară şi îşi puse arta din nou în slujba fărădelegilor uneltite de spaniol. Acesta îi jurase sus şi tare, că-l va răsplăti împărăteşte, pentru serviciile sale, dar celei dintâi ticăloşii îi urmă a doua. Edgard Müller nu primi nimic, sau mai nimic, pentru serviciile sale şi bietul om rămase şi mai departe sărac lipit

pământului.

Încetul cu încetul apoi, decăderea familiei se desăvârşi tot mai mult. Edgard nu mai fu în stare să lucreze şi toată ziua nu făcea altceva, decât se plimba de colo până colo prin odaie.

Nu mai purta grija copiilor săi, într-o bună zi fiica lui, Martha Francisca fugi cu iubitul său şi dacă fondul lui Wilhelm n-ar fi fost din naştere, foarte bun şi cinstit, cine ştie ce ar mai fi ajuns şi el…

Wilhelm însă nu se lăsă târât nici de deznădejde, nici de patimi. El învăţă cu sârguinţă şi singura bucurie a bătrânului era acum să vadă că fiul său era îndeajuns de înzestrat de Dumnezeu, pentru a putea înţelege şi a-şi putea însuşi arta lui.

Îl iniţie pe Wilhelm în toate tainele artei sale, îl făcu un pictor desăvârşit, un foarte bun litograf şi pentru toată truda pe care şi-o dădu cu el, nu-i ceru fiului său, decât… un jurământ.

— Jură-mi, copilul meu, zise Edgard Müller, cu câteva zile mai înainte de a-şi închide ochii pentru totdeauna, jură-mi, Wilhelm, că îl vei ocoli întotdeauna, pe diavolul acesta cu chip de om, care se numeşte Fernando Hernez, că-l vei ocoli, întocmai cum ocoleşte Satana semnul crucii. Iar dacă totuşi va îndrăzni să vină vreodată în faţa ta, alungă-l, cum alungă soarele duhurile rele de pe pământ. Căci va veni, copilul meu, continuă bătrânul, obosit de moartea care-i şi intrase în suflet, simt că va veni, pentru a căuta să te prindă şi pe tine în mrejele sale, după cum m-a prins pe mine. Uite-te la mine, Wilhelm şi în faţa ta vei vedea un om, care nu va avea odihnă nici chiar în groapă, deoarece n-a putut să-şi răscumpere păcatele cât a trăit pe acest pământ. Şi de toate acestea nu este nimeni altul de vină, decât spaniolul Fernando Hernez, a cărei memorie să fie blestemată în vecii vecilor.

Wilhelm a jurat după dorinţa tatălui său şi câteva zile mai târziu Edgard Müller muri, pe buze cu un blestem împotriva lui Fernando Hernez.

Un asemenea jurământ, făcut în asemenea împrejurări, ar fi fost ţinut chiar şi de un om cu o fire mai şovăielnică decât a lui Wilhelm, care din clipa aceea hotărî să se ferească într-adevăr fie chiar şi numai de a se întâlni cu Fernando Hernez.

Până atunci aceasta îi izbutise. El trăise liniştit în „Colţul Gâştelor” şi chiar dacă fusese un om sărac, până cu două luni în urmă avusese

măcar din ce să-şi ţină zilele şi să-şi plătească chiria. Ba Cerul îi mai rezervase chiar şi o mare bucurie: i-o scosese în cale pe Mariana.

De vreo opt săptămâni însă, Wilhelm se zbătea în mizeria cea mai neagră. Puterea aceea misterioasă pornise parcă asaltul hotărâtor împotriva lui. Tânărul nu mai putea câştiga nicio centimă şi deci nu avea nici măcar de o bucată de pâine uscată.

Trăia din mila prietenilor, din puţinul pe care Mariana îl câştiga de la ceilalţi locatari şi pe care-l împărţea bucuroasă cu el.

În ziua aceea, artistul colindase din nou pe la toate întreprinderile, care mai înainte îi dăduseră câte ceva de lucru, dar bătu toate drumurile în zadar. Până spre seară nu se găsi niciunul, care să aibă ceva de lucru pentru el.

La orice uşă bătuse, fusese respins, ba mulţi refuzară chiar şi să stea de vorbă cu el.

— Dumnezeule, îşi zise Wilhelm, înapoindu-se acasă, sunt oare ciumat, lepros, însemnat ca om primejdios, de nu vrea nimeni, nici măcar să mai stea de vorbă cu mine? Sau poate că…

Un gând cumplit îi veni deodată în minte, un gând care-l făcu să pălească, dar care în acelaşi timp îi aduse tot sângele în creier.

— …Sau, poate că cineva să fi aflat fapta, la care s-a lăsat împins tata şi acum dispreţul oamenilor loveşte şi în fiu?

Wilhelm coti pe după un colţ şi trecu prin faţa unei prăvălii, ale cărei ferestre erau acoperite cu zeci de ilustraţii. În pragul prăvăliei stătea un bătrân cocoşat, cu părul alb ca zăpada.

Wilhelm voia să treacă pe lângă el, cu un salul grăbit, căci îl cunoştea. Era un negustor de tablouri, un olandez, cu numele de Van Hyke, cu care făcuse pe vremuri mai multe afaceri, cumpărându-i numeroase tablouri şi fiind întotdeauna prietenos cu el.

Dar cu două luni în urmă şi acesta îl vestise printr-o scrisoare că are prea multe tablouri şi că mai mulţi ani de-acum încolo nu mai are cumpărători pentru picturile sale.

Wilhelm era prea mândru, pentru a-l mai fi vizitat o dată pe negustor, deoarece aflase că după aceea mai cumpărase tablouri de la alţi pictori. Era deci vădit că numai de la el nu voia să cumpere.

Acum însă, când Wilhelm îl văzu din nou pe olandez, răspunzându-i cu oarecare melancolie la salutul său îşi luă inima în dinţi şi se înapoie lângă Van Hyke.

— Aş vrea să-ţi vorbesc ceva, Van Hyke! zise el.

— Ştii prea bine, domnule Müller, răspunse micul şi cocoşatul bătrân, că nu mai cumpăr tablouri.

— Vrei să spui că… nu mai cumperi tablouri de la mine… nu-i aşa?

— Se poate! răspunse olandezul, întorcându-şi privirea în altă parte.

— Domnul meu, zise atunci Wilhelm, cu glas tremurând, te-am socotit întotdeauna ca pe un om cinstit, ba aş putea spune chiar că faţă de mine ai avut şi o dragoste, o dragoste părintească, ca să zic aşa. Adeseori, mi-ai dat sume destul de însemnate, fără ca măcar tabloul vândut să fi fost gata. Ei bine, astăzi te rog, te implor să mă asculţi numai două minute şi să-mi răspunzi la o singură întrebare pe care ţi-o voi pune.

Chipul tânărului artist trăda ceva atât de deznădăjduit, în glasul lui tremura atâta înfrigurare, încât Van Hyke fu cuprins de un simţământ de adâncă compătimire pentru el.

— Vino să plecăm din uşă, îi zise el încet lui Wilhelm, să mergem spre fundul prăvăliei… aşa… Acum pune-mi întrebarea, la care vrei răspuns.

— Domnul meu, începu atunci artistul, cu voce înecată aproape de lacrimi, mă cunoşti de câţiva ani. Spune-mi, te rog, ai observat ceva la mine, în purtările mele, ce i-ar fi îndreptăţit pe semenii mei să se întoarcă cu dezgust de la mine?

— Nu, domnule Müller.

— Au fost tablourile mele în timpul din urmă mai rele decât acelea, pe care ţi le vindeam mai înainte?

— Nu, domnule Müller.

— Te-am jignit eu vreodată personal pe dumneata, am făcut oare ceva, ce să te silească să te fereşti de mine?

— Nu, domnule Müller.

— Ei bine, atunci te conjur pe numele Dumnezeului nostru al tuturor, dezvăluie-mi taina pentru ce mă ocoleşte toată lumea, pentru ce nu mai sunt în stare să-mi câştig nici măcar pâinea de toate zilele, cu toate că nu sunt lipsit de talent şi cu toate că sunt gata să muncesc oricât? Nu, domnule Van Hyke, nu clătina din cap… Trebuie să aflu… Gândeşte-te că prin aceasta îmi salvezi poate viaţa!

Micul şi bătrânul cocoşat fu foarte înduioşat de cuvintele acestea. O

luptă cumplită părea că se dă în sufletul lui.

În cele din urmă îşi aşează mâna pe umărul tânărului artist şi zise:

— Tânărul meu prieten, nu-ţi foloseşte la nimic tot talentul, toată truda dumitale. Singurul sfat, pe care ţi-l pot da, este să părăseşti Ajaccio, cu toate că… mă întreb, dacă o altă localitate din Europa ţi-ar putea aduce mai mult noroc.

— Şi de ce să fug?

— Fiindcă eşti urmărit de un duşman foarte puternic!

— Ah! Un duşman! Pe Dumnezeul meu că nu cunosc niciun om, care să fie îndreptăţit să mă urască atât de cumplit, deoarece nimănui nu i-am făcut niciodată vreun rău.

— Nu ştiu ce-ai făcut, sau n-ai făcut, răspunse olandezul, ştiu însă că aici în Ajaccio trăieşte un om care face tot ce-i stă în putinţă pentru a te asupri, pentru a-ţi tăia orice mijloace de trai.

— Spune-mi numele lui… Îţi dau cuvântul meu de cinste că nu vei avea niciun fel de neplăceri, de pe urma destăinuirii acestui secret.

— Gândeşte-te bine, prietene… mi-ai dat cuvântul dumitale de cinste şi am încredere în el… Află deci că omul care te urmăreşte, care vrea să-ţi nimicească existenţa, care poate că ţi-a şi nimicit-o – este… Fernando Hernez, spaniolul.

— Fernando Hernez?!… strigă Wilhelm Müller, în culmea uimirii. Acum înţeleg totul!

Şi fără a mai pune vreo nouă întrebare lui Van Hyke, ieşi ca o furtună din prăvălie şi alergă acasă.

Aşadar, Fernando Hernez era acela care-l urmărea, într-adevăr acesta era un duşman puternic, împotriva căruia aproape că nu se putea apăra, deoarece legăturile de afaceri ale spaniolului se întindeau asupra întregii Europe şi înrâurirea lui era atât de mare, încât el îl putea sili aproape pe fiecare negustor să se supună voinţei sale, să-l slujească.

Şi omul acesta voia să se răzbune şi asupra fiului, după ce-l nimicise pe părintele său, fiindcă în timpul din urmă omul acesta respinsese cu mândrie şi dispreţ propunerile sale?

— Nu, lucrurile nu stau astfel, îşi zise Wilhelm Müller. Fernando Hernez nu mă urmăreşte din răzbunare… nu, el vrea să mă silească să mă supun voinţei sale… vrea să mă facă să împărtăşesc şi eu soarta tatălui meu… vrea să mă silească să-mi pun şi cu arta în slujba răului,

a fărădelegilor… Dar mai curând sunt gata să mor de foame, decât ca spaniolul să-şi vadă gândul lui ticălos împlinit!

Wilhelm urcă treptele locuinţei sale, ca un nebun. El voia să-şi plângă nenorocul la pieptul mult iubit al Marianei, cu ea voia el să se sfătuiască asupra mijlocului de a scăpa de drăceştile uneltiri ale spaniolului.

Müller deschise uşa şi strigă din prag numele Marianei.

Dar nimeni nu-i răspunse.

— A ieşit, îşi zise tânărul artist, oprindu-se în mijlocul odăii. Ciudat, căci de obicei mă aşteaptă, când ştie că trebuie să sosesc. Ah, iată că maşina de gătit e rece! Nu mi-a pregătit nici măcar cina mea amară! Mariana, Mariana, unde eşti?… Singur, aşadar! îngână Müller, cu un suspin dureros. Vai, ce n-aş fi dat s-o pot strânge în braţe tocmai acum! Numai la pieptul ei mai pot găsi mângâierea… numai ea…

În clipa aceea ajunsese la masă şi se lăsă pe scaunul din faţa ei.

Atunci observă scrisoarea care se găsea pe masă pentru el. Obrajii tânărului se împurpurară deodată.

— Prin urmare tot mai este un Dumnezeu în lumea aceasta! strigă el, după ce-şi aruncă privirile înfrigurate asupra rândurilor scrise de Mariana. Tocmai mă plângeam de soartă, tocmai crâcneam împotriva ei şi împotriva uneltirilor lui Fernando Hernez, care vrea să mă nimicească şi iată că mântuirea este mai aproape decât aş fi putut nădăjdui! Aşadar, Mariana şi-a regăsit unchiul, o rudă atât de apropiată! El este un moşier de la ţară, după cât se pare, şi e gata s-o înzestreze pe Mariana. Aceasta înseamnă de o mie de ori mai mult, decât de ceea ce am eu nevoie, căci astfel, nu numai că o voi putea lua de soţie pe scumpa mea Mariana, dar dărnicia unchiului ei îmi va îngădui să-mi schimb şi locuinţa, să schimb chiar ţara, căci în chipul acesta poate că voi scăpa de duşmanul meu neîmpăcat. Este adevărat că inima-mi bate mai mult pentru Corsica, unde m-am născut, dar la urma urmelor se cumpără tablouri şi se plătesc poate chiar mai bine decât aici şi la Stockholm, sau Cristiania. „Evrica!”, în sfârşit sunt şi eu un om fericit!

Cu o nerăbdare firească el aşteptă înfrigurat clipa în care-i va fi dat să-l cunoască pe unchiul acela bun şi mărinimos al Marianei. La miezul nopţii urma să se ducă la restaurantul Veneţia. Acolo îl aşteptau Mariana şi unchiul Giulio. Ah, ceasurile treceau mult prea

încet! Cum ar fi vrut el să le dea aripi, pentru ca să zboare mai iute!

El luă o carte şi căută să se cufunde în citirea ei, dar în curând o puse deoparte, deoarece literele îi jucau înaintea ochilor, fiindcă mintea lui nu mai putea frământa alt gând, decât că Mariana va fi a lui şi că deci va putea fi şi el fericit.

În sfârşit clopotul bisericii din apropiere sună ceasurile unsprezece şi Wilhelm se pregăti de plecare.

El îşi curăţă hainele cu îngrijire, se spălă pe mâini, îşi aranjă părul. Nu era de mirare. Voia să placă cât mai mult unchiului Giulio, făuritorul fericirii sale. După aceea îşi aruncă pelerina largă pe umeri, îşi aşeză pe cap pălăria cu margini mari, de artist şi tocmai se pregătea să stingă lampa când îşi aduse aminte că nu era tocmai prudent să se ducă în miez de noapte, pe strada Cavour, fără o armă asupra sa.

Strada Cavour nu avea un renume prea bun. Erau acolo o sumedenie de restaurante de noapte, în care scandalurile şi încăierările erau obişnuite. Mai mult chiar, în timpul din urmă se întâmplase ca mai mulţi oameni să fie înjunghiaţi în strada aceasta.

— Ce bine mi-ar prinde acum bastonul în al cărui cap de argint este întărit un pumnal, oftă Wilhelm. Din păcate însă, atât el, cât şi pistoalele bătute în argint ale tatălui meu, s-au mutat la negustorul din strada vecină. Dar stai, mai am eu o armă, care pe deasupra are şi avantajul de a nu putea fi văzută. O voi lua pe aceasta cu mine!

În clipa următoare Wilhelm luă de pe masă un briceag mare, îl închise şi-l vârî în buzunar. După aceea stinse lampa şi părăsi odaia. Îşi pierduse atâta timp cu pregătitul şi gătitul, încât când ieşi pe uşă clopotul bisericii sună unsprezece şi trei sferturi.

Noaptea era întunecoasă, numai câteva stele luceau pe cer.

Străzile pe care trecea Wilhelm erau pustii.

Grăbindu-se, ajunse în curând la colţul străzii del Cavour, cum îi ziceau locuitorii capitalei corsicane.

Inimă tânărului artist bătea cu putere. Simţea că se găseşte la o întorsătură a vieţii sale. Numai de-ar fi pe placul unchiului! Adeseori bătrânii sunt oameni foarte suciţi. Ei bine, dar el îşi va da toată silinţa să câştige inima acestui unchi al iubitei sale, prin purtarea lui frumoasă, prin…

În clipa aceea răsări ca din pământ, chiar lângă Wilhelm, o făptură

uriaşă, un om de o statură herculeană, a cărui apariţie făcu asupra lui Wilhelm o impresie cu atât mai neplăcută, cu cât faţa îi era înnegrită cu funingine.

Tânărul artist făcu un pas înapoi.

— Stai! îi strigă banditul, căci Wilhelm era încredinţat că avea de-a face cu vreun tâlhar.

Dar până ca Wilhelm să mai poată face ceva, uriaşul îşi lăsă pumnul să cadă asupra capului lui şi artistul se prăbuşi la pământ, fără a mai putea scoate vreo vorbă. Toate acestea se petrecură cu o iuţeală uluitoare. Cum însă strada era cu totul pustie, ticălosul îşi putu desăvârşi nemernicia fără nicio grabă.

El îngenunche pe pieptul nenorocitului, scoase din buzunar două curele şi legă mai întâi mâinile jertfei sale, pentru a face pe urmă acelaşi lucru şi cu picioarele artistului.

— Stăpânul va fi mulţumit de mine! murmură Alfonso, fostul toreador, căci el era. Ha, ha, ha, un toreador ştie cum să lovească, fără a ucide, când vrea. Peste câteva minute prietenul acesta va fi în trăsura care ne aşteaptă după colţul străzii! Aşa! Acum nu mai poate nici măcar să se mişte!… Oho, m-am înşelat!

Alfonso mai scoase o curea din buzunar, dar de data aceasta Wilhelm, care se dezmeticise între timp, se împotrivi cu îndârjire. El îşi scoase mâna din laţul curelei şi lovi în spaniol cu toată puterea.

Aceasta îl înfurie grozav pe fostul toreador, care-şi luă victima de gât.

— Aha, strigă Alfonso, dacă nu stai liniştit de bună voie, te voi sili eu la aceasta! Linişteşte-te, deci, căci dacă nu, sunt gata să te trimit pe lumea cealaltă. Nu se glumeşte cu…

Dar Alfonso nu sfârşi ce avea de spus, căci vorbele lui se terminară într-un urlet de groază.

El nu băgase de seamă că un om cotise de după un colţ, pe strada del Cavour, om care rămase încremenit, când văzu ce se petrece pe strada aceea, în miez de noapte. Uimirea străinului însă nu ţinu decât o secundă. În clipa următoare el îşi aruncă pelerina la pământ şi atunci se văzu că era de o statură voinică şi de o mlădiere de pisică.

Alfonso era încă tot ocupat cu legarea mâinilor jertfei sale.

Atunci, necunoscutul se chirci deodată, apoi trupul lui străbătu văzduhul, ca o săgeată şi peste câteva secunde, Alfonso simţi o

greutate în spate, şi două mâini ca de fier apăsându-i gâtlejul cu putere.

— Mizerabile, nu este greu să ataci un om, care este cu atâta mai slab decât tine! Acum însă, să ne socotim puţin împreună!

Uriaşul Alfonso era atât de zăpăcit de pe urma acestui atac neaşteptat, încât la început nu fu în stare să facă nici măcar o mişcare. Simţea însă că omul din spatele său era de o iscusinţă şi avea o putere cu totul neobişnuită.

Dar multă vreme Alfonso trecuse drept omul cel mai puternic din Madrid. Era obişnuit să se bizuie pe puterile sale în orice împrejurări şi tocmai de aceea se gândi şi acum cu o anumită mândrie, că-i va da o lecţie şi acestui agresor îndrăzneţ, oricât de vânjos părea el să fie.

De aceea Alfonso îşi adună toate puterile. Muşchii braţelor sale vânjoase ieşiră la iveală ca nişte odgoane. Pieptul i se încovoie puţin, pentru ca apoi, încetul cu încetul să i se umfle ca un balon umplut cu un gaz oarecare. După aceea se îndreptă, aproape pe nesimţite şi deodată se aruncă pe spate, nădăjduind ca în chipul acesta, greutatea corpului său să-l strivească pe acela, care-i sărise în spinare.

Foarte bine gândit, amice Alfonso. Păcat doar că de data aceasta aveai de-a face cu un adversar care ştie să se apere de asemenea apucături viclene.

În clipa în care fostul toreador îşi încordă muşchii, pentru a se trânti pe spate, mlădiosul necunoscut, care sărise în ajutorul nefericitului Wilhelm Müller, sări din spinarea lui Alfonso, care nemaiputându-şi ţine echilibrul, se lungi pe caldarâm. În clipa următoare neaşteptatul său duşman îşi aşeză piciorul pe pieptul lui.

— Mizerabile, îi strigă acesta, cu voce tremurândă de mânie. Îţi dai seama că eşti cu totul în mâinile mele? Cine m-ar putea împiedica acum să te ucid, după cum ai merita, după ticăloasa ta faptă? Dar eu nu ucid, decât atunci când sunt silit s-o fac. De aceea îţi dăruiesc viaţa. Dar fiindcă nu vreau să mai repeţi în noaptea aceasta ticăloşia pe care ai vrut s-o săvârşeşti acum, voi îngriji să dormi puţin!

Alfonso scrâşni din dinţi. Ochii lui, se învârteau furioşi, de colo până colo. Vru să se ridice, dar nu îndrăzni să încerce, deoarece ciudatul străin părea să aibă o putere care o întrecea chiar şi pe a lui şi deci, nu era tocmai prudent să se ia la luptă cu el.

— Să nu te mişti, ticălosule! strigă învingătorul, căci orice încercare

de a scăpa îţi poate fi fatală. Ţi-am spus că trebuie să dormi şi încă îndată! Mulţumeşte-te că somnul acesta nu-ţi va fi cel de veci.

Cu aceste cuvinte, mlădiosul străin sări la o parte, dar nu pentru a fugi, ci pentru a îngenunchea iute alături de mizerabilul spaniol. Pumnul necunoscutului căzu apoi pe capul ticălosului cu atâta putere, încât Alfonso nu mai scoase decât un geamăt, pe urmă rămase nemişcat, întins la pământ. Străinul se ridică.

— Şi acum să vedem ce este cu dumneata, tânărul meu prieten, care te-ai purtat atât de liniştit în tot timpul acestei scene. Îţi mulţumesc pentru asta, căci nu mi-ar fi fost plăcut, dacă prin strigătele dumitale ai fi alarmat poliţia.

Cu aceste cuvinte necunoscutul scoase un pumnal, cu care tăie curelele cu care erau legate mâinile şi picioarele tânărului artist. După aceea îl ajută pe tânăr să se ridice de la pământ.

— Îţi mulţumesc… îţi mulţumesc din tot sufletul, îngână Wilhelm, întinzându-i mâna aceluia care-l scăpase din ghearele uriaşului. Mi se pare, dacă nu mă înşel, că-ţi datorez viaţa mea. Căci după câte am înţeles din cuvintele spaniolului, el mă atacase şi mă legase, pentru a mă duce la o trăsură, care mi se pare că se poate şi vedea la capătul străzii. Înainte de a mai sta de vorbă însă, spune-mi numele dumitale nobilul meu domn, să ştiu cui trebuie să-i fiu recunoscător, pentru a-mi fi salvat viaţa.

— Vrei să ştii cine sunt? Dar ce însemnătate poate avea un nume? La ce bun să-mi cunoşti numele, când mi-ai cunoscut fapta? De altfel îmi pare că eşti eroul unei aventuri puţin obişnuite. Eşti atacat în strada aceasta pustie, pentru a fi răpit cu o trăsură. Ştii dumneata, bănuieşti dumneata măcar, cine ar putea fi acela care ar putea avea vreun interes ca să te răpească? Dacă-l ştii, spune-mi numele lui şi-ţi făgăduiesc să te scap de el.

— Dumnezeule! strigă atunci Wilhelm Müller, ca iluminat deodată. Nu este decât un singur om, care să fi avut interes să pună mâna pe mine şi acesta este… Fernando Hernez!

Un strigăt de ură ieşi atunci de pe buzele străinului.

— Fernando Hernez?… Vai, tânărul meu prieten, atunci nu întâmplarea, ci Providenţa m-a trimis în calea dumitale, pentru a te scăpa. Căci află că şi eu îl urăsc pe Fernando Hernez, aşa cum omul nu poate urî decât ciuma, sau lepra. Dă-mi mâna dumitale, prietene! Din

clipa aceasta eşti prietenul meu. Acum îţi voi spune şi cine sunt. Te rog însă să nu scoţi niciun strigăt de uimire, căci ceea ce vei auzi, te va uimi fără îndoială, poate chiar mai mult decât atacul ticălosului de colo. „Groaza ticăloşilor, prietenul celor buni”! aceasta este lozinca mea şi mă numesc Egizio Ettore.

Cap. 30 – Sfârşitul firmei Fernando Hernez

Egizio Ettore!…

Wilhelm Müller simţi un fior de gheaţă străbătându-i trupul.

Aşadar, acesta era omul despre care vorbea tot oraşul, despre care gazetele povesteau adevărate minuni, acesta era omul care băgase spaima în toată Corsica de miazăzi.

Şi omul acesta îi salvase viaţa!

— Văd tinere, zise Egizio Ettore, aşezându-şi mâna pe umărul pictorului, că numele meu te-a îngrozit mai mult decât m-aş fi aşteptat. Tocmai de aceea, îţi voi spune înc-o dată că Egizio Ettore este groaza ticăloşilor, dar prietenul celor buni. Dumneata pari să fii un om de treabă. De altfel, chiar şi numai împrejurarea că Fernando Hernez te urmăreşte este pentru mine o chezăşie că eşti un om cumsecade şi ura dumitale pentru acest mârşav spaniol nu mă poate face decât prietenul şi ocrotitorul dumitale. Acum însă, să căutăm să ne dăm seama ce scop putea să urmărească ticălosul, prin răpirea dumitale? Căci nu încape nicio îndoială că spaniolul urmărea ceva, prin prinderea dumitale, căci dacă ar fi fost vorba numai de o răzbunare, îi poruncea bivolului de colo să te ucidă, dar nu să te răpească.

— Într-adevăr, aşa este, răspunse tânărul pictor, şi eu sunt de aceeaşi părere. Dar atunci, dacă astfel stau lucrurile, atunci… Dumnezeule, ce s-a întâmplat cu nefericita copilă, pe care am venit s-o caut în strada aceasta?

— De ce copilă vorbeşti dumneata?

— De Mariana, iubita mea, logodnica mea, o sărmană fată, care n-are altă avere, decât frumuseţea trupească şi curăţenia sufletului.

— Drace! exclamă Egizio Ettore. Aşadar, aici e în joc şi o fată! Ei bine, dragă prietene, este de datoria mea să-ţi deschid ochii, căci părerea mea este că Fernando Hernez a pus ochii pe logodnica

dumitale.

— Atunci îl strâng de gât, strigă Wilhelm Müller, cu glasul răguşit de mânie, chiar dacă pentru aceasta ar trebui să mă strecor în somptuosul său palat, chiar dacă ar trebui să-l scol de la masă sau din pat. Vai de el, dacă a îndrăznit să-şi întindă mâna asupra sărmanei mele Mariana.

Egizio Ettore îl lăsă pe tânăr să-şi verse necazul în cuvinte de ameninţare, pe care ştia că nu şi le va putea duce la îndeplinire, apoi zise, cu un zâmbet amarnic:

— Tânărul meu prieten, dacă pătrunderea în palatul Fernando Hernez ar fi atât de uşoară, atunci demult aş fi apărut eu, Egizio Ettore, în faţa lui, atunci când s-ar fi aşteptat mai puţin. Dar cu asemenea mijloace nu se poate lupta împotriva lui Fernando Hernez. Cred însă că împrejurarea ne este prielnică şi dacă ai avea puţin curaj, aş putea să mă răzbun pe Fernando Hernez, iar dumitale dragă prietene, ţi-ar fi cu putinţă s-o scapi pe Mariana.

— Vorbeşte, Egizio Ettore, strigă tânărul pictor adânc mişcat, întinzându-i mâna voinicului, cere-mi să înfrunt moartea şi nu voi şovăi o clipă, numai ajută-mă să o scap pe biata mea Mariana, din mâinile ticălosului. Sărmana, nevinovata creatură, în mâinile unui asemenea ticălos, ale cărui obiceiuri sunt cunoscute în toată Corsica! Să nu mai pierdem timpul, să facem ceva, dă-mi un sfat!

— Bine! Ascultă care este planul meu! îi şopti Egizio tânărului. Acolo, în capătul străzii aşteaptă trăsura, a cărei menire era să transporte o persoană răpită şi dacă nu veneam eu, fără îndoială că până acum, uriaşul acesta, pe care l-am dat la o parte din calea noastră pentru câteva ceasuri, te-ar fi dus pe umeri până la ea şi cine ştie ce soartă te aştepta. Noaptea este întunecoasă şi nici dumneata, nici eu nu vom putea fi recunoscuţi. Să ne folosim deci de această împrejurare şi să facem un mic schimb. Ia-mă dumneata pe umeri şi predă-mă lui Fernando Hernez, ca şi când eu aş fi cel aşteptat, adică dumneata.

— Dar îndrăzneala e prea mare, răspunse Müller. Mă cutremur la gândul că planul nostru ar putea da greş. Dacă ticălosul te recunoaşte, nu mi-aş putea ierta niciodată că eu însumi, căruia mi-ai scăpat viaţa, am fost acela, care te-a aruncat în braţele pierii. Remuşcările mele ar fi cu atât mai mari, cu cât acum am avut prilejul să mă încredinţez că

tot ceea ce se spune despre dumneata, nu sunt decât josnice minciuni.

— Ajunge! Mie nu-mi plac vorbele prea multe. Prefer faptele! Te rog deci, să faci ceea ce ţi-am spus!

Cu aceste cuvinte, Egizio Ettore se duse la Alfonso, care tot mai zăcea încă nemişcat, pe caldarâm.

Cu o iscusinţă fără seamăn îi dezbrăcă pe spaniol de hainele pe care le purta. Sub mantie Alfonso avea o livrea de lacheu, plină de galoane şi fireturi aurite.

— Iute, tânărul meu prieteni îmbracă veştmintele acestea caraghioase, îi zise Egizio pictorului. Nu trebuie să te dezbraci. Din fericire servitorul lui Hernez, pe care dacă, nu mă înşel îl cheamă Alfonso, este înc-o dată atât de voinic ca dumneata şi în veştmintele lui ar încăpea doi oameni, de măsura dumitale.

Într-adevăr aşa şi era. Pictorul îmbrăcă pantalonii şi livreaua, suflecă puţin mânecile şi capătul de jos al pantalonilor şi era gata, travestit.

— Acum leagă-mă! zise Egizio, întinzându-i pictorului curelele. Foloseşte-te de aceleaşi curele, cu care a vrut ticălosul acela să te lege pe dumneata… Aşa… Dumneata eşti cel dintâi, dar şi cel de pe urmă om, care va fi izbutit să-l lege pe Egizio Ettore, de când acesta a evadat din temniţa din Capul Pertusato. Acum adu iute pelerina, care zace acolo, în mijlocul drumului şi înveleşte-te în ea. Pe urmă însă vine partea cea mai „grea”!

Müller făcu întocmai după cum îi porunci Egizio, fără să crâcnească. Cele câteva minute pe care le petrecuse alături de vestitul brigand îi dezvăluiseră adevăratul suflet al acestuia şi-i insuflară o încredere oarbă în puterea şi destoinicia lui, încredere asemenea căreia nu mai avusese în nici un alt om pe acest pământ.

— Înveleşte-te mai bine în pelerină… trage gluga peste cap! îi şopti Egizio.

În vreme ce pictorul făcea toate acestea, din colţul străzii se auzi o uşoară fluierătură.

— Mi se pare că Fernando Hernez începe să-şi piardă răbdarea! îşi zise brigandul, râzând. Aşteaptă, mai aşteaptă puţin, amice, căci vom sosi mai iute decât ai dori tu! Acum ia-mă pe umeri şi du-mă până la trăsura din colţul străzii. Acolo predă-mă lui Fernando Hernez şi nu te mai sinchisi de mine, ci caută să dispari cât mai iute din apropierea

trăsurii.

— Atunci, îngăduie-mi să-ţi mai mulţumesc o dată, pentru ceea ce ai făcut pentru mine şi pentru ceea ce vei mai face. Poate că o vei descoperi acolo, unde vei fi dus, şi pe Mariana mea. Dacă se va întâmpla aceasta, atunci aminteşte-ţi că este vorba de o sărmană copilă nevinovată, care are nevoie de un apărător.

— Acest apărător şi-l va găsi în mine, răspunse Egizio, cu hotărâre. Acum însă, înainte! Nu mai avem de pierdut nici o singură clipă!

Müller se aplecă şi-l ridică pe Egizio în spinare. Nu lipsi însă mult să se prăbuşească sub greutatea trupului brigandului. Dar îşi dădu seama că izbânda planului lui Egizio atârna numai de puterea lui şi gândul la Mariana îi turnă în muşchi, în oase, o forţă de care se minună şi el însuşi.

Cu toate acestea, pe drum înspre celălalt capăt al străzii trebui să se oprească de mai multe ori, pentru a răsufla. Atunci Egizio îi şoptea mereu cuvinte de îmbărbătare şi pictorul îl ridica pe brigand din nou şi pornea mai departe.

În sfârşit ajunseră la ţintă.

Pe capra trăsurii şedea un vizitiu, îmbrăcat într-o pelerină largă şi care-şi trăsese pălăria adânc peste ochi, căutând parcă să-şi ascundă trăsăturile feţei.

— El este! îi şopti Egizio pictorului. Vizitiul e Fernando Hernez!

— Alfonso! strigă atunci vizitiul de pe capră, când zări prin întunericul nopţii apropiindu-se de trăsură o făptură, care ducea în spinare pe altcineva. Totul e în ordine?

— Răspunde-i cu glasul prefăcut! îi şopti brigandul din nou lui Wilhelm.

— În ordine, señor! răspunse pictorul, coborându-şi glasul până la bas. E legat cobză, aşa după cum aţi poruncit.

— Atunci, în trăsură cu el, iute! După aceea te vei aşeza în faţa lui şi la cea dintâi încercare de fugă, îl amuţeşti.

— Ce să fac? îl întrebă pictorul pe brigand, căci la porunca aceasta nu fusese pregătit.

— Tot ceea ce-ţi porunceşte spaniolul! fu răspunsul şoptit al brigandului.

În clipa următoare Müller deschise uşa trăsurii, îl aşeză pe Egizio Ettore pe jilţul din fund, iar el însuşi se grăbi să ia loc cât mai iute pe

scaunul din faţă.

De abia se întâmplă aceasta, că trăsura se şi puse în mişcare şi pe semne că Fernando Hernez înhămase la ea cei mai buni cai ai grajdului său, căci înainta prin noapte ca vântul.

— Müller, îi şopti Egizio pictorului, dacă nu mă înşel, Fernando Hernez are de gând să te ducă undeva afară din Ajaccio.

— Se pare că într-adevăr acesta-i este gândul, fiindcă văd că se îndepărtează de mare şi o ia spre interiorul insulei.

— Dacă pot să-mi dau seama bine, zise brigandul, cu o vădită mulţumire, după vreo jumătate de ceas, a apucat drumul către Bonifacio, care trece prin Saint-Étienne.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar ce mai înseamnă şi asta? exclamă Wilhelm în şoaptă. De ce vrea să mă răpească? De ce vrea să fie sigur de persoana mea?

— Fără îndoială, fiindcă are nevoie de dumneata. Se poate însă că şi pentru a te împiedica să faci gălăgie în Ajaccio, în jurul dispariţiei Marianei, pentru a te împiedica s-o cauţi prin oraş.

— Aşadar, crezi că acolo unde ne vom duce acum n-o vom găsi pe Mariana?

— Nu cred nimic, prietene. Răbdare şi vom vedea!

Fernando Hernez, căci el era într-adevăr acela care conducea trăsura în locul unui vizitiu, căci n-ar fi avut încredere în niciunul din servitorii săi pentru această primejdioasă însărcinare, triumfa pe capră, fiind încredinţat că izbânda nu se datora decât numai iscusinţei şi vicleniei sale.

Totul părea că se întâmplase după dorinţa sa. Izbutise să-i întindă pictorului o cursă, să-l ademenească într-o stradă pustie şi acum voia să-l ducă la micul său castel Alhambra, să-l închidă acolo şi să-l silească să-i fabrice banii falşi, de care avea din nou nevoie, pentru a-şi salva barca pe jumătate înecată a existenţei sale.

— Îmi va face câteva milioane de lire sterline, murmură bancherul, în vreme ce trăsura mânată de el pătrundea tot mai mult în inima munţilor. Şi sunt încredinţat că-şi va îndeplini însărcinarea cu aceeaşi iscusinţă, cu care şi-a îndeplinit-o pe vremuri şi tatăl lui. Atunci voi fi salvat! Iar în ceea ce-l priveşte pe neamţul acesta, o picătură de otravă va fi îndeajuns, pentru a-i astupa gura pentru totdeauna. Niciun suflet de om nu va auzi strigătele de ajutor, pe care le va scoate în odaia din

turnul castelului Alhambra, căci ţinutul este pustiu, până la mari depărtări. N-am cumpărat eu în zadar castelul acesta. Ştiam eu că odată îmi va putea fi de folos.

Într-adevăr, castelul Alhambra era aşezat la o depărtare de vreo două ceasuri de Saint-Étienne, în mijlocul munţilor, pe un vârf, pe lângă care adeseori treceau zile şi săptămâni întregi, fără ca cineva să se rătăcească.

Castelul acesta fusese clădit numai de vreo nouă ani, de un englez, care-şi rânduise numai câteva odăi pentru locuit, în care se retrăsese să trăiască departe de lume.

Într-o bună zi însă, se pare că englezul se plictisise de singurătate, căci vându castelul lui Hernez, pe un preţ de nimic şi dispăru din împrejurimi.

Dar Fernando Hernez se sinchisi şi mai puţin de castel. Nu numai că nu îngriji ca odăile să fie terminate şi mobilate, toate, dar nu se sinchisi nici măcar că bufniţele şi vulturii îşi făcuseră cuib în zidurile castelului.

Cu toate acestea, ei nu vânduse castelul mai departe deoarece presimţea că va veni o zi, când proprietatea aceasta aşezată într-un ţinut atât de singuratic, îi va aduce mari foloase.

În curând apoi, umbra întunecoasă a castelului Alhambra se ivi în zare. Încă o cotitură, pe după un perete de stâncă şi după aceea trăsura opri în faţa intrării.

— Acuma-i acum! îi şopti Egizio lui Müller, care din pricina nesiguranţei acestui drum, era cuprins de o înfrigurare aproape bolnăvicioasă.

Din fericire noaptea era atât de întunecoasă, încât nu-ţi puteai zări mâna înaintea ochilor, aşa că nu trebuia să se teamă că spaniolul va vedea în el pe altcineva, decât pe servitorul său, Alfonso.

Că bănuiala lui fusese îndreptăţită se dovedi îndată, deoarece de pe capră se auzi:

— Alfonso… hei, Alfonso.

— Porunceşte, señor! răspunse pictorul, cu glas prefăcut.

— Deschide iute uşa trăsurii, ia-l pe prizonier pe umeri şi du-l în odaia din turn. Acolo aruncă-l pe podea şi vino cât mai iute înapoi. Până atunci voi ţine eu caii.

— Nici nu se putea mai bine, zise Egizio Ettore. În chipul acesta

vom pătrunde în castel şi Fernando Hernez nu-şi va da seama de păcăleală decât atunci când va sta în faţa mea.

Müller deschise uşa trăsurii, sări afară şi primi din mâna spaniolului cheia de la poartă micului castel.

După aceea îi luă pe Egizio din nou în spinare, deschise poarta cea mare şi intră cu el în castel.

Îndată după ce dispăru în dosul porţii, brigandul sări din spinarea tânărului pictor.

— Bietul om, îi zise el lui Müller, se vede că nu prea eşti obişnuit cu asemenea poveri. Aşa ceva este un lucru într-adevăr uşor pentru un uriaş ca Alfonso. Acum însă ai scăpat de partea cea mai „grea”. Spaniolul nu ne mai poate vedea şi deci, mă voi putea urca singur, alături de dumneata până în odaia din turn.

Castelul era alcătuit numai dintr-un parter şi un singur cat, pe care era ridicat turnul.

Cei doi bărbaţi urcară iute treptele şi în curând ajunseră în faţa odăii turnului, a cărei uşă Müller o deschise cu ajutorai unei chei, pe care i-o dăduse spaniolul.

Încăperea, în care intrară cei doi bărbaţi avea opt pereţi şi deci tot atâtea ferestre, care însă erau acoperite cu obloane. Odaia îşi primea lumina numai de la o lampă care atârna din tavan şi pe care brigandul o aprinse de îndată ce intră.

Razele acestei lămpi îi fură îndeajuns lui Egizio Ettore, pentru a se putea orienta.

Odaia din turn nu era aranjată tocmai neprietenos. Dimpotrivă, s-ar fi putut spune că spaniolul pregătise această cameră în aşa chip, încât să nu pară tocmai o închisoare aceluia pe care avea de gând să-l ţină ca prizonier acolo.

În dreptul unuia din pereţi era aşezat un pat, în mijlocul odăii o masă, în jurul căreia se găseau mai multe scaune. O a doua masă era aşezată în dreptul ferestrei care dădea înspre miazănoapte.

— Ia te uită! strigă Egizio Ettore, apropiindu-se acum de masa aceasta. Acum înţeleg pentru ce voia Fernando Hernez să te aibă aici pe dumneata. Aici se găseşte tot de ceea ce ai putea avea nevoie pentru meseria dumitale de litograf. Nu-i aşa, dragă Müller? Uite, clişee, pietre, creioane, peniţe, o mică presă, culori… Să fi avut oare de gând Fernando Hernez să-i faci dumneata un portret al lui, în

piatră?

— Nu asta este, strigă tânărul artist, care fu cuprins deodată de o bănuială. Scopul răpirii mele este cu totul altul. Nu de portret îi arde spaniolului şi dacă nu mă înşel, i-am ghicit gândul! Ticălosul acesta vrea să mă nenorocească şi pe mine, tot astfel, după cum l-a nenorocit pe tata. Află deci, Egizio Ettore că dacă spaniolul a vrut să mă ţină prizonier în odaia aceasta, este fiindcă nădăjduia că mă va putea sili să-i fac bani falşi.

— Mii de draci, asta nu mă miră deloc de la un Fernando Hernez. Aşadar, aceasta este taina marelui bancher, a regelui aurului din Corsica? Fireşte că atunci lucrurile iau cu totul altă întorsătură.

Un zâmbet îngrozitor se întipări pe buzele brigandului, care acum îşi croi un plan cu totul nou pentru a se răzbuna.

— Acum însă, prietene, continuă brigandul, întorcându-se înspre Müller, du-te cât mai iute, iarăşi jos. Pe semne că Fernando Hernez n-are de gând să rămână prea mult timp aici. Închisoarea aceasta ţi-a fost hotărâtă dumitale, dar va fi a lui.

— Dar dumneata ce faci? întrebă Müller. Să te aştept jos?

— Nu, dragul meu, răspunse Egizio, căci s-ar putea întâmpla să am mai multă vreme de lucru aici. Dumneata pune mâna pe trăsura lui Hernez, care acum mai este proprietatea lui, dar care peste câteva minute însă nu va mai fi. Fiecare din cei doi cai face, cu ochii închişi, câte două mii de franci, iar trăsura se poate vinde oricând cu o mie. Laolaltă fac cinci mii de franci. Ia banii aceştia şi fii fericit cu Mariana dumitale.

— Mariana! strigă Wilhelm Müller şi lacrimile îl podidiră. Dar de unde s-o iau, când mi-a fost răpită, când nu ştiu dacă o voi mai revedea vreodată?

— Dimpotrivă, eu sunt încredinţat că mâine încă o vei strânge în braţele dumitale. Căci nu încape niciun fel de îndoială că Fernando Hernez poartă cu sine, nu numai cheile acestui castel, ci şi cheia tainei dispariţiei Marianei. Îmi voi îngădui însă, să-i iau nu numai cheile de care am vorbit întâi, ci şi pe aceea pe care am amintit-o la urmă.

— Acum înţeleg! Vrei să-l sileşti să-ţi dezvăluie secretul ascunzătorii Marianei.

— În zorii zilei voi şti unde se găseşte Mariana dumitale şi dacă în decursul zilei de mâine nu se va fi înapoiat acasă, atunci mâine seară

mă poţi găsi în bisericuţa Lacrimilor lui Isus, în apropiere de Saint-Étienne. Acolo îţi voi spune unde se găseşte iubita dumitale. Te rog însă să nu spui nimănui nicio vorbă, despre cele petrecute şi fă astfel să vinzi caii şi trăsura pe cât se poate fără a stârni vâlvă.

— Iartă-mă, îi zise pictorul brigandului, sunt atât de nepriceput în asemenea lucruri. Nu voi şti cui să vând caii şi trăsura şi de altfel mă tem să nu fiu întrebat, în ce chip am ajuns eu în stăpânirea lor. Afară de aceasta mi-aş simţi şi conştiinţa încărcată, de a mă fi atins de un bun, care nu era al meu.

— În ceea ce-ţi priveşte conştiinţa, zise Egizio Ettore, zâmbind, poţi fi liniştit, dragul meu. Fernando Hernez ţi-a pricinuit zece ceasuri de groază şi un asemenea ceas nu este plătit prea scump cu cinci sute de franci. Dacă l-ai da în judecată pe nemernic pentru fapta lui, mă îndoiesc că ar scăpa atât de ieftin. În ceea ce priveşte vânzarea, adresează-te lui Sidi el Batir, un marocan stabilit la Ajaccio, nu departe de „Colţul Gâştelor”.

— Îl cunosc şi am auzit multe vorbindu-se pe socoteala lui, răspunse Müller. E bucuros când poate face afaceri cu noi pictorii, deoarece întotdeauna el este cel câştigat, iar noi cei păcăliţi.

— Tocmai de aceea vei tine morţiş la preţul de cinci mii de franci şi nu vei lăsa nicio centimă din el, zise Egizio Ettore. Acum însă, du-te cu Dumnezeu şi grăbeşte-te! Vezi însă ca spaniolul să nu te recunoască în ultimul moment, căci asta ne-ar încurca oarecum socotelile.

— Rămâi cu bine, Egizio Ettore, zise pictorul, strângând mâna brigandului, nu voi uita niciodată ceea ce ai făcut pentru mine, iar dacă mi-o vei mai reda şi pe Mariana, atunci fii sigur Egizio Ettore că pe pământul acesta vor fi doi oameni, care te vor socoti asemenea unui înger al lui Dumnezeu!

— Eu nu sunt înger, răspunse brigandul, cu glas înăbuşit, nu sunt decât un om şi încă un om hulit de lume, un decăzut, un păcătos. Du-te acum şi Domnul să-ţi lumineze calea!

Un minut mai târziu uşa odăii turnului se închise în urma lui Wilhelm Müller. Egizio Ettore mai auzi cum cheia fu învârtită pe dinafară de două ori în broască. După aceea brigandul se trânti pe podea şi se înfăşură cât putu mai bine în pelerina sa.

Apoi, rămase nemişcat.

Egizio Ettore se învăluise atât de bine în pelerină, încât nu i se

putea vedea nimic din figură. Dar aşa cum era, îşi dezlegă curelele de la mâini, ceea ce făcu fără nicio greutate, deoarece Wilhelm Müller le înnodase anume foarte slab.

Deodată se auzi zgomotul unor paşi, care se apropiau de uşă.

Egizio îşi reţinu răsuflarea. Inima îi bătea să-i spargă coşul pieptului şi dacă cineva ar fi putut să-i zărească faţa în clipa aceea, fără îndoială că s-ar fi îngrozit la vederea ei.

În trăsăturile crispate ale feţei sale se putea citi tot dorul de răzbunare care-i clocotea în piept timp de atâtea luni împotriva spaniolului, împotriva martorului fals, care prin jurământul său a contribuit la osândirea lui.

Cheia scârţâi în broască, o dată… de două ori.

Egizio de abia se mai putea stăpâni. Trebui să-şi muşte buzele, pentru a nu sări de pe podea, la auzul paşilor care se apropiau acum tot mai mult.

Într-adevăr, Fernando Hernez închisese uşa în urma sa şi acum se apropia încet.

Privirile lui se pironiră cu expresia unei bucurii diabolice asupra omului ce zăcea la pământ şi care era în întregime acoperit de pelerină. Cu toate că nu văzuse chipul jertfei sale totuşi, spaniolul nu se îndoi o clipă că are de-a face cu Wilhelm Müller.

Fernando Hernez luă un scaun şi-l împinse încet până lângă cel întins la pământ, apoi se aşeză pe el. Pelerina de vizitiu o lăsase în trăsură şi acum purta un elegant costum de salon.

Din buzunarul surtucului scoase o tabacheră din piele fină rusească, din care luă şi îşi aprinse o ţigară veritabilă de Havana.

Era vădit că voia să se bucure de chinurile jertfei sale, voia să prelungească cât mai mult suferinţele sufleteşti ale aceluia care căzuse în mâinile sale.

Timp de câteva minute se uită gânditor la rotocoalele albastre de fum ale havanei sale, minute care lui Egizio Ettore i se părură o veşnicie. Căci el ar fi vrut să sară de sub pelerină, să se repeadă la ticălos şi să-i dea pedeapsa meritată pentru mizerabila sa faptă. Voia însă să afle şi ce plănuise cu răpirea lui Wilhelm Müller şi de aceea se stăpâni.

— În sfârşit! se gândi brigandul, când spaniolul rupse tăcerea chinuitoare, cu următoarele cuvinte:

— E mult de când nu ne-am mai văzut, Wilhelm Müller… Pe vremea aceea erai încă de-abia un copil… Afaceri de mare însemnătate mă făceau să vin din când în când în casa tatălui dumitale. El a fost un mare artist, din nenorocire însă şi un om cu vederi foarte strâmte, ceea ce l-a şi împiedicat să fie un om fericit în lumea aceasta.

Hernez făcu o mică pauză. El se aştepta pe semne la un răspuns din partea celui ce zăcea la pământ. Răspunsul acesta nevenind însă, el continuă:

— Acum, dragul meu Wilhelm Müller, pentru a te împiedica de a fi tot atât încăpăţânat ca şi tatăl dumitale, am poruncit să fii adus aici. Căci nu vreau ca şi dumneata să dai cu piciorul norocului, ci vreau să te fac om bogat. Pentru a-mi ajunge acest scop, mi-am dat seama că nu-mi rămâne altceva de făcut, decât să-ţi întind o cursă. Sunt încredinţat că dacă aş fi venit la dumneata şi ţi-aş fi spus: „Wilhelm Müller, vei câştiga o jumătate de milion de franci, dacă pentru ei îmi fabrici două milioane de lire sterline”, mi-ai fi întors spatele cu mândrie, căci scurtimea de vederi a tatălui dumitale ai moştenit-o şi dumneata. Aceasta mi-o dovedeşte împrejurarea că până acum ai preferat să te zbaţi în cea mai neagră sărăcie, în loc să fi venit la mine, spre a-mi oferi serviciile dumitale. Nu-mi răspunzi? Te încăpăţânezi?… Dar dă-ţi seama, dragul meu, că încăpăţânarea aceasta n-are niciun rost. Ne găsim aici într-un castel singuratic, aşezat departe de căile bătute de oameni… ferestrele sunt zăbrelite… Poate că n-ai văzut încă drugii groşi de fier, din care au fost plămădite zăbrelele… Fireşte, că nu le-ai văzut, căci n-ai dat la o parte perdelele, care le acoperă. Îţi spun eu însă că nici chiar un uriaş nu le-ar putea rupe, atât sunt de tari.

— Cu atât mai bine, se gândi Egizio Ettore, căci nu le vei putea rupe nici tu.

— De altfel, nu vreau să duci aici o viaţă de prizonier. Fireşte că, până la terminarea lucrului vei sta sub cea mai strictă supraveghere, voi îngriji însă să nu-ţi lipsească nimic. Chiar de mâine îţi voi trimite aici pe servitorul meu cel mai credincios, care în acelaşi timp este şi un bucătar foarte bun. Dumneata însuţi îi vei spune bucatele pe care să ţi le gătească. Vinurile cele mai bune îţi vor sta la dispoziţie, vei avea ţigările cele mai scumpe. Am îngrijit şi de o mică bibliotecă,

dacă vrei să citeşti ceva în orele de odihnă. Într-un cuvânt, poţi să-ţi dai seama că Fernando Hernez nu este deloc un om rău, dacă omul ştie să-i facă şi lui pe plac. În schimb eu nu-ţi cer, decât să-ţi pui arta dumitale în slujba mea. Acolo, pe mescioara aceia vei găsi tot ceea ce ai nevoie, pentru pregătirea bancnotelor false. Vei lucra clişeul şi vei tipări la maşinuţa aceea, pe care ţi-am adus-o aici. Şi, cu toate că eşti în mâinile mele, totuşi, te voi plăti foarte bine, dacă vrei să-mi dai o mână de ajutor, dacă vrei să lucrezi pentru mine, să fii unealta mea.

Spaniolul tăcu, dar cuvintelor sale nu le urmă nici de data aceasta niciun răspuns.

— Drace, tânărul acesta se găseşte cu totul în mâinile mele, murmură Hernez, viaţa lui îmi stă la picioare şi cu toate acestea, nu învredniceşte cu niciun răspuns propunerile mele, pe care le-am făcut într-un chip atât de prietenesc. Mi se pare că voi avea mult de furcă, până când voi putea înfrânge îndărătnicia acestui cap sec. Ascultă-mă, Wilhelm Müller, începu bancherul, din nou, aplecându-se mai tare peste cel întins la pământ. Mai am o răsplată pentru dumneata, care poate că te va ispiti mai mult decât aurul. Nu-i aşa că o iubeşti pe Mariana, frumoasa şi drăgălaşa copilă, care până ieri îţi ducea gospodăria?

Egizio Ettore îşi reţinu răsuflarea. Un simţământ de adâncă mulţumire pusese stăpânire pe inima sa. Aşadar, nu se înşelase. Acest ticălos de spaniol o răpise pe Mariana, fără îndoială, cu scopul de a-l ţine şi mai bine în mână pe sărmanul artist, pentru a-l putea strânge cu uşa şi mai tare.

— Trebuie să recunosc şi eu că Mariana este o frumuseţe desăvârşită, continuă Fernando Hernez, pe un ton batjocoritor. Îmi place şi mie şi sunt hotărât s-o ţin pentru mine, în cazul că nu vei voi să te supui dorinţei mele. Dacă însă îţi dai seama că e mai bine să mă asculţi, atunci îţi dau cuvântul meu de onoare că o vei revedea pe Mariana neprihănită, de îndată ce cele două milioane de lire sterline false vor fi gata. Poţi să faci aceasta, deoarece ştiu că ai moştenit în întregime talentul şi iscusinţa tatălui dumitale. Acum însă, răspunde-mi, Wilhelm Müller, vrei să te supui voinţei mele, vrei să rămâi în odaia aceasta de turn ca un prieten al meu, sau preferi să stai aici ca un prizonier aspru supravegheat, care va fi silit să facă de nevoie, ceea ce refuză de bună voie. Hotărăşte! Acesta este ultimul meu cuvânt!

— Ultimul tău cuvânt! Bine ai spus! strigă atunci cel ascuns sub pelerina, care acum începu să se mişte, zbură la o parte şi…

Un urlet înfiorător străbătu odaia, un urlet ca acela pe care-l scoate tigrul, când se vede pe neaşteptate în faţa unei ţevi de puşcă, un urlet de mânie neputincioasă, de groaznică teamă.

În faţa lui Fernando Hernez, se ridicase o făptură de care spaniolul se ferea şi în vis, o făptură la a cărei vedere sângele îi îngheţă în vine, o făptură pe care tocmai în clipa aceea se aştepta mai puţin s-o vadă acolo, în odaia din turn.

Acela care se ivise ca din pământ înaintea spaniolului îngrozit, era Egizio Ettore.

Spaima şi groaza puseseră stăpânire pe Fernando Hernez cu atâta putere, încât el nu mai fu în stare nici măcar să se ridice de pe scaun şi să încerce să fugă spre uşă.

Spre nenorocirea lui, mai fusese şi atât de neprevăzător, să-şi lase pistoalele în trăsură, deoarece crezuse că cu Wilhelm Müller va putea termina, fără nicio greutate. Dar chiar dacă ar fi fost înarmat până în dinţi, faţă de Egizio Ettore tot nu ar fi putut face nimic. Fernando Hernez ştia aceasta şi de aceea îşi dădu seama că este pierdut.

În timpul acesta, Egizio Ettore se uita cu priviri prevestitoare de nenorocire la spaniolul încremenit de groază.

Văzând însă laşitatea lui Hernez, care începuse să tremure ca varga, şi de-abia îl mai ţineau picioarele, îl apucă pe spaniol de piept, îl ridică de pe scaun şi-l lipi de perele.

— Aşadar, iată că ne-a fost dat să ne revedem, Fernando Hernez, strigă brigandul, cu un hohot de râs, care făcu să clănţăne dinţii în gura ticălosului. Acum însă, ne revedem altfel, decât în faţa judecătorilor din Bonifacio. Atunci eram un biet prizonier, legat în lanţuri şi trebuia să aud neputincios jurămintele false, care se ridicau împotriva mea… Astăzi însă… astăzi tu eşti acuzatul, iar eu, eu sunt judecătorul. „Douăzeci de ani de temniţă grea ţi-au fost prescrişi, Egizio Ettore”, mi-ai spus atunci; astăzi însă eu îţi spun: „Douăzeci de ani te voi ţine prizonier în carcera aceasta, Fernando Hernez!” Douăzeci de ani vei fi închis între zidurile acestea, dacă moartea sau nebunia nu se vor îndura de tine mai devreme. Şi crede-mă, Fernando Hernez, că eu sunt omul care sunt în stare, fiindcă am şi puterea necesară să veghez ca osânda rostită de mine să fie dusă la

îndeplinire. Te voi hrăni cu aceleaşi mâncări greţoase, care mi se dădeau mie în temniţa din Capul Pertusato… Chipul tău rumen va păli în singurătatea aceasta, mintea ţi se va întuneca, somnul te va ocoli, iar când totuşi îţi va închide ochii, sub puterea chinurilor sufleteşti, a lipsurilor, a oboselii gândurilor, atunci voi veni eu în faţa ta şi te voi trezi din somn, pentru a-ţi istorisi despre nopţile chinuitoare, pe care le-am petrecut în celula cu acoperiş de plumb, din Capul Pertusato. Aceasta va fi soarta ta, ticălosule, nemernicule, iar dacă vei voi să-ţi treacă timpul, aşează-te singur la masa aceea şi fabrică bancnote false, iar după ce le vei fi fabricat, mănâncă-le, căci îţi va fi foame.

Cuvintele ieşeau din gura lui Egizio Ettore ca un torent fierbinte de lavă şi fiecare silabă ieşită de pe buzele brigandului, pătrundea în sufletul spaniolului, ca tot atâtea vârfuri de pumnal.

— Iertare… Îndurare… îngână el. Am fost nedrept cu tine, Egizio Ettore… vezi că-mi recunosc greşeala… căindu-mă de ceea ce am făcut… crede-mă însă că… n-am fost decât unealta altuia.

— Crezi oare că eu nu ştiu? răspunse brigandul, adâncindu-şi privirile în ochii spaniolului. Marele tartor al acestei ticăloşii se numeşte contele Robert de Paris, care a ştiut să vă facă să jucaţi după cum cânta el, întocmai cum joacă marionetele pe scena unui teatru de păpuşi, sub mâna ascunsă a regizorului. Eu vreau însă să nimicesc mai întâi păpuşile şi numai pe urmă şi pe meşterul care le-a condus. Fii pe deplin încredinţat că şi Robert de Paris va sta odată în faţa mea, întocmai după cum stai tu astăzi. Ticălosule, continuă Egizio Ettore, cu o mânie cumplită, ţi-ai închipuit oare că nu mai există răsplată în lumea aceasta şi că în Cer nu mai este niciun Dumnezeu? Ai crezut oare într-adevăr că un om poate fi nimicit ca un vierme, pe care îl calci în picioare? Nu te-ai gândit niciodată că va veni o zi, când va trebui să dai socoteală de faptele tale? Nu te-ai gândit că voi putea apărea în calea ta, pentru a mă răzbuna pe mârşăvia pe care ai săvârşit-o împotriva mea? Nenorocitule, cine ar putea să mă tragă la răspundere dacă acum te-aş ucide ca pe un câine? Nimeni, căci cale de poşte întregi nu se găseşte ţipenie de om pe aici… În orice caz ai ales castelul acesta foarte bine pentru răzbunarea mea… Dar eu nu vreau să mori, auzi Fernando Hernez?… Vreau să trăieşti… douăzeci de ani vreau să te bucuri de viaţa aceasta… după aceea, după

douăzeci de ani, vei fi iarăşi liber şi te vei putea duce unde vei voi, dacă vei mai avea poftă de ceva… dacă între timp nu-ţi vei fi dat sfârşitul…

Egizio Ettore se întoarse şi se îndreptă înspre uşă; spaniolul însă se târî în genunchi după el şi strigă, cu glasul înăbuşit de lacrimi:

— Gândeşte-te la soţia… la copila mea… Să nu le mai văd niciodată?

— Niciodată… Vei fi dispărut pentru ele, ca şi când te-ar fi înghiţit pământul.

— Şi averea, banca mea… sutele şi miile de oameni, care îşi câştigă pâinea de toate zilele prin mine?

— Fii încredinţat că nu le va părea rău să fie sub un alt stăpân, răspunse Egizio Ettore, căci toţi oamenii aceştia s-au jertfit pentru îmbogăţirea ta şi drept răsplată, le arunci câte un bacşiş, nici măcar o leafă ca lumea, aşa cum se aruncă unui câine un ciolan, de pe care s-a ros toată carnea. Ajunge! Nu încerca să mă convingi, Fernando Hernez! Mai curând s-ar înduioşa stâncile acestor munţi decât inima mea! Rămâi cu bine. Mâine voi veni din nou, pentru a te întreba, cum ţi-ai petrecut prima noapte în temniţa pe care ţi-ai pregătit-o singur, prima noapte din cele de douăzeci de ori trei sute şaizeci şi cinci de nopţi… Da, Fernando Hernez, gândeşte-te că va trebui să ai aceeaşi răbdare, care mi-ar fi trebuit şi mie, dacă nu izbuteam să fug din Capul Pertusato. Adio, Fernando Hernez, tu ţi-ai jucat rolul pe pământ…

— Ticălosule… mă nenoroceşti… gemu spaniolul. Fii blestemat!…

Dar numai un râs batjocoritor îi răspunse. Apoi uşa se închise şi… Fernando Hernez rămase singur.

O mânie grozavă îl cuprinse. Se năpusti la uşă, încercă s-o deschidă, începu s-o lovească cu pumnii şi cu picioarele. Dar el însuşi rânduise doar lucrurile astfel, încât nici chiar zece oameni să nu poată sparge uşa aceasta sau broasca ei.

Nu, Fernando Hernez trebui să-şi dea seama că în timpul acesta nu putea avea nicio nădejde de scăpare.

Fernando Hernez începu să se zbată după aer, ca şi când s-ar fi înăbuşit.

Egizio Ettore era într-adevăr omul, care nu se sfia să-şi ducă la îndeplinire cumplita ameninţare şi să-l ţină închis acolo, timp de

douăzeci de ani. Şi Hernez nu putea nici măcar să aibă vreo nădejde la vreun ajutor din afară, căci în castelul acesta, de când îl cumpărase, nu călcase nimeni, afară de el.

Poate că lui Bertrand, singurul care cunoştea taina castelului Alhambra, îi va veni în gând să-l caute acolo. Dar nici pe asta nu se putea bizui, deoarece spaniolul cunoştea îndeajuns firea josnică a casierului său. Acesta va căuta, fără îndoială, să se ferească de dispariţia stăpânului, va căuta să pună deoparte, pentru el, o parte din averea firmei Fernando Hernez.

Lucrurile începură să se învârtească în jurai spaniolului, sângele i se îngrămădi la cap şi îşi vârî amândouă mâinile în păr, zbârlindu-l în aşa fel încât îi căzu apoi pe frunte, ca unui sălbatic.

După aceea se repezi la una din ferestre, trase perdeaua la o parte şi sparse geamul cu pumnul. Dar mâna, pe care o întinse prin spărtura făcută, nu atinse decât fierul rece al zăbrelelor, care fuseseră aşezate acolo din chiar porunca lui.

Ha, ha, ha, pe vremea aceea nu bănuise că-şi pregăteşte propria sa temniţă, pe vremea aceea primise cu un zâmbet de mulţumire drăcească vorbele prin care fierarul îşi lăuda lucrul:

— Zăbrelele acestea nu pot fi rupte de nimeni, domnule… Nu există putere omenească atât de mare, încât să poate înfrânge rezistenţa lor.

Da, nu exista putere omenească atât de mare, încât să poată înfrânge rezistenţa lor, căci altfel ele s-ar fi îndoit sub încercările deznădăjduite ale bancherului.

Numai când puterile îl părăsiră cu totul, când mâinile îi ajunseră numai o rană, numai atunci renunţă Hernez la încercările acestea zadarnice. Dar când îşi dădu seama că nici prin fereastră nu poate fugi, îl cuprinse o astfel de deznădejde, încât se aruncă pe podea zbierând şi urlând şi începu să plângă ca un copil.

Timp de un ceas încheiat lacrimile îi brăzdară obrajii şi dacă inima lui Fernando Hernez nu s-a înduioşat niciodată, în faţa niciunei suferinţe omeneşti, în clipa aceea fără îndoială că se căia de multe fapte rele pe care le-a săvârşit în viaţă.

Se vede că Dumnezeu tot îi mai loveşte pe netrebnici, atunci când se cred mai mult uitaţi de mânia lui.

Dar când îi secă şi izvorul lacrimilor, când glasul îi deveni răguşit,

în urma bocetelor şi urletelor zadarnice, o slăbiciune de moarte îi cuprinse întreaga făptură, gândurile începură să i se încâlcească tot mai mult şi până în cele din urmă adormi, visele cele mai groaznice tulburându-i somnul.

*

* *

Dispariţia neaşteptată a lui Fernando Hernez avu pentru bancher urmări îngrozitoare, pe care dacă le-ar fi cunoscut spaniolul, i-ar fi mărit şi mai mult chinurile captivităţii în care tânjea.

Când se răspândi în Ajaccio vestea că bancherul a dispărut, aceia care aveau bani la Fernando Hernez fură cuprinşi de o adevărată panică. Ghişeele fură luate cu asalt, toţi creditorii se îngrămădiră să-şi ceară drepturile şi Bertrand, casierul central, îşi dădu seama că firma Fernando Hernez nu mai putea fi salvată de la ruină.

Poate că Bertrand ar fi putut da amănunte asupra locului unde se găseşte stăpânul său, dar spaniolul nu se înşelase câtuşi de puţin, când îl socotise pe omul său de încredere în stare de orice mârşăvie.

Încă demult Bertrand îl furase pe stăpânul său, în chipul cel mai neruşinat, trecând în registre sume false.

De altfel Bertrand nu fusese controlat mai de aproape niciodată de către Hernez, a cărui mână dreaptă era, căci spaniolul se temea că Bertrand îl va ameninţa cu denunţarea, în cazul când ar încerca să facă cu el pe stăpânul prea aspru.

În chipul acesta Bertrand îşi „agonisise” o avere destul de frumuşică, pe care o avea depusă în parte la Banca Angliei, în parte la alte bănci sigure.

Deci, acum, când văzu asaltul creditorilor dat asupra firmei Fernando Hernez, Bertrand se gândi că este momentul suprem să dispară şi el.

Casierul nu putea aştepta ca autorităţile să-i ceară registrele, pentru verificare şi să-i facă un control la casă. Aşa s-a întâmplat apoi că, a cincea zi după dispariţia bancherului, în Ajaccio se răspândi o a doua veste senzaţională, anume că şi casierul băncii, onorabilul domn Bertrand, spălase putina.

Prin aceasta ruina firmei Fernando Hernez era pecetluită.

Creditorii năvăliră din toate colţurile Corsicii, bancherii mari din

Paris, Londra, Berlin, Viena, New-York, cu care Hernez fusese în legături de afaceri, cerură declararea firmei în stare de faliment şi într-o bună zi, procurorul Amedeo Feruccio primi o telegramă de la Ministerul Justiţiei, prin care era însărcinat cu cercetarea cazului Fernando Hernez şi cu administrarea creanţelor falitului, în interesul creditorilor.

Prin această însărcinare, Amedeo Feruccio fusese din nou distins şi mândria, îngâmfarea lui crescu şi mai mult.

El se mută îndată la Ajaccio şi începu cercetările, cu un zel neobişnuit.

Dar bucuria lui Amedeo Feruccio nu era pricinuită numai de încrederea pe care i-o dovedise ministrul de justiţie, care din pricina importanţei firmei, se ocupase el însuşi de acest faliment, ci şi de împrejurarea că îngâmfatul şi lacomul procuror îşi dădu seama îndată că, aici era rost să-şi umple buzunarele cu aur.

Falimentul firmei Fernando Hernez îi dădea pe mâini multe milioane şi pricepându-se să pescuiască în apă tulbure, nu-i fu greu să facă astfel ca din aceste multe milioane să se lipească şi de degetele lui, sume foarte însemnate.

Faţă de familia bancherului falit, Amedeo Feruccio se dovedi de o asprime, o cruzime chiar, care nu făcea decât să întărească părerea acelora, care îl ştiau pe procurorul din Bonifacio, drept un om rău, fără suflet, lipsit de orice simţăminte omeneşti.

Astfel veni şi ziua, în care chiar frumoasa Esmeralda fu nevoită să părăsească luxosul palat, în care locuise atâţia ani, împreună cu nenorocita sa copilă, Estrella.

Cele două femei se mutară într-o căsuţă de mahala, deoarece li se luase tot, chiar şi giuvaerurile şi toaletele scumpe ale Esmeraldei. Săracă, lipită pământului, mândra soţie a bancherului falit trebui să se mulţumească acum cu o locuinţă, pe care mai înainte nu ar fi desemnat-o nici chiar pentru cea din urmă servitoare a sa.

Cu acest prilej Estrella, fata cu cap de mort se dovedi ca o fiinţă cu mult suflet, ca un adevărat sprijin pentru mama sa deznădăjduită, pe care prin cuvintele sale blânde, mângâietoare izbutea s-o scape din ghearele nebuniei, care părea că o ameninţă.

— Nu deznădăjdui, mamă, o ruga ea când o vedea pe Esmeralda plângând sfâşietor şi frângându-şi mâinile. Am pierdut banii, dar asta

nu înseamnă că trebuie să ne pierdem şi speranţa.

— Tu nu poţi pricepe anumite lucruri, copila mea, suspina frumoasa spaniolă. Nu este nicio nenorocire să n-ai bani, când nici n-ai avut vreodată. Dar să-ţi fi putut face toate gusturile şi pe urmă să trebuiască să te lipseşti de toate, să duci mizeria cea mai neagră, aceasta este îngrozitor.

— Vom lucra, mamă dragă, iar dacă tu nu te simţi în stare, voi munci eu pentru tine, din zorii zilei şi până în miez de noapte. Voi nu m-aţi lăsat niciodată să învăţ vreo meserie, însă credincioasa noastră servitoare Ines, m-a învăţat felurile lucruri de mână. Mă voi duce deci prin prăvălii şi voi cere de lucru.

— Sărman copil, suspină Esmeralda, tu eşti însemnată de Dumnezeu. Crede-mă că oamenii sunt atât de răi, încât chiar şi numai din această pricină îţi vor întoarce spatele. Sfântă Madonă, ce se va alege de noi, sărmane fiinţe părăsite?

— Mamă, zicea Estrella, întorcându-şi chipul de monstru înspre Esmeralda, crezi oare că este adevărat ceea ce spun oamenii?

— Ce spun oamenii, copila mea?

— Că tata a fugit şi ne-a lăsat cu bună ştiinţă în cea mai neagră mizerie?

— Da, cred că aşa este, răspunse Esmeralda. Întotdeauna se gândea numai la sine. Vai, mai bine nu-l cunoşteam niciodată, căci numai el m-a nenorocit!

— Nu trebuie să vorbeşti astfel, mamă, zise fata, cu voce blândă, tata te-a iubit întotdeauna şi chiar şi cu mine a fost bun. Eu cred mai curând că i s-a întâmplat o nenorocire… Poate că a murit!

— Nu se moare tocmai atunci, când eşti în pragul falimentului. Or, registrele lui au dovedit că nicio lună n-ar mai fi putut rezista şi toată afacerea se prăbuşea, cum s-a întâmplat acum.

Estrella nu mai zise nimic. Dar a doua zi, după ce mama ei se culcă puţin, după masa de amiază, ea se îmbrăcă, îşi acoperi faţa de monstru cu un văl şi părăsi casa. Era hotărâtă să caute de lucru fiindcă nu-şi putea închipui că din pricina înfăţişării sale, lumea o va ocoli până într-atâta, încât să nu vrea să aibă nimic de a face cu ea.

Trebui să-şi dea seama însă că, într-adevăr aşa era, după cum spusese mama ei.

În toate prăvăliile în care intra, de îndată ce-şi lua vălul de pe faţă,

i se poruncea să părăsească magazinul fără întârziere. Numai unul singur din toţi negustorii cu care stătuse de vorbă, păruse să fie cuprins de milă la vederea ei.

— Dragă domnişoară, îi zise acesta, invitând-o în biroul din dosul prăvăliei, îmi pâre foarte rău că nu pot să-ţi dau altceva, decât un sfat bun.

— Vă voi fi recunoscătoare şi pentru el, domnul meu.

— Va fi greu, foarte greu să găseşti ceva de lucru, aici în Ajaccio. Oamenii dau mai mult pe frumuseţea trupească, decât pe cea sufletească, or, natura a fost foarte vitregă cu dumneata.

— Ştiu, domnul meu, răspunse Estrella cu resemnare, puteţi să-mi spuneţi orice, fără niciun fel de înconjur, căci nu-mi veţi mări suferinţa.

— Ei bine, atunci vreau să-ţi atrag atenţia asupra împrejurării că, tocmai prin înfăţişarea dumitale poţi câştiga de zece ori mai mult, decât prin orice lucru de mână. Du-te la vreun director de teatru, la vreo panoramă, şi-ţi dau cuvântul meu că vei fi foarte bine plătită.

Lacrimile o podidiră pe sărmana copilă. Se stăpâni însă, îşi înăbuşi durerea în piept, căci era hotărâtă să înfrunte orice, numai bani să poată câştiga.

— Vă rămân îndatorată domnul meu, pentru preţiosul dumneavoastră sfat. N-aţi putea oare să-mi spuneţi şi vreun nume care ar putea avea vreun interes pentru mine? Înţeleg prin aceasta numele vreunei persoane, care ar putea câştiga bani de pe urma mea?

Negustorul rămase o clipă pe gânduri, apoi zise:

— Eu însumi nu cunosc asemenea artişti ambulanţi. Am auzit însă că pe drumul dinspre Appietto s-a ridicat o mare panoramă. Da, da, acum îmi aduc aminte chiar şi de numele directorului. Se numeşte John Wellborough.

— Vă mulţumesc, domnul meu, răspunse Estrella, dacă într-adevăr nu voi putea câştiga altfel, atunci nu mă voi da în lături nici chiar de la aceasta. Vreau să-mi câştig singură pâinea cea de toate zilele.

Părăsind prăvălia negustorului, care-i dăduse acest sfat, de a-şi arăta lumii chipul pentru bani, lacrimile începură să brăzdeze în şiroaie obrajii nefericitei copile. Din toate făpturile de pe acest pământ, fără îndoială că ea era cea mai nenorocită. Oare de ce-i dăduse natura această povară a urâţeniei, oare de ce fusese tocmai ea

însemnată atât de cumplit, cum nu mai era altă fată pe lume?

O deznădejde de moarte puse stăpânire pe sufletul său, când se gândi că privirile scârbite ale oamenilor se vor odihni asupra ei, tremura la gândul batjocurii şi a grosolăniilor, la care va trebui să asiste, fără să crâcnească. Nu, nu… aşa ceva nu putea face… mai bine să moară!

Estrella se înapoie acasă şi o luă amărâtă pe scara îngustă, care ducea la locuinţa lor sărăcăcioasă. Intrând în odaie o găsi pe mama sa tot pe divan, dormind din greu.

— Trebuie s-o scol, pentru a-i spune că n-am găsit nimic de lucru… zise Estrella apropiindu-se de divan.

Atunci, însă, scoase un strigăt de groază, căci chipul femeii de pe divan era cadaveric, doi ochi sticloşi privind-o fără viaţă.

Esmeralda murise… O sticluţă, pe care o mai ţinea în mână trăda felul în care murise.

Sunt oameni, care n-au curajul de a lupta pentru existenţă, atunci când se prăbuşesc de la mari înălţimi şi sunt siliţi să ducă o viaţă plină de lipsuri şi de mizerie.

Din ceata acestor oameni făcea parte şi Esmeralda Hernez. Ea preferă să plece din lumea aceasta, când îşi dădu seama că nu-i va fi dat să mai joace vreodată în ea rolul pe care-l jucase atâţia ani de zile.

Estrella se prăbuşi lângă trupul neînsufleţit al mamei sale, cu un urlet de durere.

Sărmana fată începu să plângă atât de sfâşietor, încât vecinii se adunară în odaie. Ei o ridicară de la pământ pe copilă, încercară s-o mângâie, căci oamenii săraci sunt întotdeauna mai miloşi decât cei bogaţi. Pentru Estrella însă nu mai exista mângâiere, căci odată cu mama sa pierduse tot ce mai avusese în lumea aceasta.

A doua zi Esmeralda Hernez fu înmormântată în cimitirul celor săraci din Ajaccio.

Nimeni nu-i urmă coşciugul, afară de fata sa îndoliată, nimeni nu plânse lângă moviliţa ei da pământ, afară de Estrella.

Şi de la mormântul proaspăt încă, nefericita copilă o luă pe drumul din spre Appietto. Ea intră în panorama englezului şi ceru să vorbească cu John Wellborough.

Peste un ceas apoi, era angajată. Fireşte că vicleanul englez nu

scăpă prilejul de a pune mâna pe fata cu cap de mort, care făgăduia să fie o bună lovitură, pentru panorama lui.

Răzbunarea lui Egizio Ettore începuse să se realizeze într-un chip îngrozitor asupra lui Fernando Hernez. El însuşi era prizonier, banca lui, de care fusese atât de mândru, dăduse faliment, numele lui era blestemat de miile de nenorociţi, care fuseseră distruşi prin ruina lui, soţia lui moartă prin sinucidere, fata lui prilej de râs şi de batjocură, într-o panoramă de mâna a patra, unde publicul plătea doar câteva centime, pentru a privi la curiozităţile expuse. Jurământul strâmb al spaniolului Fernando Hernez fusese groaznic pedepsit.

Cap. 30 bis – Un castel părăsit

La vreo două luni după desfăşurarea acestor evenimente, pe drumul ce duce de la Bonifacio la Ajaccio înaintau trei călăreţi. Mersul liniştit al cailor, îmbrăcămintea şi alte amănunte trădau îndată că aceşti călăreţi făceau o călătorie de plăcere şi nu una de afaceri, cu toate că anotimpul nu prea era prielnic.

Ei ajunseră la marginea unei păduri şi cum aici umbra era mai răcoroasă, călăreţii îşi lăsară caii şi mai încet şi reluară conversaţia, care stagnase în decursul ultimului sfert de ceas.

— Corsica aceasta este într-adevăr ţara contrastelor, zise cel mai subţirel şi mai elegant dintre cei trei. Pădurile şi munţii aceştia ascund adevărate comori şi totuşi populaţia este atât de săracă, mai ales în părţile locuite în masă de italieni curaţi, neamestecaţi încă cu sânge francez. Nu ştiu de ce, dar în fiecare italian din Corsica, pe care-l văd apropiindu-se de mine, bănuiesc un bandit, care vrea să-mi ia punga.

— În orice caz, nu banditii pe care îi poţi recunoaşte la prima vedere sunt cei mai primejdioşi, îi răspunse călăreţul din dreapta sa, în care, după felul ţeapăn cum îşi călărea calul, recunoşteai îndată pe militar, şi crede-mă, dragă Lamotier că punga mea este în mai mare primejdie pe Boulevard des Italiens la Paris, decât aici.

Numele de mai sus le-a trădat cititorilor noştri despre cine era vorba aici, adică, cine erau cei trei călăreţi. Erau cei trei cavaleri parizieni, pe care Gilda îi pornise pe urmele lui Egizio Ettore.

Din cele trei luni, care le fuseseră date pentru ducerea la îndeplinire a dorinţei Gildei, cei trei nobili francezi pierduseră două

săptămâni încheiate numai la Bastia, cu toate că ştiau prea bine că acolo nu vor da de urma lui Egizio Ettore.

Dar frumuseţea oraşului, cu numeroasele sale distracţii, avu o înrâurire atât de mare asupra celor trei cavaleri, încât nu se putură despărţi prea iute de oraşul aşezat în partea cea mai dinspre miazănoapte a Corsicii.

Totuşi, trebuie să recunoaştem că ei nu şi-au petrecut timpul chiar fără de niciun folos. În decursul acestor două săptămâni ei au căutat să se familiarizeze cu starea de lucruri din Corsica şi căpitanul Neuville mai ales, studiase atât de bine harta Corsicii, încât acum putea să le slujească tovarăşilor săi drept călăuză. În acelaşi timp baronul Lamberg căutase să adune informaţii despre Egizio Ettore. Dar informaţiile acestea nu erau deloc de natură să-i încurajeze pe „cei trei nedespărţiţi”.

Poliţia din Bastia nu ştia despre Egizio Ettore aproape nici chiar atât cât aflaseră ei de la Gilda. Este adevărat că şi poliţia era convinsă că Egizio Ettore colindă undeva prin Corsica de Sud, dar unde putea fi ascunzătoarea brigandului, nici idee nu aveau. De aceea celor trei prieteni nu le rămânea altceva de făcut, decât să colinde la întâmplare, toată partea din spre miazăzi a insulei, aşteptând ca, într-un chip sau altul soarta să li-l scoată în cale pe faimosul brigand.

Soarele era în asfinţit şi ultimele lui raze aruncau o lucire roşiatică aprinsă asupra copacilor uriaşi de la marginea pădurii, pe lângă care treceau acum cei trei călăreţi.

— Unde naiba va fi întârziind atâta şi Tric-Trac? zise baronul Lamberg, făcându-şi mâna streaşină la ochi şi privind în depărtare. Să nu i se fi întâmplat vreo nenorocire în vreme ce ne căuta un sălaş pentru noapte.

— Pricina întârzierii sale nu poate fi alta, zise Lamotier, decât că nu ne-a găsit niciun adăpost ca lumea. În privinţa aceasta nu ne putem plânge până acum. Fiecare noapte am petrecut-o sub un acoperiş solid, am găsit peste tot vinuri bune şi mâncări destul de cumsecade, chiar dacă la pregătirea lor se întrebuinţa prea mult untdelemn şi numai untdelemn. Vă mărturisesc însă sincer, copii, că în noaptea aceasta tare mi-e teamă că vom dormi sub cerul liber, undeva prin vreo pădure.

— Drace, asta ar fi prea de tot, exclamă baronul Lamberg, căci n-

am nicio poftă să mă mai aleg cu vreo răceală.

— Dar, dragă Lamberg, zise Neuville, râzând, când cineva se hotărăşte să pornească în urmărirea unui bandit, trebuie să ştie şi să renunţe la anumite comodităţi. Or, renunţarea cea mai puţin neplăcută este fără îndoială să petreci o noapte sub cerul liber. Din fericire, fiecare din noi avem tot ceea ce ne poate fi de folos într-un asemenea caz. Fiecare avem câte o minunată pătură de lână, în care se poate înveli, maşină de gătit avem, iar vrednicul Tric-Trac duce cu sine un depozit întreg de conserve, ceai şi cacao, aşa că nu vom muri niciodată de foame şi de frig, chiar dacă noaptea ar fi prea friguroasă.

— Sunt cu totul de părerea ta, dragă Neuville, zise şi Lamotier, ne găsim în plin război şi trebuie să ne obişnuim cu toate lipsurile, care sunt fatale unor asemenea împrejurări. Aceasta nu mă împiedică să doresc din suflet să dau ochii cât mai iute cu acel domn Egizio Ettore. Căci adevărata greutate a întreprinderii noastre nu este să-l prindem pe brigand, ci să-i dăm de urmă. Cred însă că până în cele din urmă tot vom izbuti să-i descoperim ascunzătoarea.

— În orice caz nu strică să fim cât se poate mai prevăzători, căci ceea ce am auzit până acum despre omul acesta, ni-l arată ca pe un bandit foarte primejdios, zise Neuville. Chiar şi numai din acest motiv şi ar fi de dorit să nu dormim în pădure, căci cine ştie în ce chip brutal ne mai trezeşte din visuri dulci, amicul Ettore.

— Sunt oameni, care nu visează decât anumite midinete din Paris, zise baronul Lamberg, râzând. Nu, nu te încrunta, dragă Neuville şi nici nu căuta să faci pe nepăsătorul, căci n-ai uitat-o pe mica ta Nitouche nici chiar aici în Corsica. Chiar şi ieri noapte te-am auzit rostindu-i numele prin somn.

— Ei bine, da, Nitouche este o femeiuşcă tare drăgălaşă, răspunse ofiţerul, mângâind coama calului, şi când mă gândesc că acum mă boceşte poate, ca necredincios, sau mort, fiindcă a rămas fără nicio ştire de la mine, sunt foarte neliniştit. Trebuie să recunoaşteţi şi voi că e destul de trist că scrisoarea pe care i-am scris-o n-a ajuns în mâinile ei… Dar iată că-l văd pe vrednicul Tric-Trac apropiindu-se. Băiatul acesta nu se grăbeşte niciodată. Priviţi-l cum merge la pas, de parcă s-ar plimba prin Bois de Boulogne. Prostia acestui Tric-Trac întrece într-adevăr orice margini şi-ţi mărturisesc, dragă Lamotier că, la vederea lui mă bucur întotdeauna că praful de puşcă a fost descoperit.

— Fără îndoială că Tric-Trac n-a descoperit praful de puşcă, răspunse Lamotier, dar este cinstit şi credincios şi ar fi în stare să sară şi în foc pentru mine.

— Hm, în ceea ce mă priveşte pe mine, zise baronul Lamberg, îmi pare foarte bine că praful de puşcă a venit pe lume, căci acum, când a început să se întunece, cred că de orice m-aş putea lipsi, numai de puşcă nu. Vă mărturisesc că nu e plăcut deloc aici, în pădure, de când a apus soarele şi mereu mi se pare că în clipa următoare preacinstitul Egizio Ettore va apărea de după un copac şi înclinându-se curtenitor în faţa noastră, ne va întreba, căruia din noi trei să-i taie beregata mai întâi?

— În cazul acesta n-aş sta prea mult pe gânduri, zise Lamotier, o singură apăsare pe trăgaciul puştii şi s-ar sfârşi cu Egizio Ettore.

— Iar eu îţi spun că în cazul acesta te-ai pripi, zise căpitanul Neuville, la rândul său, căci asta ar fi împotriva înţelegerii noastre. Tu uiţi pe semne că i-am făgăduit frumoasei Gilda de Paris să i-l predăm pe Egizio Ettore viu, legat de mâini şi de picioare, după cum spunea chiar ea însăşi.

— Ascultaţi, prieteni, continuă Lamotier, după o mică pauză, eu m-am gândit necontenit la însărcinarea pe care ne-a dat-o Gilda de Paris şi am ajuns la o convingere foarte ciudată.

— La ce convingere?

— Că noi toţi trei n-avem alt rost aici în Corsica, decât să-i ducem frumoasei Gilda un al patrulea bărbat.

— Cum… nu cumva crezi, exclamă Lamberg, că dându-ne această însărcinare, Gilda a fost călăuzită de alte simţăminte decât de răzbunare?

— Dragul meu, răspunse contele de Lamotier, când o femeie urăşte, să ştii că mai înainte a iubit.

— Aristide, tu ai nişte fantezii foarte ciudate… O prinţesă de Paris şi un Egizio Ettore, un bandit… între astfel de oameni este cu neputinţă să fi existat vreodată ceva, ce să semene chiar şi numai de departe cu dragostea.

— N-ar fi pentru întâia oară că o prinţesă se îndrăgosteşte de un brigand, sau ceva asemănător. Gândeşte-te puţin la amănuntele pe care le-am cules aici în Corsica, despre acest Egizio Ettore. Se pare că brigandul este chipeş, voinic, bine făcut la faţă şi trup şi pe lângă asta

mai are alături de el şi romanticul meseriei sale aventuroase, ceea ce cântăreşte mult în ochii femeilor. Adeseori ele nu bagă în seamă un prinţ, pentru a implora în genunchi dragostea unui bandit.

— Te rog, Lamotier, zise căpitanul Neuville, sfârşeşte odată cu aceste nebunii. Ascultaţi-mă pe mine, dragii mei, nici ura, nici dragostea n-au hotărât-o pe Gilda să ne trimită în Corsica, pentru trei luni de zile, ci pur şi simplu capriciul ei de femeie. Se prea poate ca în chipul acesta să fi vrut să ne încerce, pentru a vedea care din noi este cel mai curajos, mai iscusit, mai dârz în faţa primejdiei. În orice caz, ea se va ţine de cuvânt şi noi de angajamentul luat. Gilda de Paris va fi a aceluia care i-l va aduce pe Egizio Ettore legat de mâini şi de picioare. Dar iată că a sosit şi Tric-Trac. Băiatul face o mutră deznădăjduită.

Tric-Trac ajunsese într-adevăr până lângă cei trei călăreţi şi stăpânul său văzu îndată din privirile lui că avea ceva însemnat de vestit.

— Spune pe scurt, Tric-Trac, îi zise Lamotier, dacă putem avea vreo nădejde să petrecem noaptea aceasta într-o casă de oameni, sau vom fi nevoiţi într-adevăr să dormim în pădure?

— Ehei, domnule conte, răspunse bravul Tric-Trac, nici mie nu mi-ar părea prea bine, căci am auzit pe cineva spunând că o noapte petrecută în pădure, poate să-ţi dea mai mult reumatism, decât îţi poţi scoate din oase în douăzeci de ani. Dar din pricina aceasta domnul meu nu trebuie să se îngrijească, fiindcă la noapte va dormi ca în sânul lui Avram.

— Ia spune ce ai descoperit, Tric-Trac. Se găseşte prin apropiere vreo casă ţărănească, în care chiar dacă nu vom dormi pe puf, dar măcar ne vom putea întinde oasele obosite?

— Este vreun sat prin apropiere? întrebă şi căpitanul Neuville.

— Sau poate că suntem chiar lângă vreun oraş mai mare? adăugă, şi baronul Lamberg.

— Nimic din toate acestea, domnii mei, răspunse Tric-Trac, mângâind grumazul calului său, în schimb însă, am făcut o mare descoperire. Îi voi conduce anume pe domni într-un castel, de care n-ar trebui să ne ruşinăm, nici chiar dacă ar fi în apropiere de Versailles.

— Un castel?… Tric-Trac, eu cred că ai înnebunit! Sau şi-a bătut joc de tine o fata morgana.

— Domnişoara Morgana îmi este cu desăvârşire necunoscută, răspunse Tric-Trac, n-am avut cinstea să-mi fie prezentată şi deci nici nu ştiu dacă i se zice fată, sau domnişoară, adică, dacă-i de la ţară sau de la oraş. Ştiu însă că mergând drept înainte, la vreo trei bătăi de puşcă de aici, dai peste un foarte drăgălaş şi mic castel.

— În ceea ce mă priveşte pe mine, zise Neuville răsucindu-şi vârfurile mustăţii, nu mi-ar fi deloc neplăcut să mă văd într-o casă boierească. Cred că nu mi se va refuza ospitalitatea, căci ar fi o adevărată ofensă să laşi trei cavaleri francezi să doarmă peste noapte sub cerul liber şi aceasta încă în Corsica, care la urma urmelor este a noastră.

— Al cui este castelul? întrebă contele de Lamotier.

— Nu ştiu, domnule conte.

— Dobitocule, nici măcar n-ai căutat să stai de vorbă cu servitorii de la castel?

— N-am văzut niciun servitor, domnule conte.

— Dar atunci, servitoare, ştrengarule! Ştiu eu că eşti un fel de cotoi, care aleargă peste toate acoperişurile, când zăreşte vreo pisică.

— Nici pisici n-am văzut, domnule conte!

— Şi nici nu bănuieşti măcar al cui ar putea fi castelul acesta?

— Nici nu bănuiesc, domnule conte!

— Bine, atunci să ne încercăm norocul. Înainte, băieţi! Să pornim la drum, căci şi bieţii noştri cai trebuie să simtă nevoia de a se odihni odată într-un grajd şi a mânca un fân mai ca lumea.

— Nu numai caii, dar şi servitorul, domnule conte, zise Tric-Trac. Vă mărturisesc că nici nu ştiu dacă mai am oase în mine, atât de mult am stat pe cal.

— Înainte, înainte, Tric-Trac, strigă Aristide de Lamotier, iar când vei ajunge la o sută de paşi de castel te opreşti şi aştepţi poruncile mele.

Mica cavalcadă porni în trap, care totuşi nu era îndeajuns de iute, ca cei trei prieteni să nu-şi urmeze conversaţia.

— Vedeţi, prieteni, zise Aristide, tot mai este un Dumnezeu în cer, care îngrijeşte de soarta a trei cavaleri francezi rătăciţi în Corsica aceasta! Vă mărturisesc sincer că nici n-aş fi visat că în noaptea aceasta vom fi primiţi într-un castel.

— Poate că dăm acolo şi peste vreo castelană fermecătoare, adăugă

baronul Lamberg.

— Mai bine să sperăm că stăpânul castelului are un bucătar bun, zise Neuville, căci ce să spun, nu mi-ar displace deloc să gust dintr-o friptură gătită în altceva decât în undelemn, şi udată de un vin bun.

Aşa se legănau toţi trei în nădejdea bunei primiri, de care vor avea parte la castel.

— Tric-Trac s-a oprit. Asta înseamnă că nu ne mai găsim departe de Canaanul visurilor noastre! zise Aristide de Lamotier.

Tric-Trac coborî de pe cal şi veni în întâmpinarea stăpânilor săi, cu înfăţişarea omului care este gata la orice.

— Acum deschide-ţi urechile şi fii cu luare-aminte la ceea ce-ţi voi spune, zise Lamotier. Vei bate la poarta castelului şi după ce ţi se va deschide, vei cere să stai de vorbă cu stăpânul casei. Acestuia îi vei spune că trei nobili francezi roagă să fie primiţi. Bagă de seamă însă, să nu aminteşti deocamdată niciun nume. Ai înţeles?

— Înţeles, domnule conte. Voi face astfel, că totul să fie bine!

— Noi te vom aştepta aici. Bagă de seamă însă, Tric-Trac, să te porţi aşa cum trebuie să se poarte un francez şi un servitor al unor oameni distinşi.

Tric-Trac dispăru, iar cai trai prieteni începură să-şi mai pună puţin în rânduială ţinuta. În acest scop coborâră de pe cai şi scoaseră din genţi piepteni, perii, oglinzi de mână şi chiar şi parfum. Baronul Lamberg mai ales, care din toţi trei ţinea cel mai mult la înfăţişarea sa, scoase la iveală chiar mai multe sticluţe de parfum, pentru a întrebuinţa din acela, care era cel mai nimerit într-o pădure şi anume: fân cosit.

— Tric-Trac întârzie cam mult, zise Lamotier. Aş fi de părere să ne legăm caii de copaci şi să privim puţin castelul pe dinafară.

Ceilalţi primiră propunerea prietenului lor şi peste câteva clipe ieşiră din dosul stâncii, care până atunci le ascunsese vederii castelul.

Un strigăt de uimire ieşi din gura celor trei prieteni.

Castelul se întindea înaintea lor într-o beznă lugubră. Nici o singură fereastră nu era luminată, o linişte de moarte dormea jur-împrejur, o linişte înfricoşătoare.

— Ce să vă spun, zise Lamotier, stăpânul acestui castel pare să fie un om, care se culcă odată cu găinile… Te pomeneşti că bietul Tric-Trac a fost pus în critica situaţie de a fi silit să-l trezească din somn.

Dar iată-l că vine! Să vedem ce veşti ne aduce!

Tric-Trac se apropie de stăpânul său cu o înfăţişare de martir.

— Vai, domnii mei, strigă el, s-au dus pe copcă toate visurile noastre… s-a sfârşit cu patul moale… cu mâncarea bună, cu frumoasa castelană… S-a sfârşit cu grajdul şi fânul proaspăt pentru caii noştri!

— Aşadar, monstrul de castelan a refuzat să ne dea ospitalitate? strigă Neuville. Oho, o asemenea jignire, un ofiţer francez n-o poate lăsa să treacă fără urmări!

— Mai aveţi puţină răbdare, se rugă Tric-Trac. Stăpânul castelului poate să fie un om foarte cumsecade, are însă prostul obicei că nu locuieşte la castel.

— Drace!

— Sapristi!

— Trăsnete şi fulgere!

— Şi eu am fost tot de aceeaşi părere! zise Tric-Trac. Închipuiţi-vă că tot castelul e gol, uşile, porţile deschise, oricine poate intra şi ieşi din el, după dorinţa inimii. Am bătut, am ciocănit, am strigat, dar nimeni nu s-a arătat la strigătele mele.

— Aceasta înseamnă că am dat peste un castel părăsit, zise Lamotier. Ei bine, dragii mei, dar atunci nenorocirea nu este tocmai atât de mare… căci dacă nu se găseşte nimeni în casa aceasta, pentru a ne face onorurile, atunci ni le vom face noi singuri. Înainte, deci, prieteni! Vom lua castelul cu asalt şi vom căuta să ne aranjăm una din odăi cât se poate mai comod.

— O idee minunată, zise Neuville, care este soldatul care ar şovăi în timp de război, să pătrundă într-o casă nelocuită, pentru a o ocupa? Aşadar, vom ocupa castelul în numele Franţei şi vom aşeza tricolorul în vârf.

Tric-Trac oftă adânc. El nu împărtăşea avântul stăpânilor săi. Căci chiar dacă era castelul un adăpost solid, totuşi, mâncarea asupra căreia îşi ascuţise dinţii, nu avea cine să i-o pregătească.

Cu toate acestea îşi urmă stăpânii în castel, cum şi i-ar fi urmat, dacă ar fi fost nevoie, chiar şi în iad.

Cei trei cavaleri, mai înainte de a trece pragul castelului îi porunciră lui Tric-Trac să ducă caii în grajdul, care se vedea spre dreapta. După aceea intrară în casă, la lumina unui mic felinar, pe care Lamberg îl aprinsese în grabă.

La lumina acestui felinar apoi străbătură parterul castelului, minunându-se de eleganţa mobilierului şi neputând pricepe, cum era cu putinţă ca stăpânul castelului să lase o casă atât de frumoasă, într-o asemenea părăsire.

La început intrară în salon, de unde trecură apoi în sala de muzică, în care se găsea un pian foarte preţios. De aici, printr-un mic coridor ajunseră în alte două odăi, care erau aranjate ca dormitoare.

În una din aceste odăi se găsea un pat, în cealaltă două, toate trei făcute din lemnul cel mai scump. Pe pat erau perne şi cearceafuri de mătase.

— Aşa pat mai zic şi eu! exclamă Neuville. Cred că vom dormi de minune în paturile acestea, căci în ceea ce mă priveşte, mă voi culca cu siguranţă în unul din ele, chiar dacă mai înainte ar fi dormit în el bunica lui Scaraoschi.

— Dar chestiunea stomacului? întrebă baronul Lamberg. După cât se pare, ea nu va putea fi rezolvată cu aceeaşi uşurinţă ca cea a culcatului. Căci mai înainte de a ne culca, trebuie să mâncăm ceva.

— Vom face apel la proviziile noastre, răspunse Aristide. Ce vreţi, nu în toate castelele se mănâncă prepeliţe cu trufe… Şi la urma urmelor vă veţi mulţumi şi voi de astă dată cu conserve şi ceai… Ascultă Tric-Trac, scoate la iveală tot ceea ce este necesar pentru a mânca şi nu uita să aduci şi o sticlă de coniac, din care slavă Domnului că n-am uitat să luăm cu noi.

Tric-Trac îndeplini porunca stăpânului său cât putu mai iute, căci şi lui îi chiorăia stomacul de foame.

În timpul acesta cei trei prieteni se spălară puţin, ceea ce era chiar foarte necesar după o călătorie atât de îndelungată, iar peste vreun sfert de ceas se întâlniră toţi trei în salonul cel mare, unde Tric-Trac pregătise masa.

Dacă ar fi fost şi lumina ceva mai din belşug, cavalerii noştri s-ar fi putut crede în unul din cele mai luxoase restaurante ale Parisului.

Din păcate însă, Tric-Trac nu descoperi la candelabrul cel mare, care atârna din mijlocul tavanului şi care era o adevărată minune de lucrătură în bronz, nici măcar o singură lumânare.

Din această pricină trebuia să se mulţumească numai cu slabele raze ale felinarului lui Lamberg, pe care vrednicul servitor îl legase de partea de jos a candelabrului, atârnându-l peste masă.

— Nu putem spune că avem o luminaţie feerică, zise Lamberg arătând felinarul, dar în orice caz ne ajunge şi asta pentru a nimeri gura. Or, deocamdată, acesta este lucrul de căpetenie.

— Puneţi mâna şi luaţi, dragii mei, zise Lamotier, dând el însuşi pildă prietenilor săi, aici avem tot ce ne trebuie pentru a numi o cină îmbelşugată. Sardele, ficat de gâscă, fazan cu trufe şi una din cutiile noastre de conserve a scos la iveală chiar şi un gulaş unguresc.

Tric-Trac umple paharele cu coniac, căci tu vei mânca numai după ce ne vom fi săturat noi. Asta e mai bine aşa, căci îţi va mări pofta de mâncare.

Tric-Trac îşi servi stăpânii cu o îndemânare de necrezut; iar cei trei prieteni mâncară cât şapte.

— Acum însă, copii, zise Aristide de Lamotier, aş vrea să ştiu şi eu, ce credeţi voi despre acest castel părăsit? Să ne găsim oare în plin basm şi la noapte să vedem apărând înaintea noastră vreo nostimă Cenuşăreasă? În cazul acesta Feţi Frumoşii cred că sunt gata să se lase să fie deşteptaţi printr-un sărut de zână.

— Eu nu iau lucrurile cu aceeaşi uşurinţă ca tine, zise Neuville, scoţându-şi o ţigară din buzunar. Castelul acesta îmi inspiră oarecare neîncredere. Nici în Corsica nu plouă cu castele şi o asemenea proprietate nu este lăsată în părăsire, numai aşa, de florile mărului. Astfel stând lucrurile, mă întreb dacă casa aceasta n-ar putea fi o oarecare primejdie pentru noi?

— Neuville are dreptate, încuviinţă baronul Lamberg. Cred că n-ar strica să ne gândim puţin mai serios la casa în care ne găsim.

— Nimic mai uşor, zise Aristide de Lamotier, după ce se mai întări printr-o înghiţitură de coniac, îndată după-masă vom porni în recunoaştere prin castel. Vom scotoci fiecare încăpere, fiecare colţ, iar dacă vom da peste ceva nelalocul lui, ei bine, cred că noi suntem tocmai aceia, care vor şti să facă lumină cu orice preţ. Dar, acum îmi dau seama, domnii mei, că am uitat cu totul de datoria noastră de adevăraţi cavaleri. Ce fac trei nobili, porniţi într-o aventură, în care au fost trimişi de frumoasa regină a inimii lor, de îndată ce se aşază la masă?

Cei trei nobili săriră de pe scaune, paharele se ciocniră şi strigară râzând: „trăiască!”, în cinstea aceleia, care la drept vorbind era de vină că ei se găseau astăzi într-o situaţie atât de ciudată.

După sfârşitul mesei, Lamberg scoase din buzunar o tabacheră foarte elegantă şi le oferi prietenilor săi ţigări şi ţigarete.

— Cred că trebuie să fim oameni, zise Neuville, şi să-i dăm voie şi bietului Tric-Trac să guste ceva. Mă uit la el de vreun sfert de ceas şi aş putea jura că mi-a numărat fiecare bucăţică ce am băgat în gură. Ce să-i faci, dragul meu Tric-Trac, cine porneşte după aventuri, trebuie să fie pregătit să mănânce cu oarecari întârzieri, ba uneori chiar deloc.

— Ia loc, Tric-Trac, zise atunci Lamotier, şi mănâncă şi bea bine şi tu, căci în noaptea aceasta vei avea nevoie de multă putere de rezistenţă.

— Are domnul conte vreo însărcinare specială pentru mine?

— Nu este o însărcinare prea specială. Cred însă că n-ar strica să stai la noapte cu revolverul şi sabin în mână de pază înaintea dormitoarelor noastre.

În gândul său Tric-Trac îşi blestemă ceasul în care intrase în slujba lui Lamotier.

Toată ziua să călăreşti, iar noaptea să mai faci şi pe santinela… Şi pentru asta a trebuit el să părăsească frumosul Paris, pentru a colinda prin această Corsică stâncoasă şi primejdioasă…

Bietul servitor nu întârzie însă prea mult cu blestemele la adresa stăpânului său, deoarece masa destul de copioasă încă, îi făcea grozav cu ochiul.

Se aşeză deci pe un scaun şi trebuie să recunoaştem că Tric-Trac dădu o dovadă desăvârşită despre credinţa sa faţă de stăpân, deoarece pentru a îndeplini întru totul porunca acestuia, mâncă tot ce mai rămăsese pe masă.

După ce bău şi câteva păhăruţe de coniac, sub cuvânt că peştii vor să înoate în stomac – ca şi când peştii s-ar fi simţit vreodată bine în stomac – Tric-Trac se ridică de la masă, iar Lamotier îi porunci să fie gata cât mai iute.

Percheziţionarea castelului trebuia să aibă loc cât mai neîntârziat.

Fiecare dintre cei trei cavaleri îşi luă sabia şi revolverul, iar Tric-Trac primi porunca să pună mâna pe felinar şi mergând înainte, să lumineze calea.

Fireşte că vrednicul Tric-Trac ar fi preferat de o mie de ori să nu alcătuiască el avangarda, deoarece în viaţa lui nu luase parte la vreo luptă şi afară de aceasta, el era o fire paşnică, nedoritoare de a avea

de-a face cu cineva în împrejurări prea violente.

Pe lângă toate acestea mai avea şi un presentiment nelămurit că în castelul acesta se petreceau lucruri nu tocmai curate.

Se aştepta în fiecare clipă să vadă vreun om, vreun uriaş, ivindu-se din vreun colţ oarecare şi năpustindu-se asupra lui.

Fireşte însă că nu putea să-şi tălmăcească în vorbe niciunul din aceste simţăminte, fiindcă ştia prea bine că stăpânul său dispreţuia tot ce era în legătură cu laşitatea, fără a mai vorbi de căpitanul Neuville, care nu se temea de niciun fel de primejdie şi care se bătuse în mai multe dueluri, decât câte fire de păr avea Tric-Trac în cap.

Cei trei prieteni perchiziţionară toată casa, scotociră fiecare colţ, cercetară pe sub paturi, divanuri, mobile, urcară şi coborâră trepte, dar fără să dea de ceva care să nu fi fost firesc. Astfel ajunseră şi la o uşă de fier, care era zidită în turn şi care părea să alcătuiască intrarea în acesta. Când voiră însă s-o deschidă, îşi dădură seama că aceasta era încuiată.

— Cum în toată casa n-am găsit nici urmă de străin, zise baronul Lamberg, cred că este cu neputinţă ca tocmai în turnul acesta să se fi ascuns cineva, care să ne poată fi primejdios. De aceea aş propune, dragii mei, să nu ne mai pierdem vremea de pomană, ci să ne ducem să ne odihnim.

Lamotier şi Neuville fură de aceeaşi părere şi fireşte că şi Tric-Trac. Astfel se retraseră toţi patru în cele două dormitoare, care erau aşezate pe micul coridor.

Cum însă cavalerii nu voiau să fie despărţiţi unul de altul nici chiar noaptea, luară patul din primul dormitor şi-l duseră în celălalt, unde erau două. Lui Tric-Trac îi îngăduiră să-şi rânduiască şi el un culcuş, tot în aceeaşi odaie, cam înspre apropierea uşii.

Aşadar, străjuirea nu părea să fie tocmai aşa de grea, după cum crezuse vrednicul Tric-Trac la început.

Printr-o privire aruncată în grabă, Lamotier mai cercetă o dată să vadă unde dădeau ferestrele dormitorului. Ferestrele acestei odăi dădeau într-o grădină lăsată în părăsire. Aristide putu însă să-şi dea seama că o săritură prin acesta ferestre nu era un lucru prea greu, mai ales că ferestrele n-aveau zăbrele.

După ce încuiară bine uşa pe dinăuntru, începură să se dezbrace, făcând glume şi râzând. După aceea stinseră felinarul şi fiecare se

întinse în patul său.

— Tric-Trac, zise contele de Lamotier, după ce se întinse şi el în pat, ţi-ai luat puşcă lângă tine?

— Da, domnule conte.

— E încărcată?

— Încărcată, domnule conte.

— Bine, atunci te sfătuiesc să ai un somn cât mai uşor şi să ne dai de veste de îndată ce vei simţi că ceva nu este la locul lui.

— Fiţi fără teamă, domnule conte, ştiţi că am un somn destul de uşor.

— Ştiu, răspunse Lamotier, râzând, ai un somn tot atât de uşor, ca şi ursul iarna. Pentru a te trezi trebuie să ţi se joace sârba pe burtă, sau să se arunce o fântână întreagă de apă asupra ta.

După aceea se făcu tăcere în dormitor, razele lunii strecurându-se foarte slabe prin perdelele lăsate, luminând nesigur chipurile tinere ale celor trei nobili francezi, porniţi într-o aventură atât de ciudată.

Toţi adormiră îndată. Numai Lamotier veghea, deoarece întâmplările din timpul din urmă îi frământau creierul necontenit.

Dintre cei trei prieteni, contele Lamotier era cel cu judecata cea mai limpede. Tocmai de aceea începuse parcă să-i pară rău că se lăsase târât în această aventură. Fusese îndrăgostit de Gilda de Paris, recunoştea aceasta şi poate că ar fi iubit-o mult, dacă nu-i cerea o dovadă atât de ciudată despre dragostea lui.

Ce însemna această neobişnuită însărcinare pe care i-o dăduse lui şi celorlalţi doi prieteni ai săi?

Era foarte curios ca o fată ca ea, care crescuse şi trăise în cercurile cele mai distinse, ea, o prinţesă de Paris, pe care toată lumea o stima şi o preţuia, să ceară să i se aducă un bandit, un tâlhar.

Este adevărat că ea îşi explicase purtarea, prin mişcătoarea poveste a acelei Gilda Carazoni, pe care Egizio Ettore o ucisese. Totuşi, cererea Gildei de Paris apărea într-o lumină foarte ciudată.

Dacă într-adevăr banditul i-ar fi ucis pe cea mai bună prietenă, atunci dorinţa ei îndreptăţită ar fi trebuit să-l ştie mort pe ucigaş, cu toate că chiar şi o asemenea dorinţă putea fi numită ca neomenească, dacă venea din partea unei fete gingaşe.

Dar Gilda nu voia să ştie că Egizio Ettore a fost răpus de unul din adoratorii săi. Ea voia să-l aibă viu, să fie adus la Paris, să fie aruncat

la picioarele ei, legat de mâini şi de picioare.

Lamotier se ridică puţin în pat, îşi rezemă capul în mâini şi se gândi tot mai mult la această enigmă.

— Să fie oare totuşi adevărat? se întreba el. Să ne fi păcălit în chipul cel mai puţin vrednic de o fată dintr-o familie aleasă? Să ne fi dat o însărcinare, de care un nobil nu trebuie să se ruşineze, sau poate că noi nu suntem decât un fel de unelte, prin care ea vrea să-şi aducă la Paris un bărbat, pe care nu-l dispreţuieşte deloc, ci pe care poate că, dimpotrivă, îl doreşte, îl vrea cât mai aproape de ea?

Pentru a-şi putea da seama care era adevărul, ar fi fost necesar să-l cunoască pe Egizio Ettore, să-l vadă măcar o singură dată la faţă.

Tot ceea ce auzise contele de Lamotier despre brigand până atunci, nu era de natură să i-l înfăţişeze ca pe un om de care o fată nu s-ar putea îndrăgosti. Poliţia, care vede în el pe duşmanul său cel mai neîmpăcat, fireşte că are tot interesul să-l descrie pe Ettore ca pe un tâlhar de rând, ca pe un spărgător, un criminal sângeros.

Nu tot astfel vorbeşte însă poporul despre el. În ochii mulţimii Egizio Ettore trece drept un mare nedreptăţit, aproape un martir.

— Nu mi s-a istorisit oare, îşi zise contele de Lamotier, cum a decurs procesul din Bonifacio, unde Ettore a fost osândit pe nedrept, la o pedeapsă nespus de aspră? Da, mi s-au povestit amănunte despre fuga lui aventuroasă din temniţă, din acea groaznică temniţă din Capul Pertusato, care merită să fie poreclită Casa Iadului. Se pare însă că acest brigand nu s-a atins niciodată de cei slabi, niciodată n-a lovit în cei asupriţi. În orice caz este îndeajuns de ciudat că eu şi cu prietenii mei am pornit pe calea urmăririi acesteia, pentru a lupta împotriva unui om, pe care nu-l cunoaştem, pe care nu l-am văzut în viaţa noastră. Căci ce-mi pasă mie, dacă acest Egizio Ettore este un bandit? Eu nu sunt nici zbir, nici procuror, nici poliţist. La naiba, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai limpede mi se pare că…

Lamotier amuţi deodată în conversaţia cu sine însuşi. El se ridică încet în capul oaselor în pat şi se uită în tavan. Fără îndoială că se înşelase. Totuşi, i se păruse că acolo, sus, cineva mergea necontenit în sus şi în jos, într-o plimbare, care nu voia să mai ia sfârşit.

Se aşeză la pândă.

Zgomotul de paşi, pe care crezuse că-l auzise, nu se mai repetă.

— Numai nervii mei biciuiţi sunt de vină, îşi zise contele de

Lamotier. Voi urma pilda prietenilor mei şi mă voi culca şi eu. Aş dori însă să mă ştiu odată departe de acest castel părăsit, în care viaţa noastră nu mi se pare îndeajuns de sigură.

Aristide de Lamotier se lăsă din nou pe perne. Dar de abia îi atinsese capul perna, că şi sări din nou, ca muşcat de şarpe. Nu, da data aceasta nu se mai înşelase, de data aceasta auzise lămurit un geamăt, care sunase atât de sfâşietor, atât de grozav, încât tânărului francez îi îngheţă aproape sângele în vine şi părul i se făcu măciucă în cap. O singură mişcare şi sabia, pe care şi-o aşezase lângă, pat, pe un scaun, fu în mâna lui. Numai după ce simţi mânerul acesteia în mână, nu mai atunci se mai linişti puţin. Se gândea că tot ar mai fi fost cu putinţă să se fi înşelat, tot s-ar mai fi putut ca fantezia-i înfrigurată să-şi fi bătut joc de el.

Totuşi, sări din pat şi începu să se îmbrace în grabă. În vreme ce se îmbrăca însă, auzi din nou geamătul acela fioros şi apoi…

Nu mai încăpea nicio îndoială, acolo, sus, cineva, în disperare poate, încerca să facă cu unghiile o gaură în podea.

— E neîndoielnic că acolo sus se găseşte o fiinţă omenească, îşi zise contele de Lamotier, trăgându-şi pantalonii pe picioare. Ia să vedem, dacă-mi mai aduc aminte de împărţeala casei. Odaia aceasta este aşezată în catul de sus. Aşadar, deasupra acestei încăperi, trebuie să fie… dar fireşte, trebuie să fie odaia din turn, singura care mai este aşezată deasupra noastră. Am vrut să cercetăm şi această încăpere, dar uşa grea de fier, care era încuiată, ne-a stat în cale.

— Ajutor! strigă atunci o voce răguşită, de sus, o voce care suna, ca şi când ar fi venit din mormânt, o voce a unui om, căruia frigurile făceau să-i clănţăne dinţii în gură. Ajutor, dacă se găseşte un om în casa aceasta, un om, care are o inimă simţitoare în piept, un suflet milostiv… Scăpaţi-mă, căci înnebunesc în temniţa aceasta!

Lamotier auzise lămurit cuvintele acestea.

Aşadar, era sigur că se găsea cineva în odaia din turn, o făptură vie, care fără îndoială că era ţinută cu forţa în această închisoare.

Aceasta era îndeajuns pentru firea cu adevărat nobilă a contelui de Lamotier.

El se strecură încet până la patul în care dormea căpitanul Neuville, pe care bătându-l încet pe umeri, zise:

— Rémi… Rémi, trezeşte-te!

— Bine, mica mea Nitouche, răspunse căpitanul, care pe semne că în vis se credea în braţele midinetei sale de la Paris, iată încă o sărutare!

— Scoală! zise atunci Lamotier, nerăbdător. Neuville, scoală, s-a întâmplat ceva cu totul neaşteptat.

Ofiţerul deschise ochii buimăcit de somn, iar Lamotier îi apăsă iute mâna pe gură, ca cel deşteptat să nu cumva să-i adreseze vreo întrebare, cu voce tare.

— Coboară din pat, îmbracă-te iute, căci mi se pare că vom avea de lucru prin castel.

La auzul acestor cuvinte Neuville se trezi îndată, sări din pat şi începu să-şi arunce veşmintele pe trup, cât putu mai iute.

În timpul acesta Lamotier îl scula şi pe baronul Lamberg, tot aşa, fără a face zgomot şi în cele din urmă se apropie şi de vrednicul Tric-Trac, pe care încercă să-l trezească din somn.

Dar mai curând ar fi putut să dărâme singur tot castelul, decât să-l trezească din somn pe servitorul său.

— Drace, cu ăsta n-o scoatem la capăt, decât numai cu găleata cu apă, zise Lamotier şi fără a mai şovăi, luă de pe masă o cană plină cu apă şi se apropie de culcuşul servitorului.

Spre norocul lui însă, Tric-Trac se trezi în urma unui ghiont zdravăn primit de la Neuville şi astfel scăpă cu hainele uscate. La porunca stăpânului său apoi, se îmbrăcă şi el, cât putu mai în grabă.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? Ne ameninţă vreo primejdie?

Lamotier fu asaltat cu aceste întrebări din toate părţile.

— Nicio primejdie, pentru noi, răspunse cel întrebat. Ascultaţi însă!

Cu aceste cuvinte Lamotier îşi ridică mâna şi arătă spre tavan.

Cap. 31 – O lovitură măiastră a lui Tric-Trac

Deasupra capetelor celor trei prieteni se auziră din nou zgârieturile, gemetele, suspinele, pe care mai înainte la auzise contele de Lamotier singur.

— Drace! exclamă căpitanul Neuville. Se pare că nu suntem singuri în castelul acesta!

— Aşa mi se pare şi mie! zise şi baronul Lamberg.

Dar în vreme ce se trudea să vorbească cât mai în şoaptă, chipul lui

păli şi mâna-i tremurândă căută mânerul sabiei.

— Ascultaţi, dragii mei, zise contele de Lamotier, cred că nu greşesc, dacă spun că în castelul acesta se găseşte un prizonier, care este ţinut închis în odaia din turn. Oricine ar fi el, nu trebuie să uităm că noi suntem nobili francezi şi că este de datoria noastră să alergăm în ajutorul lui.

Neuville şi Lamberg erau cu totul de aceeaşi părere, numai vrednicul Tric-Trac, care stătea mai la o parte şi asculta convorbirea celor trei prieteni, făcu o mutră cam acră.

Fireşte însă că nimeni nu-l întrebă ce părere are el. Dimpotrivă, i se porunci să pună mâna pe felinar şi să pornească din nou înainte.

— Aşadar, iarăşi eu s-o iau înainte! se bocea Tric-Trac în gând. Dumnezeule, ce mă mai aşteaptă?… Nu era mai bine să fi rămas la Paris?

De data aceasta însă nu mai fu osândit să deschidă el cortegiul, căci Lamotier se aşeză în fruntea prietenilor săi şi aşa porniră pe scări în sus…

Cu cât se apropiau mai mult de turn, cu atât mai lămurit se auzeau suspinele şi în curând cei trei cavaleri putură să-şi dea seama că persoana închisă în odaia din turn era un bărbat.

Lamotier se apropie de uşă şi bătu în ea, cu mânerul spadei.

Un urlet de bucurie se auzi din odaia turnului, urmat îndată de cuvinte rostite cu o grabă deznădăjduită:

— Lăudat fie numele Domnului… spargeţi uşa… scăpaţi-mă… Dar grăbiţi-vă… căci altfel sunt pierdut.

Glasul, care rostise aceste cuvinte era atât de slab, încât părea că este al unui om care nu mai avea de trăit decât câteva ceasuri.

— Şi eu cred că nu avem mult timp de pierdut, dacă vrem să mai facem ceva pentru omul acesta, zise Lamotier. De aceea, la lucru, băieţi! N-avem cu noi niciun soi de chei, pentru a încerca să deschidem broasca, deci nu ne rămâne altceva de făcut, decât să spargem aşa.

— Dar uşa e de fier, zise baronul Lamberg, şi de aceea cred că lucrul nu va merge tocmai atât de uşor!

— Dimpotrivă! N-avem oare cu noi pe Neuville, omul cu gâtul de taur, cu umerii de fier, cu braţul de oţel? Înainte, dragă Rémi, la Paris ai dovedit de multe ori că nu este nimic care să poată rezista puterii

tale. Înainte, deci, dragă Rémi, sparge uşa aceasta şi stima noastră pentru puterea ta va creşte şi mai mult.

Neuville se opinti cu spatele în uşa de fier, care începu să geamă, să trosnească. Neuville se opintea însă din răsputeri.

Vinele i se umflată în jurul tâmplelor, muşchii de la gât i se încordară să plesnească şi, în cele din urmă… un trosnet grozav… Neuville izbutise să spargă uşa de fier.

— Bravo… bravo Rémi! strigară Lamotier şi Lamberg, ca un singur om, iar Tric-Trac se uită cu admiraţie la atletul Neuville, făgăduindu-şi ca de atunci înainte să-l servească pe ofiţer cât mai bine, pentru a nu-i da prilej să fie nemulţumit de el.

Cei trei cavaleri se năpustiră peste prag, dar… privelişte care se îmbie ochilor lor fu de natură a-i încremeni şi a le înăbuşi în gât cuvintele, pe care aveau de gând să le rostească.

În mijlocul încăperii zăcea o făptură, care este adevărat că avea forme omeneşti, care însă trăise pe semne în condiţii de viaţă atât de cumplite, încât îşi pierduse aproape înfăţişarea de om.

Nenorocitul acesta era aproape gol. Veşmintele atârnau în zdrenţe de pe trupul lui, părul îi era aproape alb, obrajii cenuşii, ochii roşii de plâns. Obrajii căzuţi înăuntru, nasul ascuţit, urechile străvezii dovedeau că omul acesta îndurase o foame cumplită.

Un miros greu izbi nasurile celor trei cavaleri, un miros asemănător acelui care se resimte în apropierea unei cuşti de fiare sălbatice.

— Nenorocitul! exclamă baronul Lamberg. Aş pune rămăşag că vreun mizerabil îl ţine închis aici… Priviţi, îşi întinde mâinile implorator înspre noi… Plânge… Să nădăjduim însă că de data aceasta sunt lacrimi de bucurie care îi izvorăsc din ochi.

— Tric-Trac, strigă Lamotier, aleargă cât poţi mai iute până jos şi adu proviziile noastre… Încălzeşte şi ceaiul care a mai rămas de la cina noastră.

Dar Tric-Trac nu se mişcă. Cu ochii mari deschişi el se uită la nenorocitul din mijlocul odăii şi rămase încremenit, ca şi când un trăsnet l-ar fi ţintuit locului.

— Ei, Tric-Trac, ce faci acolo? N-ai auzit ce ţi-am spus? Mişcă şi adu ceva de mâncare pentru omul acesta!

— Da… domnule conte… dar…

Vrednicul Tric-Trac voia grozav să i se dea un însoţitor până jos,

căci castelul acesta devenea pentru el din ce în ce mai înfiorător şi i se părea că în fiecare colţ se ascund stafii şi strigoi, care nu aşteaptă decât să-l ştie singur, pentru a se repezi la el.

— Jos cu tine! tună Lamotier, şi atunci Tric-Trac luă felinarul în mână şi începu să coboare treptele, clătinându-se pe picioare.

În timpul acesta Neuville şi cu Lamberg se apropiară de nenorocitul din mijlocul odăii, îl ridicară încet de pe podea şi-l aşezară pe patul care mirosea şi el de murdărie.

— Cine eşti, domnule? întrebă Aristide, aplecându-se peste cel întins în pat. Spune-ne totul, căci mi se pare că cu ajutorul pe care ţi l-am dat, asediind închisoarea dumitale, nu înseamnă că te-am scăpat.

Dar prizonierul nu era în stare să vorbească. Numai după ce Tric-Trac se înapoie cu o bucată de şuncă, cu nişte pesmeţi şi cu o sticlă cu coniac, din care prizonierul mâncă şi bău cu o lăcomie de lup, i se dezlegă limba.

— Domnii mei, îngână el atunci, vă mulţumesc că mi-aţi salvat viaţa. Însă dacă voiţi ca salvarea mea să fie deplină, vă implor luaţi-mă şi duceţi-mă de aici, din casa aceasta a groazei, căci el se poate înapoia în fiecare clipă.

— Cine? întrebă Neuville.

Atunci un fior de groază străbătu trupul omului cu părul cărunt, îşi trase speriat pătura până peste bărbie şi cu buze tremurânde, zise:

— Acela, care mă ţine prizonier aici de săptămâni, de luni de zile… vai, poate chiar şi de ani de zile, căci nu mai sunt în stare să ţin minte nici câtă vreme s-a scurs… acela, care nu se întoarce aici, decât o dată pe săptămână, pentru a-mi arunca drept mâncare, nişte rămăşite, care nu se dau nici la câini şi care poate sosi din moment în moment. Vai, domnii mai, ce am mâncat eu în tot timpul acesta! Numai mâncări de care îmi era scârbă şi pe care, dacă refuzam să le iau, mă silea să le înghit, sub ameninţări de moarte. De câte ori nu m-am gândit să-mi pun capăt acestei vieţi nenorocite, dar mi-a lipsit curajul… Domnii mei, domnii mei, credeţi-mă că n-aţi venit niciun minut prea devreme.

— Şi n-a fost cu putinţă să chemi pe cineva în ajutor, până acum? întrebă Lamotier. Castelul acesta este aşezat oare într-adevăr departe de drumurile străbătute de oameni?

— Departe… foarte departe… Zi şi noapte am strigat, câtă vreme m-a mai ajutat glasul, acum însă sunt istovit cu desăvârşire… Vai, ştiu

bine că niciodată nu mă voi mai însănătoşi pe deplin şi dacă nu veneaţi dumneavoastră acum, cred că înnebuneam încă în noaptea aceasta… căci simţeam cum se apropia de mine şi cum îşi întindea ghearele de uliu, pentru a-mi smulge creierul din cap… Doamne, şi oare ce vor fi devenit în vremea aceasta soţia mea… fiica mea?

— Ai deci şi familie? întrebă contele de Lamotier. Dar unde locuiai mai înainte de a fi fost întemniţat în închisoarea aceasta fioroasă?

— În Ajaccio, răspunse umbra de om. Eram bogat… Dacă mai sunt şi astăzi nici nu ştiu măcar… nu ştiu ce mai am… fără îndoială că am fost prădat… şi eu… eu nu puteam să fac nimic!

El începu să dea din mâini, ochii îi ieşiră aproape din orbite, gura începu să i se umple de bale. Dar în vreme ce rostise cuvintele acestea din urmă, lăcomia i se întipărise atât de înfiorător pe faţă, încât contele de Lamotier tresări îngrozit şi le făcu un semn prietenilor săi să se retragă cu el în firida ferestrei.

— Poate că am săvârşit o faptă bună, dragii mei, zise el, dar în ceea ce-l priveşte pe omul acesta… vă spun drept că… nu este vrednic de ajutorul pe care i l-am dat.

— De unde poţi şti tu asta? exclamă Neuville. Un om, care se găseşte într-o stare atât de vrednică de plâns, pierde orice noţiune de bunătate şi milă.

— Neuville, dar oare n-ai văzut cum îi luceau ochii, stinşi până atunci, când vorbise despre averea lui?

— Găsesc că este foarte firesc, răspunse ofiţerul. De unde ştii tu că omul acesta n-a fost ruinat, în vreme ce era ţinut închis aici? De altfel, cred că aici este vorba de o taină, care n-ar strica să-l rugăm să ne-o povestească.

— Fireşte, răspunse Lamotier. Mai înainte de toate trebuie să aflăm cine este acela, care l-a ţinut închis aici. Veniţi, băieţi, să vedem cum stau lucrurile.

Şi iarăşi se apropie de patul pe care zăcea omul, din care nu mai rămăsese decât un schelet.

— Mai înainte de toate, dragul meu, zise Lamotier, spune-ne numele dumitale, căci pentru noi el este de mare însemnătate, precum şi numele aceluia care te-a adus în situaţia aceasta nenorocită!

— Numele meu? răspunse prizonierul. Ei bine, aflaţi că sunt spaniol de origine şi mă numesc… Fernando Hernez.

— Te compătimim, señor Hernez, zise Lamotier, totuşi, nu putem înţelege, pentru ce ai fost dumneata ţinut prizonier aici? Sau poate că te-ai purtat atât de rău cu acela care te-a închis aici, încât răzbunarea lui, oricât ar părea ea de cumplită, ar fi fost îndreptăţită, până la un punct oarecare?

Dacă Fernando Hernez ar fi spus adevărul, ar fi trebuit să mărturisească cum că ceea ce i-a făcut el omului aceluia, îndreptăţea pe deplin o asemenea pedeapsă; dar, din clipa în care spaniolul se văzu înconjurat de trei oameni înarmaţi, Hernez îşi şi uitase pe jumătate ceea ce suferise şi se feri să le spună salvatorilor săi adevărul.

— Domnii mei, zise el cu glasul încă tot tremurând, sunt tot atât de nevinovat ca şi dumneavoastră. Am căzut însă jertfă unui om, al cărui nume este temut în toată Corsica… Dar ce spun eu, unui om, unei bestii cu cap de om şi dacă voi izbuti să scap cu viaţă din temniţa aceasta, atunci înseamnă că Cerul a făcut o minune cu mine şi jur că în locul acesta voi ridica o biserică mare şi frumoasă, care nu va costa mai puţin de un milion.

— O! făcu Neuville, adresându-se încet lui Lamberg, omul acesta îmi place. Azvârle foarte uşor cu milioanele şi un asemenea prieten nu-mi poate strica.

Fernando Hernez nu bănuia că în clipa aceea nu avea nici măcar un milion de ace cu gămălie, pe care să le poată socoti proprietatea lui, că era mai sărac decât un cerşetor, care cere de pomană pe la uşile bisericilor.

Lamotier însă era departe de a fi mulţumit de răspunsurile bancherului. El voia grozav să ştie pentru ce ajunsese omul acesta într-o situaţie atât de groaznică, căci firea lui cinstită îi cerea să aibă conştiinţa împăcată că sărise în ajutorul unui nedreptăţit.

— Sunt un bancher bogat, domnii mei, continuă prizonierul, şi mă pot făli că numele meu este cunoscut în toată Corsica şi mai departe chiar. Locuiesc într-un palat minunat, în Ajaccio şi legăturile mele de afaceri se întind peste toată suprafaţa globului pământesc. Este de la sine înţeles, domnii mei, că de îndată ce ne vom fi reîntors la Ajaccio, veţi fi oaspeţii mei şi în onoarea dumneavoastră voi da o serată, la care voi invita cea mai bună societate din capitala Corsicii.

— Primim cu mulţumire invitaţia dumitale, zise Lamotier, te-am

ruga însă, să ne spui numele aceluia care te-a adus aici, căci numele acesta ne-ar putea lămuri în multe privinţe, în care acum suntem nedesluşiţi.

— Da, numele acesta vă va spune totul! gemu Fernando Hernez, care fu cuprins din nou de o teamă cumplită, neîndrăznind parcă să rostească numele cerut. Vai, domnii mei, grăbiţi-vă să părăsim cât mai iute casa aceasta, căci s-ar putea să vină în fiecare clipă. Niciodată nu sunt sigur de el. Au trecut tocmai şapte zile, de când a fost pe aici pentru ultima oară, spre a mă chinui.

— Şi numele acestui om?

Fernando Hernez îşi holbă ochii la contele de Lamotier, care-i pusese această întrebare, apoi îşi aşeză degetul arătător pe buze şi zise:

— Pst! Nu vorbi atât de tare! Pereţii pot avea urechi. Nu poţi fi sigur niciodată de ei. Omul acesta este peste tot şi nicăieri, dar întotdeauna tocmai acolo unde te aştepţi mai puţin. Oh, sunt încredinţat că de îndată ce-i veţi auzi numele, nu veţi mai rămâne nicio clipă mai mult aici, decât dacă este neapărat nevoie. Omul, care m-a ţinut prizonier aici, care s-a purtat cu mine ca şi cu un răufăcător, care m-a împins până aproape de nebunie şi de moarte, este…

Privirile celor trei prieteni se aţintiră pe buzele spaniolului, care mai făcu o dată o pauză destul de lungă, ca şi când ar fi trebuit să-şi adune toate puterile pentru a rosti numele acela blestemat.

— Egizio Ettore! răsună răguşit prin odaie şi cei trei prieteni făcură câte un pas înapoi, ca şi când s-ar fi vorbit mai dinainte.

Într-adevăr numele lui Egizio Ettore făcu o impresie extraordinară asupra lor. Totuşi, nu era tocmai aceea, pe care sperase s-o vadă spaniolul. Căci nu teamă era ceea ce se oglindea pe chipurile celor trei francezi, ci o surpriză plăcută, triumful acelora care după o noapte întreagă de pândă, văd în sfârşit vânatul apropiindu-se.

Şi bucuria lor era firească deoarece atunci dăduseră peste cea dintâi urmă a lui Egizio Ettore.

Dar bucuria lor urma să fie şi mai mare.

— Ce ai spus mai adineauri, domnul meu? întrebă Lamotier, tremurând de înfrigurare, în priviri având însă acea lucire, a vânătorului care a dat de urma vânatului. Ai amintit de numele lui Egizio Ettore?… Faimosul brigand să fie oare acela care te-a adus şi

te-a ţinut pe dumneata aici?

— El şi nimeni altul, îngână Fernando Hernez. Vai, domnii mei, fugiţi de omul acesta, fiindcă este un monstru, un tigru, care râvneşte la sângele semenilor săi. Dacă ne găseşte aici, ne ucide pe toţi cinci… De aceea să fugim cât mai iute şi mai bine să petrecem noaptea în pădure decât să mai stăm aici chiar şi numai o singură clipă.

— După cât se pare, domnul meu, răspunse contele de Lamotier, acest Egizio Ettore a băgat groaza în dumneata şi de aceea cred că pentru dumneata ar fi mai bine să părăseşti castelul acesta, cât mai iute. În ceea ce ne priveşte pe noi însă, pe prietenii mei şi pe mine… noi rămânem aici! Îl vom aştepta aici pe Egizio Ettore. Căci dacă nu mă înşel, ai spus mai adineauri că va reveni pe aici?

— Încă în noaptea aceasta, gemu spaniolul, dar vă conjur, domnii mei, fugiţi cu mine şi nu încercaţi să vă împotriviţi lui Egizio Ettore.

Lamotier însă, se întoarse înspre Neuville şi Lamberg, se retrase iarăşi cu ei în firida ferestrei şi ţinu o nouă consfătuire.

— Putem spune că avem noroc, dragii mei, le zise Aristide. Egizio Ettore, pe care-l căutăm cu atâta îndârjire, va cădea poate încă în noaptea aceasta în mâinile noastre. Părerea mea este că nu trebuie să pierdem acest prilej, care poate fi unicul. Eu cel puţin voi rămâne aici şi-l voi aştepta pe bandit.

— În ceea ce mă priveşte pe mine, zise baronul Lamberg, nici nu mă gândesc să părăsesc castelul. Egizio Ettore se va prinde aici ca vulpea în capcană şi noi nu vom avea altceva de făcut, decât să strângem laţul.

— E pierdut, fără doar şi poate, zise şi căpitanul Neuville. Ceea ce mă supără în toată afacerea aceasta însă, este că vom fi trei împotriva unuia singur.

— La drept vorbind, patru, zise Lamotier, sau în orice caz, trei şi jumătate, căci o jumătate de om tot face şi Tric-Trac al meu. Să ne întoarcem însă la oile noastre, continuă contele de Lamotier. Aşadar, vom rămâne aici, vom sta de veghe şi-l vom aştepta pe Egizio Ettore. Fără îndoială că el vine prin poarta principală şi deci, cred că lucrul cel mai bun ar fi să ne ascundem în vestibul.

— Înainte de toate însă, zise Neuville, cred că n-ar strica să scăpăm de spaniolul acesta, deoarece prin groaznica lui teamă ar putea să ne trădeze înainte de vreme.

— Dimpotrivă, zise Lamotier, spaniolul ne va fi de mare folos. Adineauri Lamberg a asemuit foarte bine castelul cu o capcană, în care se va prinde vulpea. Dar vulpea nu cade în capcană, dacă nu nădăjduieşte să găsească acolo ceva care s-o atragă. Avem nevoie de o momeală, or această momeală nu poate fi, decât Fernando Hernez.

— Aha, ţi-ai schimbat planul, strigă Neuville, tu vrei să-l laşi pe Ettore să urce până în odaia din turn, unde-l va găsi pe Fernando Hernez, iar când va fi acolo, închidem clapa şi l-am prins în capcană.

— Planul de război e gata! strigă Lamotier cu voce tare, pentru a fi auzit şi de spaniol şi Tric-Trac. Mai înainte de toate, vom stinge toate luminile din castel, pentru ca prezenţa noastră aici să nu fie trădată. După aceea ne vom împărţi, după cum urmează: Eu voi rămâne aici, în odaia din turn, împreună cu señor Hernez… Nu, nu te teme câtuşi de puţin, domnul meu! Îţi dau cuvântul meu că nu ţi se va mai întâmpla nimic, cel puţin atâta timp cât îmi voi mai putea mişca braţul şi voi mai fi în viaţă.

— Dar nu vei mai fi în viaţă, dacă te măsori cu Egizio Ettore! strigă spaniolul.

— Binevoieşte, te rog, să laşi aceasta pe seama noastră. Eu şi cu prietenii mei suntem hotărâţi să punem mâna de viu pe acest bandit şi o vom face! Aţi auzit şi voi, dragii mei: „viu”. Ştiţi pentru ce trebuie să-l prindem de viu. Aşadar, eu rămân cu domnul Hernez aici, în odaia din turn. Tu, Tric-Trac, te vei ascunde în dosul uşii din faţă, iar Neuville şi Lamberg se vor ascunde pe scara care duce la turn. Odată astfel ascunşi, planul de bătaie este următorul: Îl vom lăsa pe Egizio Ettore să intre liniştit în odaie, iar dumneata, domnule Fernando Hernez te vei boci, te vei plânge, vei geme, aşa după cum făceai de obicei, pentru ca brigandul să fie încredinţat că eşti în viaţă. Tu, Tric-Trac, îl vei lăsa pe Ettore să intre în casă, voi, Neuville şi Lamberg îl veţi lăsa să ajungă până la uşa de fier. Acolo fireşte că va face descoperirea că uşa a fost spartă, aceasta însă nu-l va împiedica s-o deschidă şi să intre în odaie. În clipa aceea îi voi aşeza vârful spadei în piept în acelaşi timp îi voi striga: „Predă-te, căci de nu, eşti pierdut!” La auzul acestor cuvinte, voi, Neuville şi Lamberg îmi veniţi în ajutor, în vreme ce Tric-Trac nu va avea altceva de făcut, decât să închidă cât mai bine uşa din faţă, pentru ca în cazul când planul nostru n-ar izbuti, banditul să nu mai aibă pe unde părăsi castelul. Dar

să fim mai siguri – cu aceste cuvinte Lamotier se întoarse înspre spaniol – mai are castelul şi vreo altă intrare?

— Niciuna. De altfel, după cum puteţi vedea, chiar şi ferestrele temniţei mele sunt zăbrelite.

— Cu atât mai bine. În chipul acesta Egizio Ettore nu ne va putea scăpa în niciun caz. De altfel, văzând că nu mai are nicio portiţă de scăpare, că este împresurat din toate părţile şi că are de-a face cu oameni care ştiu să mânuiască o spadă, fără îndoială că se va preda. Aţi înţeles toţi ce aveţi de făcut?

— Înţeles! se auzi din toate părţile.

Numai Fernando Hernez nu răspunse nimic, ci se ascunse şi mai bine cu capul în perne.

— Atunci, fiecare la locul lui şi la strigătul meu să nu şovăiţi nicio clipă de a face după cum v-am spus, căci cea mai neînsemnată şovăire, ar putea să ne fie fatală.

Neuville şi Lamberg se întoarseră, pentru a lua loc îndată în ascunzătoarea lor. Tric-Trac însă, se duse în faţa stăpânului său, stând nu tocmai sigur pe picioare.

— Un singur cuvânt numai, domnule conte.

— Ce vrei? Fără îndoială că vrei să-mi mulţumeşti că ţi-am dat şi ţie un rol în comedia aceasta.

— Vai, nu, domnule conte. Îmi luasem doar îngăduinţa să-l întreb pe domnul conte, dacă în clipa hotărâtoare n-ar fi cu putinţă să încui uşa din faţă, dar pe dinafară. Vă încredinţez că pe dinafară uşa se încuie mult mai bine.

— Tric-Trac, îi răspunse Aristide de Lamotier, uitându-se la el cu o privire ucigătoare, dacă-mi mai vii pentru a doua oară cu o asemenea întrebare, fie din prostie, fie din laşitate, să ştii că de îndată ce vom fi pus mâna pe Egizio Ettore, te încui pentru un sfert de ceas numai, cu el singur în odaie. Şi acum, marş jos şi bagă bine de seamă la ceea ce ţi-am spus.

Tric-Trac nu mai spuse nimic, ci făcu stânga-mprejur şi părăsi odaia. Făcând aceasta, însă, nu uită să-şi aducă aminte de toţi sfinţii din cer, fireşte însă că nu dintr-un simţământ de evlavie.

— M-am închiriat eu oare ca prinzător de bandiţi? exclamă el, în surdină, când ajunse la uşa din faţă. Sunt acestea îndeletniciri vrednice de un servitor, care-şi respectă meseria? Doamne, cât de

nerecunoscător mai este şi omul, când îi merge bine! Numai când îl încearcă nenorocirile ştie să preţuiască fericirea!

Şi după ce Tric-Trac rosti aceste cuvinte filosofice, în mijlocul unui clănţănit de dinţi, ca şi când s-ar fi găsit la polul nord, în costum de baie, se ascunse în dosul uşii, îşi scoase revolverul şi îl luă în mână astfel, încât să poată trage în orice clipă.

Castelul devenise liniştit ca un mormânt. Neuville şi cu Lamberg se ascunseseră şi ei pe scară, cu spada în mână şi anume într-o firidă, în care era aşezată o statuetă de marmură.

Statueta aceasta îl ascundea aproape cu desăvârşire.

Lamotier îşi aşezase un scaun în mijlocul odăii din turn, luă loc pe el, îşi întinse sabia pe genunchi, iar revolverul şi-l vârî astfel în buzunarul surtucului, încât să-l poată scoate de acolo oricând, cu o singură mişcare.

Contele de Lamotier era mai mult decât mulţumit că aventura din Corsica făgăduia să se sfârşească atât de iute. În fundul sufletului său împărtăşea şi el dorinţa lui Tric-Trac, de a se vedea cât mai iute înapoi la Paris, în metropola aceea de aur şi veselie, în care Aristide era o personalitate atât de cunoscută şi de căutată de toată lumea bună.

Şi totuşi… ce gol, ce plicticos i se păruse Parisul în răstimpul anilor din urmă! Îi lipsise tocmai singurul lucru care poate mulţumi inima: o dragoste curată.

Dar oare numai cu câteva săptămâni în urmă nu-şi închipuise că, fără de Gilda de Paris n-ar putea trăi în lumea aceasta? Oare nu fusese nebun după ea şi nu fusese hotărât să facă orice, pentru a câştiga dragostea fermecătoarei copile?

Într-adevăr, frumoasa prinţesă îi deşteptase în suflet un simţământ dintre cele mai ciudate, mai arzătoare… Ciudat însă! De când se găsea oarecum în slujba ei, de când însărcinarea dată de ea îl silise să vină în Corsica, chipul Gildei se ştergea parcă tot mai mult, zi cu zi din inima sa. Căci orice s-ar zice, îşi spunea Lamotier, este foarte curios ca fata aceasta să vrea să vadă la picioarele sale un bărbat legat cobză şi tot atât de curios este că, se găsiseră trei nobili, care să fie gata să-i îndeplinească acest capriciu, căci în cazul cel mai bun, numai despre un capriciu putea fi vorba, când, la drept vorbind, poate că ar fi fost mai vrednic de un tânăr de viţă nobilă, să refuze cu hotărâre o asemenea aventură. Dar…

Lamotier se opri deodată din convorbirea pe care o ducea cu sine însuşi. El auzise lămurit zgomotul unor paşi care urcau treptele, ce veneau de la uşa din faţă, zgomotul unor paşi uşori, mlădioşi, ai unui om, care suie o scară în cea mai deplină linişte.

— El este! îşi zise Aristide. Egizio Ettore a intrat în castel.

Lamotier se ridică de pe scaun, îşi luă sabia în mână şi se strecură în vârful degetelor până lângă uşa de fier.

Nu mai încăpea nicio îndoială, Egizio Ettore urca treptele… El trecuse de Tric-Trac… Atât de mult căutatul bandit căzuse în capcană… victima prinţesei Gilda de Paris va cădea, chiar peste câteva minute.

Aristide îşi dădu seama că o înfrigurare cu totul neobişnuită pusese stăpânire chiar şi pe sufletul lui, că toţi nervii îi erau încordaţi ca niciodată. Contele de Lamotier aruncă o privire grăbită spre locul unde se găsea spaniolul.

Fernando Hernez se ascunsese între perne şi pătură şi uitând cu desăvârşire de rolul care-i fusese dat, nu scotea niciun sunet.

După socoteala lui Lamotier, Egizio Ettore trebuia să fi ajuns la jumătatea scării. Numai un minut încă şi se va vedea în faţa omului, care a băgat groaza în toată Corsica, chiar şi numai prin numele său.

Acum trebuia să treacă prin faţa lui Neuville şi Lamberg… Vai! numai de nu i-ar descoperi înainte de vreme! Dar… ce este asta?… Paşii banditului amuţiră deodată… nu cumva?… Lamotier se cutremură la gândul acesta… Dar nu… nu se întâmplase nimic, căci brigandul urca din nou treptele, dar mai încet, mai prevăzător decât până atunci.

Acum… fără îndoială că se găsea pe treapta cea mai de sus… Fără îndoială că pândea, să vadă pentru ce prizonierul său era atât de tăcut în noaptea aceea… Totuşi, nu părea să bănuiască nimic… căci iată că se apropia… numai trei paşi îl mai puteau despărţi de uşa de fier…

Contele de Lamotier îşi ridică sabia, gata pentru a străpunge, luând poziţia de atac, cu trupul lăsat mai pe spate, cu greutatea corpului sprijinită în piciorul drept… Un zgomot afară… o mână se aşează pe clanţa uşii de fier…

— Domnule conte am pierdut cheia, strigă cineva de jos, tocmai mi-a căzut din mână… ce să fac?…

Cuvintele acestea fură urmate de un urlet, care-l pătrunse până în

măduva oaselor nu numai pe Lamotier, ci şi pe toţi ceilalţi, care îl auziră, căci era un urlet, cum nu scoate decât tigrul rănit, când aleargă prin junglă şi când adunându-şi cele din urmă puteri, se repede la cel mai apropiat dintre urmăritorii săi.

Egizio Ettore fusese cel care scosese urletul acesta şi în clipa următoare Lamotier auzi cum brigandul se întoarce şi se repede pe scări în jos.

— Predă-te, căci de nu eşti pierdut! strigă Lamotier, deschizând uşa de fier şi cu spada în mână, repezindu-se pe urmele fugarului.

— Sus mâinile, căci de nu tragem! se auzi atunci şi din josul scărilor, în mijlocul cărora Neuville şi baronul Lamberg se iviseră ca din pământ.

Toate acestea se petrecură în cel mai desăvârşit întuneric, căci Tric-Trac, care stricase tot planul de război, prin strigătul lui prea timpuriu, nu avu nici măcar prezenţa de spirit să aprindă felinarul. De altfel nici nu se arăta măcar şi Lamotier era încredinţat acum, nu numai că servitorul său nu încuiase uşa, dar că nici măcar nu încercase s-o încuie.

Egizio Ettore se afla într-o situaţie cât se poate de grea, deoarece fusese luat între două focuri. În spate avea un duşman înarmat cu o sabie şi un revolver, în faţă doi, cu aceleaşi arme.

Pe de altă parte brigandul n-avea de unde să ştie, dacă nu cumva tot castelul era ocupat de duşmani şi deci, nici în luptă nu se putea angaja cu un vrăjmaş, al cărui număr nu-l cunoştea. De aceea, singura lui scăpare putea să fie numai fuga şi aceasta dusă la îndeplinire fără o clipă de întârziere.

— Predă-te! tună Aristide de Lamotier, pentru a doua oară. Eşti împresurat din toate părţile şi ai de-a face cu bărbaţi, nu cu copii fricoşi.

— Iar voi, răspunse brigandul şi lui Lamotier i se păru că zăreşte prin întuneric lucirea a doi ochi fosforescenţi, voi aveţi de-a face cu Egizio Ettore, care nu poate fi prins cu una cu două!

De abia rosti aceste cuvinte, că banditul se şi lăsă să cadă pe trepte.

Fără a se sinchisi că ar putea să-şi rupă gâtul, Egizio începu să se rostogolească pe trepte ca o minge, alunecând cu o viteză atât de mare, încât ajunse la Lamberg şi Neuville mai înainte ca aceştia să-şi fi putut da seama ce urmărea.

În clipa următoare Neuville trânti o înjurătură într-adevăr soldăţească, iar Lamotier strigă de spaimă, căci îşi văzu prietenul căzând de pe picioare şi rostogolindu-se la vale cu bandit cu tot.

— Pune mâna pe el… ţine-l, Rémi, strigă Aristide de Lamotier. Îţi venim în ajutor… suntem amândoi lângă tine!

Dar numai un geamăt înăbuşit îi răspunse, căci brigandul ştiu să se folosească de uluirea duşmanului şi Neuville, pe care îl târâse după sine, apucându-l mai întâi de picior, simţi acum două mâini, ca doi cleşti, înfipte în gâtul său.

Şi fără îndoială că bravul căpitan ar fi fost pierdut, dacă brigandul mai zăbovea numai un minut. Dar Egizio Ettore nu se putea gândi acum să se răzbune nici pe ofiţer şi nici pe ceilalţi doi prieteni ai acestuia. El trebuia să caute să iasă cât mai iute din casă, trebuia să fugă. O puternică lovitură de pumn izbi capul lui Neuville, ameţindu-l, pe jumătate. După aceea brigandul sări în picioare, trecu peste Neuville şi se repezi înspre uşă.

În urma lui porniră două împuşcături. Dar gloanţele, trase cu grabă înfrigurată, trecură departe deasupra capului.

Egizio Ettore ajunse la uşa din faţă. Niciun Tric-Trac nu i se aşeză în cale. Cu o săritură măiastră, brigandul trecu în zbor peste treptele din faţa uşii, dar în clipa în care piciorul îi atinse pământul, se prăbuşi în genunchi şi un ţipăt înăbuşit pe jumătate îi ieşi din piept.

Brigandul îşi scrântise piciorul drept. Dar numai treizeci de secunde jertfi Egizio durerii cumplite pricinuită de scrântitură. Aceste treizeci de secunde alcătuiau poate clipele cele mai groaznice ale vieţii sale.

Căci de abia se ridică din nou şi îşi continuă fuga – pe cât îi îngăduia piciorul scrântit, – că în urma sa se şi auziră glasurile urmăritorilor.

— Caii! strigă Lamotier. Caii!

— Îi aduc, domnule conte! strigă Tric-Trac. Vedeţi că m-am gândit îndată la asta!

Numai la o depărtare de trei paşi de el, Egizio Ettore zări un om, care ducea de căpăstru un cal de rasă, în vreme ce alţi trei armăsari îi urmau unul după altul, celui din faţă.

— La mine, Tric-Trac! strigă contele de Lamotier şi glasul lui tremurând trăda îndeajuns sălbatica înfrigurare, care-l stăpânea. Adu-mi calul… mai iute…

Vrednicul Tric-Trac voia tocmai să-i răspundă stăpânului său, că frumosul armăsar aştepta gata, cu şaua pe el, când deodată, o lovitură de picior îl trânti la pământ şi încă cu o asemenea putere, încât frâiele calului îi zburară din mână, cât colo.

În clipa următoare apoi, Tric-Trac avu o surpriză dintre cele mai neaşteptate.

O făptură nelămurită se aruncă în spatele calului, cu iuţeala unui fulger, sălbaticul călăreţ întoarse animalul, cu un râs batjocoritor şi porni cu o viteză atât de mare, încât câştigă o bună bucată de drum, mai înainte ca Tric-Trac să se fi putut ridica de la pământ.

Tot atât de iute ajunseră însă la faţa locului şi Lamotier, Neuville şi Lamberg. În faţa ochilor ofiţerului jucau flăcări, urechile îi ţiuiau, în urma loviturii de pumn primită de la Egizio Ettore, dar cu toate acestea, pentru nimic în lume n-ar fi primit să lipsească de la urmărire.

— Pe cai! strigă contele de Lamotier şi cei trei prieteni săriră în şa, pe ceilalţi trei armăsari.

Pintenii intrară în coastele animalelor, încât acestea gemură de durere, săbiile loveau cu partea lor lată coapsele cailor şi armăsarii porniră înainte, într-un galop nebun.

Şi atunci începu o vânătoare sălbatică, care era cu atât mai grea şi mai primejdioasă, cu cât drumul ducea la vale, şerpuind printre stânci uriaşe, care aţineau calea când la dreapta, când la stânga, trecând peste pârâiaşe furioase, îngreuiat prin bucăţile de stâncă şi copacii doborâţi, care adeseori închideau calea, aproape cu desăvârşire.

Urmează Volumul 2
[„Cap. 32 – O alergare de cai cu obstacole”, pag. 511, fascicula 37]